

ПРОСВЕТНИ ГЛАСНИК

Година LXIX – Број 4

Београд, 2. јун 2020.

Цена овог броја је 1.650,00 динара
Годишња претплата је 14.795,00 динара

ПРАВИЛНИК

О ПЛАНУ И ПРОГРАМУ НАСТАВЕ И УЧЕЊА ЗА ГИМНАЗИЈУ

Издавач: Јавно предузеће „Службени гласник“, Београд, Јована Ристића 1
Директор и главни и одговорни уредник др Јелена Триван • Уредник Иван Максимовић
Телефони: Редакција 30-60-333 и 30-60-334; Претплата 30-60-588 и 30-60-359; Продаја 30-60-578, факс 30-60-393.
(ПИБ: СР100002782) (МАТИЧНИ БРОЈ: 07453710) (ТЕКУЋИ РАЧУН: 160-14944-58)
(За директне и индиректне кориснике буџета 840-236723-96)

Штампа: ЈП „Службени гласник“, Штампарија „Гласник“, Лазаревачки друм 13–15

Copyright © ЈП Службени гласник, 2020

Свако умножавање и дистрибуција забрањена је. Сва права задржава ЈП „Службени гласник“ по Закону о ауторском и сродним правима и Закону о објављивању закона и других прописа и аката.

1

На основу члана 67. став 1. Закона о основама система образовања и васпитања („Службени гласник РС”, бр. 88/17, 27/18 – др. закон, 10/19 и 6/20),

Министар просвете, науке и технолошког развоја доноси

П РА В И Л Н И К**о плану и програму наставе и учења за гимназију****Члан 1.**

Овим правилником утврђује се план и програм наставе и учења за гимназију општег типа, друштвено-језичког и природно-математичког смера, који је одштампан уз овај правилник и чини његов саставни део.

Члан 2.

Програм верске наставе остварује се на основу Правилника о наставном плану и програму предмета Верска настава за средње школе („Службени гласник РС – Просветни гласник”, бр. 6/03, 23/04, 9/05 и 11/16).

Члан 3.

Даном почетка примене овог правилника престају да важе:

1) Правилник о плану и програму наставе и учења за гимназију („Службени гласник РС – Просветни гласник”, бр. 12/18 и 5/19), изузев чл. 6. и 7, који се примењују до доношења новог правилника о плану и програму наставе и учења за гимназије за ученике са посебним способностима за биологију и хемију;

2) Правилник о наставном плану и програму за гимназију („Службени гласник РС – Просветни гласник”, број 5/90 и „Службени гласник РС – Просветни гласник”, бр. 3/91, 3/92, 17/93, 2/94, 2/95, 8/95, 23/97, 2/02, 5/03, 10/03, 11/04, 18/04, 24/04, 3/05, 11/05, 2/06, 6/06, 12/06, 17/06, 1/08, 8/08, 1/09, 3/09, 10/09, 5/10, 7/11, 4/13, 14/13, 17/13, 18/13, 5/14, 4/15, 18/15, 11/16, 13/16 – исправка, 10/17 – исправка, 12/18, 8/19 и 30/19 – др. пропис), у делу који се односи на:

1) план наставе за III разред гимназије;

2) програм образовања за III разред гимназије.

Члан 4.

Ученици уписани у гимназију закључно са школском 2017/2018. годином стичу образовање по наставном плану и програму који је био на снази до почетка примене овог правилника, до краја школске 2021/2022. године.

Члан 5.

Овај правилник ступа на снагу осмог дана од дана објављивања у „Службеном гласнику Републике Србије – Просветном гласнику”, а примењује се од школске 2020/2021. године, изузев за:

1) план и програм наставе и учења за IV разред гимназије, који се примењује од школске 2021/2022. године;

2) програм наставе и учења буњевачког језика са елементима националне културе, који се примењују од школске:

(1) 2021/2022. године за трећи разред гимназије;

(2) 2022/2023. године за четврти разред гимназије;

3) програме наставе и учења кинеског језика и цивилизације и јапанског језика и цивилизације, који се примењују од школске:

(1) 2021/2022. године за трећи разред гимназије;

(2) 2022/2023. године за четврти разред гимназије.

Број 110-00-111/2020-03
У Београду, 27. априла 2020. године

Министар,
Младен Шарчевић, с.р.

ПЛАН НАСТАВЕ И УЧЕЊА ЗА ГИМНАЗИЈУ

ОПШТИ ТИП	I РАЗРЕД			II РАЗРЕД			III РАЗРЕД			IV РАЗРЕД			УКУПНО						
	недељно		годишње	недељно		годишње	недељно		годишње	недељно		годишње	недељно		годишње				
	Т	В	Т	В	Т	В	Т	В	Т	В	Т	В	Т	В	Σ				
I ОБАВЕЗНИ ПРЕДМЕТИ	26	2	962	74	25	3,5	925	129,5	23	3,5	851	129,5	24	2,5	792	82,5	3530	415,5	3945,5
1. Српски језик и књижевност	4		148		4		148		4		148		4		132		576		576
1.1. _____језик и књижевност ¹	4		148		4		148		4		148		4		132		576		576
2. Српски као матерњи језик ¹	2		74		2		74		2		74		2		66		288		288
3. Први страни језик	2		74		1	0,5	37	18,5	2	1	74	37	1	1	33	33	218	88,5	306,5
4. Латински језик	2		74		2		74										148		148
5. Социологија															66		66		66
6. Психологија					2		74								74		74		74
7. Филозофија															99		173		173
8. Историја	2		74		2		74		2		74		2		66		288		288
9. Географија	2		74		2		74		2		74		2		222		222		222
10. Биологија	2		74		2		74		2		74		2		66		288		288
11. Математика	4		148		4		148		5		185		4		132		613		613
12. Физика	2		74		1	0,5	37	18,5	1	1	37	37	2	0,5	66	16,5	214	72	286
13. Хемија	2		74		1	0,5	37	18,5	1	0,5	37	18,5	2		66		214	37	251
14. Рачунарство и информатика		2		74		2		74		1		37		1		33		218	218
15. Музичка култура	1		37		1		37										74		74
16. Ликовна култура	1		37		1		37										74		74
17. Физичко и здравствено васпитање	2		74		2		74		2		74		2		66		288		288
II ИЗБОРНИ ПРОГРАМИ	5		185		4	0,5	148	18,5	6	0,5	222	18,5	6	0,5	198	16,5	753	53,5	806,5
1 Верска настава/Грађанско васпитање ²	1		37		1		37		1		37		1		33		144		144
2. Други страни језик ³	2		74		1	0,5	37	18,5	1	0,5	37	18,5	1	0,5	33	16,5	181	53,5	234,5
3. Изборни програми ⁴	2		74		2		74		4		148		4		132		428		428
УКУПНО I + II	31	2	1147	74	29	4	1073	148	29	4	1073	148	30	3	990	99	4283	469	4752

ДРУШТВЕНО-ЈЕЗИЧКИ СМЕР	I РАЗРЕД			II РАЗРЕД			III РАЗРЕД			IV РАЗРЕД			УКУПНО						
	недељно		годишње	недељно		годишње	недељно		годишње	недељно		годишње	недељно		годишње				
	Т	В	Т	В	Т	В	Т	В	Т	В	Т	В	Т	В	Σ				
I ОБАВЕЗНИ ПРЕДМЕТИ	26	2	962	74	25	3.5	925	129, 5	23	3.5	851	129,5	23	3.5	759	115,5	3497	448,5	3945, 5
1. Српски језик и књижевност	4		148		4		148		5		185		5		165		646		646
1.1. _____језик и књижевност ¹	4		148		4		148		5		185		5		165		646		646
2. Српски као нематерњи језик ¹	2		74		2		74		2		74		2		66		288		288
3. Први страни језик	2		74		2	0.5	74	18,5	3	1	111	37	1	2	33	66	292	121,5	413,5
4. Латински језик	2		74		2		74						3		99		148		148
5. Социологија					2		74								99		99		99
6. Психологија					2		74								74		74		74
7. Филозофија									1	0.5	37	18,5	3		99		136	18,5	154,5
8. Историја	2		74		2		74		3		111		3		99		358		358
9. Географија	2		74		2		74		2		74		2		222		222		222
10. Биологија	2		74		2		74		1	0.5	37	18,5					185	18,5	185
11. Математика	4		148		3		111		3		111		3		99		469		469
12. Физика	2		74		1	0.5	37	18,5	1	0.5	37	18,5	1	0.5	33	16,5	181	53,5	234,5
13. Хемија	2		74		1	0.5	37	18,5									111	18,5	129,5
14. Рачунарство и информатика		2		74		2		74		1		37		1		33		218	218
15. Музичка култура	1		37		1		37		1		37		1		33		144		144
16. Ликовна култура	1		37		1		37		1		37		1		33		144		144
17. Физичко и здравствено васпитање	2		74		2		74		2		74		2		66		288		288
II ИЗБОРНИ ПРОГРАМИ	5		185		4	0.5	148	18,5	6	0.5	222	18,5	6	0.5	198	16,5	753	53,5	806,5
1 Верска настава/Грађанско васпитање ²	1		37		1		37		1		37		1		33		144		144
2. Други страни језик ³	2		74		1	0.5	37	18,5	1	0.5	37	18,5	1	0.5	33	16,5	281	53,5	253
3. Изборни програми ⁴	2		74		2		74		4		148		4		132		428		428
УКУПНО I + II	31	2	1147	74	29	4	1073	148	29	4	1073	148	29	4	957	132	4250	502	4752

ПРИРОДНО-МАТЕМАТИЧКИ СМЕР	I РАЗРЕД			II РАЗРЕД			III РАЗРЕД			IV РАЗРЕД			УКУПНО						
	недељно		годишње	недељно		годишње	недељно		годишње	недељно		годишње	недељно		годишње				
	Т	В	Т	Т	В	Т	Т	В	Т	Т	В	Т	Т	В	Σ				
I ОБАВЕЗНИ ПРЕДМЕТИ	26	2	962	74	22	6,5	814	240,5	23	3,5	851	129,5	22	4,5	726	148,5	3353	592,5	3945,5
1. Српски језик и књижевност	4		148		3		111		3		111		4		132		502		502
1.1. _____језик и књижевност	4		148		3		111		3		111		4		132		502		502
2. Српски као нематерњи језик ²	2		74		2		74		2		74		2		66		288		288
3. Први страни језик	2		74		1	0,5	37	18,5	1	0,5	37	18,5	1	0,5	33	16,5	181	53,5	234,5
4. Латински језик	2		74														74		74
5. Социологија														2	66		66		66
6. Психологија					2		74										74		74
7. Филозофија									2		74			2	66		140		140
8. Историја	2		74		2		74		2		74						222		222
9. Географија	2		74		2		74		2		74						222		222
10. Биологија	2		74		1	1	37	37	2	0,5	74	18,5	1	1	33	33	218	70	288
11. Математика	4		148		5		185		5		185		5		165		683		683
12. Физика	2		74		2	1	74	37	2	0,5	74	18,5	3	1	99	33	321	70	391
13. Хемија	2		74		2	1	74	37	2	1	74	37	2		66		288	74	362
14. Рачунарство и информатика		2		74		2		74		1		37		2		66		251	251
15. Музичка култура	1		37			0,5		18,5									74		74
16. Ликовна култура	1		37			0,5		18,5									74		74
17. Физичко и здравствено васпитање	2		74		2		74		2		74		2		66		288		288
II ИЗБОРНИ ПРОГРАМИ	5		185		4	0,5	148	18,5	6	0,5	222	18,5	6	0,5	198	16,5	753	53,5	806,5
1. Верска настава/Грађанско васпитање ³	1		37		1		37		1		37		1		33		144		144
2. Други страни језик ⁴	2		74		1	0,5	37	18,5	1	0,5	37	18,5	1	0,5	33	16,5	181	53,5	234,5
3. Изборни програми ⁵	2		74		2		74		4		148		4		132		428		428
УКУПНО I + II	31	2	1147	74	26	7	962	259	29	4	1073	148	28	5	924	165	4106	646	4752

1 Назив језика националне мањине у школама у којима се настава одржава на матерњем језику националне мањине.

2 Реализује се у школама у којима се настава одржава на матерњем језику националне мањине.

3 Ученик бира један од понуђених изборних програма.

4 Школа нуди листу страних језика у складу са својим кадровским могућностима, а ученик поставља са изучавањем страног језика који је учио у основном образовању и васпитању

5 Ученик бира са листе два изборна програма у сваком разреду.

Листа изборних програма

Изборни програми		РАЗРЕД			
		I	II	III	IV
1.	Језик, медији и култура	1	1		
2.	Појединац, група и друштво	1	1		
3.	Здравље и спорт	1	1		
4.	Образовање за одрживи развој	1	1	2	2
5.	Уметност и дизајн	1	1	2	2
6.	Примењене науке	1	1		
7.	Примењене науке 1			2	2
8.	Примењене науке 2			2	2
9.	Основи геополитике			2	2
10.	Економија и бизнис			2	2
11.	Религије и цивилизације			2	2
12.	Методологија научног истраживања			2	2
13.	Савремене технологије			2	2

Облици образовно-васпитног рада којима се остварују обавезни предмети, изборни програми и активности

ОБЛИК ОБРАЗОВНО-ВАСПИТНОГ РАДА	I РАЗРЕД часова	II РАЗРЕД часова	III РАЗРЕД часова	IV РАЗРЕД часова	УКУПНО часова
Час одељенског старешине	37	37	37	33	144
Додатна настава *	до 30	до 30	до 30	до 30	до 120
Допунска настава *	до 30	до 30	до 30	до 30	до 120
Припремна настава *	до 30	до 30	до 30	до 30	до 120

* Ако се укаже потреба за овим облицима рада

ОСТАЛИ ОБЛИЦИ ОБРАЗОВНО-ВАСПИТНОГ РАДА	I РАЗРЕД	II РАЗРЕД	III РАЗРЕД	IV РАЗРЕД
Час одељенског старешине	37	37	37	33
Екскурзија	до 3 дана	до 5 дана	до 5 наставних дана	до 5 наставних дана
Језик националне мањине са елементима националне културе	2 часа недељно			
Трећи страни језик	2 часа недељно			
Слободне активности (хор, оркестар, секције, техничке, хуманитарне, спортско-рекреативне и друге ваннаставне активности)	30–60 часова годишње			
Друштвене активности – ученички парламент, ученичке задруге	15–30 часова годишње			

Остваривање плана и програма наставе и учења

1. Распоред радних недеља у току наставне године

	I РАЗРЕД	II РАЗРЕД	III РАЗРЕД	IV РАЗРЕД
Разредно-часовна настава	37	37	37	33
Слободне активности (ваннаставне активности)	2	2	2	2
Матурски испит				4
Укупно радних недеља	39	39	39	39

2. Подела одељења на групе ученика¹

Општи тип	I РАЗРЕД	II РАЗРЕД	III РАЗРЕД	IV РАЗРЕД	Број ученика у групи
Рачунарство и информатика	74	74	37	33	до 15
Први страни језик		18,5	37	33	до 15
Други страни језик		18,5	18,5	16,5	до 15
Физика		18,5	37	16,5	до 15
Хемија		18,5	18,5		до 15

Друштвено-језички смер	I РАЗРЕД	II РАЗРЕД	III РАЗРЕД	IV РАЗРЕД	Број ученика у групи
Рачунарство и информатика	74	74	37	33	до 15
Први страни језик		18,5	37	66	до 15
Други страни језик		18,5	18,5	16,5	до 15
Филозофија			18,5		до 15
Биологија			18,5		до 15
Физика		18,5	18,5	16,5	до 15
Хемија		18,5			до 15

Природно-математички смер	I РАЗРЕД	II РАЗРЕД	III РАЗРЕД	IV РАЗРЕД	Број ученика у групи
Рачунарство и информатика	74	74	37	66	до 15
Први страни језик		18,5	18,5	16,5	до 15
Други страни језик		18,5	18,5	16,5	до 15
Биологија		37	18,5	33	до 15
Физика		37	18,5	33	до 15
Хемија		37	37		до 15
Музичка култура		18,5			до 15
Ликовна култура		18,5			до 15

1 Ученици се деле у групе на часовима који су планом наставе и учења предвиђени за вежбе.

ПРОГРАМ НАСТАВЕ И УЧЕЊА ЗА ПРВИ РАЗРЕД ГИМНАЗИЈЕ

1. ЦИЉЕВИ ОПШТЕГ СРЕДЊЕГ ОБРАЗОВАЊА И ВАСПИТАЊА СУ:

- развој кључних компетенција неопходних за даље образовање и активну улогу грађанина за живот у савременом друштву;
- оспособљавање за самостално доношење одлука о избору занимања и даљег образовања;
- свест о важности здравља и безбедности;
- оспособљавање за решавање проблема, комуникацију и тимски рад;
- поштовање расне, националне, културне, језичке, верске, родне, полне и узрастне равноправности, толеранције и уважавања различитости;
- развој мотивације и самоиницијативе за учење, оспособљавање за самостално учење, способност самовредновања и изражавања сопственог мишљења;
- пун интелектуални, емоционални, социјални, морални и физички развој сваког ученика, у складу са његовим узрастом, развојним потребама и интересовањима;
- развој свести о себи, стваралачких способности и критичког мишљења;
- развијање ненасилног понашања и успостављање нулте толеранције према насиљу;
- развијање свести о значају одрживог развоја, заштите и очувања природе и животне средине и еколошке етике;
- развијање позитивних људских вредности;
- развијање компетенција за разумевање и поштовање људских права, грађанских слобода и способности за живот у демократски уређеном и праведном друштву;
- развијање личног и националног идентитета, развијање свести и осећања припадности Републици Србији, поштовање и неговање српског језика и матерњег језика, традиције и културе српског народа и националних мањина, развијање интеркултуралности, поштовање и очување националне и светске културне баштине.

2. ОПШТЕ УПУТСТВО ЗА ОСТВАРИВАЊЕ ПРОГРАМА НАСТАВЕ И УЧЕЊА ОБАВЕЗНИХ ПРЕДМЕТА

I. Програми оријентисани на процес и исходе учења

Структура програма наставе и учења свих наставних предмета је конципирана на исти начин. На почетку је истакнут циљ наставе и учења предмета за сва четири разреда општег средњег образовања и васпитања, затим следе опште и специфичне предметне компетенције (које су утврђене за крај општег средњег образовања). У табели која следи, у првој колони дефинисани су исходи учења за крај првог разреда, у другој колони дате су области и/или теме, а у трећој се налазе програмски садржаји. Испод табеле су дати кључни појмови садржаја. За поједине предмете приложена је посебна табела у којој су назначене везе између стандарда (за крај општег средњег образовања) и исхода за први разред. На крају програма дате су препоруке за остваривање наставе и учења предмета под насловом *Упутство за дидак-*

тичко-методичко остваривање програма. Праћење напредовања и оцењивање постигнућа ученика је формативно и сумативно и реализује се у складу са *Правилником о оцењивању ученика у средњем образовању и васпитању*, а у оквиру *Упутства за дидактичко-методичко остваривање програма* налазе се препоруке за праћење и вредновање постигнућа ученика у односу на специфичности датог предмета.

Сви програми наставе и учења засновани су на општим циљевима и исходима образовања и васпитања и потребама ученика првог разреда. Умерени су на процес и исходе учења, а не на саме садржаје који сада имају другачију функцију и значај. Садржаји су у функцији остваривања исхода који су дефинисани као функционално знање ученика тако да показују шта ће ученик бити у стању да учини, предузме, изведе, обави захваљујући знањима, ставовима и вештинама које је градио и развијао током једне године учења конкретног наставног предмета. Овако конципирани програми подразумевају да оствареност исхода води ка развијању компетенција, и то како општих и специфичних предметних, тако и кључних. Прегледом исхода који су дати у оквиру појединих програма наставе и учења може се видети како се постављају темељи развоја кључних компетенција које желимо да ученици имају на крају општег средњег образовања.

На путу остваривања циља и исхода улога наставника је врло важна јер програм пружа простор за слободу избора и повезивање садржаја, метода наставе и учења и активности ученика. Оријентација на процес учења и исходе брига је не само о резултатима, већ и начину на који се учи, односно како се гради и повезује знање у смислене целине, како се развија мрежа појмова и повезује знање са практичном применом.

Програми наставе и учења, наставницима су полазна основа и педагошко полазиште за развијање наставе и учења, за планирање годишњих и оперативних планова, као и непосредну припрему за рад.

II. Препоруке за планирање наставе и учења

Образовно-васпитна пракса је сложена, променљива и не може се до краја и детаљно унапред предвидети. Она се одвија кроз динамичну спрегу међусобних односа и различитих активности у социјалном и физичком окружењу, у јединственом контексту конкретног одељења, конкретне школе и конкретне локалне заједнице. Зато, уместо израза реализовати програм, боље је рећи да се на основу датог програма планирају и остварују настава и учење који одговарају конкретним потребама ученика. Настава треба да обезбеди сигурну, подстицајну и подржавајућу средину за учење у којој се негује атмосфера интеракције и однос уважавања, сарадње, одговорности и заједништва.

Полазећи од датих исхода учења и програмских садржаја, од наставника се очекује да дати програм контекстуализује, односно да испланира наставу и учење према потребама одељења имајући у виду карактеристике ученика, наставне материјале које ће користити, техничке услове, наставна средства и медије којима школа располаже, као и друге ресурсе школе и локалне средине.

Приликом планирања наставе и учења потребно је руководити се:

- индивидуалним разликама међу ученицима у погледу начина учења, темпа учења и брзине напредовања;

- интегрисаним приступом у којем постоји хоризонтална и вертикална повезаност унутар истог предмета и различитих наставних предмета;
- партиципативним и кооперативним активностима које омогућавају сарадњу;
- активним и искуственим методама наставе и учења;
- уважавањем свакодневног искуства и знања које је ученик изградио ван школе, повезивањем активности и садржаја учења са животним искуствима ученика и подстицањем примене наученог и свакодневног живота;
- неговањем радозналости, одржавањем и подстицањем интересовања за учење и континуирано сазнавање;
- редовним и осмишљеним прикупљањем релевантних података о напредовању ученика, остваривању исхода учења и постигнутој степену развоја компетенција ученика.

Полазећи од датих исхода и садржаја, наставник најпре, као и до сада, креира свој годишњи (глобални) план рада из кога касније развија своје оперативне планове. Како су исходи дефинисани за крај наставне године, наставник треба да их операционализује прво у оперативним плановима, а потом и на нивоу конкретне наставне јединице. Од њега се очекује да за сваку наставну јединицу, у фази планирања и писања припреме за час, дефинише исходе за час који воде ка остваривању исхода прописаних програмом.

При планирању треба, такође, имати у виду да се исходи разликују. Неки се лакше и брже могу остварити, али је за већину исхода потребно више времена и више различитих активности.

Посебну пажњу током непосредне припреме за наставу треба посветити планирању и избору метода и техника, као и облика рада. Њихов избор је у вези са исходима учења и компетенцијама које се желе развити, а одговара природи предмета, конкретним садржајима и карактеристикама ученика. У том смислу на наставнику је да осмишљава разноврсне активности, како своје, тако и активности ученика. Очекује се да ученици у добро осмишљеним и разноврсним активностима наставе развијају своје компетенције целоживотног учења кроз самостално проналажење информација, критичко разматрање, обраду података на различите начине, презентацију, аргументовану дискусију, показивање иницијативе и спремности на акцију.

Од наставника се очекује да континуирано прати и вреднује свој рад и по потреби изврши корекције у свом даљем планирању. Треба имати у виду да се неке планиране активности у пракси могу показати као неодговарајуће зато што су, на пример, испод или изнад могућности ученика, не обезбеђују остваривање исхода учења, не доприносе развоју компетенција, не одговарају садржају итд. Кључно питање у избору метода, техника, облика рада, активности ученика и наставника јесте да ли је нешто релевантно, чему то служи, које когнитивне процесе код ученика подстиче (са фокусом на подстицање когнитивних процеса мишљења, учења, памћења), којим исходима и компетенцијама води.

III. Препоруке за праћење и вредновање наставе и учења

Праћење и вредновање је део професионалне улоге наставника. Од њега се очекује да континуирано прати и вреднује:

- процес наставе и учења,
- исходе учења и
- себе и свој рад.

Оријентисаност нових програма наставе и учења на исходе и процес учења омогућава:

- објективније вредновање постигнућа ученика,
- осмишљавање различитих начина праћења и оцењивања,
- диференцирање задатака за праћење и вредновање ученичких постигнућа и
- боље праћење процеса учења.

Праћење напредовања и оцењивање постигнућа ученика је формативно и сумативно и реализује се у складу са *Правилником о оцењивању ученика у средњем образовању и васпитању*. У настави оријентисаној на остваривање исхода учења вреднују се и процес учења и резултати учења. Поред уобичајених начина праћења и оцењивања ученика путем усменог и писменог испити-

вања које даје најбољи увид у резултате учења, постоје и многи други начини које наставник може и треба да употребљава како би објективно проценио не само резултате већ и процес учења. У том смислу, путем посматрања, он може да прати следеће показатеље: начин на који ученик учествује у активностима, како прикупља податке, како аргументује и доноси закључке. Посебно поуздани показатељи су квалитет постављених питања, способност да се нађе веза међу појавама, навођење примера, спремност да се промени мишљење у контакту са аргументима, разликовање чињеница од интерпретација, извођење закључака, прихватање другачијег мишљења, примењивање, предвиђање последица, давање креативних решења. Поред тога, наставник прати и вреднује како ученици међусобно сарађују у процесу учења, како решавају сукобе мишљења, како једни другима помажу, да ли испољавају иницијативу, како превазилазе тешкоће, да ли показују критичко мишљење уместо критицизам.

Како ни један од познатих начина вредновања није савршен, потребно је комбиновати различите начине оцењивања. Једино тако наставник може да сагледа слабе и јаке стране ученика. Приликом сваког вредновања постигнућа потребно је ученику дати повратну информацију која помаже да разуме грешке и побољша свој резултат и учење. Повратна информација треба да буде увремењена, дата током или непосредно након обављања неке активности; треба да буде конкретна, да се односи на активности и продукте ученика, а не на његову личност.

Праћење напредовања ученика започиње иницијалном проценом нивоа на коме се он налази и у односу на који ће се процењивати његов даљи ток напредовања. Свака активност је добра прилика за процену напредовања и давање повратне информације, а ученике треба оспособљавати и охрабривати да процењују сопствени напредак у остваривању исхода предмета, као и напредак других ученика.

Ученике треба континуирано, на различите начине, охрабривати да размишљају о квалитету свог рада и о томе шта треба да предузму да би свој рад унапредили. Резултате целокупног праћења и вредновања (процес учења и наставе, исходе учења, себе и свој рад) наставник узима као основу за планирање наредних корака у развијању образовно-васпитне праксе.

3. ОБАВЕЗНИ ПРЕДМЕТИ

СРПСКИ ЈЕЗИК И КЊИЖЕВНОСТ

Циљ учења *српског језика и књижевности* је унапређивање језичке и функционалне писмености; стицања и неговања језичке и књижевне културе; оспособљавање за тумачење и вредновање књижевних дела; афирмисање и прихватање вредности хуманистичког образовања и васпитања ученика; развијање личног, националног и културног идентитета, љубави према матерњем језику, традицији и култури српског народа и других народа и етничких заједница.

ОПШТА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА

Ученик има знања из области српског језика и српске и светске књижевности. Влада усменом и писаном комуникацијом: говори и пише поштујући књижевнојезичку норму, уобличава логичан и стилски складан говорени и писани текст, разуме и критички промишља оно што прочита, има развијен речник. Чита, доживљава и тумачи књижевно дело; користи читање да боље разуме себе, друге и свет око себе; прочитао је најважнија књижевна дела из националне и светске културне баштине. Има навику и потребу да развија говорну и читалачку културу, како ради сопственог усавршавања тако и ради очувања и богаћења националне културе.

Основни ниво

Говори јасно и течно, поштујући књижевнојезичку норму; има културу слушања туђег излагања. Саставља једноставнији говорени или писани текст који је логичан, добро структуриран и

стилски складан; користи оба писма (дајући предност ћирилици), влада основним писаним жанровима потребним за школовање и учешће у друштвеном животу. У различите сврхе чита књижевне и неуметничке текстове средње тежине, разуме књижевни и неуметнички текст средње сложености и критички промишља једноставнији књижевни и неуметнички текст.

Има основна знања о језику уопште; разликује књижевни српски језик од дијалекта и има потребу да учи, чува и негује књижевни језик. Има основна знања о гласовима, речима и реченицама српског језика и зна да примени одређена граматичка правила у говору и писању. Има развијен речник, у складу са средњим нивоом образовања, а речи употребљава у складу са приликом.

Познаје ауторе дела из обавезног школског програма и локализује их у контекст стваралачког опуса и у књижевноисторијски контекст. Наводи основне књижевноисторијске и поетичке одлике стилских епоха, праваца и формација у развоју српске и светске књижевности и повезује их са делима и писцима из обавезне лектире школског програма. Уочава и примерима аргументује основне поетичке, језичке, естетске и структурне особине књижевних дела из обавезне школске лектире. Формира читалачке навике и знања схватајући значај читања за сопствени духовни развој.

Средњи ниво

Говори пред аудиторијумом о темама из области језика, књижевности и културе; саставља сложенији говорени или писани текст, прецизно износи идеје; у различите сврхе чита теже књижевне и неуметничке текстове и има изграђен читалачки укус својствен образованом човеку; разуме и критички промишља сложенији књижевни и неуметнички текст.

Има шира знања о језику уопште и основна знања о језицима у свету. Зна основне особине дијалеката српског језика и смешта развој књижевног језика код Срба у друштвени, историјски и културни контекст. Има шира знања о гласовима, речима и реченицама српског језика и та знања уме да примени у говору и писању. Има богат речник и види језик као низ могућности које му служе да се прецизно изрази. Тумачи кључне чиниоце структуре књижевног текста као и његове тематске, идејне, поетичке, стилске, језичке, композиционе и жанровске особине. Познаје књижевне термине и адекватно их примењује у тумачењу књижевних дела предвиђених програмом. Самостално уочава и анализира проблеме у књижевном делу и уме да аргументује своје ставове на основу примарног текста. Користи препоручену и ширу, секундарну литературу у тумачењу књижевних дела предвиђених програмом.

Напредни ниво

Дискутује о сложеним темама из језика, књижевности и културе које су предвиђене градивом; има развијене говорничке вештине; пише стручни текст на теме из језика и књижевности; продубљено критички промишља сложенији књижевни и неуметнички текст, укључујући и ауторове стилске поступке; изграђује свест о себи као читаоцу.

Има детаљнија знања о језику уопште, као и о граматици српског језика. Има основна знања о реченицама и структури речничког чланка.

Критички чита, тумачи и вреднује сложенија књижевна дела из обавезног школског програма, као и додатна (изборна). Користи више метода, гледишта и компаративни приступ у тумачењу књижевног текста. Свој суд о књижевном делу аргументовано износи стално имајући на уму примарни текст, као и друге текстове, анализирајући и поредећи њихове поетичке, естетске, структурне и лингвистичке одлике, укључујући и сложеније стилске поступке. Шири читалачка знања и примењује стратегије читања које су усаглашене са типом књижевног дела и са читалачким циљевима (доживљај, истраживање, стваралаштво).

СПЕЦИФИЧНА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА: Језик

Основни ниво

Има основна знања о томе шта је језик уопште и које функције има; поштује свој језик и поштује друге језике. Зна основне

податке о дијалектима српског језика и о дијалекатској основи књижевног језика; подједнако цени екавски и ијекавски изговор као равноправне изговоре српског књижевног језика; има основна знања о развоју књижевног језика, писма и правописа код Срба. Има основна знања о гласовима српског језика; познаје врсте и подврсте речи, примењује језичку норму у вези са облицима речи и у вези са њиховим грађењем; правилно склапа реченицу и уме да анализира реченице грађене по основним моделима. Има основна знања о значењу речи; познаје најважније речнике српског језика и уме да се њима користи. Уме да износи властите ставове говорећи јасно и течно, поштујући књижевнојезичку норму и правила учтивости; има културу слушања туђег излагања. Овладао је складним писањем једноставнијих форми и основних жанрова (писмо, биографија, молба, жалба, захтев, ПП презентација и сл.), користећи компетентно оба писма, дајући предност ћирилици и примењујући основна правила језичке норме. На крају школовања саставља матурски рад поштујући правила израде стручног рада.

Средњи ниво

Има шира знања о језику уопште и основна знања о језицима у свету, њиховој међусобној сродности и типовима. Зна основне особине дијалеката српског језика и основна правила екавског и ијекавског изговора. Има шира знања о гласовима српског језика; зна правила о наглашавању речи и разликује књижевни од некијевног акцента; има шира знања о врстама и подврстама речи, њиховим облицима и начинима њиховог грађења; познаје врсте реченица и анализира реченице грађене по различитим моделима. Има богат речник и уме да употреби одговарајућу реч у складу са приликом; усмерен је ка богаћењу сопственог речника. Изражајно чита и негује сопствени говор. Саставља сложеније писане текстове о различитим темама поштујући језичку норму. Користи стручну литературу и пише складно извештај и реферат.

Напредни ниво

Има детаљнија знања о језику уопште и детаљнија знања о граматици српског језика (акцентима, саставу речи, значењу падежа и глаголских облика, структури реченице); познаје структуру речничког чланка. Говори о одабраним темама као вешт говорник; пажљиво слуша и процењује вербалну и невербалну реакцију свог саговорника и томе прилагођава свој говор. Складно пише есеј, стручни текст и новински чланак доследно примењујући књижевнојезичку норму.

СПЕЦИФИЧНА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА: Књижевност

Основни ниво

Редовно чита књижевна дела из обавезног школског програма, зна значајне представнике и дела из светске и српске књижевности. Укратко описује своја осећања и доживљај књижевног или другог уметничког дела. Уочава и наводи основне поетичке, естетске и структурне особине књижевног и неуметничког текста погодног за обраду градива из језика и књижевности; уме да их именује и илуструје. Разуме књижевни и неуметнички текст: препознаје њихову сврху, издваја главне идеје текста; прати развој одређене идеје у тексту; наводи примере из текста и цитира део/делове да би анализирао текст или поткрепио сопствену аргументацију; резимира и парафразира делове текста и текст у целини. Издвојене проблеме анализира у основним слојевима значења. Основне књижевне термине доводи у функционалну везу са примерима из књижевног текста. Разуме зашто је читање важно за формирање и унапређивање своје личности, богаћење лексичког фонда. Развија своје читалачке способности. Разуме значај књижевности за формирање језичког, литерарног, културног и националног идентитета. Схвата значај очувања књижевне баштине и књижевне културе.

Средњи ниво

Тумачи књижевна дела из обавезног школског програма и поседује основна знања о књижевноисторијском и поетичком контексту који та дела одређује. Самостално уочава и анализира значењске и стилске аспекте књижевног дела и уме да аргументује своје ставове на основу примарног текста. Разуме и описује функцију језика у стваралачком процесу. У тумачењу књижевног дела примењује адекватне методе и гледишта усклађена са методологијом науке о књижевности. Познаје књижевнонаучне, естетске и лингвистичке чињенице и уважава их приликом обраде појединачних дела, стилских епоха и праваца у развоју српске и светске књижевности. На истраживачки и стваралачки начин стиче знања и читалачке вештине, који су у функцији проучавања различитих књижевних дела и жанрова и развијања литерарног, језичког, културног и националног идентитета. Има изграђене читалачке навике и читалачки укус својствен културном и образованом човеку. Примењује сложене стратегије читања. Мења аналитичке приступе за које оцени да нису сврхисходни. Процењује колико одређене структурне, језичке, стилске и значењске одлике текста утичу на његово разумевање.

Напредни ниво

Анализира поетичке, естетске и структурне одлике књижевног текста. Поуздано позиционира књижевни текст у књижевнотеоријски и књижевноисторијски контекст. Примењује одговарајуће поступке тумачења адекватне књижевном делу и њима сагласну терминологију. Користи више метода и гледишта и компаративни приступ да употпуни своје разумевање и критички суд о књижевном делу. Самостално уочава и тумачи проблеме у књижевном делу и своје ставове уме да аргументује на основу примарног текста и литерарно-филолошког контекста. Критички повезује примарни текст са самостално изабраном секундарном литературом. Самостално одабира дела за читање према одређеном критеријуму, даје предлоге за читање и образлаже их. Познаје и примењује начине/стратегије читања усаглашене са типом текста (књижевним и неуметничким) и са жанром књижевног дела. Разуме улогу читања у сопственом развоју, али и у развоју друштва. Има развијену, критичку свест о својим читалачким способностима.

Разред

Први

Годишњи фонд часова

148 часова

ИСХОДИ	ОБЛАСТ/ТЕМА	САДРЖАЈИ
По завршетку првог разреда ученик ће бити у стању да:		
<ul style="list-style-type: none"> – разуме језик као систем и разликује његове функције; – препозна особине књижевних језика пре реформе Вука Караџића; – разликује глас, фонему и графему; – класификује гласове према основним критеријумима; – одреди границу слога у типичним случајевима; – препозна гласовне алтернације и примени нормативна решења у вези с њима; – примени основна правила акценатске норме; – објасни појам и значај књижевности као уметности речи и утврди њене сличности/разлике у односу на друге уметности и области културе; – тумачи књижевно дело са разумевањем његових жанровских карактеристика и књижевноисторијског контекста, користећи у анализи структурне и стилистичке елементе дела и употребљавајући секундарне изворе; – истражи и објасни стваралачку улогу мита у књижевности; – вреднује одлике античког епа, библијског стила и представе света; – повеже знања из историје и историје уметности старог века (сумерско-вавилонске, хебрејске, хеленске) са књижевним стваралаштвом тог раздобља; – поткрепљује примерима основне одлике народне књижевности (класификација, варијантност, формулативност); – анализира композиционе и стилистичке одлике народне бајке и вреднује поруке у односу на властито читалачко и интермедиијално искуство; – препозна одлике средњовековне књижевности и испита њен значај за српску културу; – образложи на примерима важност свеукупног културног заокрета који се догодио у епохи хуманизма и ренесансе; – наведе главне мотиве, тематику и стилске одлике репрезентативних књижевних дела хуманизма и ренесансе и покаже разлике и сличности у односу на античку и средњовековну књижевност/културу; – примени одговарајућа правописна правила; – правилно попуни различите формуларе и образце; – састави текст примењујући различите облике књижевноуметничког стила; – правилно распореди грађу при писању састава; – препозна некњижевни акценат и облик речи у свакодневной комуникацији и у говору јунака у драмским уметничким формама, а потом га исправља у сопственом говору; – чита с разумевањем књижевне и остале типове текстова. 	<p>ЈЕЗИК</p> <p>Општи појмови о језику. Место језика у људском животу. Својства језика и његове функције. Језик и комуникација. Основне науке које се баве језиком. Историја књижевних језика код Срба. Почети словенске писмености и стварање старословенског језика (Црнорица Храбар, <i>Слово о писменима</i> – одломак). Књижевни језици код Срба до 19. века: српкословенски језик (Запис Глигорија дијака у <i>Мирослављевој јеванђељу</i>), рускословенски језик, славеносрпски језик.</p> <p>Раслојавање језика. Дијалекти српског језика (основни појмови). Екавски и ијекавски изговор. Дијалекти и књижевни језик.</p> <p>Фонетика (са фонологијом и морфологијом). Изговор гласова и улога говорних органа. Подела гласова српског језика (по начину творбе). Фонолошки систем српског књижевног језика. Слог и подела речи на слоге (фонетска и семантичка граница слога). Гласовне алтернације (асимилација и сажимање самогласника, покретни вокали, промена <i>о</i> у <i>е</i>, превое вокала); писање сугласника <i>ј</i> и <i>х</i>.</p> <p>Прозодија. Акценатски систем српског књижевног језика. Основна правила о распореду акцената и поста акценатских дужина. Проклитике и енклитике.</p>	<p>Књижевност као уметност речи Појам и врсте уметности. Књижевност и друге уметности. Смисао и значај књижевности као уметности речи.</p> <p>Читање и проучавање књижевности Књижевни родови и врсте Књижевна дела за обраду – Лирска поезија XX и XXI века (три песме по избору наставника и ученика); – <i>Бановић Страхиња</i>, народна епска песма; – Лаза Лазаревић: <i>Први пут с оцем на јутрење</i>; – Антон Павлович Чехов: <i>Туга</i>; – Добрило Ненадић: <i>Доротеј</i> – Борислав Пекић: „Време чуда” („Чудо у Јабелу”) – Иво Андрић: <i>О причи и причању</i> (Говор Иве Андрића у Стокхолму приликом примања Нобелове награде).</p> <p>Књижевност старог века Књижевна дела за обраду – <i>Еп о Гилгамешу</i>; – Библија. Стари завет. <i>Прва књига Мојсијева: Легенда о потоу; Пјесма над пјесмама</i>; – Библија. Нови завет. <i>Јеванђеље по Матеју</i>; – Хомер: <i>Илијада</i> (одломци из првог и шестог певања: инвокација, сусрет Хектора и Андромахе, и други по избору); – Софокле: <i>Антигона</i>.</p> <p>Народна књижевност Књижевна дела за обраду – Народна лирска митолошка песма (по избору); – <i>Комади од различитјех косовскјих пјесма</i>; – <i>Марко Краљевић и брат му Андријаш</i> (бугарштина); – Народне епске песме: <i>Диоба Јакшића/Онет Диоба Јакшића; Ронство Јанковић Стојана</i>; – Народна балада <i>Хасанагиница</i>; – Српска народна бајка по избору; – Народне бајке словенских и других народа (по избору).</p> <p>Средњовековна књижевност Књижевна дела за обраду – Свети Сава: <i>Житије Светога Симеона</i> (одломак);</p>
	КЊИЖЕВНОСТ	

	<p>– Теодосије: <i>Житије Светог Саве</i>; (одломак: <i>Бег у Свету Гору</i>);</p> <p>– Јефимија: <i>Похвала кнезу Лазару</i>;</p> <p>Константин Филозоф: <i>Житије деспота Стефана Лазаревића – Опис Београда</i> (из 51. поглавља);</p> <p>– Деспот Стефан Лазаревић: Слово љубве.</p> <p>Хуманизам и ренесанса</p> <p>Књижевна дела за обраду</p> <p>– Данте: <i>Божанствена комедија, Пакао</i> (одломци, певања по избору ученика и наставника);</p> <p>– Петрарка: <i>Канцонијер</i> (избор);</p> <p>– Бокачо: <i>Декамерон</i> (оквирна прича и три новеле по избору);</p> <p>– Сервантес: <i>Дон Кихот</i> (одломци: предговор, прво, седмо и осмо поглавље);</p> <p>– Шекспир: <i>Ромео и Јулија</i>;</p> <p>– Марин Држић: <i>Дундо Мароје/Новела од Станца</i>.</p> <p>Изборни садржаји:</p> <p>– Милован Витезовић: <i>Лајање на звезде</i> (корелација с филмом и позорштем);</p> <p>– Горан Петровић: <i>Прича о причању</i>;</p> <p>– Светлана Велмар Јанковић: <i>Записи са дунавског песка</i>;</p> <p>– Данило Киш, <i>Рани јади</i>;</p> <p>Толкин: <i>Господар прстенова</i> (прва књига);</p> <p>– <i>Хиљаду и једна ноћ</i> (избор);</p> <p>– Хомер: <i>Одисеја (Код Феачана)</i>;</p> <p>– Митови и легенде старог века (старогрчки, римски и словенски митови по избору ученика и наставника; извори: <i>Грчки митови</i> Р. Гревса, <i>Приче из класичне старине</i> Г. Шваба, <i>Словенски митолошки речник</i> Љ. Раденковића и С. Толстој, <i>Српска митологија</i> С. Петровића и сл.);</p> <p>– Милан Ракић <i>Јефимија</i></p> <p>– Васко Попа <i>Усправна земља</i>;</p> <p>– Љубомир Симовић: <i>Хасанагиница</i> (одломак с војницима);</p> <p>– Јован Деретић, <i>Културна историја Срба</i> (одломци о владарима из породице Немањић);</p> <p>– <i>Исповедна молитва из 14. века</i>, непознати аутор (<i>Антологија српског песништва</i>, приредио Миодраг Павловић);</p> <p>– Песме дубровачких петраркиста (по избору ученика и наставника);</p> <p>– Рабле: <i>Гаргантуа и Пантагруел</i> (одломак – писмо Гаргантуа Пантагруелу)</p>
	<p>ЈЕЗИЧКА КУЛТУРА</p> <p>1. Правопис. Основни принципи правописа српског књижевног језика. Правопис и правописни приручници и служење њима. Велико слово (писање устаљених атрибута и титула као делова имена, писање назива разних манифестација, грађевина, споменика, докумената, закона, уметничких дела и сл.).</p> <p>Преношење речи у нови ред (разлике у односу на поделу речи на слоге). Писање цртице.</p> <p>Писање спојева предлог + заменица (нпр.: <i>са мном</i> и сл.).</p> <p>Писање запете испред енклитике.</p> <p>1. Усмено и писано изражавање. Систематично усмено излагање на задате теме.</p> <p>Обликовање пасуса у смисаоне целине у писаном саставу.</p> <p>Аргументативни текст – усмено и писано обликовање.</p> <p>Избор из секундарне литературе, публицистичких текстова, различитих енциклопедија и речника.</p>

Кључни појмови садржаја: књижевност старог века, народна књижевност, средњовековна књижевност, књижевност хуманизма и ренесансе, историја језика, фонетика са фонологијом.

ВЕЗА ОБРАЗОВНИХ СТАНДАРДА И ИСХОДА ПРОГРАМА НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Стандарди образовних постигнућа достижу се **на крају општег средњег образовања**. Исти стандард (или његов део) активираће се више пута током школске године, односно до краја средњег образовања, сваки пут уз другу наставну јединицу. Такво поступање осигурава досезање све вишег и вишег нивоа појединачних ученичких постигнућа, а ученичка знања, вештине и способности се непрестано сагледавају из нових углова, утврђују, проширују и систематизују.

С обзиром на сложеност предмета Српски језик и књижевност и области унутар предмета, неопходно је поступно остваривати све стандарде кроз све четири године средњошколског образовања, али поједини стандарди се могу видети и као конкретније повезани са одређеним исходом.

ИСХОДИ	СТАНДАРДИ
<p>По завршетку разреда ученик ће бити у стању да:</p> <p>– разуме језик као систем и разликује његове функције;</p>	<p>2СЈК.1.1.1. Има основна знања о језику опште (шта је језик, које функције има); поштује свој језик и поштује друге језике; препознаје стереотипне ставове према језику. Разуме појам текста; разликује делове текста (увод, главни део, завршетак); препознаје врсте текстова (облике дискурса); има основна знања из социолингвистике: познаје појмове једнојезичности и вишејезичности (и зна одговарајуће језичке прилике у Србији); разуме појам језичке варијативности и препознаје основне варијетете.</p> <p>2СЈК.2.1.1. Има шира знања о језику опште (која су битна својства језика); препознаје јединице и појаве које припадају различитим језичким нивоима/подсистемима; има основна знања о писму опште; има основна знања о правопису опште (етимолошки – фонолошки правопис; граматичка – логичка интерпункција; графема – слово); има основна знања о језицима у свету (језичка сродност, језички типови, језичке универзалије). Разуме основне принципе вођења дијалога; разуме појам говорног чина; разуме појам денке. Познаје одлике варијетета српског језика насталих на основу медијума и оних који су условљени социјално и функционално.</p> <p>2СЈК.3.1.1. Разуме да постоји тесна веза између језика и мишљења; јасан му је појам категоризације; познаје конверзационе максиме (квалитета, квантитета, релевантности и начина); разуме појам информативне актуализације реченице и зна како се она постиже; јасан му је појам текстуалне кохезије.</p>

<p>– препозна особине књижевних језика пре реформе Вука Караџића;</p>	<p>2СЈК.1.1.2. Разликује књижевни (стандардни) језик од дијалекта; зна основне податке о дијалектима српског језика; има правилан став према свом дијалекту и другим дијалектима српског језика и према оба изговора српског књижевног језика (поштује свој и друге дијалекте српског језика и има потребу да чува свој дијалекат; подједнако цени оба изговора српског књижевног језика – екавски и (и)јекавски); има потребу да учи, чува и негује књижевни језик; познаје најважније граматике и нормативне приручнике и уме да се њима користи; зна основне податке о месту српског језика међу другим индоевропским и словенским језицима; има основна знања о развоју књижевног језика, писма и правописа код Срба. 2СЈК.2.1.2. Зна основне особине дијалеката српског језика; зна основна правила екавског и (и)јекавског изговора; у једноставнијим случајевима пребацује (и)јекавску реч у екавски лик и обрнуто. Смешта развој књижевног језика код Срба у друштвени, историјски и културни контекст.</p>
<p>– разликује глас, фонему и графему; – класификује гласове према основним критеријумима; – одреди границу слога у типичним случајевима; – препозна гласовне алтернације и примени нормативна решења у вези с њима; – примени основна правила акцентске норме;</p>	<p>2СЈК.1.1.3. Разликује правилан од неправилног изговора гласа; зна основну поделу гласова; има основна знања у вези са слогом и примењује их у растављању речи на крају реда; зна основна правила акцентске норме и уочава евентуалне разлике између свог и књижевног акцента. 2СЈК.2.1.3. Познаје говорне органе и начин на који се гласови производе; зна да дели гласове по свим критеријумима; разуме појам фонеме; зна сва правила акцентске норме и уме да прочита правилно акцентовану реч; зна механизме фонолошки условљених гласовних промена (једначења сугласника по звучности и по месту творбе, сажимање и асимилацију вокала и губљење сугласника). 2СЈК.3.1.2. При подели речи на слоге позива се на правила; акцентује једноставније примере.</p>
<p>– објасни појам и значај књижевности као уметности речи и утврди њене сличности/разлике у односу на друге уметности и области културе;</p>	<p>2СЈК.1.2.5. Уочава основне особине књижевности као дискурса и разликује га у односу на остале друштвене дискурсе. 2СЈК.2.2.3. Разликује методе унутрашњег и спољашњег приступа у интерпретацији књижевноуметничког и књижевнонауочног дела и адекватно их примењује приликом разумевања и тумачења ових врста дела. 2СЈК.3.2.1. Чита, доживљава и самостално тумачи књижевноуметничка и књижевнонауочна дела из обавезног школског програма, као и додатне (изборне) и факултативне књижевноуметничке и књижевнонауочне текстове; током интерпретације поуздано користи стечена знања о стваралачком опусу аутора и књижевносторијском контексту. 2СЈК.3.2.3. У процесу тумачења књижевноуметничког и књижевнонауочног дела, одабира, примењује и комбинује адекватне методе унутрашњег и спољашњег приступа.</p>
<p>– тумачи књижевно дело са разумевањем његових жанровских карактеристика и књижевносторијског контекста; у тумачењу се користи структурним и стилистичким елементима дела и употребљава секундарне изворе;</p>	<p>2СЈК.1.2.4. Уочава и примерима аргументује основне поетичке, језичке, естетске и структурне особине књижевних дела из обавезне школске лектире. 2СЈК.1.2.6. Наводи основне књижевносторијске и поетичке одлике стилских епоха, праваца и формација у развоју српске и светске књижевности и повезује их са делима и писцима из обавезне лектире школског програма. 2СЈК.1.2.8. Користи препоручену секундарну литературу (књижевносторијску, критичку, аутопоетичку, теоријску) и доводи је у везу са књижевним текстовима предвиђеним програмом. 2СЈК.1.2.9. На основу дела српске и светске књижевности формира читалачке навике и знања; схвата улогу читања у тумачењу књижевног дела и у израђивању језичког, литерарног, културног и националног идентитета. 2СЈК.2.2.4. Уочава и образлаже поетичке, језичке, естетске и структурне особине књижевноуметничких и књижевнонауочних дела у оквиру школске лектире; процењује да ли је сложенији књижевнонауочни текст (аутобиографија, биографија, мемоари, дневник, писмо, путопис...) добро структуриран и кохерентан, да ли су идеје изложене јасно и прецизно; уочава стилске поступке у књижевноуметничком и књижевнонауочном тексту; процењује колико одређене одлике текста утичу на његово разумевање и доприносе тумачењу значења текста. 2СЈК.2.2.6. Приликом тумачења књижевноуметничких и књижевнонауочних дела из школског програма примењује знања о основним књижевносторијским и поетичким одликама стилских епоха, праваца и формација у развоју српске и светске књижевности. 2СЈК.2.2.8. Активно користи препоручену и ширу, секундарну литературу (књижевносторијску, критичку, аутопоетичку, теоријску) у тумачењу књижевноуметничких и књижевнонауочних дела предвиђених програмом. 2СЈК.3.2.4. Уочава и тумачи поетичке, језичке, естетске и структурне особине књижевноуметничких и књижевнонауочних текстова у оквиру школске лектире и изван школског програма; процењује и пореди стилске поступке у наведеним врстама текстова. 2СЈК.3.2.6. Приликом тумачења и вредновања књижевноуметничких и књижевнонауочних дела примењује и упоређује књижевносторијске и поетичке одлике стилских епоха, праваца и формација у развоју српске и светске књижевности. 2СЈК.3.2.8. У тумачењу књижевног дела критички користи препоручену и самостално изабрану секундарну литературу (књижевносторијску, критичку, аутопоетичку, теоријску).</p>
<p>– истражи и објасни стваралачку улогу мита у књижевности, упозна и вреднује одлике античког епа; библијског стила и представе света;</p>	<p>2СЈК.1.2.2. Познаје књижевносторијску терминологију и доводи је у функционалну везу са примерима из књижевних и неуметничких текстова предвиђених програмом. 2СЈК.1.2.7. Анализира издвојене проблеме у књижевном делу и уме да их аргументује примарним текстом.</p>
<p>– повеже знања из историје и историје уметности старог века (сумерско-вавилонској, хебрејској, хеленској) са књижевним стваралаштвом тог раздобља;</p>	<p>2СЈК.1.2.1. Познаје ауторе дела из обавезног школског програма и локализује их у контекст стваралачког опуса и књижевносторијски контекст. 2СЈК.1.2.9. На основу дела српске и светске књижевности формира читалачке навике и знања; схвата улогу читања у тумачењу књижевног дела и у израђивању језичког, литерарног, културног и националног идентитета. 2СЈК.2.2.1. Интерпретира књижевни текст увидом у његове интеграционе чиниоце (доживљајни контекст, тематско-мотивски слој, композиција, ликови, форме приповедања, идејни слој, језичко-стилски аспекти...).</p>
<p>– поткрепљује примерима основне одлике народне књижевности (класификација, варијантност, формулативност);</p>	<p>2СЈК.1.2.6. Наводи основне књижевносторијске и поетичке одлике стилских епоха, праваца и формација у развоју српске и светске књижевности и повезује их са делима и писцима из обавезне лектире школског програма. 2СЈК.2.2.6. Приликом тумачења књижевноуметничких и књижевнонауочних дела из школског програма примењује знања о основним књижевносторијским и поетичким одликама стилских епоха, праваца и формација у развоју српске и светске књижевности.</p>
<p>– анализира композиционе и стилистичке одлике народне бајке и вреднује поруке у односу на властито читалачко и интермедиијално искуство;</p>	<p>2СЈК.2.2.1. Интерпретира књижевни текст увидом у његове интеграционе чиниоце (доживљајни контекст, тематско-мотивски слој, композиција, ликови, форме приповедања, идејни слој, језичко-стилски аспекти...).</p>
<p>– препозна одлике средњовековне књижевности и испита њен значај за српску културу;</p>	<p>2СЈК.1.2.6. Наводи основне књижевносторијске и поетичке одлике стилских епоха, праваца и формација у развоју српске и светске књижевности и повезује их са делима и писцима из обавезне лектире школског програма. 2СЈК.1.2.7. Анализира издвојене проблеме у књижевном делу и уме да их аргументује примарним текстом. 2СЈК.2.2.6. Приликом тумачења књижевноуметничких и књижевнонауочних дела из школског програма примењује знања о основним књижевносторијским и поетичким одликама стилских епоха, праваца и формација у развоју српске и светске књижевности. 2СЈК.2.2.9. На основу дела српске и светске књижевности развија читалачке вештине, способности и знања од значаја за тумачење и вредновање различитих књижевноуметничких и књижевнонауочних дела и за развијање језичког, литерарног, културног и националног идентитета; има израђен читалачки укус својствен културном и образованом човеку. 2СЈК.3.2.4. Уочава и тумачи поетичке, језичке, естетске и структурне особине књижевноуметничких и књижевнонауочних текстова у оквиру школске лектире и изван школског програма; процењује и пореди стилске поступке у наведеним врстама текстова.</p>

– образложи на примерима важностевеукупног културног заокрета који се догодио у епохи хуманизма и ренесансе;	2СЈК.1.2.5. Уочава основне особине књижевности као дискурса и разликује га у односу на остале друштвене дискурсе. 2СЈК.2.2.6. Приликом тумачења књижевноуметничких и књижевнонаучних дела из школског програма примењује знања о основним књижевноисторијским и поетичким одликама стилских епоха, праваца и формација у развоју српске и светске књижевности.
– наведе главне мотиве, тематику и стилске одлике репрезентативних књижевних дела хуманизма и ренесансе покаже разлике и сличности у односу на античку и средњовековну књижевност/културу;	2СЈК.1.2.6. Наводи основне књижевноисторијске и поетичке одлике стилских епоха, праваца и формација у развоју српске и светске књижевности и повезује их са делима и писцима из обавезне лектире школског програма. 2СЈК.2.2.6. Приликом тумачења књижевноуметничких и књижевнонаучних дела из школског програма примењује знања о основним књижевноисторијским и поетичким одликама стилских епоха, праваца и формација у развоју српске и светске књижевности. 2СЈК.3.2.6. Приликом тумачења и вредновања књижевноуметничких и књижевнонаучних дела примењује и упоређује књижевноисторијске и поетичке одлике стилских епоха, праваца и формација у развоју српске и светске књижевности.
– примени одговарајућа правописна правила; – правилно попуни различите формуларе и обрасце;	2СЈК.1.3.4. Користи оба писма, дајући предност ћирици; примењује основна правописна правила у фреквентним примерима и уме да се служи школским издањем Правописа; у писању издваја делове текста, даје наслове и поднаслов, уме да цитира и парафразира; саставља матурски рад поштујући правила израде стручног рада (употребљава фусноте и саставља садржај и библиографију); саставља писмо – приватно и службено, биографију (CV), молбу, жалбу, захтев, оглас; зна да попуни различите формуларе и обрасце.
– састави текст примењујући различите облике књижевноуметничког стила; – правилно распореди грађу при писању састава;	2СЈК.1.3.2. Говорени и пишући о некој теми (из језика, књижевности или слободна тема), јасно структурира казивање и повезује његове делове на одговарајући начин; разликује битно од небитног и држи се основне теме; саставља једноставнији говорени и писани текст користећи се описом, приповедањем и излагањем (експозицијом); уме укратко да опише своја осећања и доживљај књижевног или другог уметничког дела; сажето препричава једноставнији књижевноуметнички текст и издваја његове важне или занимљиве делове; резимира једноставнији књижевни и неуметнички текст. 2СЈК.1.3.3. У расправи или размени мишљења на теме из књижевности, језика и културе уме у кратким цртама да изнесе и образложи идеју или став за који се залаже, говори одмерено, ослања се на аргументе, у стању је да чује туђе мишљење и да га узме у обзир приликом своје аргументације; пише једноставнији аргументативни текст на теме из књижевности, језика и културе.
– препозна и некњижевни акценат и облик речи у свакодневной комуникацији и у говору јунака у драмским уметничким формама, а потом га исправља у сопственом говору;	2СЈК.1.3.1. Говори разговетно, поштујући ортоепска правила књижевног језика; примењује књижевнојезичку акцентуацију или упоређује свој акценат са књижевним и труди се да је с њим усклади; течно и разговетно чита наглас књижевне и неуметничке текстове; изражајно чита и казује лакше књижевноуметничке текстове; у званичним ситуацијама говори о једноставнијим темама из области језика, књижевности и културе користећи се коректним језичким изразом (тј. говори течно, без замукивања, поштапалица, превеликих пауза и лажних почетака, осмишљавајући реченицу унапред) и одговарајућом основном терминологијом науке о језику и науке о књижевности, прилагођавајући приликама, ситуацији, саговорнику и теми вербална и невербална језичка средства (држање, мимику, гестикулацију); говори уз презентацију; има културу слушања туђег излагања; у стању је да с пажњом и разумевањем слуша излагање средње тежине (нпр. предавање) с темом из језика, књижевности и културе; приликом слушања неког излагања уме да хвата белешке.
– чита с разумевањем књижевне и остале типове текстова.	2СЈК.1.3.5. Има способност и навику да у различите сврхе (информисање, учење, лични развој, естетски доживљај, забава...) чита текстове средње тежине (књижевноуметничке текстове, стручне и научнопопуларне текстове из области науке о језику и књижевности, текстове из медија); примењује предложене стратегије читања. 2СЈК.1.3.6. Разуме књижевни и неуметнички текст средње сложености: препознаје њихову сврху, проналази експлицитне и имплицитне информације, издваја главне идеје текста; прати развој одређене идеје у тексту; пореди основне информације и идеје из двају или више текстова.

УПУТСТВО ЗА ДИДАКТИЧКО-МЕТОДИЧКО ОСТВАРИВАЊЕ ПРОГРАМА

I. ПЛАНИРАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Настава и учење *српског језика и књижевности* треба да допринесу развоју стваралачког и истраживачког духа који ће омогућити ученицима да развијају знања, вредности и функционалне вештине које ће моћи да користе у даљем образовању, у професионалном раду и у свакодневном животу; формирају вредносне ставове којима се чува национална и светска културна баштина; буду оспособљени за живот у мултикултуралном друштву; овладају општим и међупредметним компетенцијама, релевантним за активно учење у заједници и целоживотно учење.

Квалитет и трајност знања, умења, вештина и ставова ученика умногоме зависе од принципа, облика, метода и средстава који се користе у процесу учења. Због тога савремена настава српског језика и књижевности претпоставља остваривање исхода уз појачану мисаону активност ученика, поштовања и уважавања дидактичких принципа (посебно: свесне активности ученика, научности, примерености, поступности, систематичности и очигледности), као и адекватну примену оних наставних облика, метода, поступака и средстава чију су вредност утврдиле и потврдиле савремена пракса и методика наставе и учења српског језика и књижевности (пре свега: разни видови организације рада и коришћење комуникативних, логичких и стручних (специјалних) метода примерених садржајима обраде и могућностима ученика). Избор одређених наставних облика, метода, поступака и средстава условљен је, пре свега, исходима које треба остварити, а потом и садржајима који ће помоћи да се прописани исходи остваре.

Редовна настава и учење српског језика и књижевности изводи се у специјализованим учионицама и кабинетима за овај

предмет, који треба да буду опремљени у складу са нормативима за гимназије. Делимично, она се организује и у другим школским просторијама (библиотеци – медијатеци, читаоници, аудиовизуелној сали и сл.).

У настави српског језика и књижевности користе се одобрени уџбеници и приручници, као и библиотечко-информацијска и информатичка грађа, значајна за систематско оспособљавање ученика за самостално коришћење разних извора сазнања у настави и ван ње.

Области Језик, Књижевност и Језичка култура треба да чине предметну целину, да се прожимају и употпуњују. Стога је препоручени број часова само оквиран (за област Језик 32, за Књижевност 80, а за Језичку културу 36). Пажљивим планирањем наставе и учења које треба да доведу до остварености предвиђених исхода за све три области, наставник ће сам, уз праћење резултата ученика, распоређивати број часова.

II. ОСТВАРИВАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА ОБЛАСТ: ЈЕЗИК

Програм за први разред гимназије у области *Језик* организован је у пет области/тема и усклађен са исходима учења за овај разред (а према описима стандарда ученичких постигнућа). Програмом се предвиђа проширивање знања из области обрађених у основној школи, али и увођење нових појмова.

Општи појмови о језику. У оквиру ове теме ученици треба да стекну основна знања о језику као друштвеној појави и језику као систему знакова. Ова општа знања, поред своје општеобразовне вредности и значаја за олакшавање и побољшавање наставе српског језика, треба да послуже и лакшем савладавању градива из страних језика.

Историја књижевних језика код Срба. У оквиру ове теме наставу језика треба функционално повезати са наставом књижев-

ности. На пример, текстове *Слово о писменима* Црнорица Храбра и Запис Глигорија дијака у *Мирослављевом јеванђељу* треба повезати са текстовима средњовековне књижевности.

Раслојавање језика. Основне одлике дијалеката српског језика треба повезати са одговарајућим књижевним делима и/или филмским остварењима (нпр., за илустрацију призренско-тимочког дијалекта могу се узети одломци из одговарајућег књижевног дела, инсерт из филма и сл.). Нарочито је потребно нагласити да су екавски и ијекавски изговор равноправни изговори српског књижевног језика. И у овом случају је потребно упутити на књижевна дела која су писана екавским/ијекавским изговором (нпр. у *Диоми Јакишића* некада се јавља облик *бијела*, а некад *б'јела*, а такви примери се могу повезати и са питањима слога/стиха, и са питањима рефлекса *jata*).

Фонетика (са фонологијом и морфологијом). Опис артикулацији гласова у српском језику треба поредити са изговором гласова у страном језику познатом ученицима (нпр. назални гласови у српском и француском, лабијализовани вокали у српском и немачком и сл.). Такође, ученицима треба скренути пажњу на важност правилне артикулације гласова у говору. С обзиром на то да су ученици основна знања о већини гласовних алтернација већ стекли на основношколском нивоу, нарочиту пажњу треба посветити нормативним решењима, и то у оним случајевима где се најчешће грешни. На пример: *предшколски, претчас, одељење, изузеци, тачки, гледалаца* и сл.

Прозодија. Знања о акценатском систему српског језика треба да буду применљива, тј. треба да допринесу да ученици боље и потпуније усвоје књижевнојезичку норму и да побољшају своје изражајне способности. У срединама где се не говори књижевним језиком треба оспособљавати ученике за примену правила о контрастирању акценатског система. На пример, у косовско-ресавској зони краткосилазни акценти се преносе на претходни слог и мењају квалитет (*ливада, мотика, субота* и сл.); на месту где је у дијалекту дугосилазни акценат, у књижевном језику се акценат помера на претходни слог мењајући и квантитет и квалитет, а на месту где је у дијалекту био дугосилазни акценат, у књижевном језику остаје неакцентована дужина (*девојка, војник, кромпир* и сл.).

ОБЛАСТ: КЊИЖЕВНОСТ

Програм за први разред гимназије у сегменту *Књижевност* организован је у седам области/тема и усклађен с исходима учења за овај разред (а према описима стандарда ученичких постигнућа).

Књижевност као уметност речи. У оквиру ове теме ученици ће се упознати са појмом и врстама уметности, спознаће књижевност као уметности речи и моћи ће да је упореде са другим уметностима. Препорука је да се упореде различита средства изражавања (реч, тон, звук, облик...).

Читање и проучавање књижевности. Ова тема треба да повеже ученицима познати приступ књижевном делу са наукама о књижевности. Могуће теме су: књижевно дело као естетски предмет – структура књижевног дела, примање и деловање књижевног дела на читаоца. Предвиђени садржаји треба да омогуће читање и тумачење књижевних дела, уз разумевање књижевног жанра, књижевне епохе и културне традиције. Ученици се упознају са примарним и секундарним изворима за проучавање књижевног дела. Уводе се и појам и врсте науке о књижевности (књижевност као предмет теорије књижевности, историје књижевности и књижевне критике).

Књижевни родови и врсте. Систематизују се и, на примерима, обнављају и проширују знања стечена у основној школи: лирско, епско и драмско песништво, лирска песма, епска песма, уметничка приповетка, роман, драма.

Књижевност старог века. Значај и вредности књижевности старог века (тематика, одлике, допринос културној баштини). Еп у књижевности старог века (улога мита у слици света, тематика епа, хомерски еп). Библијски свет (значајење и поуке). Античка трагедија (особине, традиција, универзалне вредности које афирмише). Важно је повезати знања из историје и историје уметности са књижевним стваралаштвом старог века.

Народна књижевност. Одлике и својства народне књижевности. Класификација књижевних врста народне књижевности. Структура народне бајке. Обнављање и продубљивање знања о варијантности (*Диоба Јакишића* и *Опет Диоба Јакишића*). Одлике бајке (могуће је поредити мит и бајку, источну и западну цивилизацију – уколико се наставници и ученици одреде за *Хиљаду и једну ноћ*, вредности и поруке бајке у различитим уметностима).

Средњовековна књижевност. Српска књижевност и култура у средњем веку. Уметничке/литерарне вредности српске средњовековне књижевности. (Међусобни утицаји историје, културе, мотива могуће је увођењем тематских кругова – повезати роман *Доротејса* поетиком средњовековне књижевности; поезија М. Ракића и В. Попе, из изборног дела, као историјски и литерарни одјек средњовековне књижевности). *Особине* и врсте српске књижевности средњег века.

Хуманизам и ренесанса. Хуманизам и ренесанса у књижевности и уметности. Значај хуманизма и ренесансе за развој европске културе и цивилизације. Разлике и сличности са претходним епохама.

Области/теме из књижевности прате одговарајући садржаји: књижевна дела за обраду и изборни садржаји.

Све што се чита и обрађује у настави књижевности, сматра се лектиром. Дела за која је потребно више времена ученицима да их прочитају, посматрају се као домаћа лектира. За њено читање потребно је оставити више времена да би се ученици активно укључили у наставну интерпретацију на часовима српског језика и књижевности. Ово треба имати у виду при планирању редоследа и начина остваривања наставе, јер домаћу лектуру прате обимни и детаљни истраживачки пројекти. Уз помоћ задатака за истраживачко читање и дугорочијих пројеката читања, ученици ће се поузданије припремати за рад на часу, што ће погодovati и остваривање наставног принципа економичности.

Проширују се знања о књижевнотеоријским појмовима који су обрађивани у основној школи и уводе се нови појмови. Обрађивани појмови добијају нови историјски контекст, а нови појмови уводе се како би се оснажила рецептивна способност. Програм наставе и учења српског језика и књижевности предвиђа обраду или утврђивање следећих књижевнотеоријских појмова:

- **Лирика:** одлике лирске књижевности, лирска и лирско-епска песма; врсте лирске поезије; лирски субјекат.
- **Епика:** одлике епске књижевности; подела епске књижевности: еп (спев, епопеја), епска песма, епски јунак; приповетка, новела роман; мит/легенда/предање, бајка; нарација (приповедање) у првом, другом и трећем лицу; описивање (дескрипција), дијалог, монолог, унутрашњи монолог; нарактор (приповедач); ретроспективно и хронолошко приповедање; ретардација, епизода, дигресија.
- **Драма (драмска књижевност):** одлике драмске књижевности. Подела драмске књижевности: трагедија, комедија, драма у ужем смислу; драмски сукоб; позориште; античка драма; драмска јединства; пролог, епилог; трагедија, трагички сукоб, трагичка кривица, трагички јунак; протагонист, антагонист; катарза; комедија, врсте комедије: комедија карактера, нарави (друштва) и ситуације (интриге); *commedia dell' arte*; врсте комике: вербална, гестовна, ситуациона комика. Сценска реализација драмског текста.
- **Версификација/метрика:** ритам, стих, везани и слободни стих; врсте стиха; хексаметар, десетерац, епски десетерац, лирски десетерац; акростих; строфа, врсте строфа, врсте риме; опкорачење; цезура, сонет, терцина, канцона, канционијер.
- **Стилистика:** појам стила; стилске фигуре; алегија, алитерација, асонанца, апострофа, градација, епитет, стални епитет, елипса, еуфемизам, инверзија, инвокација, иронија, сарказам, контраст (антитеза), словенска антитеза, компарација (поређење), метафора, метонимија, оноματοпеја, персонификација, симбол, хипербола, лирски паралелиزم.
- **Остали појмови:** антика, мимезис, јеванђеље, беседа, параболо, житије (хагиографија), биографија, похвала, слово; цитат, парафраза, фуснота; хуманизам, ренесанса, петраркизам; белетристика, синкретизам.

Од 148 часова на којима се током године реализује настава, предлаже се да се на 80 часова обрађују, утврђују и систематизују садржаји из књижевности. Како је укупан број књижевних дела за обраду 29 уз које наставници и ученици бирају још осам препоручених садржаја (у односу на интересовања и могућности ученика), укупан број од 37 дела пружа могућност успостављања динамичке обраде сваког појединог садржаја на два до три школска часа. Нека књижевна дела изискиваће један час, а нека два или три, те је наставник тај који предвиђа и планира динамику рада на часовима обраде, утврђивања и систематизације градива укључујући у то и различите нивое обраде (интерпретацију, приказ и осврт), као и повезивање наставних садржаја из књижевности са садржајем из језика (нпр., кад је реч о историји језика, повезано ће се читати и тумачити следећи текстови: Црноризац Храбар, *Слово о писменима* и *Затис* Глигорија дијака у *Мирослављевом јеванђељу*, са текстовима средњовековне књижевности). Још једна препорука за наставника односи се на компаративно повезивање и тумачење текстова који долазе из различитих историјских, културних и жанровских оквира (нпр. поређење овдашње епске традиције са сумерско-вавилонском, хеленском, словенским, итд.; поређење структурних и мотивских конституената епских песама, епова, народних бајки и библијских предања, итд.). Посебну пажњу наставник би требало да обрати и на осветљавање разноврсности релација које се успостављају између канонских дела националне и светске књижевности и доминантних савремених форми уметничког израза и презентације (савремени роман, драмски текст; филм, анимирани филм, стрип, позоришна представа, историјско-образовни садржаји на телевизији и интернету, итд.)

Ученици се упознају са планом, садржајима предмета и начинима рада. Ученицима се указује на важност планског и благовременог припремања за часове обраде књижевног дела (читање и тумачење књижевних дела, коришћење уџбеника, примарних и секундарних извора за тумачење књижевних дела).

Књижевно дело уводи се у наставу доживљајним и истраживачким читањем, припремним задацима, истраживачким и радним пројектима.

Нивои обраде. Тумачење књижевног дела може се реализовати и планирати за обраду на различитим нивоима (осврт, приказ, интерпретација).

Рад на часу. Књижевне појаве, термини и појмови обрађују се посредством планираних књижевних дела. У непосредном раду, уз уважавање водећих методичких принципа и радних начела, користе се одговарајуће обавештајне, логичке и специјалне (стручне) методе. Методска адекватност и јединство теоријских и практичних поступања кључни су за успешну наставу књижевности; књижевнотеоријска знања се тумаче као појаве у конкретним уметничким делима, а знања о њима се развијају и усавршавају.

Развијање читалачких компетенција. Ученици се обучавају за активну примену свих врста и видова читања (доживљајно, истраживачко, изражајно и интерпретативно, гласно читање, читање с белешкама, читање о себи), а пре свега за помно читање, читање с уживљавањем и разумевањем уз вредновање књижевног дела.

Стваралачке активности поводом тумачења књижевног дела. Поред читања, као прворазредне стваралачке активности, у настави се организују и одговарајуће стваралачке активности поводом обраде књижевних дела. Посредством њих шири се интересовање ученика за књижевност, књижевна дела и ауторе, продубљују се и надопуњују читалачка интересовања и усавршавају читалачке компетенције. Стваралачке активности реализују се као усмена продукција (говорне вежбе, дискусије, разговори, монолози, рецитовање и казивање), писмена продукција (писање есеја, радова, домаћих задатака) и комбинована продукција (реферисања и презентације).

Изборни садржаји допуњавају обавезни део програма. Наставник је у обавези да у договору са ученицима уз обраде књижевних дела из обавезног програма обради осам дела из изборног програма.

Вредновање напретка ученика је континуирано и систематично. Вреднује се активност ученика током припремне фазе рада

и током рада на часу, учешће у раду приликом тумачења дела, учесталост јављања, квалитет одговора, оригиналност и аргументовање ставова, уважавање гледишта других ученика и другачијих виђења, однос према раду, способност примене теоријских знања у конкретним радним околностима. Вредновање обухвата и писмено изражавање (домаћи задаци поводом конкретних књижевних дела; годишње до шест домаћих задатака). У сврху вредновања може бити планирано и тестирање, како би се стекао непосредан увид у текућа знања ученика.

ОБЛАСТ: ЈЕЗИЧКА КУЛТУРА

Програм за први разред гимназије у области *Језичка култура* организован је тако да подразумева четири вештине: писање и говор (као продуктивне) и слушање и читање (као рецептивне). Припрема за израду писменог задатка, сама израда и исправка писменог задатка подразумевају укупно 16 часова, по четири за сваки писмени.

Припрема за израду писмених задатака је континуирана делатност и не ограничава се само на један час (пре израде писменог задатка). Препоручује се, приликом израде писменог задатка, коришћење ћириличног писма, док се латиница може користити као писмо приликом писања исправке.

Вештина читања с разумевањем подразумева читање књижевних и осталих типова текстова уз препознавање експлицитних и имплицитно датих информација у тим текстовима и откривања узрочно-последичних веза међу елементима садржаја.

Реализација наставе и учења језика и језичке културе остварује се у предметном јединству са наставом књижевности.

Приликом обраде садржаја из језика препоручује се:

- уочавање језичких појава у одговарајућим примерима уз ослањање и на језичко осећање ученика;
- примена граматичких правила;
- увежбавање;
- коришћење табела;
- израђивање цртежа, схема, графикана;
- навикавање и подстицање ученика да користе одговарајућу квалитетну литературу, језичке приручнике, речнике, лексиконе, појмовнике.

III. ПРАЋЕЊЕ И ВРЕДНОВАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Поред стандардног, сумативног вредновања које још увек доминира у нашем систему образовања (процењује знање ученика на крају једне програмске целине и спроводи се стандардизованим мерним инструментима – писменим и усменим проверама знања, есејима, тестовима, што за последицу има кампањско учење оријентисано на оцену), савремени приступ настави претпоставља формативно вредновање – процену знања **током** савладавања програма и стицања одговарајуће компетенције. Резултат оваквог вредновања даје повратну информацију и ученику и наставнику о томе које компетенције су добро савладане, а које не, као и о ефикасности одговарајућих метода које је наставник применио за остваривање циља. Формативно мерење подразумева прикупљање података о ученичким постигнућима, а најчешће технике су: реализација практичних задатака, посматрање и бележење ученикових активности током наставе, непосредна комуникација између ученика и наставника, регистар за сваког ученика (мапа напредовања) итд. Резултати формативног вредновања на крају наставног циклуса треба да буду исказана и сумативно – бројчаном оценом. Оваква оцена има смисла ако су у њој садржана сва постигнућа ученика, редовно праћена и објективно и професионално бележена.

Рад сваког наставника састоји се од планирања, остваривања и праћења и вредновања. Важно је да наставник континуирано прати и вреднује, осим постигнућа ученика, и процес наставе и учења, као и себе и сопствени рад. Све што се покаже добрим и корисним наставник ће користити и даље у својој наставној пракси, а све што се покаже као недовољно ефикасним и ефективним требало би унапредити.

**PLANI DHE PROGRAMI I MËSIMIT DHE I TË MËSUARIT
PËR KLASËN E PARË TË GJIMNAZIT**

Emri i lëndës	GJUHË DHE LETËRSI SHQIPE
Qëllimi	Qëllimi i kësaj fushe është avancimi i shkathtësive gjuhësore dhe të komunikimit në funksion të formimit gjuhësor e të menduarit kritik e kreativ, të lexuarit dhe të kuptuarit e zhanreve të ndryshme, të shkruarit funksional dhe komunikimit me shkrim dhe me gojë në situatë të ndryshme jetësore.
Klasa	E parë
Fondi vjetor i orëve	148 orë

REZULTATI Sipas temës së kryer/fusha Nxënësi është në gjendje që:	Fushat/TEMAT	Përmbajtjet
<ul style="list-style-type: none"> - Shkathtësitë e komunikimit - Të dëgjuarit dhe të folurit - Merr, krahason dhe përmbledh mendimet e të tjerëve (nëpërmjet pyetjeve dhe përgjigjeve) për temat nga materialet e dëgjuaara, të shkuara a atë prezantuar dhe reflekton për to. - Merr pjesë në biseda shoqërore me moshatarët dhe me të rriturit mbi tema të njohura duke pyetur dhe duke iu përgjigjur pyetjeve. - Interpreton subjektin, idenë, rrëfimin, juhën e figurshme, vendin e hapësirën në letërsi. - Debaton dhe argumenton për tema të ndryshme - Komunikon për të kuptuar ngjarjen, qëllimin dhe idetë për tema të caktuara përmes bisedave, monologëve, dialogëve etj. - Bisedon me moshatarët dhe me të rriturit për tema të panjohura dhe për situata komplekse shoqërore - Debaton, analizon dhe argumenton për tema të ndryshme - Të lexuarit - Analizon dhe kupton elemente të veçanta letrare dhe joletrare. - Lëxon dhe identifikon karakteristikat strukturore të tekstit si: heroin, subjektin, idenë, detajin, figurën, rrëfimin, përshkrimin. - Debaton dhe argumenton për tema të ndryshme - Pasuron fjalorin - Kupton dhe analizon tema të ndryshme letrare dhe joletrare. - Identifikon dhe analizon vepra letrare duke i identifikuar llojin, gjininë, temën, motivin, idenë, figurat, simbolet, etj.; dhe argumenton strukturën e ndërtimit të tyre. - Të shkruarit - Zhvillon forma të veçanta të shkrimit paragrafë, ese, tregim, përrallë, autobiografi, bografi, poezi, skeçe, prezantime, raporte, etj. - Zbaton rregulla gjuhësore e drejtshkrimore për të shprehur mendimet, qëllimet, ndjenjat për tema të caktuara në forma të ndryshme të shkrimit. - Zhvillon shkrimin kreativ për veten dhe të tjerët - Shkruan për tema të caktuara . - Shkruan për përvojat e veta dhe të tjerëve në vepra të krijuara nga ai dhe ajo ose të tjerët dhe i përdorë si bazë për tregime, vjersha etj. - Shkruan për përvoja relevante që lidhen me kulturën dhe historinë e vendit. - Përdor materiale të ndryshme për të këmbyer porosi nëpërmjet reklamave, shpalljeve, lajmërimeve dhe bën prezantimin e tyre në medie. - Përdor rregullat e shfaqjeve, planifikon organizimin, prezanton dhe vlerëson punimet e ndryshme (materiale të publikuara, ngjarje, komente etj) për paraqitjen në medie. - Përdor teknologjinë për të krijuar përshkrimin e krijimeve letrare dhe joletrare të ndryshme (programet softverike, pajisjet të regjistrimit) për të krijuar një video ose një animacion. - Nxënësi në komunikim shërbehet me gjuhën standard dhe vëren vlerën e saj përdoruese dhe estetike - dallon gjuhën letrare (standarde) nga dialekti - njeh dhe zbaton sistemin razor të gjuhës - dallon dhe përshkruan ndryshimet e zërit nëpër fjalë dhe jep shembuj përgjegjës - përgatit edhe me shkrim edhe me gojë, prezanton vet ose në grup tema nga gjuha dhe letërsia - zbaton normën drejtshkrimore të gjuhës shqipe në të folur dhe në të shkruar - shërbehet me botimet shkollore të drejtshkrimit - flet në pajtueshmëri me rregullat e drejtshqiptimit (sakt i thotë tingujt, fjalët, akcentet) - njeh njësitë fonetike dhe fonologjike të gjuhës shqipe standard, resp., tingujt (artikulimin e tyre dhe shenjat akustike), përshatjen dhe ndarjen e tyre - në shembujt njeh dhe zbaton këto ndryshime të zërit: sibilizimin, palatalizimin, vokalizimin, njësimin e tingujve sipas zërit, sipas vendit të formacionit, humbjen e tingujve, alternacionin etj. - krijon shënime në bazë të dëgjimit - argumenton dhe mbështet qëndrimet e tij- di vendin e gjuhës shqipe në familjen e gjuhëve - njeh kontinuitetin historik të gjuhës shqipe 	<p align="center">LETËRSI (75 orë)</p>	<p>Të folurit – Teksti dhe llojet e tij Teksti rrëfimtar (letrar) Legjenda (popullore shqiptare) Muji dhe Halili Dielli dhe hëna; Gjarperi – ylber Mite për hyjnitë – Narcisi Përralla Djali, shkabonja dhe e Bukura e Dheut Frika dhe misteri në arte – Romani historik – Pas betejës – Bilall Xhaferri – Romani social – Prilli i thyer – Ismail Kadare – Gjakmarja – një plagë e shoqërisë sonë – Novela sociale – Jesminë – Martin Camaj – Proza e shkurtër – M’at anë gardhit asgja të re – Migjeni – Romani satirik – Suksesi i raportit të shokut Zyllo – Dritëro Agolli – Romani social – Një vizitë familjare – Fatos Kongoli – Tregimi përshkrues – Kumbulla përtej murit – Ernest Koliqi – Tregimi social – Muri i Kinës dhe muri i botës – Zija Çela – Kthimi në lice – Lë Klezio – Romani psikologjik – Shpirti i botës – Suzana Tamaro – Tregimi ekologjik – Manual i djaloshtit ambientalist – Xhovani Nuçi Mjedisi dhe media – Tregimi fantastiko – shkencor Lamtumirë, universi plak – Rasëll Stanard Të shkruarit – rolet e personazheve të përrallave – Rrëfenja fantastike Rinë Katerinëza – Mitrush Kuteli – Tregimi psikologjik Ai... Gji de Mopasan – Udhëtim – lojë mes shkencës e fantastiko – shkencore – Tekst rrëfimtar tregimtar TEKSTI RRËFIMTAR (JOLETRAR) – Udhëpërshkrimi Shqipëria – Edit Durham – Të folurit Thethi, takim me të shkuarën – Të shkruarit – Reportazhi – Kujtime historike Kodi civil shqiptar – Mehdi Frashëri – Libri i kujtimeve Rrno vetëm për me tregue – At Zef Pllumi – Të folurit – Ditari – Të shkruarit – Ditari – Miniatura historike Heshnja që zgjati gjashtë vjet – Stefan Cvajg – Biografia Pier e Mari Kyri – Eva Kyri Të shkruarit – Shkrimi biografik Autobiografia Branislav Nushiç Autobiografia – Bisedë me Fan Nolin – Intervistë me këngëtarene Vaçe Zela – Të folurit – Mesazhet e paqes TEKSTI POETIK – Të folurit-teksti poetik – Poema epike – Iliada-Homeri – Poema legjendare – Rozafa – Të folurit – Skenari – Poema didaktike Mbi natyrën e sendeve – Lukreci</p>

	<p>GJUHË (73 orë)</p>	<p>– Poema epiko-lirike Këngët e Milosaos – Jeronim de Rada – Poema baritore Bagëti e Bujqësi – Naim Frashëri – Himni Himni i flamurit – Fan S. Noli – Elegjia Mbi varr t' Anton Xanonit – Gjergj Fishta – Soneti Lirija – Ndre Mjeda – Lirika mediative-filozofike Gjeniu i anijes – Lasgush Poradeci – Lirikë mali Bregu i mollës – Azem Shkreli – Lirika e dashurisë Pa ty – Ismail Kadare – Të folurit – Hëna dhe natyra – Lirikë Kadenca e Violës – Zef Zorba – Lirika – Një vajzë – Ezra Paund Të shkruarit – Shkruaj poezi TEKSTI DRAMATIK – Të folurit-teksti dramatik – Tragedjia Hamleti – Uilliam Shekspir – Komedia Pas vdekjes – A.Z. Çajupi – Drama sociale Shtëpia e kukullës – Henrik Ibsen – Të shkruarit – Dramatizim për tatrën e shkollës TEKSTI PËRSHKRUES – Fshati midis kodrianave – K. Trebeshina; O Shqipëri – Xh. bajron – Veshje popullore – E. Durham; Lisi plak – L. Tolstoi; Stuhi qershori – Alan – Beu i Matit – F. Konica; Vita – J. Xoxa; Portreti im – F. Roshfuko; – Të folurit – Si të përshkruajmë – Të shkruarit – Përshkruajmë mjedisë, sende, qenie të gjalla TEKSTI ARGUMENTUES (ESEJA DHE LIGJËRATA) – Të mësojmë pëe të gjykuar – Montenji – Letra e Skëndërbeut – Apologji – Frang Bardhi – Pse e mora këtë barrë? Anton Harapi – Të shkruarit – Tekste të ndryshme argumentuese – Të shkruarit – Letra, telegrami, faksi, posta elektronike Lektyra shtëpiake: 1. <i>Iliada – Homeri</i> 2. <i>Vargjet e lira – Migjenii</i> 3. <i>Bagëti e Bujqësia – Naim Frashëri</i> 4. <i>Këngët e Milosaos – Jeronim de Rada</i> 5. <i>Hamleti – Uilliam Shekspiri</i> 6. <i>Tregime të moçme shqiptare – Mitrush Kuteli</i> <i>*Vërejtje: arsimtari mund të bëjë zgjedhje të lirë të lektyrave shtëpiake në pajtueshmëri me planin dhe programin për klasën e parë të Gjimnazit</i> – MORFOLOGJI – Përemrat vetorë dhe trajtat e shkurtra – Ushtrime – Foljet ndihmëse – Foljet gjysmëndihmëse – Ushtrime – Kategoria grammatikore e diatezës – E ardhmja e së shkuarës e dëftorës dhe e tashmja e kushtores – Ushtrime – Parafjalët – Pjesëzat – Pashirrrmat – Dallimi i lidhëzave nga ndajfoljet, parafjalët dhe përemrat – Ushtrime – Drejtshqiptimi i bashkëtingëlloreve d, t, l dhe c në fjalët e huaja – Drejtshkrimi i zanores „ë” fundore – Drejtshkrimi i nyjës të dhe së te mbiemrat e nyjshëm – Drejtshkrimi i grupeve të zanoreve ie, ye, ua dhe ue – Pjesëzat dhe parafjalët e përsëritura – Ushtrime – Përdorimi i pikëpyetjes(?) – Përdorimi i pikëçuditjes (!) – Përdorimi i shumëpikëshit (...) – Përdorimi i thonjëzave („”) – Ushtrime SINTAKSË – Fjalja. Llojet e fjalisë sipas gjymtyrës kryesore – Fjalja njëkrye gjymtyrëshe – Gjymtyrët homogjene – Marrëdhëniet ndërmjet pjesëve në fjalinë e përbërë – Marrëdhëniet ndërmjet pjesëve në fjalinë e përbërë me bashkërenditje – Marrëdhëniet ndërmjet pjesëve në fjalinë e përbërë me nënrenditje – Marrëdhëniet rrethore – Marrëdhëniet kohore – Marrëdhëniet shkakore dhe qëllimore</p>
--	---------------------------	--

	<ul style="list-style-type: none"> – Marrëdhëniet mënyrore sasiorë – Marrëdhëniet krahasore – Fjalitë e përbëra me më shumë se dy pjesë. Fjalitë e përbëra të përziera – Fjalitë e përbëra të përziera. Skemat e tyre – Përdorimi stilistik i fjalive të përbëra – Ligjëratat e drejtë dhe e zhdrejtë – Ligjëratat e zhdrejtë. Kthimi i ligjëratës së drejtë në ligjëratë të zhdrejtë <p>KULTURË GJUHE</p> <ul style="list-style-type: none"> – Ligjërimet në gjuhën shqipe – Stilet e gjuhës – Historia e shqipes së shkruar <p>LEKSIKOLOGJI</p> <ul style="list-style-type: none"> – Fjala si njësi leksikore – Kuptimi leksikor i fjalës – Prejardhja e kuptimeve leksikore të fjalëve në gjuhën shqipe – Leksikografia dhe fjalorët e shqipes
--	---

Fjalët kyçe: letërsia, gjuha amtare, letërsia artistike dhe popullore, standardizimi i gjuhës shqipe

UDHËZIME METODOLOGJIKE PËR REALIZIMIN E PLANIT DHE PROGRAMIT

Procesi i mësimdhënies për lëndën *Gjuhë dhe Letërsi shqipe* duhet të bazohet në nevojat dhe interesat e nxënësve, në funksion të zhvillimit të individualitetit dhe kreativitetit të tyre. Nxënësit duhet t'i arrijnë kompetencat e tyre nëpërmjet mësimin dhe qasjes së integruar. Arrija e suksesshme e tyre bëhet nëpërmjet rezultateve të fushës. Metodatat, format, mjetet, përmbajtjet mësimore si dhe strategjitë e teknikat e mësimdhënies dhe mësimnxënies, janë çelës kryesor për arrijtjen e këtyre kompetencave. Për arrijtjen e rezultateve për tema të caktuara ndërkurrikulare si: edukimi qytetar, edukimi për paqe, ndërvarësia, edukimi për media, arsimit për zhvillim të qëndrueshëm dhe diasporë, mësimdhënies duhet të përzgjedhë metodën, formën dhe strategjinë e duhur. Në këtë nivel komunikimi efektiv arrihet nga nxënësit me metodën e bashkëbisedimit, por nuk duhet lënë anash as metoda tjera, gjithmonë duke pasur parasysh njohuritë paraprake, interesat dhe nevojat e nxënësve. Organizimi i mësimin duhet të jetë atraktiv dhe interesant në mënyrë që nxënësit të jenë në bashkëveprim gjatë gjithë kohës për të marrë njohurit reja.

UDHËZIME PËR VLERËSIM

Për lëndën *Gjuhë dhe Letërsi shqipe* vlerësimi bëhet me qëllim të mbledhjes, sistemimit, evidentimit dhe raportimit të të dhënave për arrijtjet e nxënësve gjatë gjithë procesit të mësimnxënies. Vlerësimi për këtë fushë nxënësve u siguron informacione për nivelin e përvetësimit dhe të arrijtes së kompetencave.

Vlerësimi për këtë fushë në këtë nivel bëhet për kuptimin e leksimit duke përdor atë për të reflektuar mbi tekstet e shkruara për qëllime të caktuara. Vlerësimi në këtë fazë zhvendoset nga memorizimi i informacionit dhe dijeve të marra nga burime të caktuara në aftësinë për të kuptuar dhe reflektuar mbi to. Vlerësimi përqendrohet në gjetjen, përzgjedhjen, interpretimin dhe vlerësimin e informacionit që merret nga fusha e gjerë e teksteve (letrare dhe joletrare) të lidhura me situatën përtej klasës. Vlerësimi duhet të përqendrohet në njohjen e fjalëve dhe kuptimi i tyre në kontekst, në njohuritë nga gramatika, struktura gjuhësore dhe tekstuale gjatë paraqitjeve me gojë ose me shkrim.

Vlerësimi përqendrohet te shkrimet e pavarura për qëllime të caktuara, te përdorimi i të kuptuarit të asaj që dëgjon – lexon dhe reflektimi mbi të, si dhe angazhimi për të zhvilluar njohuritë, qëndrimet dhe sjelljet e fituara gjë që çon deri te integrimi social dhe zhvillimi personal. Vlerësimi duhet të përfshijë raportimin e informacionit të marrë për performancën e dëgjimit aktiv, të leximit-shkrimit, duke përfshirë karakteristikat njohëse së bashku me ato të sjelljes në të lexuar/shkruar kreativitetin, në të shprehurit me gojë ose shkrim. Raportimi duhet të jetë motivues për zotërimin e të shprehurit me gojë dhe shkrim.

MATERIALET DHE BURIMET MËSIMORE

Për arrijtjen e kompetencave në lëndën *Gjuhë dhe Letërsi shqipe* është i rëndësishëm përdorimi i materialeve dhe burimeve të ndryshme mësimore për mësimdhënie dhe nxënie. Për realizimin e rezultateve të fushës dhe arrijtjen e suksesshme të rezultateve për shkallë, të gjitha mje-

tet dhe materialet mësimore duhet t'u përmbahen kërkesave të këtyre rezultateve për fushë dhe shkallë. Tekstet shkollore janë vetëm disa nga burimet për marrjen e informacionit, prandaj ato nuk duhet të jenë burim i vetëm; përdoret edhe teknologjia informative. Informacionet mund të merren nga çdo burim i cili ndihmon arrijtjen e kompetencave.

BOSANSKI JEZIK I KNJIŽEVNOST

U okviri nastavne književnosti na bosanskom jeziku, kod učenika treba prije svega razviti estetski kriterij za sve ono što je univerzalno vrijedno i dobro. Treba ih osposobiti za razumijevanje književnih pojava u svjetskoj književnoj riznici, bez uobičajenog dosadašnjeg zapostavljanja pojedinih književnih sadržaja.

OPĆE PREDMETNE KOMPETENCIJE

Stecheno znanje o bosanskom jeziku, bošnjačkoj književnosti i njenom historijskom kontinuitetu jasno uobličava i kazuje. Poštujući standardni jezik, vlada usmenom i pisanom komunikacijom. Pročitana književna djela tumači, analizira spoznajući duhovnu ljepotu pisane riječi. Zna pojavno-činjenički kontinuitet pisaca i njihovih djela; razumije važnost književnih ideja, motiva, kao unutarnje geneze i prisnog nastavljanja refleksiranja i obnavljanja u samome sebi. Prati i razumije sinhronijske komparativne odnose sa srpskom književnošću, dodire na zajedničkim osnovama bosanskoga i srpskoga jezika i značenja stilskih formacija od vremena preporoda koji se pokazuju kao snažan katalizator razvojnog kretanja ove književnosti.

Osnovni nivo

Govori jasno standardnim jezikom. Koristi oba pisma: latinicu i ćirilicu, dajući prednost latinici. Umije da sastavi tekst koji ima logičan slijed i strukturu. Zna napisati tekst koristeći se potrebnim žanrovima kako bi mogao uzeti učešće u društvenim zbivanjima. Čita i razumije umjetničke i neumjetničke tekstove srednje složenosti i kritički promišlja o njima.

Razlikuje bosanski književni jezik od dijalekata, razumije važnost njegovanja književnog jezika. U govoru i pisanju primjenjuje određena gramatička pravila. Poznaje nauke koje se bave proučavanjem glasova, riječi i rečenica. Rječnički fond koristi u svakodnevnoj komunikaciji i primjenjuje ga u skladu sa prilikom.

Prepoznaje autore književnih djela obrađenih u toku školovanja, umije da odredi vrijeme i okolnosti njihovog djelovanja. Prepoznaje osnovne teorijske i poetičke odlike epoha i pravaca, i identifikuje stvaraoce i djela koja ih predstavljaju u školskom programu. Na primjerima određenih djela uočava, prepoznaje i usvaja temeljne vrijednosti koje ga pripremaju za život.

Srednji nivo

Govori jasno i javno izražava svoje mišljenje; precizno formulira složenije tekstove, izlaže ih, sastavlja, iznoseći ideje o jeziku, književnosti i kulturi. Ima formiran čitalački ukus i kritički pristupa složenijim književnim i neumjetničkim tekstovima.

Razumije važnost bosanskog jezika i zna o značaju jezika za identitet jednog naroda. Pozna je periodizaciju historije bosanskoga književnog jezika. Znanja vezana za glasove, riječi i rečenice i njihov odnos su veća i produbljenija.

Koristi književne termine u tumačenju književnog djela. Uočava strukturne činioce književnog teksta, njegove ideje, motive, stilske i jezičke osobine, i umije da ih tumači. Analitički pristupa problemima u književnom djelu, znalacki i argumentirano brani svoje stavove. Ima formiran čitalački ukus.

Napredni nivo

Sastavlja i diskutuje o složenijim temama iz književnosti, jezika i kulture; rečenični fond je na zavidnom nivou; pokazuje analitički pristup i produbljeno promišljanje. Uočava stilske postupke i razvija svijest o sebi kao čitaocu.

Zna o razdobljima kroz koja je prošao bosanski jezik. Pozna je specifičnosti i raznovrsne utjecaje kojima je bio izložen bosanski jezik. Umije da bosanski jezik svrsta u historijski kontekst i uoči sličnosti i razlike sa srodnim slavenskim jezicima. Ima solidno znanje o rečenici i rečeničnim članovima.

Umije kritički da pristupi analizi i tumačenju složenijih književnih djela, kako iz obaveznog školskog programa, tako i djela po sopstvenom izboru. Metode koje pritom koristi su raznovrsnije i složenije.

Analizira, uspoređuje i vrednuje književnoumjetničke tekstove uz upotrebu valjanih i odgovarajućih argumenata. Istražuje i traga za novim sadržajima.

SPECIFIČNA PREDMETNA KOMPETENCIJA: Jezik

Osnovni nivo

Posjeduje osnovna znanja o jeziku i funkcijama jezika; posjeduje razvijen osjećaj pripadnosti i poštivanja prema vlastitom jeziku, a uvažava i poštuje druge jezike. Razlikuje književni standardni jezik od dijalekata; ima osnovna znanja o razvoju bosanskog jezika kroz vijekove. Zna osnovnu podjelu glasova bosanskog jezika i razumije glasovne promjene; pozna je gramatičku kategoriju promjenljivih i nepromjenljivih vrsta riječi, kao i njihove podvrste; umije da primjenjuje osnovna pravila u govoru i pisanju. Ima osnovna znanja o morfološko-morfološkoj strukturi riječi. Pravilno povezuje riječi u rečenici i razlikuje službu riječi u rečenicama građenim po osnovnom modelu. Umije da vlada leksikom svoga jezika; zna najvažnije rječnike bosanskog jezika i umije njima da se koristi. Umije da komunicira lahko i brzo, iznoseći svoje stavove bez zadržke; primjenjuje norme standardnog jezika u govoru i pisanju; ima umijeće slušanja tuđeg govorenja i mišljenja i uvažavanja sagovornika u različitim situacijama. Ovladao je vještinom samostalnog pisanja namjenskih tekstova jednostavne forme (molba, žalba, zahtjev, biografija...) i izrade PPT prezentacija, uz pravilnu upotrebu standardnog jezika i latiničnog pisma. Kao zaokruženu cjelinu na kraju školovanja izrađuje maturski rad.

Srednji nivo

Posjeduje šira znanja o jeziku uopće i osnovna znanja o jezicima koji postoje u svijetu, njihovoj međusobnoj srodnosti i tipovima; poznaje glavne osobine dijalekata bosanskog jezika, njihove podvrste i glavna pravila zamjene glasa „jat“. Ima potrebu da čuva svoj dijalekat, ali i da tolerira druge dijalekte. Ima šira znanja o glasovima bo-

sanskog jezika, zna prozodijski sistem standardnog bosanskog jezika (funkcija akcenata i dužine), ima šira znanja o osnovnoj podjeli riječi, njihovim oblicima i načinima građenja novih riječi; poznaje vrste rečenica i analizira rečenice građene po različitim modelima. Pospješuje svoj vokabular i ima osjećaj za pravilno, logično, jasno, precizno i stilski skladno izražavanje. Izražajno čita i ima svoj poseban i pravilan stil izražavanja. Koristi stručnu literaturu; razumije i sastavlja složene tekstove u različite svrhe i namjene (administrativne, publicističke i tekstove ličnog karaktera) vodeći računa o pravopisnoj i gramatičkoj normi.

Napredni nivo

Posjeduje detaljnija znanja o jeziku uopće i detaljnija znanja o gramatici bosanskog jezika (akcentima, sastavu riječi, značenju padeža i glagolskih oblika, strukturi rečenice); pozna je strukturu rečeničnog člana. Koristi leksičko blago bosanskog jezika i pažljivo sluša sagovornika; procjenjuje njegove verbalne i neverbalne reakcije; uvažava konvencije društvenog općenja i umije da vodi dijalog i razgovor u kojem učestvuje više lica. Uvažava pravopisne i stilističke norme bosanskog standardnog jezika u pisanju eseja, stručnog teksta i novinskog članka.

SPECIFIČNA PREDMETNA KOMPETENCIJA: književnost

Osnovni nivo

Upoznat je sa djelima koja su uvrštena u školski program. Čita djela, zna bitnije predstavnike svjetske i bošnjačke književnosti. Umije da razlikuje i imenuje pojedine strukturne i poetičke osobine obrađivanih tekstova. Zna da uoči ideju, motive; po potrebi umije da, citiranjem određenih dijelova, naglasi, ilustruje, potkrijepi misao koja je važna u datom tekstu. Shvaća zašto je čitanje bitan segment obrazovanja koji, osim što unapređuje rječnički fond, unapređuje i naše retoričke sposobnosti, bogati naš duh i gradi našu ličnost. Razumije da čitajući gradimo naš identitet i čuvamo i njegujemo naslijeđe naših predaka.

Srednji nivo

Čitajući književna djela iz obaveznog školskog programa, tumači ih i pritom pokazuje književnohistorijska znanja. Pozna je teorijske, estetske i lingvističke činjenice koje koristi pri tumačenju književnih djela. Pozna je obilježja epoha, kao i njihove utjecaje na razvoj svjetske i bošnjačke književnosti. Izgrađene čitalačke navike koristi za proširivanje svojih vidika i konstruiranje novih metoda primjene. Vrednuje utjecaj određenih strukturnih, jezičkih i značenjskih odlika teksta na njegov rast i razvoj.

Napredni nivo

Uočava i samostalno rješava problemske situacije u književnim djelima. Analizi i tumačenju poetskog, estetskog i strukturnog u književnom djelu pristupa znalacki. Umije da koristi odgovarajuće postupke u tumačenju književnih djela. Usporednom metodom produbljuje svoja znanja i kritičke stavove o književnom djelu. Vješto koristi i primarnu i sekundarnu literaturu, kako bi njegov osvrt na određena književna djela bio što obuhvatniji i analitičniji. Odlično zna kolika je uloga čitanja i spoznavanja svih slojeva jednog umjetničkog djela. Razumije da je čitanje neophodno za lični rast, ali i za rast društva. Umije da procijeni svoje čitalačke sposobnosti.

Razred
Godišnji fond časova

Prvi
148 časova

ISHODI Po završenoj temi/oblasti učenik će biti u stanju da:	OBLASTI/TEME	SADRŽAJI
<ul style="list-style-type: none"> – učenik iznosi svoje mišljenje o pročitanoj tekstu i obrazlaže svoje razumijevanje pročitanoj tekstu – argumentira svoje kritičke stavove o pročitanoj tekstu na osnovu dosadašnjeg iskustva i znanja – upotrebljava književnoteorijska, književnohistorijska i jezička znanja – prepoznaje i koristi književno-jezičke termine; interpretira književni tekst – koristi termine iz književne teorije i nauke o jeziku – prepoznaje i razumije književnohistorijska i književnoteorijska obilježja književnih i neknjiževnih tekstova – objašnjava sadržaj, namjenu i funkciju ponuđenoga teksta – prepoznaje i razumije obilježja književnih rodova i vrsta – prepoznaje univerzalne vrijednosti kojim se književnost bavi – konsultuje predgovor ili pogovor u pročitanoj knjizi, upoređuje ih s vlastitim zapažanjima – žanrovski preoblikuje tekst – objašnjava ulogu i značaj sevdalinke u životu Bošnjaka – prepoznaje i obrazlaže univerzalne ideje koje uočava u književnome tekstu 	<p>KNJIŽEVNOST (75 časova)</p>	<p>Književni termini i pojmovi 1. Teorija književnosti (16+2) Vrste književnosti, književnost kao umjetnost riječi, nauka i književnost, književni rodovi i vrste, književnoumjetnički tekst, pripovjedački umjetnički tekst, poezija i stvarnost, pjesnik njegov svijet i jezik, svete knjige. 1. Vrste umjetnosti, 2. Književnost kao umjetnost riječi, 3. Nauka i književnost, 4. Književni rodovi i vrste (osnovni pojmovi), 5. Književnoumjetnički tekst Musa Cazin Čatić <i>Fatima EzZehra</i>, 6. Struktura umjetničkog teksta, 7. Pripovjedački umjetnički tekst Zijo Dizdarević <i>Majka</i>, 8. Poezija i stvarnost (izbor), 9. Pjesnik, njegov svijet i jezik (izbor), 10. Pripovjedač i pripovijedanje Čamil Sijarić <i>Hasan sin Huseinov</i>, 11. Svete knjige, 12. Najstarije biblioteke svijeta, 13. Prvi tragovi pismenosti.</p> <p>2. Usmena književnost (16+2) Poetika usmene književnosti, intenzivnost kolektivnih osjećanja i mišljenja. Proces oblikovanja usmenih tvorevina. Usmeni stvaralac kao predstavnik svoje sredine. Odnos: stvaralac – djelo – slušaoci; identifikovanje slušaoca sa kazivačem; odgoj usmenim putem, pjevač kao čuvar društvenog, moralnog i nacionalnog identiteta. Historijska usmena predaja. Tipologija jednostavnih usmenih oblika. Trajnost vrsta usmene književnosti. Njihova osnovna obilježja i razlike u funkciji. Tematski krugovi epske poezije. Junaci kao vaspitni uzori svoje sredine. Narodna poezija kao usmena historija višeg reda u formiranju i trajanju historijske svijesti – sa širim izborom usmene poezije i proze. 1. Podjela i odlike usmene književnosti Bošnjaka iz Srbije, 2. Epska pjesma: <i>Budalina Tale</i>, 3. Epska pjesma, Avdo Mededović: <i>Ženidba Smailagić Meha</i>, 4. Epska pjesma: <i>Derzelez Alija, carev mejdandžija</i>, 5. Lirska pjesma: iz antologije Muniba Maglajlića <i>Usmena lirika Bošnjaka</i> (izbor), 6. Sevdalinka: iz antologije Muniba Maglajlića <i>101 sevdalinka</i> (izbor), 7. Lirskonarativne vrste, 8. <i>Hasanaginica</i>, 9. <i>Smrt Omera i Merime</i>, 10. Romansa (izbor), 11. Usmena proza (narodna pripovijetka, bajka i basna) – Aiša Softić: <i>Usmena proza Bošnjaka</i>, (basne, bajke, novele, šaljive priče i anegdote), 12. Poslovice i izreke – Ismet Rebronja, Medisa Kolaković: <i>Budi nešto, da ne budeš ništa</i>, (antologija bošnjačkih izrečica iz Sandžaka), 13. <i>Usmena proza Bošnjaka iz Crne Gore i Srbije</i> Husein Bašić (antologija),</p> <p>3. Stara književnost istočnih naroda (9+1) Osnovne informacije o razvoju, vrstama, tematici, predstavnicima i osobnostima književnosti starog vijeka i arapskoj i perzijskoj književnosti 1. <i>Ep o Gilgamešu</i>, 2. Firdusi: <i>Sahnama</i>, (odlomak „Rustem i Suhrab“), 3. <i>Hiljadu i jedna noć</i> (izbor), 4. Klasici arapske i perzijske književnosti (uvod), 5. Hajjam: <i>Rubaije</i>, 6. Rumi: <i>Mesnevija</i>, 7. Hafiz: <i>Divan</i>, 8. Sadi: <i>Dulistan</i>,</p> <p>4. Antička grčka književnost (13+2) Osnovne informacije o razvoju, vrstama, tematici, predstavnicima i osobnostima antičke i rimske književnosti 1. Mitska osnova antičke književnosti, 2. Odlike i podjela epske poezije, 3. Homer <i>Ilijada</i>, 4. Homer <i>Odiseja</i> (odlomak), 5. Odlike i podjela lirike, 6. Sappho (izbor), Alkej (izbor), 7. Pindar (izbor), Anakreont (izbor), 8. Odlike i vrste drame, 9. Sofokle <i>Antigona</i>, 10. Eshil <i>Okovani Prometej</i> (izbor), 11. Aristofan: <i>Ptice</i> (odlomak).</p> <p>Antička rimska književnost (5+1) 1. Odlike i predstavnici rimske književnosti, 2. Vergilije: <i>Eneida</i> (odlomak), 3. Ovidije (izbor), Katul (izbor), 4. Tibul (izbor), Horacije (izbor),</p>

		<p>5. Plaut: <i>Tverdica</i> (odlomak).</p> <p>5. Srednjovjekovna književnost (7+1)</p> <ol style="list-style-type: none"> Počeci slavenske pismenosti. Najstarija slavenska pisma; najstariji spomenici južnoslavenske kulture, Odluke i vrste srednjovjekovne evropske književnosti, Počeci slavenske pismenosti, južnoslavenska srednjovjekovna literatura, Bosanska srednjovjekovna književnost, Zapisi sa stećaka, Povelja Kulina-bana, Ostale književne vrste, <p>6. Obavezna lektira:</p> <ol style="list-style-type: none"> Avdo Mededović: <i>Ženidba Smailagić Meha</i> Homer: <i>Ilijada</i> Sofokle: <i>Antigona</i> Apulej: <i>Zlatni magarac</i> Mak Dizdar: <i>Stari bosanski tekstovi</i> Skender Kulenović: <i>Na pravi put sam ti, majko, izišo</i>
<ul style="list-style-type: none"> – učenik se u komunikaciji služi standardnim jezikom i uočava njegovu upotrebu i estetsku vrijednost – razlikuje književni (standardni) jezik od dijalekta – poznaje i primjenjuje padežni sistem jezika – razlikuje i opisuje glasovne promjene u riječima i navodi odgovarajuće primjere – priprema i usmeno ili pismeno predstavlja samostalno ili grupno istraživanje na teme iz jezika i književnosti – primjenjuje pravopisnu normu bosanskoga jezika u govoru i pismu – služi se školskim izdanjem Pravopisa – govori u skladu s pravgovornim pravilima (tačno izgovara glasove, riječi, akcente) – prepoznaje fonetske i fonološke jedinice bosanskog standardnog jezika, tj. glasove (njihova artikulacijska i akustička obilježja), slogove i prozodiju te njihovu raspodjelu – na primjerima prepoznaje i primjenjuje sljedeće glasovne promjene: sibilizaciju, palatalizaciju, jotovanje, nepostojano a, vokalizaciju, jednačenje glasova po mjestu tvorbe, jednačenje glasova po zvučnosti, gubljenje glasova, alternacije (i)je/e/i – stvara bilješke na temelju slušanja – obrazlaže i potkrepljuje svoje stavove – zna mjesto bosanskoga jezika u jezičkoj porodici – zna historijski kontinuitet bosanskoga jezika 	<p>JEZIK (73 časa)</p>	<p>1. Standardizacija jezika (4+1)</p> <p>Jezička standardizacija. Bosanski književni jezik. Književnojezičke varijante. Nestandardni jezički varijeteti.</p> <ol style="list-style-type: none"> Jezik kao sredstvo sporazumijevanje (jezici u svijetu), Jezička norma i standardizacija, Jezik i njegova struktura, Historija imenovanja bosanskog jezika. <p>2. Fonetika i fonologija (4+1)</p> <p>Jezik kao sistem znakova. Fonetika i fonologija. Glasovi i foneme. Slog. Morfologija. Riječi i morfeme. Vrste morfema. Tvorba morfema. Morfološkojezičke alternacije i njihova uloga u promjeni i tvorbi riječi.</p> <ol style="list-style-type: none"> Fonetsko – fonološki nivo, Nastanak i dioba glasova, Alternacije ije/je/i/e, Glasovne promjene. <p>Ortoepija i ortografija (3+1)</p> <p>Akcentatski sistem bosanskog književnog jezika (i njegovo obilježavanje). Služenje rječnikom za utvrđivanje pravilnog akcenta.</p> <ol style="list-style-type: none"> Ortoepija i ortografija, Akcentat i postakcentatske dužine, Akcentatske vježbe. <p>Pravopis (14+2)</p> <p>Osnovni principi pravopisa bosanskog književnog jezika. Pravopisi i pravopisni priručnici.</p> <ol style="list-style-type: none"> Pravopisne odredbe pisanja h i j, Pravopisne odredbe pisanja č, Ć, dž i đ, Tačka, Zarez, Tačka-zarez, Uпитnik, uzvičnik, tri tačke, Pisanje velikog i malog slova, Sastavljeno i rastavljeno pisanje, Apostrof, crta, crtica, Dvotačka, geminacija i kosa crta, Navodnici i polunavodnici, Diktat. <p>Historija jezika (1+1)</p> <p>Historija bosanskog jezika do kraja 15. stoljeća.</p> <p>Jezički upotrebi (40+1)</p> <p>Artikulacija glasova, jačina, visina, boja glasa. Izražajno kazivanje napamet naučenih kraćih prozih i dijaloških tekstova. Korišćenje zvučnih zapisa u podsticanju, procjeni i snimanju izražajnog čitanja, kazivanja i recitovanja. Stilske vježbe. Domaći pismeni zadaci.</p> <ol style="list-style-type: none"> Domaće pismene vježbe, Izrada pismenog zadatka, Govorne vježbe, Izražajno kazivanje napamet naučenih kraćih prozih i dijaloških tekstova, Rečenica kao komunikaciona i gramatička jedinica, Lančana i paralelna veza rečenica u tekstu, Morfemsko-morfološki nivo.

Ključne riječi: književnost, maternji jezik, usmena i stara književnost, standardizacija bosanskog jezika.

UPUTSTVO ZA METODIČKO-DIDAKTIČKO OSTVARIVANJE PROGRAMA

I. PLANIRANJE NASTAVE I UČENJA

Bosanski jezik kao predmet predstavlja sintezu književnoga i jezičkoga znanja. Programsko-planska struktura ovog predmeta uključuje sadržaje nastave književnosti sa osnovama teorije književnosti, nastavu gramatike, ortografije, ortoepije i nastavu kulture izražavanja. Sve ove sadržaje povezuje jezik, on ima obrazovnu, odgojnu, funkcionalnu i komunikacijsku dimenziju.

Učenici moraju razviti sposobnost za samostalnu interpretaciju i istraživanje književnih djela i naučiti da pristupaju stručnoj literaturi o književnosti. U obradi književne historije, učenici treba da razlikuju književne pravce, epohe, stilska razdoblja, kao i specifične književne pojave. U oblasti književne hronologije učenici treba da znaju vrijeme, stilske osobine, centre, predstavnike, djela i vrste karakteristične za pojedino razdoblje.

Budući da u odgojno-obrazovnom sistemu jezik i književnost imaju primarnu ulogu, njegovanje jezika i književnosti je od najvećeg značaja u razvoju kulture jednog naroda. Kao nastavni predmet jezik se, stoga, ne proučava da bi sam sebi bio svrha, nego kao predmet koji pomaže u cjelokupnom razvoju učenika.

Nastavom bosanskog jezika i književnosti učenike osposobljavamo za komunikaciju bez koje ne mogu spoznati ni sebe, ni svijet oko sebe. Ta im komunikacija opet, omogućava da pristupe nacionalnoj i svjetskoj kulturi, bogatoj zadužbini, putem govorne i pisane riječi. Potpunije ovladavanje tim komunikacijskim sredstvom čini učenike sigurnijim primaocima odgojnih poruka. Istovremeno kod učenika razvijamo ljubav prema jeziku i narodu koji se tim jezikom izražava i ostvaruje svoja kulturna dobra; podstičemo želju za spoznavanjem, učenjem i što sigurnijom upotrebom tog jezika, ali i volju da se vlastitim naporima i mogućnostima ta želja ostvaruje kao pozitivan, tolerantan i kulturn odnos prema drugim jezicima i narodima.

II. OSTVARIVANJE NASTAVE I UČENJA KNJIŽEVNOST

Prilikom izrade programske strukture vodilo se računa o estetskim, etičkim i nacionalnim kriterijima izbora književnih djela i pisaca što je uzrokovalo relativno veći broj obaveznih tekstova za čitanke. Zato je važno naglasiti da sami nastavnici mogu izvršiti selekciju tekstova u skladu sa brojem nastavnih sati, ali moramo stalno imati na umu reprezentativnost tekstova, kako bismo osposobili djecu za samostalan pristup interpretaciji umjetničkog djela (važno je uključiti djela koja predstavljaju različite vrste i rodove).

U srednjim školama se književnost obrađuje hronološki, s obzirom da je riječ o trećem ciklusu obrazovanja počinjemo sa usmenom književnošću, njenom nastanku, razvoju, podjelama, predstavnicima i odlikama, potom prelazimo na staru književnost istočnih naroda, konkretnije arapsku i perzijsku, baveći se najstarijim epom, zatim antička grčka i rimska književnost, mitska osnova, nastanak, razvoj, odlike, najznačajniji predstavnici, potom bošnjačka srednjovjekovna književnost, epigrafika, stećci.

Popis predloženih književnih tekstova je okvirni i neobavezujući, a sastavljen je tako da nudi izbor antologijskih i savremenih djela različitih žanrova (poetski, prozni i dramski tekstovi) i tematike primjerene starosnoj i spoznajnoj recepciji učenika kojima je namijenjen; na popisu su i tekstovi koji su se i dosad čitali, no osvježen je dodatnom literaturom. Svaki nastavnik može odabrati i djelo koje nije na predloženom popisu ako smatra da pomoću njega učenici mogu ostvariti koji od ishoda. Učenik će tijekom školovanja izabrati najmanje jedan tekst kojega će moći predstaviti i obrazložiti razloge svoga izbora.

Nastavnik se mora truditi da kod učenika izgradi čitalačke navike i da ih motivira da kao aktivni čitaoci pročitaju bar glavninu planiranog književnog fonda.

JEZIK

Nastava jezika treba da se izvodi u najužoj povezanosti s književnim tekstom. Ona ima svoj sadržaj, svoje metode i svoj cilj, spaja misao, osjećajne, funkcionalne i estetske momente jer je jezik, kao najsavršenije sredstvo sporazumijevanja, vezan za misao, pa su mišljenje i jezik u stalnom jedinstvu. Promatranjem tekstova u pismenom ili usmenom emitiranju, učenici zapažaju jezičke činjenice i njihova obilježja, razvijaju logičko zaključivanje i apstraktno mišljenje, nužno za spoznavanje jezičkih zakona i pravila, odnosno lingvističko mišljenje, koje učeniku omogućava razlikovanje nelingvističkih od lingvističkih pojava u upotrebi jezika (npr. prepoznavanje logičkog sadržajnog, semantičkog, sintaksičkog, obavijesnog plana rečenice). Sve to nužno uključuje stjecanje znanja o jeziku uopće, odnosno osnove opće lingvistike i osnove znanosti o našem jeziku, tj. fonetiku, fonologiju, morfoloiju, tvorbu riječi, sintaksu, leksiku, stilistiku, ortografiju, ortoepiju, dijalekte i historiju jezika.

Usmeno i pismeno izražavanje u okviru našeg standardnog jezika zauzima, nesumnjivo, važnu ulogu. Konkretno doprinosi jednog i drugog vida izraza, koji stoje u neraskidivoj vezi, ogleda se u osposobljavanju učenika za pravilnu usmenu i pismenu komunikaciju standardnim jezikom, u razvijanju kulture njihovog izražavanja, jezičkog mišljenja i svijesti o višestrukome značaju i ulozi jezika. Iako je na prvom mjestu osposobljavanje učenika za pravilnu upotrebu standardnog jezika, među zadacima nastave našeg predmeta je i to da se učenici, u određenoj mjeri, upoznaju sa svim oblicima našeg jezika.

Učenike valja upoznati sa pravilima sastavljanja i stiliziranja teksto-va, tj. opskrbiti ih znanjem o teoriji sastavljanja (vrste tekstova), tekstovnoj lingvistici (nadrečenično jedinstvo teksta), stilistici (poetska i lingvistička stilistika, funkcionalni stilovi) i retorici (osnove govornišva).

Sve vrste govornih i pismenih vježbi su u funkciji pouzdanog jezičkog ispoljavanja. Zato punu praktičnu prikladnost imaju gramatičke, akcenatske, ortoepske, dikijske, leksičke, semantičke, pravopisne i stilske vježbe; opisivanje, pripovijedanje, raspravljavanje itd.

Programskim sadržajima iz područja jezika u upotrebi, omogućeno je da se integrirano pristupi jezičkim i književnim sadržajima, da se uspostavi korelacija. Osnov ove korelacije je vezani tekst. Ove vježbe i oblici rada osposobljavaju učenike da se uspješno koriste svim komunikacionim ulogama, da izgrađuju svijest o jeziku, njegovoj funkciji i ljepoti te da budu govornici, slušaoci, čitaoci i kreativci na polju pisane riječi.

Nastavnik se mora truditi da kod učenika izgradi čitalačke navike i da ih motivira da kao aktivni čitaoci pročitaju bar glavninu planiranog književnog fonda.

БЪЛГАРСКИ ЕЗИК И ЛИТЕРАТУРА

Целта на обучението по български език и литература е да се подобри езиковата и функционална грамотност; придобиване и култивирани на лингвистична и читателска култура; обучение за тълкуване и оценка на литературни произведения; утврждаване и приемане на ценността на хуманистичното образование и възпитание на учениците; развитие на лична, национална и културна идентичност, любов към майчиния език, традиция и култура на българския народ и други народи и етнически общности.

ОБЩА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЯ

Има знания от областта българския език, българската и световна литература. Владее устната и писмената комуникация: говори и пише, спазвайки книжовноезиковата норма, създава устен и писмен текст, логичен и стилизиран, разбира и критически обмисля онова, което прочете, има развит речник. Чете, преживява и анализира литературното произведение; използва прочетеното, за да разбере по-добре себе си, другите и околния свят; прочел е най-важните литературни произведения от националното и световно културно наследство. Има създаден навик и необходимост да развива говорната и читателската си култура, както заради собственото си усъвършенстване, така и заради запазването и обогатяването на националната скултура.

Основно ниво

Говори ясно и точно, спазвайки книжовноезиковата норма; има създадена култура на слушане на чуждо изложение. Съставя прост говорен или писмен текст, който е логичен, добре структуриран и написан в подходящ стил; използва правилно българската азбука, владее основните писмени жанрове, необходими за образованието и участието му в обществения живот. Чете с различна цел не особено трудни литературни и нелитературни текстове, разбира не особено сложни литературни и нелитературни текстове и критически тълкува немного сложни художествени или друг вид текстове.

Има основни знания за езика изобщо; различава книжовния български език от местния диалект и се стреми да учи, да запази и да тачи книжовния език. Има основни знания за звуковете, думите и изреченията в българския език и умее да приложи необходимите граматически правила в устната и писмената си реч. Има развит речник в съответствие със средното ниво на образованието си, умее да използва подходящи думи в определени обстоятелства.

Запознат е с авторите на произведенията, включени в задължителната учебна програма, с тяхното място в творческия им опус, както и в литературноисторически контекст. Може да посочи основните книжовноисторически и поетически особености на стиловете през различните епохи, както и литературните направления с техните изтъкнати произведения в развитието на българската и световна литература, може да ги свързва с писателските произведения, вклучени в задължителната литература на учебната програма. Открива и аргументира с примери основните поетически,

езикови, естетически и структурни особености на литературните произведения от задължителната учебна програма. Създава си читателски навици и придобива знания, като по този начин осъзнава значението на четенето за собствено си духовно развитие.

Средно ниво

Говори пред аудитория на теми от областта на езика, литературата и културата; съставя по-сложни устни или писмени текстове, точно представя определени идеи; чете с определена цел по-трудни литературни и нелитературни текстове и има вече създаден читателски вкус, присъщ на образования човек; разбира и критически обмисля по-сложни литературни и нелитературни текстове.

Има широки знания за езика изобщо и основни знания за езиците в света. Запознат е с най-основните особености на някои български диалекти и както и с мястото на българския книжовния език, разглеждан в обществен, исторически и културен контекст. Има широки знания за звуковете, думите и изреченията в българския език и умее да ги прилага в устната и писмената си реч. Има сравнително богат речник и схваща езика като комплекс от възможности, които му помагат да се изразява точно.

Анализира ключовите фактори от структурата на литературния текст, както и неговите тематични, идейни, поетични, стилови, езикови, композиционни и жанрови особености. Запознат е със смисъла на литературните термини и ги използва правилно при анализ на предвидени в програмата литературните произведения. Самостоятелно открива и анализира проблемите в литературното произведение и умее да аргументира становищата си въз основа на дадения текст. Използва препоръчаната, както и друг вид допълнителна литература, при анализ на литературни произведения, предвидени в програмата.

Напреднало ниво

Дискутира за сложните теми от езика, литературата и културата, които са включени в учебния материал; има развити говорни способности; пише текст на теми, свързани с езика и с литературата; задълбочено и критически обмисля по-сложни литературни и нелитературни текстове, при което включва и особеностите на авторския стил; осъзнава себе си като читател. Има знания за езика изобщо, както и за граматиката на българския език. Има основни знания за речниците.

Критически чете, анализира и дава собствената си оценка за по-сложни литературни произведения от задължителната учебна програма, както и за такива, препоръчани от преподавателя. Използва повече методи, гледни точки и сравнения при анализа на литературния текст. Представя аргументирано своето мнение за литературното произведение въз основа на даден текст, както и на други текстове, анализирайки и сравнявайки техните поетични, естетични, структурни и езикови особености, включително и по-сложни елементи на стила.

Разширява читателските си знания и прилага стратегии на четене, които са в съответствие с вида на литературното произведение и с читателските цели (преживяване, изследване, творчество).

СПЕЦИФИЧНА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЯ:Език

Основно ниво

Има основни знания за езика изобщо и за неговите функции; отнася се с уважение към своя език и към другите езици. Има основна информация за някои български диалекти, както и за диалектната основа на книжовния език; има основни знания за развитието на книжовния български език, за неговото писмо и правопис. Има основни знания за звуковете в българския език; познава частите на речта, прилага езиковата норма при словообразуването и формообразуването; правилно съставя изречение и умее да анализира изречения, образувани по дадени основни модели. Има основни знания за значението на думите; знае кои са най-важните речници на българския език и умее да ги използва. Умее да изнася собствени становища, говорейки ясно и точно, спазвайки книжовноезиковата норма и правилата за учтивост; има култура

на слушане на чуждо изложение. Овладал е правилното писане на прости форми и основни жанрове (писмо, биография, молба, жалба, искане, презентация и др.), използвайки компетентно българската азбука и прилагайки основните правила на езиковата норма. В края на обучението си изготвя дипломна работа, като спазва правилата за написването ѝ.

Средно ниво

Има широки знания за езика изобщо, както и основни знания за езиците в света, за техните общи особености и видове. Запознат е с основните особености на някои български диалекти. Има широки знания за звуковете в българския език; знае правилата за употребата на българското ударение, различава мястото му в книжовните и диалектните думи; има вече по-широки знания за частите на речта, техните форми и начини на образуване; различава видовете изречения и анализира изречения, образувани според различни модели. Има богат речник и умее да използва подходяща дума при определен повод; стреми се да обогатява собствения си речник. Чете изразително и си изгражда собствено произношение. Съставя по-сложни текстове на различни теми, като спазва езиковата норма. Използва специализирана литература и умее да напише правилно съобщение и доклад.

Напреднало ниво

Има подробни знания за езика изобщо и за граматиката и прозодията на българския език (ударение, части на речта, глаголни форми, структурата на изреченията); спазва правилата за членуване на думите. Говори на определени теми като опитен говорител; внимателно слуша и оценява устната и невербалната реакция на своя събеседник и приспособява своето изложение към нея. Умее да напише правилно есе, специализиран текст и статия във вестник, прилагайки книжовноезиковата норма.

СПЕЦИФИЧНА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЯ:Литература

Основно ниво

Редовно чете литературните произведения от задължителната учебна програма, запознат е с видни представители и произведения от световната и българската литератури. Умее да опише кратко чувствата си и възприемането на литературното или друг вид художествено произведение. Открива и посочва основните поетически, естетически и структурни особености на литературен или друг вид текст, подходящ за обработка на материала от езика и литературата. Различава литературния текст от останалите видове текстове: знае каква е тяхната цел, отделя главните поуки в текста; следи развитието на определени поуки в текста; посочва примери от текста и цитира определени части, за да го анализира или за да подкрепи собствената си аргументация; прави резюме и парафразира части от текста и целия текст. Анализира основното значение на забелязаните проблеми. Свързва функционално основните литературни термини с примери от литературния текст. Разбира защо четенето е важно за формирането и усъвършенстване на личността, както и за обогатяването на лексикалния фонд. Развива своите читателски способности. Осъзнава значението на литературата за формиране на езиковия, литературния, културния и националния идентитет. Осъзнава какво значение има запазването на литературното наследство и книжовната култура.

Средно ниво

Анализира литературните произведения от задължителната учебна програма и има основни знания за литературноисторическия и поетичен контекст, който ги определя. Самостоятелно открива и анализира аспектите на значението на стила, характерни за литературните произведения и умее да аргументира личното си отношение въз основа на основния текст. Разбира и описва функцията на езика в творческия процес. Прилага подходящи методи и съгласувани с научната методология и литература гледни точки при анализирането на литературно произведение. Запознат е с ли-

тературните, научните, естетичните и езикови факти и се съобразва с тях при анализа на определени произведения, стилове, епохи и литературни течения в развитието на българската и световната литература. Придобива знания и читателски умения по изследователски и творчески път, които имат важна роля за изучаването на различни литературни произведения и жанрове, както и за развитието на литературния, езиковия, културния и националния идентитет. Има придобити читателски навици и читателски вкус, присъщ на всеки културен и образован човек. Прилага сложни стратегии на четене. Променя аналитичните начини, ако прецени, че не са добре обмислени. Оценява до каква степен определени структурни, езикови, стилови и семантични особености на текста оказват влияние на неговото възприемане.

Напреднало ниво

Анализира поетичните, естетическите и структурните особености на литературния текст. Определя мястото на художествения

текст в литературнотеоретичен и литературноисторически контекст. Прилага стратегии на анализ, които са в съответствие с текста, като използва подходяща терминология. Използва различни методи, становища и сравнения, за да допълни възприемането на литературното произведение и за да си създаде критическо отношение към него. Самостоятелно открива и тълкува проблемите в литературното произведение и аргументира своите становища въз основа на изходния текст и литературно-филологическия контекст. Свързва основния текст със самостоятелно избрана допълнителна литература. Избира самостоятелно произведения за четене по определен критерий, дава предложения за четене, като ги мотивира. Познава и прилага начините/стратегии на четене, които са в съответствие с вида на текста (литературен или нелитературен), както и с жанра на художествената творба. Осъзнава каква е ролята на четенето за индивидуалното развитие, както и за развитието на обществото. Има развито критическо съзнание за своите читателски способности.

Клас **Първи**
Годишен фонд часове **148 часове**

ЦЕЛИ НА ПРОГРАМАТА След завършването на класа ученикът ще бъде способен да:	ОБЛАСТ/ТЕМА	ТЕМАТИЧНИ ЕДИНИЦИ
<ul style="list-style-type: none"> – разбира езика като система и отличава неговите функции; – разграничава звук, фонема и графема; – класифицира гласовете според основните критерии; – определя границата на сричката; – прилага основните правила за правописа на ударението; – обясни понятието и значението на литературата като изкуство на думите и да определи нейните прилики/различия по отношение на други изкуства и области на културата; – интерпретира литературната творба с разбиране за нейните жанрови характеристики и литературно- исторически контекст, като използва при анализа структурните и стилистичните елементи на дадена творба и умее да използва вторични източници на информация; – изследва и обяснява творческата роля на митологията в литературата; – оценява характеристиките на древната епоха, библейския стил и възприемането на света; – свързва знанията от историята и историята на древното изкуство (шумерско-вавилонско, еврейско, елинско) с литературното творчество от този период; – подкрепя с примери основните характеристики на народното творчество (класификация, вариация, формулиране); – анализира композиционните и стилистичните особености на фолклорните приказки и оценява посланията в тях; – открива характеристиките на средновековната литература и схваща нейното значение за българската култура; – доказва чрез примери всеобщото културно влияние на Възраждането като епоха; – Описва основните мотиви, теми и стилистични черти на представителните литературни произведения на хуманизма и Ренесанса и показват различия и прилики в отношение с древната и средновековна литература/култура; – прилага правилата за правопис; – може правилно да попълни различни видове формуляри и заявления; – съставя текст употребявайки различни видове стил; – правилно оформя композицията при писане на есе или литературно интерпретативно съчинение; – Познава диалектния говор и ударение в разговорната реч и в говора на героите, а след това може да ги коригира в собствената си реч; – Чете с разбиране художествени, публицистични и научни типове текст; 	<p>ЕЗИК</p>	<p>Общи понятия за езикознанието. Място на езика в човешкия живот. Същност и функции на езика. Език и комуникация. Основни науки, които заемат с езика.</p> <p>История и развитие на българския книжовен език. Начало и създаване на славянската писменост. Първи български азбуки (глаголица и кирилица) Развой на диалектите. Източно и западно българско наречие. Особенности на народните говори и диалекти. Норми на съвременния книжовен език. Диалектна основа на българския книжовен език. Развитие на българския език до края на XIX век. Създаване и развитие на новобългарския език.</p> <p>Фонетика (с фонология и морфология) Познавания по фонетика: българска звукова система, гласни и съгласни звукове, основни особености на артикулацията и произношението на българските звукове. Правила на свързване на звуковете и връзката им с правописа. Графическа система на българската азбука. Говорни органи и тяхната роля за образуване на звуковете. Класификация на гласните и съгласните. Звукови промени: палатализация, метатеза ма „Ъ“, непостоянно „Ъ“, редукция на гласни, ятов преглас.</p> <p>Прозодия. Сричка, ударение, характеристика на българското ударение и сравнение със сръбското ударение. Проклитики и енклитики</p>
<ul style="list-style-type: none"> – подкрепя с примери основните характеристики на народното творчество (класификация, вариация, формулиране); – анализира композиционните и стилистичните особености на фолклорните приказки и оценява посланията в тях; – открива характеристиките на средновековната литература и схваща нейното значение за българската култура; – доказва чрез примери всеобщото културно влияние на Възраждането като епоха; – Описва основните мотиви, теми и стилистични черти на представителните литературни произведения на хуманизма и Ренесанса и показват различия и прилики в отношение с древната и средновековна литература/култура; – прилага правилата за правопис; – може правилно да попълни различни видове формуляри и заявления; – съставя текст употребявайки различни видове стил; – правилно оформя композицията при писане на есе или литературно интерпретативно съчинение; – Познава диалектния говор и ударение в разговорната реч и в говора на героите, а след това може да ги коригира в собствената си реч; – Чете с разбиране художествени, публицистични и научни типове текст; 	<p>ЛИТЕРАТУРА</p>	<p>Литературата като изкуство. Видове изкуства, деление на изкуствата. История на литературата, теория на литературата, литературна критика. Структура на лирично произведение. Структура на епично произведение. Структура на драма. Поам и врсте уметности. Книжевност и друге уметности. Смиао и значај књижевности као уметности речи.</p> <p>Четене и изучаване на литература Антична литература Произведения за обработка – Елинска митология. Старогръцки митове за произхода на света и боговете; – Омир: <i>Илиада</i> (откъси: Изковането щита на Ахил и Срещата на Хектор с Андромаха); – Омир: <i>Одисей</i> (откъси от пътуването на Телемах и завръщането на Одисей при Пенелопа); – Софокъл: <i>Антигона</i> – Библия: Старият завет: <i>Първа книга на Мойсей. Легендата за потопа</i>; – Библия: Новият завет: <i>Евангелието по Матей</i> и други по избор</p> <p>Народно творчество – Народно творчество – понятие, създаване, развитие, видове, основни теми, мотиви и идеи; Произведения за обработка – Юнашки народни песни: <i>Крали Марко освобождава три синджира роби</i> и други по избор от цикъла; – Исторически народни песни: <i>Давай ли давай Балканджи Йово</i> и други по избор; – Битови народни песни: <i>У Недини слънце грее, Два са бора ред по редом расли</i> и други по избор – Народни приказки: приказки за <i>Хитър Петър</i> и други по избор; – Басня: Български народни басни, басните на Стоян Михайловски и Лафонтен по избор; – Народни пословици и поговорки; – Епиграма и епитафия;</p> <p>Старобългарска литература – Особенности и периодизация на старобългарската литература; – Характеристики на българската средновековна култура и образование: разбиране и анализ на най-ранните произведения на българската литература в контекста на средновековната писменост и литература и нейното значение;</p>

	<p>– Дейноста на Кирил и Методиј и техните ученици между јужните славјани; – Охридска и Преславска книжевна школа; Произведения за обработка – Черноризец Храбър: <i>За буквите</i>; – Йоан Екзарх: <i>Шестоднев</i>; – Богомилство; – Апокрифна книжнина; – <i>Ходене на Богородица по мъките</i> – Презвитер Козма: <i>Беседа против Богомилиите</i>; – Търновска книжевна школа; – Григорий Цамблак: <i>Похвално слово за Патриарх Евтимий</i>; – Евтимий Търновски: „<i>Житие на Св. Иван Рилски</i>“ (откъс) Хуманизъм и ренесанс (Европейско възраждане) Особени и основни представители Произведения за обработка – Данте Алигиери: <i>Божествена комедия</i> (Ад); – Франческо Петрарка: <i>Канцониер</i>; – Джовани Бокачо: <i>Декамерон</i> (три-четири разказа по избор) – Мигел де Сервантес: <i>Дон Кихот</i> (предговор, първа, седма и осма глава) – Уилям Шекспир: Ромео и Жулиета; Българско възраждане Особени и периодизация на Българското възраждане; – Паисий Хилендарски: <i>История славянобългарска</i> – Софроний Врачански: <i>Житие и страдания гренаго Софрония</i> Избираеми произведения: – Даниел Дефо: <i>Робинзон Крусо</i>; – Джон Р. Толкин: <i>Властелинът на пръстените</i> (Пролог и Задругата на пръстените) – Джон Суифт: <i>Пътешествията на Гуливер</i> – Агата Кристи: (роман по избор на преподавателя и учениците) – <i>Хиляда и една нощ</i> (приказки по избор) – Емилиан Станев: <i>Крадецът на праскови</i> – Георги Караславов: <i>Снаха</i> – Николай Хайтов: <i>Диви разкази</i> (по избор) – Стойне Янков: (стихотворения по избор) – Марин Младенов (произведения по избор)</p>
ЕЗИКОВА КУЛТУРА	<p>1. Правопис. Основни правописни принципи и правила на българския книжовен език. Характерни особености на българската фонетика и морфология и разликите и приликите със сръбския език. Правописни помагала и тяхното използване. Писане на главна буква – правила. Слято, полуслято и разделно писане на думи. Пренасяне на част от думата на нов ред. Оформяне на текст. Пунктуационни правила. 1. Устно и писмено изразяване. Текст, контекст, речева ситуация. Текстово изречение, абзац, част, блок. Текстови връзки (тематична мрежа, тема-рема, топик, фокус, ключова дума, заглавие). Прагматика: (светът на текста, гледна точка, система от понятия, рамка на знанията, сценарий). Граматични (синтактични) фактори (съюз, местоимение, член, пояснение, съгласуване). Тип текстове (монологичен, диалогичен, полилогичен, говорен, писмен, електронен, спонтанен, планиран). Жанр на текста (повествователен, описателен, аргументирац се) Текстове според мястото на употреба (всекидневни, обществени и официални, научни, публицистични, художествени). Фонетика на текста (ударение, интонация, тембър, пауза, темпо). Упражняване на културната дискусия и изразяване на становище на български език. Създаване на български текстове писмено и електронно в синхрон с комуникативната цел. Познавате на техниката и метода на записки писмено и на компютър. Структура на есе с аргументация.</p>

Ключови думи от съдържанието: антична литература, народно творчество, старобългарска литература, Възраждане.

УКАЗАНИЯ ЗА ДИДАКТИЧНО-МЕТОДИЧНО ИЗПЪЛНЕНИЕ НА ПРОГРАМАТА

I. ПЛАНИРАНЕ НА ПРЕПОДАВАНЕТО И УЧЕНОТО

Преподаването и изучаването на български език и литература следва да допринесе за развитието на творческо мислене, което ще даде възможност на учениците да развиват знанията, ценностите и функционални умения, които ще бъдат от полза за по-нататъшното образование, както и в професионалната работа и в ежедневието; формират морални ценности, с които се запазват националното и световното културно наследство; да бъдат обучени за живот в едно многокултурно общество; овладеят общи и интердисциплинарни компетенции свързани с активното участие в общността и ученето през целия живот.

Качеството и трайността на знанията и уменията зависи до голяма степен от принципите, формите, методите и средствата, използвани в процеса на обучението. Ето защо, модерният начин на обучение предполага добри резултати, които са установени и потвърдени от съвременната практика и методология на преподаването и изучаването на български език и литература (по-специално: различните форми на организация на работата и използването на съвременни технологии при обучението).

Изборът на конкретни учебни форми, методи, процедури и ресурси зависи на първо място от резултатите които трябва да бъдат постигнати, а след това съдържанието, което ще спомогне за постигането на определените резултати.

Редовното обучение и изучаването на български език и литература се провежда в специализирани учебни кабинети, които

трябва да бъдат оборудвани в съответствие с нормите на гимназията. Отчасти това се организира и в други училищни помещения (библиотеки, медиатеки, читални, аудиовизуална зала и т.н.).

За обучението по български език и литература трябва да се осигурят нови, модерни учебници и учебни помагала, които да отговарят на всички съвременни стандарти.

Областите като език, литература и езикова култура трябва взаимно да се преплитат и допълват. Поради това се препоръчва само приблизителен брой часове (32 в областта на език, 80 за литература и 36 за езикова култура). Внимателното планиране на преподаването и ученето, които трябва да доведат до постигане на очакваните резултати и за трите области, учителят ще наблюдава постигнатите резултати и въз основа на тях да коригира и разпределя броя на часовете в отделните области.

II. РЕАЛИЗАЦИЯ НА ПРЕПОДАВАНЕТО И УЧЕНЕТО ОБЛАСТ: ЕЗИК

Програмата за първата година на гимназиалното обучение в област *Език* е организирана в пет теми и синхронизирана в съответствие с резултатите от обучението за този клас (според описания на стандартите на постиженията на учениците). Програмата предвижда разширяване на знанията в областта, обработвани в началното училище, както и въвеждането на нови термини.

Основни понятия за езикознанието. В рамките на тази дисциплина учениците трябва да придобият основни знания за езика като знакова система. Тези общи знания, освен общообразователна стойност трябва да подпомогнат и улеснят изучаването на чужди езици.

Развитие на българския книжовен език. В рамките на тази тема учениците ще се запознаят с историята на езика, етимологията на думите, както и развитието на книжовния български език. Тази тема трябва функционално да се свърже с областта литература като се например даде текстът „За буквите” на Черноризец Храбър, който е представител на старобългарския книжовен език.

Диалектология. Основните характеристики на българските наречия и свързването има със съответните литературни произведения и/или филми (например, да се илюстрира говора на западното наречие с разказите за „Пижо и Пендо”. Разказите на Николай Хайтов могат да послужат като пример за източно българско наречие. Разглеждане на он-лайн карта на българските диалекти. Изследване на говорите в босилеградско и цариградско. Сравнителна характеристика между сръбския и българския език.

Фонетика (с фонология и морфология). Познания по фонетика: българска звукова система, гласни и съгласни звукове, основни особености на артикулацията и произношението на българските звукове. Правила на свързване на звуковете и връзката им с правописа.

Морфологични особености: корен на думата, роля и функция на елементите на думата, правила на свързване. Критерии на морфологичната класификация на българските думи, опознаване на един възможен тип за класификация.

Понятие за структура на думата, типове синтагми, ролята им в изграждането на изречението, взаимовръзки в изречението.

Части на изречението, разпознаването им в изречението, правилната им употреба при съставяне на изречения.

Понятие за изречение, вид и структура на изречението, прости и сложни изречения, анализ на изречение, правилното им структуриране на практика.

Сравнение на структурата на българския език с унгарския и с други, изучавани езици от гледна точка на фонетиката, морфологичната структура, начина на словообразуване, структурата на изречението.

Точна представа за структурата и съдържанието на езиковите нива, систематизиране на знанията.

Прозодия. Знанията в областта на правописа трябва да помогнат на учениците да усвоят и прилагат нормите на българския книжовен език. Уменията за правилно произношение на звуците, ударенията и интонацията ще усъвършенстват лингвистичните способности на учениците. Например ще се даде възможност на

учениците да слушат радио-предаване на българско национално радио където ще чуят правилно произношение, а след това ще правят съпоставка с изговора на същите думи на диалектен език – в случая говор от босилеградско и цариградско.

ОБЛАСТ: ЛИТЕРАТУРА

Програмата за първи клас гимназия в областта литература е организирана в седем области /теми и е съобразена с резултатите и целите на обучението за този клас (според описанията на стандартите за постиженията на учениците).

Литературата като изкуство на думите. В рамките на тази тема учениците ще бъдат запознати видовете изкуство, ще възприемат литературата като изкуство на думи и ще могат да я сравняват с други изкуства. Препоръчва се да се сравняват различните начини на изразяване (дума, тон, звук, форма ...).

Четене и изучаване на литература. Тази тема трябва да свързва познатите методи за подход към литературно произведение с науката литературознание. Възможни са следните теми: литературно произведение като естетически обект – структурата на литературната творба, възприемане и влияние на литературно произведение на читателя. Предвидените съдържания трябва да дадат възможност за четене и анализиране на художествено произведение, с цел да се научат учениците да различават отделните жанрове, направления и епохи. Учениците се запознават с първични и вторични източници за изучаване на литературната творба. Въвежда се терминът литературознание като наука (теория на литературата, литературна история и литературна критика).

Литературни родове и видове. Те са систематизирани и чрез примери подновяват и разширяват знанията, придобити в основното училище: лирична, епична и драматична поезия, лирическа поезия, епическа поезия, повест, роман, драма.

Антична литература. Значение и стойност на античната литература (теми, характеристики, принос към културното наследство). Епосите в античната литература (ролята на мита в образа на света, омировата поема). Библейски свят (смисъл и послания). Древногръцка трагедия (основни черти, традиции, универсални ценности, които предава). Важно е да се свържат знанията от историята и историята на изкуството с литературните творения на античността.

Народно творчество. Характеристики фолклорната литература. Класификация на народното творчество. Структура на народната приказка. Подновяване и задълбочаване на знанията за богатството и вариациите на народното творчество (примерно „Крали Марко освобождава три синджира роби” и другият вариант „Бил се Марко с турци снечери”). Характеристиките на приказката (възможно е да се сравнят митът и приказката, източната и западната цивилизация – ако учители и ученици изберат „Хиляди и една нощ” може да се проследят ценностите и посланията на приказката в различните изкуства).

Старобългарска литература. Българската литература през средновековието. Златният век на българската книжнина. Влияние върху възрожденската литература. Учениците да се запознаят с първата литература създадена и написана на глаголица и кирилица.

Хуманизъм и ренесанс. Хуманизмът и ренесанса в литературата и изкуството. Значението на хуманизма и ренесанса за развитието на европейската култура и цивилизация. Разлики и прилики с предидни епохи.

Областите/темите от литературата се придружават от подходящо съдържание: литературни произведения за обработка и избираеми произведения.

Произведения, които изискват повече време на учениците да ги четат, са произведения от българската литература. За тяхното четене е необходимо да се остави повече време на учениците, за да могат всички активно да участват в тяхното интерпретиране.

С помощта на задачите за изследователско четене, учениците ще бъдат по-добре подготвени за работа във клас.

Знанията за литературните теоретични понятия, които се обработват в началното училище, се разширяват и се въвеждат нови понятия. Програмата за преподаване и обучение по български език

и литература предвижда обработка или определјане на следните литературно-теоретични појави:

– **Лирика:** карактеристики на лиричкото произведение, лирични и лиро-епични произведения; видови лирична поезија; лирички субјект.

– **Епос:** карактеристиките на епосот; разделеност на епичната литература: епичка поема, епичен герой; расказ, новела, поест, роман; мит, легенда, предание, вълшебна приказка; описаније, дијалог, монолог, внатрешен монолог; расказвач; ретроспективен и хронолошки расказ; забавјане, епизод, одклонение.

– **Драма:** особеностите на драматичната творба. Видови драматични творби: трагедија, комедија, драма; драматичен конфликт; Театар; антична драма; пролог, епизод; трагедија, трагичен конфликт, трагична вина, трагичен герой; главен герой, антагонист; катарзис; комедија, тип комедија: комедија на карактера; видови комични ситуации: вербална, жестова, ситуациона. Реализација на сцена на драматичен текст.

– **Версификација:** ритъм, стих, слободен стих, видови стихове; силабитичко и силабитоничко стихосложение; акростих; градија; рима, видови рима; строфа и видови строфи; цезура; сонет.

– **Стилистика:** концепцијата за стил; стилистични фигури; алегория, алитераија, асонанс, градија, епитет, постојан епитет, елипса, евфемизъм, инверсија, иронија, сарказъм, контраст (антитеза), образен паралелизъм, сравнение, отрицателно сравнение, метафора, метонимија, олицетворение, звукоподражателни думи, символ, хипербола, литота, мейозис.

– **Останали појави:** античност, мимезис, евангелие, беседа, житие, биографија, похвално слово, цитат, парафраза, бележка под линија, хуманизъм, възбуждане, белетристика, синкретизъм.

От предвидените 148 часа годишно, предлага се 80 часа да обхваат изучавањето на литературата. Предвидените произведения за обработка са 28 плус 10 коиго избираат учениците заедно с преподавателите (общо 38) дава възможност за доста слободно распределение на часовите за одделните произведения (от 1 до 3 учебни часа). Некои произведения изискват еден учебен час, други два, а некои и до 3 учебни часа, како се дава възможност на преподавателот да избира колко учебни часа да обхваат дадено произведение, според нуждите на учениците и спецификата на производението.

Учителот треба да обрне специално внимание на разкривањето на врзките, установени меѓу каноничните произведения на националната и световната литература и доминирашките современи форми на художествено изразување и представјане (современ роман, драматичен текст, филм, анимационен филм, комикс, театрална пиеса, научно-образователни предавања по телевизията и интернет и т.н.)

Учениците се запознаваат со учебната програма, содржанието на предметот и методите на работа. На учениците се посочва важноста од планирањето и навремената подготовка за часовите по литература (четене и тълкување на литературни произведения, използване на учебници, првични и вторични източници за интерпретација на литературни произведения).

Литературното произведение се воведува во преподавањето преку експериментално и истражователско четене, подготвителни упражнения, истражователски и работни проекти.

Нива на обработка. Тълкувањето на литературното произведение може да биде осъществено и планирано за обработка на различни нива (преглед, представјане, тълкување).

Работа во клас. Литературните појави, термини и појави се обработваат преку планираните литературни произведения. Во непосредствената работа, како се забљудават водешите методолошки принципи и принципите на работа, се използват подходящи информациони, логички и специални (професионални) методи. Литературно-теоретичните знања се придобиваат како појави во конкретни произведения, а знањето за тие се развива и усъвършенства.

Творчески дейности при анализ на литературно произведение. Освен четенето на произведения, во преподавањето се организираат и подходящи творчески дейности по време на обработката

на литературните произведения. Со развитието на тие умения, а именито создавање на творческо мислење, при учениците се создава интерес за литература, литературни произведения и автори, забљубочават се знањата и интересите. Развитието на творческите способности на учениците може да се постигне со помошта на говорни упражнения (дискусија, разговори, рецитирање, изложение и т.н.), писмени упражнения (писане на литературно-интерпретативно сочинение, ученичко есе, домашно упражнение и др.) и комбинирани изказвања како например представјане на презентација.

Избираеми произведения. Тие содржанија допљават задължителната част на програмата. Преподавателот е длъжен, заедно со учениците да направи подбор на произведенията, коиго ще се обработваат, како се обработваат осам произведения од избираемите.

Оценка на постигнатите резултати и компетенции се прави последователно и систематично. Оценјаво се активността на ученикот како по време на подготвителната фаза на работа, така и на работата во клас. Също така во оценката влиза и учество во обработка на произведение, квалитет на дадените отговори, аргументирање на позициите си, уважување на чуждото мислење и мислење, отношение към работата, умение да приложи придобитите теоретични знања во конкретна работна обстановка. Оценјаването вкључва и писменото излагање на учениците (домашни упражнения свързани со литературно произведение). За оценјаването може да се организира и проверка на знањата преку тест, којго има за цел да покаже текушките знања на ученикот.

ОБЛАСТ: ЕЗИКОВА КУЛТУРА

Програмата за први клас на гимназиите во областа *Езикова култура* е организирана така, че да обхваат четири компетенции: писане и говор (како продуктивни) и слушање и четене (како рецептивни). За подготовка, изработка и анализ на четирите класни упражнения са дадени 16 часа, по 4 за всяко. Подготовката за изработка на класно упражнение е постојана и последователна дејност и не се ограничува до 1 час (непосредствено преди изработката).

Умението да се чете со разбирање подразбира четене на художествено произведение и останали типове текстове со препознавање на експлицитно и имплицитно представените информации дадени во тие и способноста да открива причинно-следствените врзки во елементите на содржанието.

Реализирањето на уроците и ученето на език и езикова култура протича совместно со уроците по литература.

При обработка на уроците по език се препоръчува:

- Разпознавање на езиковите појави во одделните примери, како се набљага на езиковиот усет на учениците;
- Прилагање на граматични правила;
- Управнување
- Използување на таблици
- Изработка на чертежи, схеми, диаграми;
- Давање насоки и насърчување на учениците да използват подходящи и квалитетни източници на информација, како използван по често учебни помагала, наръчници и речници.

HRVATSKI JEZIK I KNJIŽEVNOST

Циље ученија *Hrvatskoga jezika i književnosti* unapređivanje jezične funkcionalne pismenosti; stjecanje i njegovanje jezične i književne kulture; osposobljavanje za tumačenje i vrednovanje književnih djela; afirmiranje i prihvatanje vrijednosti humanističkoga obrazovanja i odgoja učenika; razvijanje osobnoga, nacionalnoga i kulturnoga identiteta, ljubavi prema materinskome jeziku, tradiciji i kulturi hrvatskoga naroda i drugih naroda i etničkih zajednica.

OPĆA PREDMETNA KOMPETENCIJA

Ima znanja iz područja hrvatskoga jezika i hrvatske i svjetske književnosti. Vlada usmenom i pisanom komunikacijom: govori i piše poštujući normu hrvatskoga standardnog jezika, uobličava kohezivan i koherentan, stilski ujednačen govoreni i pisani tekst, razumije i kritički promišlja pročitano, ima razvijen rječnik. Čita, doživljava i tumači književno djelo; koristi čitanje da bi bolje razumio sebe, druge i svijet

oko sebe; pročitao je reprezentativna književna djela iz nacionalne i svjetske književne baštine. Stekao je naviku i potrebu razvijati govornu čitateljsku kulturu, kako radi vlastitoga usavršavanja tako i radi očuvanja i bogaćenja nacionalne kulture.

Osnovna razina

Govori jasno i bez poteškoća, poštujući normu hrvatskoga standardnog jezika: ima kulturu slušanja tuđega izlaganja. Sastavlja jednostavniji govoreni ili pisani tekst, koji je koherentan, dobro strukturiran i stilski ujednačen; vlada osnovnim oblicima pisane komunikacije potrebnim za školovanje i sudjelovanje u društvenom životu. U razne svrhe čita književne i neknjiževne tekstove srednje složenosti, razumije književni i neknjiževni tekst srednje složenosti i kritički promišlja jednostavniji književni i neknjiževni tekst.

Ima osnovna znanja o jeziku općenito; razlikuje i ima potrebu učiti, čuvati i njegovati hrvatski književni jezik, hrvatski standardni jezik i narječja hrvatskoga jezika. Ima osnovna znanja o glasovima, riječima i rečenicama hrvatskoga jezika i zna primijeniti određena gramatička pravila u govoru i pisanju. Ima razvijen rječnik, u skladu sa srednjom razinom obrazovanja, a riječi upotrebljava u skladu s kontekstom ili situacijom.

Zna navesti autore i djela iz obveznoga školskog programa; djela lokalizira u kontekstu autorova stvaralačkog opusa kao i u književno-povijesnom kontekstu. Navodi osnovna književno-povijesna i poetička obilježja stilskih razdoblja, smjerova i formacija u razvoju hrvatske i svjetske književnosti i povezuje ih s djelima i piscima iz obvezne školske lektire. Uočava i primjerima dokazuje osnovna poetička, jezična, estetska i strukturna obilježja književnih djela iz obvezne školske lektire. Oblikuje čitateljske navike i znanja razumijevajući važnost čitanja za vlastiti duhovni razvoj.

Srednja razina

Govori pred slušateljstvom o temama iz područja jezika, književnosti i kulture; sastavlja složeniji govoreni ili pisani tekst precizno iznoseći ideje; u razne svrhe čita književne i neknjiževne tekstove i ima izgrađene čitateljske navike; razumije i kritički promišlja složeniji književni i neknjiževni tekst.

Ima šira znanja o jeziku općenito i osnovna znanja o indoeuropskim jezicima. Zna osnovna obilježja narječja i dijalekata hrvatskoga jezika i smješta razvoj hrvatskoga jezika u društveni, povijesni i kulturni kontekst. Ima šira znanja o glasovima, riječima i rečenicama hrvatskoga jezika i ta znanja primjenjuje u govoru i pisanju. Ima bogat rječnik i prihvaća jezik kao niz mogućnosti koje mu služe da bi se precizno izrazio.

Tumači ključna obilježja strukture književnoga teksta kao i njegove tematske, idejne, poetičke, stilske, jezične, kompozicijske i žanrovske značajke. Poznaje književne termine i primjenjuje ih u tumačenju književnih djela predviđenih programom. Samostalno uočava i analizira probleme u književnom djelu i zna dokazima potkrijepiti svoje stavove na temelju lingvometodičkoga predloška. Koristi preporučenu i dodatnu literaturu u tumačenju književnih djela predviđenih programom.

Napredna razina

Raspravlja o složenim temama iz jezika, književnosti ili kulture koje su predviđene programom; ima razvijene govorničke vještine; piše stručni tekst na teme iz jezika i književnosti; produbljeno kritički promišlja složeniji književni i neknjiževni tekst, uključujući i autorove stilske postupke; izgrađuje svijest o sebi kao čitatelju.

Ima detaljnija znanja o jeziku općenito, kao i o gramatici hrvatskoga standardnog jezika. Ima osnovna znanja o rječnicima i strukturi rječničkoga članka.

Kritički čita, tumači i vrednuje složenija književna djela iz školskoga programa, kao i dodatna (izborna) djela. Koristi više metoda, gledišta i komparativni pristup u tumačenju književnoga teksta. Svoj sud o književnom djelu potkrepljuje dokazima stalno imajući na umu lingvometodički preložak, kao i druge tekstove, analizirajući i uspoređujući njihova poetička, estetska, strukturna i lingvistička obilježja,

uključujući i složenije stilske postupke. Širi čitateljska znanja i primjenjuje strategije čitanja koje su usuglašene s tipom književnoga djela i s čitateljskim ciljevima (doživljaj, istraživanje, stvaralaštvo).

SPECIFIČNA PREDMETNA KOMPETENCIJA: Jezik

Osnovna razina

Ima osnovna znanja o tome što je jezik općenito i koje su mu funkcije; poštuje svoj jezik i poštuje druge jezike. Zna osnovne podatke o narječjima hrvatskoga jezika i o dijalektalnoj osnovici književnoga jezika; ima osnovna znanja o razvoju hrvatskoga jezika, pisma i pravopisa u Hrvata. Ima osnovna znanja o glasovima hrvatskoga standardnog jezika; poznaje vrste riječi, primjenjuje normu hrvatskoga standardnog jezika koja se odnosi na oblike i tvorbu riječi; pravilno sklapa rečenicu i zna analizirati rečenice slagane prema osnovnim modelima. Ima osnovna znanja o značenju riječi; poznaje najvažnije rječnike hrvatskoga jezika i zna ih koristiti. Zna iznositi vlastite stavove govoreći jasno i bez poteškoća, poštujući norme hrvatskoga standardnog jezika i pravila društveno prihvatljivoga ponašanja; ima kulturu slušanja tuđega izlaganja. Piše jednostavnije koherentne tekstove osnovnih vrsta (pismo, biografija, molba, žalba, zahtjev, *PowerPoint*-prezentacija i sl.), primjenjujući osnovna pravila standardnojezične izrade stručnoga rada.

Srednja razina

Ima šira znanja o jeziku općenito i osnovna znanja o indoeuropskim jezicima, njihovoj međusobnoj srodnosti i tipovima. Zna osnovna obilježja narječja i dijalekata hrvatskoga jezika te značajke ikavskih, ekavskih, ikavsko-ekavskih i jekavskih govora. Ima šira znanja o glasovima hrvatskoga standardnog jezika; zna pravila naglasnoga sustava hrvatskoga standardnog jezika i razlikuje standardni od nestandardnoga naglasak; ima šira znanja o vrstama riječi, njihovim oblicima i načinima tvorbe; poznaje vrste rečenica i analizira rečenice slagane prema raznim modelima. Ima bogat rječnik i zna upotrijebiti odgovarajuću riječ u skladu s kontekstom; usmjeren je na bogaćenje vlastita rječnika. Izražajno čita i njeguje vlastiti govor. Sastavlja složenije pisane tekstove na razne teme poštujući standardnojezičnu normu. Koristi stručnu literaturu i samostalno oblikuje i piše raspravljačke tekstove i primjenjuje pravopisna pravila i obilježja funkcionalnih stilova u skladu sa svrhom teksta i željenim učinkom na primatelja (raspravljački tekstovi: komentar, kritika, raspravljački esej; molba, žalba i poslovni životopis; zahtjev i prijavnica; izvješće i referat).

Napredna razina

Ima detaljnija znanja o jeziku općenito i detaljnija znanja o gramatici hrvatskoga standardnog jezika (naglascima, sastavu riječi, značenju padeža i glagolskih oblika, strukturi rečenice); poznaje strukturu rječničkoga članka. Govori o odabranim temama kao vješt govornik; pozorno sluša i procjenjuje verbalnu i neverbalnu reakciju svojega sugovornika i tomu prilagođava svoj govor. Skladno piše esej, stručni tekst i novinski članak dosljedno primjenjujući standardnojezičnu normu.

SPECIFIČNA PREDMETNA KOMPETENCIJA: Književnost

Osnovna razina

Redovito čita književna djela iz obveznog dijela školskoga programa, zna značajne predstavnike i djela iz svjetske i hrvatske književnosti. Ukratko opisuje svoje osjećaje i doživljaj književnoga ili drugoga umjetničkoga djela. Uočava i navodi osnovna poetička, estetska i strukturna obilježja književnoga i neknjiževnoga teksta pogodnoga za obradu gradiva iz jezika i književnosti; zna ih imenovati i objasniti. Razumije književni i neknjiževni tekst: prepoznaje njegovu svrhu, izdvaja glavne ideje teksta; prati razvoj određene ideje u tekstu; navodi primjere iz teksta i citira dio/dijelove da bi analizirao tekst ili potkrijepio vlastitu argumentaciju; rezimirira i parafrazira dijelove teksta i tekst u cjelini. Izdvojene probleme analizira u osnovnim slojevima značenja. Osnovne književne termine dovodi u funkcionalnu vezu s primjerima

iz književnoga teksta. Razumije zašto je čitanje važno za formiranje i unapređivanje svoje osobnosti i bogaćenje leksičkoga fonda. Razvija svoje čitalačke vještine. Razumije značaj književnosti za formiranje jezičnoga, literarnoga, kulturnoga i nacionalnoga identiteta. Razumije značaj očuvanja književne baštine i književne kulture.

Srednja razina

Tumači književna djela iz obveznoga dijela školskoga programa i ima osnovna znanja o književnopovijesnom i poetičkom kontekstu koji ta djela određuje. Samostalno uočava i analizira značenjske i stilске аспекте književnoga djela i zna dokazima potkrijepiti svoje stavove na temelju lingvometodičkoga predloška. Razumije i opisuje funkciju jezika u stvaralačkom procesu. U tumačenju književnoga djela primjenjuje odgovarajuće metode i gledišta usklađena s metodologijom znanosti o književnosti. Poznaje književnoznanstvene, estetske i lingvističke činjenice i uvažava ih prilikom obrade pojedinih djela, stilskih epoha i smjerova u razvoju hrvatske i svjetske književnosti. Na istraživački i stvaralački način stječe znanja i čitalačke vještine, koja su u funkciji proučavanja raznih književnih djela i žanrova i razvijanja literarnoga, jezičnoga, kulturnoga i nacionalnoga identiteta. Ima izgrađene čitateljske navike i čitateljski ukus svojstven kulturnu i obrazo-

vanu čovjeku. Primjenjuje složene strategije čitanja. Mijenja analitičke pristupe za koje ocijeni da nisu svrhoviti. Procjenjuje koliko određena strukturalna, jezična, stilska i značenjska obilježja teksta utječu na njegovo razumijevanje.

Napredna razina

Analizira poetička, estetska i strukturalna obilježja književnoga teksta. Pouzdano smješta književni tekst u književnoteorijski i književnopovijesni kontekst. Primjenjuje odgovarajuće postupke tumačenja prikladna književnomu djelu i njima odgovarajuću terminologiju. Koristi više metoda i gledišta i komparativni pristup da bi upotpunio svoje razumijevanje i kritički procjenjuje književno djelo. Samostalno uočava i tumači probleme u književnom djelu i svoje stavove zna potkrijepiti dokazima na temelju lingvometodičkoga predloška i literarno-filološkoga konteksta. Kritički povezuje lingvometodički predložak sa samostalno izabranom dodatnom literaturom. Samostalno odabire djela za čitanje prema određenom kriteriju, daje prijedloge za čitanje i obrazlaže ih. Poznaje i primjenjuje strategije čitanja usklađene s tipom teksta (književnim i neknjiževnim) i sa žanrom književnoga djela. Razumije ulogu čitanja u vlastitom razvoju, ali i u razvoju društva. Ima razvijenu, kritičku svijest o svojim čitalačkim sposobnostima.

Razred Prvi
Godišnji fond sati 148 sati

ISHODI Nakon obrađenoga područja učenik će biti sposoban:	PODRUČJE	SADRŽAJI
<ul style="list-style-type: none"> – razumijeti jezik kao sustav i razlikovati njegove funkcije; – razlikovati glas, fonem i grafem; – klasificirati glasove prema osnovnim kriterijima; – odrediti granicu sloga u tipičnim primjerima; – prepoznati glasovne promjene i primijeniti normativna rješenja u vezi s njima; – primijeniti osnovna pravila naglasnoga sustava hrvatskoga standardnog jezika; – usporediti jezik hrvatske srednjovjekovne književnosti s hrvatskim standardnim jezikom; – prepoznati značaj tekstova hrvatskoga srednjovjekovlja za hrvatsku kulturu i nacionalni identitet; – objasniti pojam i značaj književnosti kao umjetnosti riječi i utvrditi njene sličnosti/razlike u odnosu na druge umjetnosti i područja kulture; – razlikovati i klasificirati obilježja književnih rodova i vrsta; – interpretirati književni tekst i povezivati interpretaciju s tematskim, žanrovskim, kompozicijskim i stilskim obilježjima teksta; – tumačiti književno djelo s razumijevanjem njegovih žanrovskih obilježja i književnopovijesnoga konteksta, koristeći u analizi strukturalne i stilističke elemente djela i koristeći dodatnu literaturu; – razlikovati jednostavne od složenih epskih oblika; – objasniti stvaralačku ulogu mita u književnosti; – prepoznati obilježja antičkoga epa, biblijskoga stila i doživljaja svijeta; – povezati znanja iz povijesti i povijesti umjetnosti staroga vijeka (sumersko-babilonske, hebrejske, antičke) s književnim stvaralaštvom toga razdoblja; – klasificirati i potkrijepiti primjerima osnovna obilježja usmene književnosti (inačica, formulaičnost); – analizirati kompozicijska i stilistička obilježja umjetničke bajke i vrednovati poruke u odnosu na vlastito čitalačko i intermedijalno iskustvo; – navesti glavne motive, tematiku i stilska obilježja reprezentativnih srednjovjekovnih književnih djela i objasniti razlike i sličnosti u odnosu na antičku književnost/kulturu; – primijeniti odgovarajuća pravopisna pravila; – sastaviti tekst primjenjujući razne oblike književnoumjetničkoga ili književnoznanstvenoga stila i oblikovati ga u skladu s njegovom svrhom; – pravilno rasporediti građu pri pisanju sastavka; – prepoznati nestandardni naglasak i oblik riječi u svakodnevnoj komunikaciji i u govoru likova u dramskim umjetničkim formama, a potom ga prilagoditi standardnojezičnoj normi u vlastitu govoru; – čitati s razumijevanjem književne i ostale vrste tekstova te izdvajati i analizirati informacije i ideje; – analizirati sadržaje iz medijske kulture, iznijeti svoj stav o njima i dokazima ga potkrijepiti. 	<p style="text-align: center;">JEZIK</p>	<p>Hrvatski standardni jezik i hrvatska narječja Jezik i priopćavanje (komunikacija). Jezik kao sustav znakova. Obilježja jezičnoga znaka: izraz i sadržaj. Jezična ekonomija i zalihost. Pojam idioma. Organski i neorganski idiomi. Standardni jezik. Norma. Standardni jezik i narječja. Glavne osobitosti fonemskoga i naglasnoga sustava čakavskoga, kajkavskoga i štokavskoga narječja u usporedbi s hrvatskim standardnim jezikom.</p> <p>Glasovi i glasovne promjene. Fonem, alofon i fon. Razlikovna (distinktivna) obilježja fonema. Fonetska i fonološka svojstva fonema. Fonetika i fonologija. Razdioba fonema (samoglasnici i suglasnici; suglasnici po mjestu tvorbe, suglasnici po načinu tvorbe, zvučni i bezzvučni suglasnici, slogotvorni i neslogotvorni fonemi). Fonem kao sastavni dio morfema. Morfonologija. Alternacije fonema i fonemskih skupina: jednačenje po zvučnosti i mjestu tvorbe. Gubljenje suglasnika i/ili pojednostavljivanje suglasničkih skupina, palatalizacija i sibilizacija, jotacija, vokalizacija. Alternacije <i>ije/je/ie</i>.</p> <p>Naglasni sustav. Naglasak. Naglasni sustav hrvatskoga standardnog jezika. Naglašene i nenaglašene riječi. Enklitike i proklitike. Govorne vrednote: jačina glasa, visina (ton) glasa, brzina (tempo) govorenja, stanka.</p> <p>Povijest jezika. Povijesni razvoj hrvatskoga jezika do kraja 15. stoljeća. Prvi pisani spomenici. <i>Bašćanska ploča</i>. <i>Misal po zakonu rimskoga dvora (Prvotisač)</i>. Pisma u hrvatskome srednjovjekovlju: latinica, glagoljica, zapadna ćirilica (bosančica).</p>
	<p style="text-align: center;">KNJIŽEVNOST</p>	<p>Književnost kao umjetnost Naziv i pojam književnosti, književni rodovi i vrste. Književnost i druge umjetnosti. Znanost o književnosti. Raščlamba (analiza), tumačenje (interpretacija) i vrednovanje književnih djela. Poredbeno proučavanje književnosti – epohe i razdoblja.</p> <p>Književni rodovi i vrste <i>Lirika</i> Pojam, razvoj, vrste. Oblici i značajke lirike, stilska izražajna sredstva, ritam. Usmena i pisana lirika. Tematska podjela: pejzažna, misaona, ljubavna, domoljubna, socijalna, duhovno-religiozna. Tradicionalni oblici: himna, oda, elegija, ditiramb, balada, epigram, epitaf, sonet. Pjesništvo na standardu i dijalektu. Književna djela za obradu – Antun Mihanović, <i>Hrvatska domovina</i> (himna); – Petar Preradović, <i>Rodu o jeziku</i> (oda); – Albije Tibul, <i>Deliji</i> (1.,3), (elegija); – Vladimir Nazor, <i>Cvrčak</i> (ditiramb); – <i>Hasanaginica</i> (usmena balada); – Stećci; Mak Dizdar, <i>Zapis o zemlji</i> (epitafi); – Epigrami Antuna Gustava Matoša i Gustava Krkleca (izbor); – Josip Pupačić, <i>Zaljubljen u ljubav</i>; – Dobriša Cesarić, <i>Pjesma mrtvog pjesnika, Vagonaši, U suton</i>; – Silvije Strahimir Kranjčević, <i>Moj dom</i>;</p>

	<p>– Nikola Šop, <i>Isus čita novine</i>; – Ivo Andrić, <i>Nemiri, Bog izbija kao svjetlo; Ex Ponto, Poimam i shvaćam</i>; – Vladimir Vidrić, <i>Jutro</i> – A. G. Matoš, <i>Jesenje veče</i>; – Anakreont, <i>Pijuckajmo</i>; – Fran Mažuranić, <i>Svemir</i>; – Slavko Mihalić, <i>Kiša na Pagu</i>; – Drago Gervais, <i>Tri nonice</i>; – Dragutin Domjanić, <i>Ciklame, krvave ciklame</i>.</p> <p><i>Epika</i> Pojam, razvoj, vrste. Novela, pripovijest, roman (tradicionalni i moderni). Pripovjedač, pripovijedanje, lik. Ep i manje epske forme: epilij, spjev, stihovana pripovijetka. Jednostavni oblici: mit, legenda, bajka, basna, saga, vic, zagonetka, poslovice. Književna djela za obradu – Homer, <i>Ilijada</i>, pjevanje I., VI., XVIII., XXIV.; – Ezop – I. A. Krilov ili J. De Fontaine: <i>Basne</i> (po izboru); – H. C. Andersen, <i>Carevo novo ruho</i>; – I. Brlić-Mažuranić, <i>Kako je Potjeh tražio istinu</i>; – Antun Gustav Matoš, <i>Cvijet s raskršća</i>; – Vjekoslav Kaleb, <i>Gost</i>; – Vjenceslav Novak, <i>U glib</i>; – Pavao Pavličić, <i>Dobri duh Zagreba</i>; – August Šenoa, <i>Zlatarovo zlato</i>; – Jerome David Salinger, <i>Lovac u žitu</i>.</p> <p><i>Drama</i> Pojam, razvoj, vrste; struktura i kompozicija; dramski sukob, likovi, dijalog i monolog; drama i kazalište. Književna djela za obradu – Sofoklo, <i>Antigona</i>; – Marin Držić, <i>Skup</i>; – Miro Gavran, <i>Kad umire glumac</i>; – Ivo Vojnović, <i>Ekvinocij</i>.</p> <p><i>Diskurzivni književni rod</i> Pojam, razvoj, vrste, oblici i značajke. Putopis, esej, kritika, feljton, reportaža, polemika, biografija, autobiografija, dnevnik, memoari. Književna djela za obradu – Antun Nemčić, <i>Putositnice</i>; – M. de Montaigne, <i>O odgoju</i>; – Rainer Maria Rilke, <i>Pisma mladom pjesniku</i>.</p> <p>Književnosti staroga vijeka <i>Književnost staroga Istoka</i> Književna djela za obradu – <i>Ep o Gilgamešu</i>; – Biblija: <i>Knjiga postanka, Knjiga izlaska, Judita, Pjesma nad pjesmama, Psalmi, Evanđelje po Ivanu</i>.</p> <p><i>Antička književnost</i> Književna djela za obradu – Homer, <i>Odisėja</i> (pjevanje I., XIX., XXI.); – Alkej, <i>Lađi</i>; – Sapfa, <i>Ljubavna strast</i>; – Pindar, <i>Pjesnik o ratu</i>; – Eshil, <i>Okovani Prometej</i>; – Sofoklo, <i>Kralj Edip</i>; – Euripid, <i>Elektra</i>; – Plaut, <i>Škrtac</i>; – Katul, <i>Jadni Katule</i>; – Vergilije, <i>Eneida</i> (II. pjevanje); – Ovidije, <i>Metamorfoze</i> (<i>Piram i Tizba</i>, IV. knjiga); – Horacije, <i>Lidiji; Poslanica Pizonima</i>.</p> <p>Srednjovjekovna književnost <i>Europska srednjovjekovna književnost</i> Književna djela za obradu – <i>Pjesan o Rolandu</i>; – <i>Pjesan o Čidu</i>; – <i>Kalevala</i>; – <i>Pjesan o Nibelunzima</i>; – <i>Roman o Tristanu i Izoldi</i>; – Sv. Augustin, <i>Ispovijesti</i>.</p> <p><i>Hrvatska srednjovjekovna književnost</i> Književna djela za obradu – Črnorizac Hrabar, <i>O pismenima</i>; – <i>Bašćanskaploča</i>; – <i>Vinodolski zakon</i>; – <i>Lucidar</i>; – <i>Zapis popa Martinca</i>; – <i>Ljetopis popa Dukljanina</i>; – <i>Rumanac trojski</i>; – <i>Aleksandrida</i>; – <i>Pismo Nikole Modruškoga</i>; – <i>Svit se konča</i>; – <i>Va se vrime godišća</i>; – <i>Muka svete Margarite</i>;</p>
--	---

	Izborni sadržaji: – Aleksa Kokić, <i>U sjenama ravnice: sabrane pjesme</i> (izbor); – <i>U beskrajima zemlje i neba: antologija pjesništva Hrvata u Vojvodini na prijelazu tisućljeća</i> ; – Pavao Pavličić, <i>Plava ruža</i> ; – Rajmund Kupareo, <i>Umjetnički odgoj</i> (esej); – Miro Gavran, <i>Kreontova Antigona</i> ; – <i>Biblija, Lukino evanđelje</i> (parabole: <i>Izgubljeni sin, Izgubljena ovaca, Izgubljena drama</i>); – Mitovi i legende staroga vijeka (starogrčki, starorimski i slavenski mitovi prema izboru učenika i nastavnika; izvori: Vojtech Zamarovski, <i>Junaci antičkih mitova</i> ; Gustav Schwab, <i>Najljepše priče klasične starine</i>); – Tomislav Žigmanov, <i>Prid svitom, Saga o svitu koji nestaje</i> (izbor)
JEZIČNA I MEDIJSKA KULTURA	Pravopis Osnovna načela pravopisa hrvatskoga standardnog jezika. Usustavljanje naučenih pravopisnih pravila. Pravopis i pravopisni priručnici i služenje njima. Pravopisna pravila vezana uz glasovne promjene. Osnovna pravila parafraziranja, citiranja i navođenja literature. Usmeno i pismeno izražavanje Sustavno usmeno izlaganje na zadane teme. Oblikovanje osnovnih kompozicijskih elemenata u tekstu (smisleno i grafijski). Argumentacija u usmeno i pisano oblikovanome tekstu. Izbor iz dodatne literature, publicističkih tekstova, raznih enciklopedija i rječnika. Medijska kultura Posjet kazalištu/kinu. Posjet internetskim portalima (informativni, kulturni, obrazovni).

Ključni pojmovi sadržaja: pristup književnosti (književni rodovi i vrste), književnost starog vijeka, srednjovjekovna književnost, povijest jezika, fonologija i fonetika.

UPUTA ZA DIDAKTIČKO-METODIČKO OSTVARIVANJE PROGRAMA

I. PLANIRANJE NASTAVE I UČENJA

Nastava i učenje *Hrvatskoga jezika i književnosti* treba doprinijeti: razvoju stvaralačkoga i istraživačkoga duha koji će učenicima omogućiti razvijanje znanja, vrijednosti i funkcionalnih vještina, koje će moći koristiti u daljnjemu obrazovanju, profesionalnome radu i svakodnevnome životu; formiranju vrijednosnih stavova kojima se čuva nacionalna i svjetska kulturna baština; osposobljavanju učenika za život u multikulturalnome društvu; ovladanju općim i međupredmetnim kompetencijama, relevantnima za aktivno sudjelovanje u zajednici i cjeloživotno učenje.

Kvaliteta i trajnost znanja, umijeća, vještina i stavova učenika uvelike ovise o načelima, oblicima, metodama i sredstvima koja se koriste u procesu učenja. Zbog toga suvremena nastava hrvatskoga jezika i književnosti pretpostavlja ostvarivanje ishoda uz pojačanu učeničku misaonu aktivnost, poštovanje i uvažavanje didaktičkih načela (posebno: svjesne učeničke aktivnosti, znanstvenosti, primjerenosti, postupnosti, sustavnosti i zornosti), kao i odgovarajuću primjenu onih nastavnih oblika, metoda, postupaka i sredstava čija su vrijednost utvrdile i potvrdile suvremena praksa i metodika nastave i učenja hrvatskoga jezika i književnosti. Izbor određenih nastavnih oblika, metoda, postupaka i sredstava uvjetovan je, prije svega, ishodima koje treba ostvariti, a potom i sadržajima koji će pomoći da se propisani ishodi ostvare.

Redovna nastava i učenje hrvatskoga jezika i književnosti izvodi se u specijaliziranim učionicama i kabinetima za ovaj predmet, koji trebaju biti opremljeni u skladu s normativima za gimnazije. Djelomično, nastava se po potrebi može organizirati i u drugim adekvatnim prostorijama (knjižnica, čitaonica, multimedijalna učionica i sl.).

U nastavi hrvatskoga jezika i književnosti koriste se odobreni udžbenici i priručnici i knjižnično-informacijska i digitalizirana građa, značajna za sustavno osposobljavanje učenika za samostalno korištenje raznih izvora znanja u nastavi i izvan nje.

Područja *Jezik, Književnost i Jezična i medijska kultura* trebaju činiti predmetnu cjelinu, prožimati se i upotpunjavati. Stoga je preporučeni broj sati samo okviran (za područje *Jezik* 42, za *Književnost* 90, a za *Jezičnu i medijsku kulturu* 16). Planiranje nastave i učenja, treba dovesti do ostvarenosti predviđenih ishoda u sva tri područja. Nastavnik će u skladu s tim raspoređivati broj sati.

II. OSTVARIVANJE NASTAVE I UČENJA PODRUČJE: JEZIK

Program za prvi razred gimnazije u području *Jezik* organiziran je u četiri nastavne cjeline i usklađen s ishodima učenja za ovaj razred (a prema opisima standarda učeničkih postignuća). Programom se predviđa proširivanje znanja iz područja obrađenih u osnovnoj školi, ali i uvođenje novih pojmova.

Hrvatski standardni jezik i hrvatska narječja. U okviru ove teme učenici stječu osnovna znanja o jeziku kao sustavu znakova za komunikaciju. Pri obradi ove cjeline važno je ukazati na razlike jezičnoga standarda u odnosu na organske govore, dijalekte i narječja. Na ovoj razini potrebno je obraditi fonološka obilježja hrvatskih narječja. Kod učenika treba osvijestiti pripadnost vlastita dijalekta hrvatskome jeziku i uočiti specifičnosti vlastita govora u odnosu na standardni jezik.

Glasovi i glasovne promjene. U okviru ove cjeline potrebno je utvrditi stečena učenička znanja o nastajanju i podjeli glasova; znanja o glasovnim promjenama i terminološki odrediti promatrane jezične pojave – uvesti u uporabu stručnu jezikoslovnu terminologiju (fonem, alofon, morfem, alomorf, morfonologija); ponoviti i utvrditi znanja o pravopisnim pravilima koja se odnose na glasovne promjene (posebno istaknuti pravila o pisanju refleksa staroslavenskoga glasa *jat* u hrvatskome standardnom jeziku).

Naglasni sustav. Znanja o naglasnom sustavu hrvatskoga standardnog jezika trebaju biti primjenjiva, tj. trebaju doprinijeti boljem i potpunijem usvajanju standardnojezične norme i usavršavanju učeničke izražajne sposobnosti. Učenike koji pokazuju posebno zanimanje za ovu nastavnu cjelinu treba uputiti na samostalni istraživački rad u kojemu će proučavati primjenu ortoepskih pravila hrvatskoga standardnog jezika u hrvatskim medijima. Na taj se način ova cjelina povezuje s nastavnim područjem *Jezična i medijska kultura*.

Povijest jezika. U okviru ove cjeline nastava jezika treba funkcionalno povezati s nastavom književnosti na primjerima tekstova *Bašćanska ploča* i *Traktat Črnohorca Hrabra*. Treba ukazati na tropismeni i trojezični karakter hrvatskoga kulturnog prostora u srednjem vijeku.

PODRUČJE: KNJIŽEVNOST

Program za prvi razred gimnazije u području *Književnost* organiziran je u četiri nastavne cjeline i usklađen s ishodima učenja za ovaj razred (a prema opisima standarda učeničkih postignuća).

Književnost kao umjetnost. U okviru ove nastavne cjeline učenike treba upoznati s pojmom književnosti kao umjetnosti riječi i odrediti je u odnosu na ostale umjetnosti te ukazati na razliku umjetnosti (subjektivni doživljaj) u odnosu na znanost (objektivna spoznaja). Jedna tema/motiv proučava se u raznim umjetničkim izrazima/vrstama umjetnosti (film, likovna umjetnost, glazba, scenska umjetnosti, književnost).

Književni rodovi i vrste. Usustavljaju se i na primjerima obnavljaju i proširuju znanja o književnim rodovima i vrstama stečena u osnovnoj školi. Učenici se osposobljavaju za samostalnu analizu i interpretaciju književnoga djela.

Književnosti staroga vijeka. Ukazati na značaj i vrijednost djela staroga Istoka i djela antičke književnosti i njihov doprinos i utjecaj na kulturu zapadne civilizacije. Važno je povezati znanja iz povijesti i povijesti umjetnosti s književnim stvaralaštvom staroga vijeka.

Srednjovjekovna književnost. U okviru ove cjeline potrebno je obraditi europsku i hrvatsku srednjovjekovnu književnost i usporediti njihova obilježja.

Područja/teme iz književnosti prate odgovarajući sadržaji: književna djela za obradu i izborni sadržaji.

Sve što se čita i obrađuje u nastavi književnosti, smatra se lektinom. Djela za koja je potrebno više vremena učenicima da ih pročitaju, smatraju se domaćom lektinom. Za njeno čitanje potrebno je ostaviti više vremena da bi se učenici aktivno uključili u nastavnu interpretaciju na satima *Hrvatskoga jezika i književnosti*. Ovo treba imati u vidu pri planiranju redoslijeda i načina ostvarivanja nastave jer domaću lekturu prate opsežni i detaljni istraživački projekti. Uz pomoć zadataka za istraživačko čitanje i dugoročnijih projekata čitanja, učenici će se pouzdanije pripremati za rad na satu, što će pogodovati i ostvarivanju nastavnog načela ekonomičnosti.

Od 148 sati na kojima se tijekom godine realizira nastava, predlaže se da se na 90 sati obrađuju, utvrđuju i usustavljaju sadržaji iz književnosti. Ukupan broj književnih tekstova za obradu je 68 uz koje nastavnici i učenici biraju još četiri preporučena sadržaja. Neke tekstove koji se mogu povezati (npr. *Jesenje veče* A. G. Matoša i *Jutro* V. Vidrića) moguće je obraditi na jednom satu, dok je za obradu drugih potrebno dva ili tri nastavna sata. Nastavnik predviđa i planira dinamiku rada na satima obrade, utvrđivanja i usustavljanja gradiva uključujući u to i razne razine obrade (interpretaciju, prikaz i osvrt), kao i povezivanje nastavnih sadržaja iz književnosti sa sadržajem iz jezika (npr., kada je riječ o povijesti jezika, povezano će se čitati i tumačiti sljedeći tekstovi: Črnorizac Hrabar, *Slovo o pismenima* s tekstovima srednjovekovne književnosti). Još jedna preporuka za nastavnika odnosi se na komparativno povezivanje i tumačenje tekstova koji dolaze iz raznih povijesnih, kulturnih i žanrovskih okvira (npr. motiv potopa u *Epu o Gilgamešu* i *Knjizi postanka*, lik škrta kod Držića i Plauta, obilježja zajednička Homerovoj *Odiseji* i Vergilijevoj *Enejidi* itd.).

Učenici se upoznaju s planom, sadržajima predmeta i načinima rada. Učenicima se ukazuje na važnost planskog i pravovremenog pripremanja za sate obrade književnoga djela (čitanje i tumačenje književnih djela, korištenje udžbenika, primarnih i sekundarnih izvora za tumačenje književnih djela).

Književno djelo uvodi se u nastavu doživljajnim i istraživačkim čitanjem, pripremnim zadacima, istraživačkim i radnim projektima.

Razine obrade. Tumačenje književnoga djela može se ostvariti i planirati za obradu na raznim razinama (osvrt, prikaz, interpretacija).

Rad na satu. Književne pojave, termini i pojmovi obrađuju se na primjeru planiranih književnih djela. Izabrane metode trebaju se temeljiti na suvremenim metodičkim spoznajama kojima se učenici potiču na aktivno sudjelovanje (analiziranje, opisivanje, definiranje, uspoređivanje, zaključivanje i argumentiranje).

Razvijanje čitateljskih kompetencija. Učenici se obučavaju za aktivnu primjenu svih vrsta i načina čitanja (doživljajno, istraživačko, izražajno i interpretativno, glasno čitanje, čitanje s bilješkom, čitanje u sebi), a prije svega za pažljivo čitanje, čitanje s uživanjem i razumijevanjem uz vrednovanje književnoga djela.

Stvaralačke aktivnosti pri tumačenju književnoga djela. Po red čitanja u nastavi se organiziraju i odgovarajuće stvaralačke aktivnosti pri obradi književnih djela. Pomoću njih kod učenika se razvija

interes za književnost, književna djela i autore, produbljuju se i nadopunjuju čitateljska zanimanja i usavršavaju čitateljske kompetencije. Stvaralačke aktivnosti ostvaruju se kao usmeno stvaralaštvo (govorne vježbe, diskusije, razgovori, monolozi, recitiranje), pismeno stvaralaštvo (pisanje eseja, radova, domaćih zadaća) i kombinirano stvaralaštvo (referat i prezentacije).

Izborni sadržaji dopunjavaju obvezni dio programa. Nastavnik je u obvezi da u dogovoru s učenicima uz obrade književnih djela iz obveznoga programa obradi četiri djela iz izbornoga programa.

Vrednovanje napretka učenika je kontinuirano i sustavno. Vrednuje se aktivnost učenika tijekom pripreme faze rada i tijekom rada na satu, sudjelovanje u radu prilikom tumačenja djela, učestalost javljanja, kvaliteta odgovora, originalnost i argumentiranje stavova, uvažavanje gledišta drugih učenika i drugačijih viđenja, odnos prema radu, sposobnost primjene teorijskih znanja u konkretnim radnim okolnostima. Vrednovanje obuhvaća i pismeno izražavanje (domaće zadaće vezane uz konkretna književna djela; godišnje do šest domaćih zadaća). U svrhu vrednovanja može biti planirano i testiranje da bi se provjerilo učenikovo znanje.

PODRUČJE: JEZIČNA I MEDIJSKA KULTURA

Program za prvi razred gimnazije u potpodručju *Jezična kultura* organiziran je tako da podrazumijeva četiri vještine: pisanje i govor (kao produktivne) i slušanje i čitanje (kao receptivne). Priprema za izradu školske zadaće, sama izrada i ispravak školske zadaće podrazumijevaju ukupno 16 sati, po četiri za svaku zadaću.

Priprema za izradu školske zadaće kontinuirana je djelatnost i ne ograničava se samo na jedan sat (prije pisanja školske zadaće).

Vještina čitanja s razumijevanjem podrazumijeva čitanje književnih i ostalih tipova tekstova uz prepoznavanje eksplicitnih i implicitnih informacija u tim tekstovima i otkrivanja uzročno-posljedičnih veza među elementima sadržaja.

Realizacija nastave i učenja jezika i jezične i medijske kulture ostvaruje se u predmetnom jedinstvu s nastavom književnosti.

Prilikom obrade sadržaja iz jezika preporučuje se:

- uočavanje jezičnih pojava u odgovarajućim primjerima uz oslanjanje i na učenikov osjećaj za jezik;
- primjena gramatičkih pravila;
- uvježbavanje;
- korištenje tablica;
- izrađivanje crteža, shema, grafikona;
- navikavanje i poticanje učenika na korištenje odgovarajuće kvalitetne literature, jezičnih priručnika, rječnika, leksikona i pojmovnika.

U potpodručju *Medijska kultura* podrazumijeva se upoznavanje učenika s medijskim i kulturnim sadržajima i njihovo povezivanje s nastavom jezika i književnosti. Preporuča se organizirani odlazak na kazališnu predstavu (najmanje jedanput tijekom školske godine) ili filmsku projekciju. Pri odabiru medijskih sadržaja treba obratiti pozornost na njihovu primjerenost dobi učenika, kao i povezanost s nastavnim sadržajima. Prije prikazivanja medijske sadržaje treba kontekstualizirati, a poslije, na satu, analizirati pogledani sadržaj.

MAGYAR NYELV ÉS IRODALOM

A magyar nyelv és irodalom tanulásának célja a nyelvi készségek és a funkcionális írásbeliség fejlesztése; nyelvi és irodalmi kultúra elsajátítása és ápolása; irodalmi művek értelmzésére és értékelésére való képesség fejlesztése; a humanista oktatás és nevelés értékeinek afirmálása és elfogadása; a személyes, nemzeti és kulturális identitás fejlesztése, az anyanyelv, a magyar nép, valamint más népek és etnikai közösségek hagyományainak és kultúrájának a megszerettetése.

ÁLTALÁNOS TANTÁRGYI KOMPETENCIÁK

Ismeretekkel rendelkezik a magyar nyelvvel, a nemzeti kulturális örökség részét képező, a korának megfelelő magyar irodalmi alkotásokkal, a világirodalom remekműveivel és az irodalmi szövegek elemzésének alapelveivel kapcsolatban. Megismerkedik a kommunikáció alapvető jellemzőivel, tisztában van beszélt és írott változatának szabá-

lyaival. A köznyelvi norma elvárásainak tiszteletben tartásával beszél és ír. Összefüggő, szabatos, a stilisztikai szempontoknak megfelelő beszélt és írott nyelvi szöveget alkot, megérti és kritikusan megfontolja azt, amit olvas, szókincse folyamatosan gyarapodik. Elolvassa, átéli és értelmezi a szépirodalmi és nem szépirodalmi jellegű műveket. Az olvasást az ön- és világértés eszközének tekinti. Fokozatosan olvasóvá válik, választani tud olvasásra szánt műveket a saját ízlése alapján, igényévé válik, hogy fejlessze szövegértési és beszédkulturáját egyéni fejlődése és a nemzeti kultúra megőrzése és gyarapítása érdekében. Tisztelettel, tudatosan őrzi és ápolja az anyanyelvét.

Alapszint

Érthetően és folyékonyan beszél, tiszteletben tartja a köznyelvi normát, kulturáltan meghallgatja mások véleményét. Összefüggő, nyelvi-stilisztikai szempontból jól formált rövidebb, egyszerűbb beszélt vagy írott nyelvi szöveget alkot. Elsajátítja a gyakorlati írásbeliség magánéleti és közéleti műfajait. Megért rövidebb, egyszerűbb összefüggés-rendszerű szépirodalmi és nem szépirodalmi jellegű szövegeket, és kritikai szemlélettel viszonyul tartalmukhoz. Poétikai szótára fokozatosan kialakul.

Alapismeretekkel rendelkezik a nyelvről, a kommunikáció tényezőiről és funkcióiról, ismeri a nyelvi rétegeket, a különböző nyelvváltozatokat. Alaptudásra tesz szert a magyar nyelv hangtanával, szótanával, mondattanával kapcsolatban, és képes beszédben és írásban alkalmazni a nyelvi, nyelvhelyességi szabályokat. Alapvető szövegtani, stilisztikai ismereteket szerez.

Folyamatosan gyarapítja szókincsét, a szókészletből a beszédhelyzetnek megfelelő kifejezéseket válogatja ki. Természetes igényévé válik, hogy tanulja, őrizzé és ápolja az anyanyelvét.

Ismeri az iskolai tantervben kötelezően előírányzott irodalmi műveket, és el tudja őket helyezni az alkotói opusban és az irodalomtörténet kontextusában. Tisztában van a korstílusok, irányzatok alapvető poétikai-stilisztikai jellemzőivel a magyar és a világirodalomban. Felismeri a szövegek nyelvi, szerkezeti, stilisztikai jellemzőit, és példák-kal támasztja alá megállapításait. Kialakulnak olvasási szokásai, megtapasztalja az olvasás önmegértésben betöltött szerepét.

Megismerkedik a kézikönyvek használatával, a könyvtárhasználat szabályaival, és betekintést nyer az internetes információszerezés formáiba. Tisztában van az e-nyelvhelyességgel, az e-dokumentumok létrehozásához szükséges szabályrendszerrel. Használja a legalapvetőbb szótárakat, a helyesírási szabályzatot, ismeri a szócikkek felépítését.

Középszint

A tanuló helytáll a kommunikáció különböző közéleti színterein. Közönség előtt beszél nyelvi, irodalmi és művelődési témákról. Összetettebb beszélt vagy írott nyelvi szövegek megalkotásakor is szabatosan közli gondolatait. Kialakult olvasói ízlése van. Megért és értelmez hosszabb, egyszerű összefüggés-rendszerű szépirodalmi és nem szépirodalmi szövegeket is az élményközpontú és tudományos célokat szolgáló olvasás során. Kritikai szemlélettel viszonyul a szépirodalmi és nem szépirodalmi jellegű szövegekhez.

Szélesebb körű ismeretekkel rendelkezik a nyelv jellegzetességeiről, szerepéről, funkcióiról, alapismeretei vannak a világ nyelveiről. Tájékozódik a tömegkommunikáció világában, megismerkedik a médiaműfajokkal. Tisztában van a magyar nyelv eredetével, történeti korszakaival és a magyar írásbeliség kialakulásának történetével. Megérti, hogy a nyelv változatokban él, felismeri a területi és társadalmi nyelvváltozatokat. Kiterjedtebb ismeretei vannak a nyelvi szintek grammatikájáról (hangtan, szótan, mondattan, szövegtan). Stilisztikai ismereteinek birtokában és a szövegtípusok osztályozásának szempontjait megismerve elemzi a különböző szövegeket, és hozza létre alkotásait.

Szókincse folyamatosan gazdagodik, nyelvi, nyelvhelyességi tudását a gyakorlatban is alkalmazza, tud élni a szabatos, világos, változatos kifejezőmód lehetőségével.

Gyakorlottan értelmezi az irodalmi szövegek tematikáját, mondánivalóját, szerkezeti, poétikai, stilisztikai, nyelvi és műfaji jellemzőit. Ismeri és alkalmazza az irodalomelméleti fogalmakat az irodalmi mű-

vek értelmezésekor. A szöveg értő olvasójává válik. Önállóan felismeri és elemzi az irodalmi művek alapkérdéseit, véleményét meggyőző érvekkel támasztja alá. Átlátja az irodalom és más művészetek közötti kapcsolatok természetét és jellemzőit.

Jártassággal rendelkezik a könyvtárral, a kézikönyvek használatával és az internetes információszerezés szabályaival kapcsolatban. Képes számítógépes szövegszerkesztő segítségével a helyesírási szabályoknak megfelelő szöveget alkotni.

Haladó szint

A tanuló képessé válik a tananyag által előírányzott összetett irodalmi, kulturális és nyelvészeti témák megvitatására. Fejlett retorikai készségekkel rendelkezik. Nyelvi és irodalmi témákat feldolgozó szövegeket alkot.

Szövegolvasási, -értelmezési képességei kialakulnak, tudatosodik benne a befogadói (olvasói) szerep. Fejlődik benne a kritikai látásmód, az egyéni véleményformálás vezényli összetettebb szépirodalmi és nem szépirodalmi jellegű szövegek elemzéskor is. A szövegek szerkezeti, stilisztikai jegyeit magabiztosan felismeri. A házi olvasmányokon kívül egyéni választáson alapuló szövegek értelmezésére is képes. Véleményének megfogalmazásában az érett érvelő technika érvényesül. Rendszeres olvasóvá válik, olvasási stratégiáit az adott irodalmi mű jellemvonásaihoz és az olvasási célhoz idomítja (élmény, kutatás, alkotás). Művészetközi ismereteit kamatoztatva maga is képes intermedialis összefüggések feltárására.

Széleskörű ismeretei vannak a nyelvről és a magyar nyelv rendszeréről, a régi és új kommunikációs műfajokról. Felismeri és összeveti a szövegek poétikai, szerkezeti, stilisztikai jellemzőit. A stílusrétegek nyelvi eszközeiről nyert elméleti tudását a gyakorlatban (szövegek elemzésekor és megalkotásakor is kamatoztatja). Megismeri a modern nyelvészet irányzatait, és ismereteit interdiszciplináris kontextusba helyezi. A szöveg pragmatikai jellemzőivel ismerkedve feltárul előtte a nyelv működési akta, kibontakoznak a szövegjelentés elemzésének sokoldalú lehetőségei.

Magabiztosan mozog a könyvtár, a kézikönyvek, az internethasználat világában. Az irodalmi művek elemzésekor rendszeresen használja a széleskörű szakirodalmat. Az új információhordozók használatának etikai követelményeit szem előtt tartva, a digitális média előnyeit és eszközeit felhasználva hozza létre alkotásait. Alkalmazza az e-dokumentumok létrehozásához szükséges, az e-nyelvhelyesség elvárásainak megfelelő szabályrendszerrel.

A tanulóknak széleskörű ismeretei vannak a nyelv általános jellemzőiről, funkcióiról és a magyar nyelv rendszeréről (a különböző nyelvi szintekről: hangtan, szótan, mondattan, szövegtan). Szövegtani ismeretei birtokában alá tudja rendelni a szövegvilág tényezőit a szövegszerkesztés szempontjainak. Betekintést nyer a modern nyelvészet irányzataiba, és ismereteit felhasználja projektumi munkáinak elkészítésékor. Átlátja a nyelvészet és más tudományterületek közötti kapcsolatok természetét.

SPECIÁLIS TANTÁRGYI KOMPETENCIÁK

Magyar nyelv és kommunikáció

Alapszint

A tanuló ismereteket szerez a nyelv alapvető szerepéről, a kommunikáció jellemzőiről és funkcióiról. Tisztelettel viseltetik anyanyelvével, valamint más népek nyelve és kultúrája iránt. Alapszinten ismeri a magyar nyelv rendszerét (a nyelvi szintek grammatikáját: hangtan, szótan, mondattan, szövegtan).

Jól tájékozódik a szöveg alsóbb szintjein, hangtani ismeretekre tesz szert, megkülönbözteti a szófajokat, ismeri a magyar nyelv alak-tani rendszerét. Képes gondolatait önállóan, a nyelvi normának megfelelő, szabatos mondatokban megfogalmazni, a mondatokat alapszinten elemezni. Ismereteket szerez jel és jelentés viszonyáról, tájékozódik a magyar nyelvtörténetben.

Megismerkedik a szöveg általános jellemzőivel, a stílusrétegekkel, a stilisztika alapfogalmaival, a szövegtípusokkal. Meg tudja határozni a rövid terjedelmű szövegek alkotóelemeit (téma, cím, tagolás, bekezdések), felismeri a szövegösszetartó erőt, kapcsolóelemeket.

Megismeri a helyes kiejtés szabályait, a kulturált nyelvi megnyilatkozás eszköztárát. Kifejezően, szövegűen mond el rövidebb szövegrészeket, memoritereket.

Használja legfontosabb szótárainkat, a helyesírási szabályzatot, és gyakorlatra tesz szert az internetes információszerzésben. Elsajátítja a nyelvi magatartásformák és az internetes kommunikáció illemszabályait. A tananyaggal, a mindennapi élet kérdéseivel kapcsolatos vitákban kulturáltan fejezi ki és érvekkel támasztja alá véleményét.

Vitastratégiája az érvek logikus felsorakoztatására és mások véleményének a meghallgatására épül. Képes az alapvető írásbeli jellegű magánéleti és közéleti szövegtípusok (kérvény, önéletrajz, motivációs levél, fellebbezés), valamint számítógépes prezentációs programok, technikák használatára. Iskoláztatása végén megírja az érettségi dolgozatot tiszteletben tartva a szakdolgozat létrehozásának tematikus, stilisztikai, szerkezeti követelményeit.

Középszint

A tanuló a nyelvi rendszer sajátosságainak alaposabb ismeretéről tesz tanúbizonyságot. Tisztában van a nyelvrokonság fogalmával, a nyelvek közötti rokonság viszonyrendszerével. Ismeri és megnyilatkozásaiban alkalmazza a helyes kiejtés szabályait és a művelt beszéd eszköztárát. Irodalmi szövegek felolvasásakor és elmondásakor, a mindennapi kommunikációban a szövegfonetikai eszközök ismeretének birtokában hozza létre produkcióját. Ismeri és alkalmazza az alapvető helyesírási szabályokat.

A tanulóban kialakul a nyelvi rendszer egységének fogalma. Alaposabb ismeretei vannak a szófajok rendszeréről és a mondat szerkezetéről. Elemzési készségeinek birtokában az anyanyelv morfológiai rendszerét biztonságosan kezeli, a mondat részeit felismeri és megfelelő mondatmodellek révén elemzi. Felismeri a különféle szövegtípusok, szövegműfajok stílusjegyeit, a nyelvi stíluszeszközöket. A tömegkommunikáció témakörében magabiztosan eligazodik, megismerkedik a médiaműfajokkal.

Kifejezően olvas, gyarapítja szókincsét, a különféle beszédhelyzetekben a kommunikációs körülményeknek megfelelően szólal meg, és a szókészlet megfelelő elemeit alkalmazza szóbeli és írásbeli megnyilatkozásai során.

Tájékozódik a nyomtatott és elektronikus ismeretterjesztő források révén. Képes összetettebb szövegtípusok létrehozására, szabatosan és világosan fogalmaz. Önállóan készít különféle tematikájú beszámolókat.

Haladó szint

A tanulóknak széleskörű ismeretei vannak a nyelv általános jellemzőiről, funkciójáról és a magyar nyelv rendszeréről (a különböző nyelvi szintekről: hangtan, szótan, mondattan, szövegten). Szövegtani ismeretei birtokában alá tudja rendelni a szövegvilág tényezőit a szövegszerkesztés szempontjainak. Ismeri az új netes kommunikációs műfajok, szövegtípusok tartalmi-formai jellemzőit, és önálló véleményt fogalmaz meg róluk.

Tisztában van a szöveg pragmatikai jellemzőivel. Betekintést nyer a modern nyelvészet irányzataiba, és ismereteit felhasználja projektumi munkáinak elkészítésekor. Átlátja a nyelvészet és más tudományterületek közötti kapcsolatok természetét.

Retorikai ismereteit felhasználva képes meggyőző érvelő szöveg létrehozására és előadására a beszéd megszólaltatásának nyelvi és nem nyelvi eszközeinek a tudatos felhasználásával, a hallgatóság elvárásainak a figyelembevételével. A különböző szakszövegeket, publicisztikai műfajú írásokat és irodalmi szövegeket a szövegalkotás állomásainak a figyelembevételével, a beszédhelyzetnek, a műfajnak megfelelő stílusban, a szövegösszefüggést biztosító elemek alkalmazásával alkotja meg és adja elő.

Képes könyvtári kutatómunkán, önálló gyűjtésen, rendszerezésen alapuló, egyéni látásmódot tükröző dolgozatok, értekezések, esszék elkészítésére.

Irodalom

Alapszint

Érthetően és folyékonyan olvas. Alkalmassá válik irodalmi és nem irodalmi szövegek értő olvasására, megért és parafrázisra, rövidebb, egyszerűbb irodalmi szövegeket. Képes röviden megfogalmazni az irodalmi mű témáját, és felismeri a keresett információkat a nem szépirodalmi szövegben. Ismeri a tantervben előírányzott irodalmi műveket és alkotóik munkásságát és az irodalmi korszakok legfontosabb tartalmi-formai jellemzőit. Különbséget tesz a szóbeli és az írásbeli irodalom között. Ismeri a népköltészet és műköltészet jellemzőit és kapcsolatrendszerét. Felismeri az irodalmi alkotások formai, stilisztikai és műfaji jegyeit, meg tudja fogalmazni a szövegviláguk témáját és jellemzőit. Értelmezi a rövidebb, egyszerűbb irodalmi szövegekhez kötődő kérdéseket. Megérti, miért fontos az olvasás személyiségének formálása, szókincsének gyarapítása szempontjából. Benyomásainak és következtetéseinek kifejtésekor irodalmi és nem irodalmi szövegek példáira hivatkozik. Képes megkülönböztetni a szó szerinti és átvitt értelmű, metaforikus tartalmakat. El tudja helyezni az irodalmat a művészetek rendszerében (zene, film, képzőművészet, színművészet stb.). Interdiszciplináris ismereteket szerez.

Középszint

Ismeri az alapvető olvasási stratégiákat, és alkalmazni tudja őket az adott olvasási helyzetekben. Sokrétűen értelmez és kritikusan átgondol hosszabb terjedelmű, egyszerűbb irodalmi és nem irodalmi szövegeket. A tanterv szerint szerzett ismereteit és más kutatási forrásokat felhasználva értelmezi és megkülönbözteti az irodalmi mű kompozíciójának, jelentésrétegének legfontosabb elemeit, stilisztikai, nyelvi és formai jellemzőit. Ismeri az alapvető irodalmi, irodalomelméleti fogalmakat, kifejezéseket, és a célnak megfelelően alkalmazza őket az irodalmi művek értelmezésekor. Önállóan elemzi az irodalmi alkotásokhoz fűződő kérdéseket, és érvekkel támasztja alá véleményét. Képes feltárni a különböző irodalmi művek, korszakok, stílusirányzatok közötti összefüggéseket. Felfedezi az irodalmi művek közötti intertextuális és interdiszciplináris kapcsolatokat. Érti és értékeli az irodalom és más művészetek közötti összefüggéseket. Egyértelműen állást foglal az olvasott szöveggel kapcsolatban. Önállóan választ olvasmányt a korosztályának megfelelő irodalom köréből. Olvasói kíváncsiságot mutat, érti, milyen jelentősége van az olvasásnak a maga műveltsége és tudása fejlesztésében. Kutatói szemlélettel, alkotó módon tesz szert olyan olvasói jártasságra, amit használni tud a különböző irodalmi művek és műfajok tanulmányozása során, és amellyel fejleszti irodalmi, nyelvi, kulturális és nemzeti identitását.

Haladó szint

Élvezettel, kutatói érdeklődéssel és kritikai szemlélettel olvas, értelmez és értékeli összetett, a tanterv által előírt irodalmi és nem irodalmi szövegeket, de ajánlott és önállóan választott műveket is szívesen forgat és értelmez. Önállóan ismeri fel és elemzi az irodalmi alkotásokban felvetődő kérdéseket. Több szempontot érvényesít az irodalmi művek értelmezésekor, és képes őket intermedialis és interdiszciplináris kontextusba helyezni: összekötni más művészeti ágakkal és tudományterületekkel. Jártasságot szerez az irodalmi művek kiemelt tematikai, formai-stilisztikai jellemzőiknek összehasonlításában. Fejlett érvelő technikával ismerteti véleményét a szövegről, és fogalmazza meg következtetéseit. A tantervben előírányzott irodalmi művek értelmezésekor behatóan tanulmányozza a nyomtatott és elektronikus szakirodalmat. Az olvasási feladattal összhangban álló olvasási stratégiákat alkalmaz. Fejlett olvasási kultúrája van, az irodalmi mű olvasása élményt jelent számára. Az olvasás révén gyarapítja tudását, szókincsét, fejleszti érvelési készségét, ki tudja fejteni véleményét, meg tudja védeni álláspontját. Tud irodalmi műveket ajánlani másoknak, és megindokolja a választását. Tiszteletet mutat a nemzeti irodalom és kultúra értékei és más népek kultúrája iránt. A fordításirodalom megismerése révén és más népekkel való kapcsolata során gyarapítja interkulturális ismereteit. Kritikai szemléletet tanúsít az irodalmi alkotásokhoz kötődő szakirodalom internetes forrásaiból való választáskor, előnyben részesíti az értékteremtő folyóiratokat.

Osztály **Első**
 Évi óraszám **148 óra**

<p>KIMENET A tematikai egység/terület feldolgozását követően a diák képes lesz a következőkre:</p>	<p>TERÜLET/TEMATI-KAI EGYSÉG</p>	<p>TARTALOM</p>
<ul style="list-style-type: none"> – ismeri a nyelvet mint jelrendszert, tisztában van nyelv és gondolkodás kapcsolatával, a verbális és a nem verbális kommunikáció fogalmával, ismeri a közlésfolyamat (kommunikáció) tényezőit és funkcióit; – tisztában van vele, hogy a nyelv változó rendszer, ismeri a nyelv réteg-ződését, társadalmi és táji tagolódását, a norma fogalmát, a nyelvhasz-nalat alapvető szabályait és helyesírásunk alapelveit; – el tudja helyezni a magyar nyelvet a világ nyelvei között, ismeri a nyelvtipológia fogalmát; – megkülönbözteti a szinkrón és a diakrón nyelvvizsgálat fogalmát és tájékozódik a magyar nyelvtörténet korszakaiban; – ismeri és felismeri a stilisztikai alapfogalmakat és a funkcionális stílusokat; – ismeri a szöveg meghatározó jegyeit, felépítését, a grammatikai és a jelentéstani kapcsolóelemeket, szöveg típusokat; – tájékozódik a hipermédia világában, felismeri a manipulatív közlésfor-mákat; – ismeri a beszédhangok keletkezésének módját, a fonéma és grafé-ma fogalmát, különbséget tesz a beszéd és a nyelv között, ismeri a mássalhangzók és magánhangzók rendszerét, a képzésmozzanatokat, a beszédhangok kölcsönhatásait; – képet alkot az irodalomról mint létformáról és művészetről; – tisztában van az irodalomnak a kultúrában és a művészetek rendszeré-ben elfoglalt helyével és szerepével; – elsajátítja az irodalomtudományi alapfogalmakat, az irodalom hermene-utikai és recepcióesztétikai aspektusait; – az irodalmat hálózatos szövevényként, művészeti és diszciplináris diskurzusok rendszerében értelmezi; – ismeri az irodalmi korszak- és műfajelméleti fogalmakat; – ismeri a mitológia, a mítosz, a mitikus világkép, a mitológiai utalás-rendszer és az áthagyományozódás jelenségét; – ismeri a mítoszkritika fogalmát és eljárásait; – ismeri a mitológiai történeteket és felismeri őket a kulturális áthagy-o-mányozódás történetében; – ismeri elődeink kultúráját, hitvilágát és irodalmát; – ismeri és értelmezi a magyar népköltészet jelenségeit; – ismeri az ösköltészet, a népköltészet és a szóbeli irodalom fogalmát; – betekintést nyer a honfoglalás kori magyarok kultúrájába; – tudatosítja a népköltészet fogalmát, jelenségrendszerét és a folklór helyét a magyar kultúrában; – ismeri az ókori irodalmat mint átfogó kultúrtörténeti hatásrendszert; – ismeri a jelentős ókori alkotókat és műveiket; – ismeri a műfaj történet ókori vonatkozásait és jelenségeit; – ismeri az antik időmértékes verselést és annak az újkori irodalomban betöltött szerepét; – értelmezi a jelentős ókori irodalmi opusokat történeti-poétikai szem-pontból valamint követi ezek továbbélését; – felismeri a kapcsolati rendszereket, az intertextuális vonzatokat, a továbbhagyományozódás jelenségeit; – betekintést nyer a középkori egyetemes európai kultúrába, elsajátítja a róla szóló ismereteket; – felismeri az európai középkori irodalom összefüggéseit: ismeri az egyházi és a világi irodalom alkotásait; – ismeretekkel rendelkezik a középkori kultúra világáról, összetevőiről; a kereszténység kulturális, művészeti és irodalmi létformáiról és megnyilvánulásairól; – ismeretekkel rendelkezik a vallásos világértés irodalmi tapasztalatairól; az egyházi irodalmi kultúráról; – ismeri az egyházi és világi irodalom fogalmát, jelenségeit, műfajait, műveit és művelőit; – ismeri a kolostori irodalom formáit, illetve a lovagi költészetet; – szövegismerettel rendelkezik, és értelmezési-elemzési tapasztalatot szerez a középkori európai és magyar irodalom köréből; – betekintése van a szövegelmélet, az írásbeliség és az anyanyelvűség, a kódexirodalom, a trubadúrlíra és a minnesängerköltészet fogalmi és jelenségrendszerébe, az anyanyelvi irodalom kezdeteinek és kialakulá-sának folyamataiba; – multikulturális és interdiszciplináris; nyelvközi és kapcsolattörténeti ismeretekre tett szert; – tudatosodik benne a hagyomány és örökség viszonyrendszerének jelen-tősége a művészetben és a műalkotásban; – ismeri a reneszánsz szellemiségét és művészeti alakzatait, irányzatait; – önálló interpretációs készségre és gyakorlatra tesz szert; – felismeri az interdiszciplináris és intertextuális kapcsolatokat; – ismeri a barokk kor szellemi-művészi korszakait, mozgalmait és jelenségeit; – felismeri az irodalmi korszakok és jelenségek közötti átfedéseket, összefüggéseket és átjárhatóságot; 	<p>NYELVI ISMERETEK</p>	<p>Általános ismeretek a nyelvről. Jelek és jelrendszerek. A nyelv mint jelrendszer. A nyelv keletkezése. A nyelv mint társadalmi jelenség. A nyelv és a gondolkodás kapcsolata. A beszéd és a nyelv. Az írásbeliség fogalma, az írás kialakulása. A nyelvészet határtudományai és interdiszciplináris kontextusok. A nyelvek sokfé-lesége, nyelvtipológiaiak. Nyelv – anyanyelv – idegen nyelv. A magyar nyelv helye a világ nyelvei között.</p> <p>Kommunikáció és tömegkommunikáció. A nyelvi közlésfolyamat (kommunikáció) fogalma. Kommunikációs modellek (néhány kiemelkedő kommunikációelmélethez kötődő tudós szerepe és elmélete). A közlésfolyamat tényezői (információ, üzenet, feladó, címzett, csatorna, kód, beszédhelyzet, valóságháttér, zaj). A közlésfolyamat funkciói (tájékoztató, ábrázoló, kifejező, felhívó, poétikai, esztétikai, értelmező, kapcsolattartó). A kommunikáció megvalósulási formái. Biológiai, állati, emberi kommuniká-ció. A társadalmi kommunikáció. Verbális és nem verbális kommunikáció. A tömegkommunikáció jellemzői, hatása. A reklámok. A digitális olvasás stratégiái. Médiaműfajok, sajtóműfajok, vizuális kommunikáció. Új szóbeliség: skype, chat stb. Szövegek közzisége a neten. Netes szövegtípusok. Új jelrendszerek: emotikonok, matricák, GIF-ek, mémek stb. Kommunikáció és etikett.</p> <p>A magyar nyelv diakrón vizsgálata. A magyar nyelvű írásbeliség kezdetei. A latin nyelv befolyása. A nyelvrokonság fogalma, a finnugor nyelvcsalád. Alternatív nyelvrokonítások. A rovásírás. Vál-tozás és állandóság a nyelvben. A nyelv mint változó rendszer: szórványemlékek, Halotti beszéd és könyörgés, Ómagyar Mária-síralom (olvasatok). Nyelvújítás és ortológia (Kazinczy Ferenc, Szarvas Gábor stb. szerepe, napjaink újító törekvé-sei). A szóképzés változásai: új szavak a mai nyelvhasználatban.</p> <p>A nyelv rétegződése. A nyelv rétegződése, társadalmi és táji tagolódása. Cso-portnyelv, rétegnyelv, szaknyelv, terminológia, némenklatúra. A nyelvjárások. Presztízs és stigma szerepe. A nyelvi normák. A szociolingvisztikai vizsgálatok jelentősége. Kézikönyvek, az általános és speciális szakszótárak használata.</p> <p>Szövegtan. A szöveg. A szöveg szerkezete, jelentése, témája, szerkezetpusai. Kapcsolóelemek. A működő szöveg. Multifunkcionális és multimediális szöveg. A szövegszerkesztés szabályai. A lineáris és nem lineáris szövegtérs.</p> <p>Stilisztikai alapfogalmak. Stilisztikai alapfogalmak: stílus, stílusfajták, stílusár-nyalatok. Funkcionális stílusok: az írott (tudományos, hivatalos, publicisztikai, szépirodalmi) és a beszélt nyelvi stílusrétegek. Stílus és jelentés. Szójelentés. A hangalak és jelentés viszonya. A metafora kognitív értelmezése. Stíluselem, stílushatás, állandó és alkalmi stílusérték. Az egyéni stílus.</p> <p>Hangtan. Hang és beszédhang. A fonéma fogalma, jelentésmegkülönböztető szerepe. A fonémák rendszere. Fonetika és fonológia. A hangrend törvénye és a magánhangzó-harmónia. A mássalhangzók egymásra hatása. A h hang viselke-dése az új helyesírási szabályzat értelmében. A nyelv zeneisége, hangulatfestő szerepe – hangstiliztikai vizsgálatok. Az idegenes ejtés. Intonációs eszközök: hangsúly, hanglejtés, szünet. A szótag.</p>
	<p>IRODALMI ISMERETEK</p>	<p><i>Az irodalom létformája</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • A szövegszerű világértés. Tudományos diskurzus és szövegszerűség. • Szemléletváltások és ismert tudások elméleti az irodalomtudományban. • Az irodalom mint nyelvi szerveződés. Az irodalom mint képi formák és alakzatok struktúrája. Alakzatok és trópusok. Verstani rendszerek. • Az irodalom mint hálózatos szövevény. Társművészeti diskurzusok. Inter-diszciplináris és -textuális vonatkozások. Multikulturális összefüggések. Vilá-girodalom, nemzeti irodalom, regionális irodalom. Szóbeli és írott irodalom. A folklór fogalma és a népköltészet műfajai. A folklorizmus és a folklorizálódás jelenségei (vonatkozó irodalmi szövegek: Arany János és Petőfi Sándor költé-szetéből. József Attila és Weöres Sándor költészet. Tóth Ferenc, Utasi Mária és Jung Károly a vajdasági magyar irodalomból). • Az irodalomról való gondolkodás útjai. Olvasási stratégiák konkrét pél-daanyag alapján (novella, lírai műfajok; filmes kapcsolatok, zene, színház, képzőművészet és irodalom, világháló). Motívumvizsgálatok. • Az olvasás. Az olvasás története. Újraolvasás. Újraírás. Kánon. <p><i>Az irodalomtudomány alapvető terminológiája</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • Az irodalomtudomány részterületei: irodalomtörténet (korstílus, stílusirány-zat), irodalomelmélet, kritika. Az irodalomtudomány hermeneutikai természete és diszkurzivitása. Az irodalmi mű társadalmi, művelődéstörténeti, történelmi, szellemi kontextusa. • Műnemek és műfajok.

– felismeri és értelmezi a trópusokat és stilisztikai alakzatokat az irodalmi művekben;

– a nyilvános beszéd, a közszereplés főbb nyelvi és viselkedésbeli kritériumait alkalmazza élőbeszédben, felolvasásban, memoriterek szövegű előadásában, adott témáról szóló szóbeli előadásban;

– a helyesírási szabályokat tudatosan alkalmazza;

– helyesen és precízen tölti ki a különféle hagyományos és on-line űrlapokat és táblázatokat;

– képes az alapvető írásbeli jellegű magánéleti és közéleti szövegtípusok (kérvény, önéletrajz, motivációs levél, fellebbezés) megalkotására, valamint számítógépes prezentációs programok, technikák használatára;

– képes a különböző típusú szövegek megértésére;

– jártassággal rendelkezik a könyvtárral, a kézikönyvek használatával és az internetes információszerezés szabályaival kapcsolatban;

– képes hagyományos módon és számítógépes szövegszerkesztő segítségével a helyesírási szabályoknak megfelelő szöveget alkotni;

*Intermediális, -kulturális kapcsolatok
és irodalom a világhálón*

- **Zene és irodalom együttthatása.** Műfaj történeti vonatkozások. Szubkulturális összefüggések.
- **Filmkultúra.** Film és irodalom. A filmnyelv. A filmnovella. A forgatókönyv.
- **Színház és irodalom.**
- **Képzőművészet és irodalom.**

*Alteritás és irodalom (Az ókori irodalmi kultúra
egyetemes érvényű hatásrendszere)*

- **A mitikus világértés.** A lét transzcendens felfogása. Az organikus világállapot. Mitikus gondolkodás. Az archetípus fogalma. Mítosz és világ/valóság. Mitológia és vallás. Mitológia és művészetek. Mitológia és irodalom.
- **Teremtésmítoszok.** Gilgames-eposz: teremtés- és vízözöntörténet. A Biblia. Teremtés. Vízözön. Káin és Ábel. János jelenései. A bibliai motívumok újraértelmezése a világirodalomban és a magyar irodalomban.
- **Mitológiai nyomok a magyar irodalomban és néphagyományban.** Az ősi hitvilág és kultúra nyomai. Táltos. Sámán. Totem. Életfa. Eredetmondák. Regősenek és ráolvasás. A honfoglaló magyarok kultúrája. Honfoglalás-mondák. Hunor és Magor. A fehér ló mondája. A Párducos Árpád-történet; jelensége és jelentései a magyar irodalomban. A mondák és legendák szerepe a középkori gestákban és krónikákban. Vörösmarty Mihály: Zalán futása című műeposzának vonatkozó részletei. Ady Endre, Babits Mihály és József Attila versei.
- **Az antikvitás fogalma.** Az ókori irodalmak. Történeti korszakok.
- **Eposz/őseposz.** Az első és a második eposzhagyomány. A fikció és az elbeszélés távlata. Az eposztól való távolodás folyamata a műfajok alakulástörténetében. A műeposz. A nemzeti eposz. Eposzparódia, vígeposz.
- **Homérosz: Iliász (részlet).** A Homérosz-vita. A Trója-történet továbbhagyományozódása a művészetekben és az irodalomban. Az Odüsszeia mint az első eposzhagyománytól való elmozdulás jelensége. Az utazás és a hajózás toposza az irodalomban (argonauták). Mai „Odüsszeiák” (filmes kapcsolatok). Az utazás- és a kalandregény ősfarmája. Télemakhosz-történetek.
- **Az ókori görög líra, epika és dráma.** Szapphó. Anakreón. Aiszkhülosz, Szophoklész. Euripidész. Az Elektra-történet feldolgozásai vagy Szophoklész: Antigoné. Az Oidipusz-monda és utóélete.
- **Vergilius: Aeneis (részlet).** Új Trója-, új Haza-teremtés. Vergilius és Dante, Vergilius és Radnóti. A Medeia-történet. Horatius. Horatius az irodalomban. Az Ovidius-történet (A Tomi-metafora). Methamorphoses. A Catullus-történet (Gyűlölködés és szeretek). Az antik regény problémaköre.
- **A Biblia.** A bibliai motívumok továbbélése az irodalomban (Bábel, átkelés a Vörös-tengeren, József és testvérei, Káin és Ábel, Salamon király, Judit, Énekek éneke, az apokalipszis problémaköre). Az Újszövetség széles történetespektruma, motívum- és szimbólumrendszere, egyetemes jelentés- és hatásrendszere.
- **A mitológia és az ókori irodalom mint minta, téma és reflexió az európai és a magyar irodalomban, művészetekben.**

*A középkor és reneszánsz szemléletmódja
és irodalma*

- **A középkor mint társadalom- és irodalomtörténeti korszak.** A középkori ember világértése. A kereszténység. Egyház. Templom. Kolostor. Egyházi iskola. A romanika és gótika. Umberto Eco középkorszemlélete (A rózsza neve – részlet).
- **A kereszténység és Európa.** Teológia és társadalom. A kereszténység egyetemes szimbólumrendszere. Passió és misztérium. Részletek Szent Ágoston Vallomásából. A vallomás mint műfaj és ennek továbbélése.
- **A középkor jellegzetes műfajai.** „Összművészeti jellegzetességei”. Latin és anyanyelvi kultúra együtt létezése és hatása. Zsoltárének és zsoltárénekklés. A Carmina Burana szövegeiből (Carl Orff zenéje).
- **Válogatás Walter von der Vogelweide** verseiből (Márton László új fordításai)
- **A lovagi kultúra:** Trisztán és Izolda és ennek továbbélése a művészetekben.
- **A középkori állatregény.** Róka-regény.
- **A középkori balladairódalom.** François Villon.
- **Az ambroziánus himnusz jelensége.** Szent Ambrus himnuszköltészete. Részletek Déry Tibor A kiközösítő című regényéből.
- **Krónika és legenda.** Az intelmek műfaja. Gestáink és krónikáink. Szent Istvánhoz és Szent Imréhez fűződő legendák. A kódexirodalom. Legismertebb kódexeink.
- **Első magyar nyelvű szöveg- és irodalmi emlékeink.** Halotti beszéd és könyörgés. Ómagyar Mária-siralom. A Szent Margit-legenda.
- **A haláltánc (Ráskai Lea) és utóélete a magyar irodalomban**(pl. Madách: Az ember tragédiája, Faludy Haláltánc-ballada). A középkor halálértelmezése.
- **A regionális tér középkor-emlékei.** Az Aracs-kultusz; a Huszita Biblia; Szerémség, Újlak; A Barbaricum-metafora.
- **A középkori irodalom kódjai, szövegei a magyar irodalomban.** Gárdonyi Géza: Isten rabjai, Kodolányi János: Boldog Margit, Márai Sándor: Halotti beszéd, Kosztolányi Dezső: Halotti beszéd. Villon-fordítók a magyar irodalomban. Villon-átírások. Radnóti Miklós, József Attila, Vas István, Faludy György, Orbán Ottó.
- **Az antik hagyomány reneszánsz kori újrafelfedezése.** A reneszánsz építészet. Képzőművészet. A reneszánsz embereszmény.

	<p>– Szellemi és társadalmi mozgalmak a reneszánszban. A humanizmus. A tudományok helyzete és szerepe a reneszánsz világtérképében. A reneszánsz uralkodó alakja és irodalmi megjelenítései. A reneszánsz műfajai.</p> <p>– Dante Alighieri: Isteni színjáték (részletek). A Dante-jelenség az európai és a magyar irodalomban. A reneszánsz eposz hatása az „emberiségköltemény” kialakulására. Hugo von Hofmannsthal: Dante olvasása után. Orbán Ottó: Dante-egyperces. A Dante-téma a képzőművészetben. Paolo és Francesca története. Nádasdy Ádám újabb fordítása.</p> <p>– Francesco Petrarca: Daloskönyv. A petrarcai és a Shakespeare-szonett. A szonett a magyar irodalomban.</p> <p>– Giovanni Boccaccio: Dekameron. A novella reneszánsz előzménye. A keretelbeszélés. Novella és regény.</p> <p>– Cervantes: Don Quijote. A Don Quijote-téma továbbélése. Filmes és színházi kapcsolatok.</p> <p>– William Shakespeare. A Shakespeare-jelenség. A Shakespeare-szonett. Shakespeare és a reneszánsz dráma. A Shakespeare-kultusz: „Isten másodszültötte.” (Dávidházy Péter tanulmányai.) A fordítások összehasonlító vizsgálata.</p> <p>– Az európai és a magyar reneszánsz kultúra összefüggései. Az itáliai és a magyar kultúra kapcsolódásai. A Mátyás-történet és -mesék. (Mátyás a néphagyományban: Mátyás a népmesékben és mondákban. Jung Károly és Raffai Judit kutatásai.) Mátyás-ábrázolások a képzőművészetben. A reneszánsz udvari és viselkedés-kultúra. Mátyás király könyvtára. Antonio Bonfini és Galeotto Marzio. Várady Péter levelezése. A Hunyadi-hagyomány továbbélése a magyar irodalomban.</p> <ul style="list-style-type: none"> • Janus Pannonius és költészete. Janus Pannonius műfajai. • Balassi Bálint. Balassi és a trubadúrlíra hagyománya. A Balassi-opus. Balassi műfajai és verstípusai. A Balassi-strófa. A szerelmi versciklus. Júlia-versek. Célia-versek. Balassi költészetének utóélete. A búcsúvers a magyar reneszánsz költészetben: Janus Pannonius. Bornemisza Péter. A reneszánsz szóbeli ének-költészet. A virágének. A bujdosóének. • A reformáció kora, tanai és emblematikus személyiségei. Hitvita és fabula. Heltai Gáspár. (Erasmus és a magyar erasmizmus jelenségei és Erasmus-történetek.) Bornemisza Péter. Szenczi Molnár Albert. Tinódi Lantos Sebestyén. (A krónikás ének és a magyar történeti elbeszélés alakulástörténete.) <p style="text-align: center;"><i>A barokk</i></p> <ul style="list-style-type: none"> • A barokk világtérkép. A barokk látvány. Barokk forma és nagyság. A barokk építészeti, festészeti és szobrászati. • A barokk restauráció: Reformáció és ellenreformáció az irodalomban. Pázmány Péter prédikációi. • A barokk korszakai. A köztes létezés és kifejezés mozzanatai: a manierizmus mint a barokk kezdete; a rokokó. • John Milton: Elveszett paradicsom. Hatása az európai és a magyar irodalomra: drámai költemény, emberiségköltemény, verses regény. A Tankréd-jelenség. Tasso, Monteverdi, Rossini. (Madách Imre Az ember tragédiája című művének vonatkozó összefüggései.) • Pázmány Péter prédikációi. • Zrínyi Miklós: A Szigeti veszedelem (részletek). A barokk eposz. A Zrínyi-opus világirodalmi összefüggései és a történeti elbeszélés-hagyományban betöltött szerepe. (Zrínyi és Homérosz. Zrínyi és Tasso. A Zrínyi-jelenség a délszláv irodalomban. A Zrínyi-téma a magyar irodalomban. A szerkesztett verseskötet kérdésköre. Gyöngyösi István jelentősége. • A barokk önéletírás jelenségei. Bethlen Miklós. II. Rákóczi Ferenc. A Rákóczi-kultusz. • Mikes Kelemen: Törökországi levelek. A levél műfaja. Mikes európai példái. Az Iréne-történet a <i>Törökországi levelek</i>ben.
	<p>Szövegértés és szövegalkotás.</p> <p>A tananyaghoz kapcsolódó szövegek (szépirodalmi, szakszövegek, tudományos-ismeretterjesztő szövegek, médiaszövegek) olvasásakor különböző olvasástípusok érvényesítése (ismeretszerző, tanulási célú, élményszerző, információkereső, áttekintő, javító, ellenőrző olvasás).</p> <p>Szépirodalmi és egyéb szövegek olvasása és előadása az intonációs eszközök (hangerő, hangmagasság, hangszín, tempó, szünet, hangsúly, hanglejtés) gyakorlati alkalmazásával. Kommunikációs helyzetgyakorlatok. Irodalmi szövegekhez kötődő szituációs játékok.</p> <p>Szövegalkotási gyakorlatok: a cím, a bevezetés és a tömörítés problémája. A szóbeli és írásbeli közlés műfajainak megalkotása, hagyományos és on-line kommunikáció (esszé, kritika, médiaszövegek, irodalmi polémia és vita). A mindennapi írásbeliség műfajainak megalkotása. Kreatív írásgyakorlatok irodalmi szövegek átírása. Fordítás idegen nyelvből.</p> <p>Helyesírás. A magyar helyesírás alapelvei (a kiejtés, szóelemzés, hagyomány, egyszerűsítés). A helyesírás rendszere. A magánhangzók és a mássalhangzók helyes időtartama. Az írásjelek. Rövidítések, mozaikszók, számok. A kezdőbetű. Interferenciajelenségek a kisebbségi nyelvhasználatban. Helyesírási kultúra. A helyesírási szabályzat.</p> <p>Adatbázisok használata. Az információszerzés gyakorlása nyomtatott források (szótárak, lexikonok, helyesírási szabályzat) és az elektronikus adatgyűjtés (elektronikus folyóirat, honlapok stb.) segítségével. A hagyományos és elektronikus könyvtárak, korpuszok, wikik, on-line szótárak használatának gyakorlása.</p>

Kulcsszavak: ókori irodalom, középkori irodalom, a humanizmus és a reneszánsz irodalma, nyelvtörténet, hangtan és fonológia.

ÚTMUTATÓ A PROGRAM DIDAKTIKAI-METODIKAI MEGVALÓSÍTÁSÁHOZ

I. A TANÍTÁS ÉS A TANULÁS TERVEZÉSE

A magyar nyelv és irodalom tanításának és tanulásának hozzá kell járulnia az alkotói és kutatói szellem kialakulásához, ami lehetővé teszi a tanulóknak, hogy fejlesszék tudásukat, értékeiket és funkcionális készségeiket, melyeket használni tudnak a továbbtanulás során, szakmai munkájukban és a mindennapi életben; kialakítsák értékrendjüket, amely a nemzeti és a nemzetközi kulturális örökség őrzéséhez kell; felkészüljenek egy multikulturális társadalomban való életre; általános és tantárgyközi kompetenciákra tegyenek szert, amelyek relevánsak a közösség életében való aktív részvétel és az élethosszig tartó tanulás szempontjából.

A tanulók tudásának, képességeinek, jártasságának és álláspontjainak minősége és tartóssága sokban függ a tanítási-tanulási folyamatban alkalmazottaktól, formáktól, módszerektől és eszközöktől. Ezért a magyar nyelv és irodalom korszerű oktatása feltételezi, hogy a kimeneteket a tanulók fokozott gondolat- tevékenységgel érik el, miközben tisztelik és méltányolják a didaktikai elveket (különösen: a tanulók tudatos tevékenységét, a tudományosságát, megfélelést, fokozatosságot, rendszerességet és nyilvánvalóságot), valamint azoknak az oktatási formáknak, módszereknek, eljárásoknak és eszközöknek az adekvát alkalmazását, amelyeknek az értékét megállapította és megerősítette a magyarnyelv és irodalom tanításának és tanulásának korszerű gyakorlata és módszertana (elsősorban: a munka szervezésének különböző módjai és a feldolgozandó tartalmaknak és a tanulók képességeinek megfelelő kommunikatív, logikai és szakmai (speciális) módszerek alkalmazása. A meghatározott oktatási formák, módszerek, eljárások és eszközök kiválasztása elsősorban attól függ, mely kimeneteket kell megvalósítani, és azoktól a tartalmaktól is, amelyek segítenek az előírányzott kimenetek megvalósításában.

Oktatási módszerek: előadás, magyarázat, elbeszélés, a tanulók kiselőadásai, megbeszélés, vita, szemléltetés, munkáltató módszer, projekt módszer, tanulási szerződés, kooperatív oktatási módszer, szimuláció, szerepjáték, játék, tanulmányi kirándulás, házi feladat.

Munkaformák: frontális munka, (differenciált) egyéni munka, párban folyó tanulás: páros munka (hasonló szinten levő tanulók oldanak meg közösen valamely feladatot) és tanulópár vagy tutorrendszerű tanulás (különböző szinten levő tanulók közötti tanulmányi kapcsolat), csoportmunka.

A magyar nyelv és irodalom oktatása és tanulása a tantárgy számára különlegesen kialakított tantermekben és kabinetekben folyik, amelyeknek a felszerelése összhangban kell lennie a gimnáziumi normákkal. Részben más iskolatermekben is tartható (iskolai könyvtár-médiatár, olvasóterem, audiovizuális terem stb.), az interneten és iskolán kívül (könyvtár, színház, múzeum, mozi, képtár stb.)

A magyar nyelv és irodalom oktatásában használatosak tankönyvek és kézikönyvek (melyeket a Szerb Köztársaság Nemzeti Oktatásiügyi Tanácsa hagyott jóvá), továbbá a könyvtári-információs és informatikai anyag a tanulók szisztematikus felkészítését szolgálja. Célunk, hogy tanulóink önállóan használják az ismeretszerzés különböző forrásait az oktatásban és azon túl.

A nyelvi ismeretek, irodalmi ismeretek és kommunikációs kultúra területeegységes tantárgyat képez, áthatja és kiegészíti egymást. Emiatt a javasolt óraszám csupán keretszám (a nyelvi ismeretek területé 32, az irodalomé 80, a kommunikációs kultúráé pedig 36). A tanítás-tanulás figyelmes tervezésével, amellyel el kell jutni mindhárom terület előírányzott kimeneteinek megvalósításához, a tanár maga fogja elosztani az óraszámot, miközben figyelemmel kíséri a tanulók eredményeit.

II. A TANÍTÁS ÉS A TANULÁS MEGVALÓSÍTÁSA TERÜLET: NYELVI ISMERETEK

A témák feldolgozásának kezdetén ismertetjük a diákokkal a célokat és feladatokat, a fejlesztési követelményeket, a tematikus tervek menetét és az értékelés formáit.

Az anyanyelvi órán a differenciált tanulásszervezés domináljon, diagnosztizáljuk a megértési deficiteket, a megértésben való elakadás típusait, a szövegalkotás terén felmerülő problémákat, és ezeket figyelembe véve tervezzük meg a szövegértés és szövegalkotás fejlesztését.

A gimnázium első osztálya számára készült program *Nyelvi ismeretek* területe hét területbe/tematikai egységbe (*Általános ismeretek a nyelvről, Kommunikáció és tömegkommunikáció, A magyar nyelv diákról vizsgálata, A nyelv rétegződése, Szövegtan, Stilisztikai alapfogalmak, Hangtan*) szerveződik és összhangban áll az első osztály tanulási kimeneteivel (a tanulói teljesítmények szabványainak leírása szerint). A program az általános iskolában feldolgozott területeken szerzett tudás bővítését irányozza elő, de új fogalmakat is bevezet.

A nyelv és a kommunikációs kultúra tanítása-tanulása az irodalomtanítással való tantárgyi egységben történik.

A nyelvi tartalmak feldolgozásakor javasolt:

- felismerni a nyelvi jelenségeket a megfelelő példákban, a tanulók nyelvérzékére való támaszkodás mellett;
- a helyesírási szabályok alkalmazása;
- gyakorlás;
- táblázatok használata;
- rajzok, sémák, grafikonok kidolgozása;
- a tanulók szoktatása és biztatása, hogy használják a megfelelő minőségű irodalmat, nyelvi kézikönyveket, szótárakat, lexikonokat és kifejezések szótárát.

A tanterv kísérletet tesz a nyelvtanítás korszerűsítésére, a leíró nyelvtan dominanciájának megszüntetésére törekszik, és a kommunikációs kompetencia fejlesztését helyezi előtérbe.

TERÜLET: IRODALMI ISMERETEK

A gimnázium első osztálya számára készült program az *Irodalmi ismeretek* szegmensében hat területbe/tematikai egységbe szerveződik és összhangban áll az első osztály tanulási kimeneteivel (a tanulói teljesítmények szabványainak leírása szerint).

A tanterv kísérletet tesz az irodalomtörténetiség dominanciájának megszüntetésére, az egyenes vonalú, irodalomtörténetre alapozott szerkezetből kitörési, kapcsolódási pontokat (linkeket) kínál más korok szerzői, művei, témái stb. felé.

Az első osztály tananyaga az irodalomtörténeti alapfogalmak tudatosítása, az ókor és középkor, a humanizmus, a reneszánsz és a barokk irodalmának bemutatását helyezi középpontba.

Az irodalomtörténeti tárgyalásmódot megelőzően műnemi, irodalomelméleti fogalmak, esztétikai, szöveg- tanügyi kategóriák ismertetésével vezet be a szövegek interpretációjába.

Az internet elterjedésével a lineáris olvasási mód mellett elterjedt a hipertextuális olvasás. Az irodalmat a tanterv is mint hálózatos szövevény- értelmű, kapcsolatot teremt a társ- művészetekkel (film- művészet, fotó- és képzőművészet, zeneművészet, színház), az ókori és középkori szövegeket kortárs alkotókkal helyezi összefüggésbe (hatástörténet), átjárhatóságot teremt az életművek, az irodalomtörténeti korszakok és irányzatok között, tematikus, motivikus, műfaji kapcsolatokat vizsgál. A témakörökhöz kapcsolódó gazdag szemelvényanyag lehetőséget ad a tanárnak a *válogatásra és továbbgondolásra*.

Az első osztályos tananyag feldolgozásának a tudásanyag átadása mellett a műértelmező olvasóvá nevelés, a készségfejlesztés, az irodalommal való élményszerű foglalkozás, a hálózatos gondolkodásra nevelés a célja. A hagyományos ismerettartalmakat a mindennapi gyakorlatban időnként új struktúrákba is rendezhetjük (pl. projektoktatás).

Teremtünk az irodalomórán hermeneutikai szituációt, hívjuk fel a tanulók figyelmét az egyéni értelmezések, olvasatok fontosságára! Kerüljön előtérbe a szövegértés, a kreatív szövegalkotás, a szövegközi kapcsolatok működésének megfigyeltetése! Sarkalljuk a diákokat az önálló nézőpont megválasztására és saját véleményük kialakítására! A szövegélmény kialakítása érdekében alkalmazzuk a drámapedagógiai módszert, a színjátszást! Az írott szöveghordozók mellett az új médiumok használatát is ösztönözhetjük.

A szövegek interpretációjánál koncentrálnunk a művek egymással, illetve a mai befogadóval folytatott párbeszédre, mozgósítsuk a tanulók olvasói tapasztalatait! A tartalomkivonatokat, adatokat, korábbi (lezárt) értelmezéseket ismertetések helyett a szövegélmény kialakítása legyen a cél.

Bővül a tudás az irodalomelméleti fogalmakról, amelyeket az általános iskolában dolgoztak fel, és új fogalmakat vezetnek be. A feldolgozott fogalmak új történelmi kontextust kapnak, az új fogalmakat pedig

azért vezetik be, hogy megerősítsék a befogadóképességet. A magyar nyelv és irodalom tanítási-tanulási programja a következő irodalomelméleti fogalmak feldolgozását vagy megerősítését irányozza elő:

Lírai költészet: a lírai költészet jellegzetességei; a lírai költészet műfajai; a lírai műfajok határán; a versbeszélő; rím és ritmus.

Epika: az epikai jellegzetességei; műfajai: eposz (hősköltemény), eposzi hős, eposzi kellékek; barokk eposz; elbeszélés, novella, regény; legenda és monda, mese; narráció (elbeszélés) első, második és harmadik személyben; leírás (deskripció), dialógus, monológ, belső monológ; narrátor (elbeszélő); retrospektív és kronologikus elbeszélés; epizód, kitérés.

Dráma: a drámai irodalom jellegzetességei, drámaelméletek; a drámai irodalom eredete és műfajai: tragédia, komédia, szűkebb értelemben vett dráma; drámai konfliktus; színház; antik dráma; drámaegységek: prologus, jelenet, felvonás; tragédia, tragikus konfliktus, tragikus hős; főszereplő, ellenfél; katarzis; komédia (helyzetkomikum és jellemkomikum); jellemdráma és analitikus dráma; commedia dell'arte; a drámai szöveg színpadi megvalósítása.

Verselés: ütemhangsúlyos és időmértékes verselés; verssor, kötött ritmusú és szabad vers; hexameter; strófa, a versszak és jellemzői; rímek fajtái; cezúra, szonett, tercina, canzone, Balassi-strófa, Zrínyi verselése.

Stilisztikai alapfogalmak: a stílus fogalma; alakzat és trópusok, allegória, metafora (kognitív metafora), metonímia, alliteráció, aszsonánc, fokozás, ellipszis, eufemizmus, inverzió, ironia, szarkazmus, kontraszt (antitézis), komparáció (összehasonlítás), hangutánzó szavak, megszemélyesítés, szimbólum, hiperbola.

A 148 órából javasolt, hogy 80 órát az irodalmi tartalmak feldolgozására, megerősítésére és rendszerezésére fordítsanak. Némely irodalmi mű egy órát kíván, némely kettőt vagy hármát, ezért a tanár irányozza elő és tervezi a tananyag feldolgozásának, megerősítésének és rendszerezésének óráin a munka dinamikáját, beleértve a feldolgozás különböző szintjeit is, valamint az irodalmi tartalmak összekapcsolását a nyelvi tartalmakkal. Javasoljuk a különböző történelmi, kulturális és műfaji keretektől származó szövegek összehasonlító módon való interpretációját. Külön figyelmet kellene szentelnie annak is, hogy rámutassunk a sokszínűsége, amely a nemzeti és a világirodalom kanonikus művei és a művészi kifejezőmód és prezentáció domináns kortárs formái közötti kapcsolatokat jellemzi (kortárs regény, drámai szöveg; film, rajzfilm, képregény, színházi előadás, történelmi-művelődési tartalmak a televízióban és az interneten stb.)

Javaslatok az egyes fejezetek feldolgozásához:

Az irodalom létformája

• **Az irodalomról való gondolkodás útjai**

Motívumvizsgálatok. A motívumok továbbélése az irodalomban (például: madármotívum a népköltészetben, Balassi Bálint költészetében, Shakespeare: Romeo és Júlia, Petőfi Sándor: Csalogányok és pacsirták stb.)

• **Szemléletváltások és ismert tudósok elméletei az irodalomtudományban.**

Szövegjavaslatok:

– Roland Barthes: *A szöveg öröme*; a Mindentudás Egyetemének szöveganyagából vonatkozó részletek.

– A stilisztikai és retorikai irodalom vonatkozó példái. A világirodalom és a magyar költészet eszköztára: példák.

– Bahtyin, Jauss, Frye, Barthes, Gadamer, White, Ankersmit stb. vonatkozó irodalomelméleti és esztétikai tanulmányai. Részletek.

– Példaanyag a felvilágosodás olvasásprogramjaiból: Bessenyei, Kármán, Csokonai, Kazinczy. „Ahogy Kölcsey olvassa Csokonait.” Vajda János: Petőfi olvasásakor. Babits Mihály Arany- és Petőfi-kepe. Szerb Antal irodalomtörténete. Németh László tanulmányai. Szegedy-Maszák Mihály tanulmányai. Umberto Eco regényírása és tanulmányai. Orbán Ottó, Varró Dániel, Parti Nagy Lajos költészete. József Attila „öregkori” versei. Esterházy Péter Petőfi-szövegei. Juhász Erzsébet olvasás-esszéi.

– Gazdag példaanyag az irodalom alakulástörténetéből. Műfajokat tematizáló, vagy műfajokra reflektáló alkotások. Babits Mihály, József Attila, Radnóti Miklós, Orbán Ottó, Lászlóffy Aladár, Petri

György, Tandori Dezső, Kovács András Ferenc, Orbán János Dénes stb. költészetéből. Shakespeare, Goethe, Novalis stb.

– Bujdosóénekek. Virágénekek. A Balassi-vers. A himnusz mint irodalom és zene. F. Schiller: Az örömhöz. A nemzeti himnuszok irodalmi szöveganyaga. Pop- és rockkultúra. Énekelt versek. A zene tematizálódása az irodalomban: pl. Domonkos István, Szilágyi Domokos vagy Weöres Sándor opusában.

– Mándy Iván, Mészöly Miklós, Závada Pál prózájából. Filmnovellák. Forgatókönyv-részletek.

– Beregi Tamás és Kereszty András esszéi a kibetéről és a tudományos-fantasztikus publicisztikáról.

Alteritás és irodalom (Az ókori irodalmi kultúra egyetemes érvényű hatásrendszere)

• **A mitológia és az ókori irodalom mint minta, téma és reflexió az európai és a magyar irodalomban, művészetekben.**

Példák, szövegek, művek és történetek, amelyekkel az egyes témák és tartalmak kapcsán foglalkozni lehet:

– Babits Mihály: Talán a vízözön... Ladik Katalin: Gyere velem a mitológiába. Babits Mihály: Héphaisztosz. Ady Endre, Babits Mihály, Pilinszky János, Füst Milán, Radnóti Miklós költészetének biblikus ihletettségi rétegei. Madách Imre: Az ember tragédiája című drámai költeményének vonatkozó részletei.

– Arany János: Szent Pál levele, Mészöly Miklós: Saulus [részlet], Térey János: Paulus [részlet], Johann Wolfgang Goethe-, Rainer Maria Rilke-szövegek, -versek.

– Szapphó-versek, újraírások Ady és Babits költészetében. Kovács András Ferenc: Szapphói fragmentum.

– Csokonai Vitéz Mihály anakreóni költészete. Dante és Vergilius. Radnóti Miklós eklogái és Vergilius-fordításai.

– Berzsenyi Dániel: Horác; Horatiushoz. A „szárnyas idő”, a „Horác-karika”. Babits Mihály: Homérosz. Orbán Ottó A költészet hatalma-versei.

– Ovidius *Átváltozások* című művének európai művészeti hagyománya. Márton László: Minerva búvóhelye [részletek]. A Philemon és Baucis-történet. Tómi-versek és -szövegek [Babits Mihály, Juhász Gyula, Nemes Nagy Ágnes, Kovács András Ferenc, Majtényi Mihály]. Catullus-fordítások. Madách Imre Az ember tragédiájának római színe.

– A neoklasszicista festészet antik témái.

A középkor és reneszánsz szemléletmódja és irodalma

– **Az európai és a magyar reneszánsz kultúra összefüggései.**

A Hunyadi-hagyomány továbbélése a magyar irodalomban: Berzsenyi Dániel ódaköltészete. Kisfaludy Sándor regények vonatkozó utalásai és részletei, Jósika Miklós: Csehek Magyarországon; Arany János balladairásából a Hunyadi-balladákör darabjai. Mikszáth Kálmán: A szelístei asszonyok.

A barokk

• **Zrínyi Miklós: A Szigeti veszedelem.** A barokk eposz. A Zrínyi-opus világirodalmi összefüggései és a történeti elbeszéléshagyományban betöltött szerepe. (Zrínyi és Homérosz. Zrínyi és Tasso. A Zrínyi-jelenség a délszláv irodalomban. A Zrínyi-téma a magyar irodalomban. (Arany János tanulmányai. Arany János: Szondi két apródja. Kölcsey Ferenc Zrínyi dala és Zrínyi második éneke című költeménye. Jósika Miklós: Zrínyi, a költő. Jókai Mór Erdély aranykora című regényének Zrínyi halálát elbeszélő fejezete. Mikszáth Kálmán: Új Zrínyiász. Babits Mihály: Zrínyi Velencében. Kosztolányi Dezső: Zrínyi, a költő. Jékely Zoltán: Zrínyi földjén. Kovács András Ferenc: Invokáció ennen magához. Az Zrínyi nótájára. Esterházy Péter: A Harmonia caelestis vonatkozó részletei. Darvasi László: A könnyemutatványosok legendája Zrínyi-epizódja.)

Fontos, hogy a tanár ismertesse a tanulókkal a tantárgy tervét, tartalmát és a munkamódszert. Felhívja a figyelmüket annak fontosságára, hogy tervszerűen és idejekorán felkészüljenek az irodalmi művek feldolgozásának óráira (az irodalmi mű olvasása és értelmezése,

tankönyvek, elsődleges és másodlagos források használata az irodalmi művek interpretációjához).

Az irodalmi művet a tanításba élményszerző és felfedező olvasással vezetjük be, előkészítő feladatokkal, kutató és munkaprojektekkel.

A feldolgozás szintjei. Egy irodalmi mű értelmezését különböző szinteken való feldolgozással lehet megvalósítani és tervezni (ráhangolódás, jelentésteremtés, reflektálás).

Tevékenységek a tanórán. Az irodalmi jelenségeket, kifejezéseket és fogalmakat a tervezett irodalmi műveken keresztül dolgozzuk fel. A közvetlen munkában, a fő módszertani és munkaelvek tiszteletben tartása mellett, a megfelelő felvilágosító, logikai és különleges (szakmai) módszereket alkalmazzuk. A módszer megfelelősége és az elméleti és gyakorlati eljárások egysége kulcsfontosságú az irodalomtanítás sikeressége szempontjából; az irodalomelméleti ismereteket konkrét művészi alkotásokban megtalálható jelenségekként tolmácsoljuk, a tudásukat fejleszteni és tökéletesíteni kell.

Az olvasói/olvasási kompetenciák fejlesztése. A tanulókat felkészítik az olvasás minden formájának és módjának aktív alkalmazására (élményszerző, felfedező, kifejező és interpretatív, felolvasás, jegyzetelés, néma olvasás), és elsősorban a figyelmes olvasásra, élvezetes és értő olvasásra, miközben értékeli az irodalmi művet.

Az irodalmi mű értelmezéséhez kapcsolódó alkotótevékenység. Az olvasás mint elsőrangú alkotótevékenység mellett, az oktatásban megfelelő alkotótevékenységet kell szervezni az irodalmi művek feldolgozásához kapcsolódóan. Általuk bővül a tanulók érdeklődése az irodalom, irodalmi művek és szerzők iránt, elmélyül és kiegészül az olvasói érdeklődés és tökéletesebbé válnak az olvasói kompetenciák. Az alkotótevékenység lehet szóbeli produkció (beszédgyakorlatok, viták, beszélgetések, monológok, szaválás és szónoklat), írásbeli produkció (esszé, fogalmazás, házi feladat írása) és kombinált produkció (referátum és prezentáció).

Értékelés – a tanulók előrehaladásának értékelése folyamatos és szisztematikus. Értékelni kell a tanuló tevékenységét a munka előkészítő része során és az órán végzett munka során, részvételét a mű értelmezésében, azt, hogy milyen gyakran jelentkezik, a felelet minőségét, álláspontjának eredetiségét és érvelését, a másként gondolkodó tanulók és eltérő nézőpontok méltányolását, a munkához való hozzáállását, képességét, hogy az elméleti tudást konkrét munkakörülmények között alkalmazza. Az értékelés felöleli az írásbeli kifejezést is (házi feladatok konkrét irodalmi művek kapcsán; évente legfeljebb hat házi feladat, projektek és portfólió). Értékelés céljából lehet tervezni felmérést is, hogy közvetlen betekintést nyerjünk a tanulók tudásába.

A tanulók négy írásbeli dolgozatot írnak.

Közös olvasmányok:

- Szophoklész: *Elektra* vagy *Antigoné*
- Umberto Eco: *A rózsza neve* vagy Henryk Sienkiewicz: *Quo vadis* vagy Déry Tibor: *A kiközösítő*
- Cervantes: *Don Quijote*
- Shakespeare: *Romeo és Júlia* vagy szabad választás alapján még egy Shakespeare-dráma

TERÜLET: KOMMUNIKÁCIÓS KULTÚRA

A gimnázium első osztálya számára készült program az *Kommunikációs kultúra* területén úgy szerveződik, hogy négy jártasság megszerzését feltételezi. Produktív jártasságok: az írás és beszéd, a befogadói jártasságok: a meghallgatás és az olvasás. Az írásbeli dolgozat írásának előkészületei: az írásbeli dolgozat írása és javítása összesen 16 órát igényel, négyet-négyet minden írásbelire.

Az írásbeli dolgozatok előkészületei folyamatos tevékenységet jelentenek és nem korlátozódnak csupán egy órára (az írásbeli fogalmazás előtt).

Az értő olvasás jártasságához tartozik az irodalmi és más típusú szövegek olvasása, miközben a tanuló felismeri az explicit és implicit adott információkat ezekben a szövegekben és felfedezi az ok-okozati összefüggéseket a tartalmi elemek között.

Az eredményközpontú fogalmazástanítást ötvözzük a folyamatközpontú megközelítéssel, amelyben a hangsúly a fogalmazás végső produktumáról az írás folyamatára helyeződik át (a tanulók megtervezhetik, javíthatják, újraindíthatják írásukat). A fogalmazáscím megadása

helyett/mellett közöljük a tanulókkal a szöveg célját, a címzettet és a kommunikációs helyzetet is! Alkalmazzuk a kreatív írást mint a különféle műfajokban való alkotás szabályait bemutató, az irodalmi alkotást előkészítő folyamatot! A kreatív írás erősíti az önbizalmat, fejleszti a problémamegoldó készséget, lehetőséget ad a szöveggaltonás játékos keretek közé helyezésére, retorikai, stilisztikai problémák megvitatására, új kommunikációs felületek (blog, honlap, internetes médiumok) kipróbálására.

A szöveg– vagy szövegrészalkotás gyakorlására kiválasztott anyagot a szövegműfajok sokszínűsége jellemezze, az anyanyelvi órákon elbeszélő, magyarázó (tudományos okfejtések, érvelések, definíciók, kommentárok) és dokumentum típusú (grafikonok, menürendek, táblázatok, térképek, ábrák, használati utasítások, kérdőívek, nyomtatványok, szabályzatok stb.) szövegeken végezzenek a tanulók különféle műveleteket (elemzés, átalakítás, kiegészítés)! Kapjanak helyet az anyanyelvi órán a fiatalok szubkultúráját erősen meghatározó populáris narratívák, a populáris kultúra elemei is!

A kulcskompetenciákat, a tanulói aktivitást jelentős mértékben elősegítő módszerekkel fejleszthetjük. A mindennapi életben használható kommunikációs kompetenciák megszerzését, a produktív anyanyelvi tudást a tanulók életközeli szituációkba helyezése, gyakorlatközeli feladatok megoldása segíti. Az önálló tanulás képességét könyvtárhasználati ismeretekkel, nyomtatott és virtuális szótárak, kézikönyvek használatának megtanításával fejleszthetjük. A tanulók szerteágazó, sokirányú fejlesztésében a múzeumpedagógiai foglalkozások is segíthetnek. A múzeumlátogatás során (az iskolán kívül) valós szituációkba kerülnek a diákok, a tanár kiegészítheti, színesebbé teheti a tananyagot, lehetőség adódik egy téma sokoldalú, komplex feldolgozására, konkrét nevelési, oktatási és képzési célok megvalósítására.

LIMBA ȘI LITERATURA ROMÂNĂ

Scopul învățării limbii și literaturii române este îmbunătățirea cunoștințelor funcționale de limbă literară; dobândirea și cultivarea culturii lingvistice și literare; dezvoltarea cunoștințelor pentru interpretarea și evaluarea operelor literare; afirmarea și acceptarea valorii instructive și educaționale umane ale elevilor; dezvoltarea identității personale, naționale și culturale, a dragostei față de limba maternă, tradiția și cultura poporului român și a altor popoare și comunități etnice.

COMPETENȚELE GENERALE ALE DISCIPLINEI ȘCOLARE

Are cunoștințe din limba și literatura română și universală. Are aptitudini de comunicare orală și scrisă: vorbește și scrie respectând norma limbii literare, alcătuiește corect din aspect logic și stilistic, un text prezentat oral sau în scris, înțelege și ia atitudine de evaluare a textului citit, are vocabular dezvoltat. Citește, apreciază și interpretează opera literară; practică cititul pentru ca să înțeleagă mai bine propria persoană, pe alții și lumea din jurul lor; a citit cele mai importante opere literare din patrimoniul cultural național și mondial. Are obișnuința și necesitatea de a dezvoltat a cultură a vorbirii și citirii, atât pentru propria dezvoltare cât și pentru păstrarea și îmbogățirea culturii naționale.

Nivelul de bază

Vorbește clar și fluent, respectând normele limbii literare; știe să asculte cu respect expunerea altora. Alcătuiește un text mai simplu pe care îl expune oral sau în scris și care este redactat corect din aspect logic, structural și stilistic; are cunoștințe de bază cu privire la scrierea în diferite stiluri, necesare pentru instruire și participarea la viața socială. Citește, în diferite scopuri, texte literare și neartistice de dificultate medie, înțelege complexitatea unui text literar sau neartistic de greutate medie: știe să facă o prezentare critică a unui text literar sau neartistic mai simplu.

Are cunoștințe de bază despre limbă în general, face diferența dintre vorbirea în varianta literară și dialectală a limbii române și înțelege importanța însușirii, păstrării și cultivării limbii române literare. Are cunoștințe de bază despre sunetele, cuvintele și propozițiile din limba română și știe să aplice anumite reguli gramaticale în vorbire și scris. Are dezvoltat vocabularul, potrivit nivelului de instruire, iar cuvintele le folosește în concordanță cu împrejurările comunicative.

Cunoaște autorii și operele din Programa școlară obligatorie și le încadrează în contextul creației literare a autorilor lor și în contextul literar-istoric. Numește caracteristicile literare și poetice ale realizărilor literare și culturale dintr-o epocă, mișcare și curent literar din literatura română și universală și face legătura cu operele și scriitorii din Programa școlară obligatorie. Observă și argumentează prin exemple caracteristicile poetice, lingvistice, estetice și structurale de bază ale operelor literare din Programa școlară. Formează deprinderi de citire și însușire a materiei, recunoscând importanța cititului pentru propria dezvoltare spirituală.

Nivel mediu

Vorbește în fața publicului pe teme din domeniul limbii, literaturii și culturii; alcătuiește un text mai complex, pe care îl expune oral sau în scris, formulând clar ideile; citește texte literare și neartistice mai dificile, în diferite scopuri și are format gustul cititului, propriu unui om educat; înțelege și percepe critic un text literar și neartistic mai complex.

Are cunoștințe mai largi de limbă în general și cunoștințe de bază despre limbile din lume. Știe caracteristicile de bază ale subdialectelor limbii române și plasează dezvoltarea limbii literare române în contextul social, istoric și cultural. Are cunoștințe mai vaste despre sunetele, cuvintele și propozițiile din limba română și știe să le aplice în vorbire și scriere. Are un vocabular bogat și înțelege că limba oferă numeroase posibilități de exprimare precisă.

Interpretează elementele esențiale din structura textului literar și caracteristicile sale tematice, conceptuale, poetice, stilistice, lingvistice, precum și ale compoziției și genului din care face parte. Cunoaște termenii literari și îi aplică în mod corespunzător în interpretarea operelor literare prevăzute în Programa școlară. Identifică și analizează independent momente din opera literară și știe să-și argumenteze atitudinea prin exemple din textul inițial. Folosește literatura de specialitate recomandată și auxiliară în interpretarea operelor literare prevăzute în Programă.

Nivelul avansat

Discută pe teme mai complexe din limbă, literatură și cultură, prevăzute în Programa școlară, are dezvoltate abilități oratorice; scrie texte de specialitate pe teme din limbă și literatură, aprofundează percerea critică a unui text literar și neartistic complex, inclusiv a procedeelelor stilistice folosite de autor, formează conștiința despre sine ca cititor.

Are cunoștințe mai detaliate de limbă, în general, precum și din gramatica limbii române. Are cunoștințe de bază despre dicționare și particularităților lingvistice.

Apreciază, interpretează și evaluează opere literare mai complexe din Programa școlară obligatorie și din cea suplimentară (opțională). Utilizează mai multe metode și aspecte și o abordare comparativă în interpretarea textului literar. Expune argumentat părerea sa cu privire la o operă literară, cu referire la textul operei, dar și la alte texte, analizează și compară caracteristicile lor poetice, estetice, structurale și lingvistice, inclusiv procedeele stilistice mai complexe. Își lărgeste sfera de cunoștințe prin citire și aplică strategii de citire, în conformitate cu genul operei literare și obiectivele de citire (trăire estetică, cercetare, creativitate).

COMPETENȚE SPECIFICE ALE DISCIPLINEI ȘCOLARE:

Limba

Nivelul de bază

Are cunoștințe de bază despre limbă, în general, și despre funcțiile care le îndeplinește; respectă atât propria limbă cât și limba altora. Are informații elementare despre dialectele și subdialectele limbii române și baza dialectală a limbii literare; are cunoștințe de bază despre evoluția limbii române literare. Are cunoștințe de bază despre sunetele limbii române, folosește corect ortografia română; cunoaște părțile de vorbire flexibile și neflexibile și categoriile gramaticale ale lor, aplică normele gramaticale referitoare la formele flexionare ale părților de vorbire; formează propoziții în conformitate cu regulile sintactice ale limbii și știe să le analizeze în exemple mai simple. Are cunoștințe de bază despre semnificația cuvintelor, cunoaște cele mai importante lu-

crări lexicografice ale limbii române și știe să le folosească. Știe să-și expună ideile vorbind clar și fluent, espectând normele limbii literare și regulile de politețe; ascultă politicos expunerea altui vorbitor. A însușit scrierea corectă a formelor simple de scriere după model (scrisoarea, biografia, cererea, contestația, forma electronică de prezentare în PPT, etc.), aplicând normele limbii române literare. La sfârșitul școlarizării elaborează lucrarea de bacalaureat, respectând regulile de elaborare a lucrării științifice.

Nivelul mediu

Are cunoștințe mai largi despre limbă în general și cunoștințe de bază despre limbile din lume, tipurile și înrudirea dintre ele. Știe caracteristicile de bază ale subdialectele limbii române și regulile ortografice, ortoepice și gramaticale ale limbii literare. Are cunoștințe mai vaste din domeniul foneticii limbii române; are cunoștințe mai detaliate privind părțile de vorbire și felul lor, formele flexionare și scrierea corectă a acestora; cunoaște felurile de propoziții și face corect analiza lor după modele date. Are vocabular bogat și știe să folosească corect cuvintele în conformitate cu situația de comunicare, își îmbogățește vocabularul cu cuvinte și expresii noi. Citește expresiv și cultivă propria vorbire. Alcătuiește texte scrise mai complexe pe diferite teme, respectând normele limbii literare. Utilizează literatura de specialitate și scrie corect rapoarte și referate.

Nivelul avansat

Are cunoștințe detaliate despre limbă în general și cunoștințe vaste din gramatica limbii română (structura fonetică și fonologică, părțile de vorbire, flexiunea nominală și verbală, raporturile sintactice dintre părțile de propoziție și dintre propozițiile din frază); cunoaște detaliat structura lexicală a limbii române și particularităților lexicale. Discută pe diferite teme utilizând un vocabular diversificat și bogat; ascultă cu atenție și evaluează reacția verbală și non-verbală a interlocutorului, adaptându-și discursul situației. Scrie corect eseuri, texte de specialitate, articole de ziar, aplicând consecvent norma limbii literare.

COMPETENȚA DISCIPLINARĂ SPECIFICĂ: Literatura

Nivelul de bază

Citește cu regularitate opere literare din cadrul Programei școlare obligatorii, știe care sunt scriitorii și operele reprezentative din literatura română și universală.

Describe pe scurt propriile sentimentele și percepția estetică a unei opere literare sau artistice. Observă și prezintă caracteristici poetice, estetice și structurale de bază ale textului literar și neartistic potrivite pentru abordarea materiei la limba și literatura română. Știe să le numească și să le descrie. Înțelege un text literar și neartistic: recunoaște menirea lor, extrage ideile principalele din text; urmărește dezvoltarea unei anumite idei din text; citează exemple din text și evidențiază fragmente menite analizei sau argumentării; rezumă și parafrizează părți ale textului și textul în ansamblu.

Analizează anumite momente din opera literară din diverse aspecte. Face legătura funcțională dintre termenii literari de bază cu exemple din texte literare.

Înțelege de ce este cititul important pentru formarea și promovarea personalității proprii și pentru îmbogățirea lexicului. Dezvoltă abilități de citire. Sesizează importanța literaturii pentru formarea identității lingvistice, literare, culturale și naționale. Cunoaște importanța păstrării patrimoniului literar și cultural.

Nivelul mediu

Interpretează opere literare din Programa școlară obligatorie și are cunoștințe de bază despre contextul istoric, literar și poetic care definesc aceste opere. Identifică și analizează independent aspectele semantice și stilistice ale operelor literare și știe să le argumenteze pe baza textului citit. Înțelege și descrie funcția limbajului în procesul de creație. În interpretarea operelor literare aplică metode și puncte de vedere adecvate, în conformitate cu metodologia științei despre literatură.

Cunoaște factorii literar-științifice, estetice și lingvistice și le respectă în abordarea anumitor opere literare, epoci și curente literare în dezvoltarea literaturii română și mondiale. În mod explorativ și creativ acumulează cunoștințe și abilități de citire, care sunt în funcția studiului diferitelor opere și stiluri literare și dezvoltării identității literare, lingvistice, culturale și naționale. Are formate deprinderi de citire și gustul estetic propriu unui om elevat și instruit. Aplică strategii complexe de citire. Schimbă abordările analitice, pe care le consideră nesemnificative. Valorifică în ce măsură anumite caracteristici structurale, lingvistice, stilistice și semantice contribuie la înțelegerea textului.

Nivelul avansat

Analizează caracteristicile poetice, estetice și structurale ale textelor literare. Încadrează argumentat opera literară în contextul literar-is-

toric și al teoriei literare. Aplică proceduri adecvate de interpretare a operei literare, folosind terminologia corespunzătoare. Utilizează numeroase metode de analiză, inclusiv analiza comparativă pentru a-și completa perceperea și aprecierea critică a operei literare. Observă și interpretează independent momente din opera literară și știe să-și argumenteze opiniile cu exemple din textul citit și din contextul literar-filologic. La atitudine critică față de textul citit, făcând legătura cu alte texte la alegere. Alege liber opere literare pentru citire după anumite criterii, propune opere literare pentru citire și argumentează propunerea făcută.

Cunoaște și aplică metode/strategii de citire conformate cu tipul de text (literar și neartistic) și cu specia operei literare.

Sesizează rolul cititului pentru dezvoltarea propriei personalități, dar și pentru dezvoltarea societății. Are conștiință critică dezvoltată cu privire la abilitățile proprii de citire.

Clasa **Întâi**
Fondul anual de ore **148 ore**

FINALITĂȚI: La sfârșitul anului școlar, elevul va fi capabil:	DOMENIUL/TEMA	CONȚINUTURILE
<ul style="list-style-type: none"> – să înțeleagă limba ca sistem și să distingă funcția ei; – să cunoască evoluția limbii române literare în timp; – să facă diferența dintre sunet, fonemă și grafemă; – să clasifice sunetele potrivit criteriilor generale; – să determine silabele în cazuri tipice; – să recunoască alternanțele sunetelor și să aplice soluții normative în legătură cu acestea; – aplice accentuarea corectă; – să explice noțiunea și importanța literaturii ca artă a cuvântului și să stabilească asemănările/deosebiri față de alte arte și domenii ale culturii; – să interpreteze o operă literară cu înțelegerea caracteristicilor genului și a contextului istorico-literar, folosind în analiză elementele structurale și stilistice ale operei și folosind surse secundare; – să exploreze și să explice rolul creativ al mitului în literatură; – să evalueze caracteristicile epopeii antice, a stilului biblic și prezentările lumii; – să lege cunoștințele din istorie și istoria artei antice (sumeriano-babiloniană, ebraică, elenă) cu creațiile literare din acea perioadă; – să ilustreze prin exemple caracteristicile de bază ale literaturii populare (clasificarea, felurile, formulările); – să analizeze compoziția și trăsăturile stilistice ale basmelor populare și să descopere mesajul lor în raport cu propria lor experiență de citire și de intermediere; – să recunoască caracteristicile literaturii vechi și să înțeleagă importanța acesteia pentru cultura română; – să explice, prin exemple, importanța dezvoltării culturale care a avut loc în epoca Umanismului și a Renașterii; – să enumere principalele motive, subiectele și trăsăturile stilistice ale operelor literare reprezentative din epoca Umanismului și ale Renașterii și să explice diferențele și asemănările în raport cu literatura/cultura Antichității și Evului Mediu; – să aplice regulile de ortografie corespunzătoare – să completeze corect diferitele formulare; – să scrie un text în care să aplice diferite stiluri funcționale; – să repartizeze în mod corect textul în timpul scrierii unei compuneri; – să cunoască pronunțarea nonliterară și formele greșite ale cuvintelor în comunicarea zilnică, precum și în limbajul personajelor din operele dramatice, iar apoi îl folosește corect în vorbirea sa; – citește cu înțelegere textele literare și alte tipuri de texte. 	LIMBĂ	<p>Termeni generali despre limbă. Locul limbii în viața omului. Caracteristicile limbii și funcția acesteia. Limba și comunicarea. Științele de bază care se ocupă de limbă.</p> <p>Istoria limbii române literare. Scrierea limbii române cu alfabet chirilic (<i>Scriptura lui Neacșu</i>). Primele texte în limba română.</p> <p>Dialectele limbii române (idei generale). Dialectele istorice și subdialectele limbii române. Limba română literară.</p> <p>Fonetica (cu fonologia și morfologia). Pronunțarea sunetelor și rolul organelor aparatului de vorbire. Clasificarea vocalelor și consoanelor limbii române. Sistemul fonologic al limbii române literare. Silaba și despărțirea cuvintelor în silabe. Alternanțele fonetice – alternanțele vocalice, alternanțele consonantice.</p> <p>Prozodia. Accentuarea corectă a cuvintelor în limba română. Accentul și intonația.</p>
	LITERATURĂ	<p>Literatura – artă a cuvântului Definiția și tipologia artelor. Literatură și alte arte. Semnificația și importanța literaturii ca artă a cuvintelor.</p> <p>Citirea și studiul literaturii Genuri și specii literare Bibliografie pentru analiză</p> <ul style="list-style-type: none"> – Poezia lirică a secolului XIX și XX (trei poezii la alegerea profesorului și elevului); – <i>Miorița</i>, baladă populară; – Ion Creangă – <i>Moș Ion Roată și Unirea</i>; – Anton Pavlovici Cehov, <i>Cameleonul</i>; – Barbu Ștefănescu Delavrancea – <i>Hagi-Tudose</i> (fragment); – Mihail Sadoveanu – <i>Baltagul</i> (fragment) – Lucian Blaga: <i>Elogiul satului românesc</i> (Discurs de recepție rostit de Lucian Blaga, cu prilejul primirii sale în Academia Română). <p>Literatura antică Bibliografie pentru analiză</p> <ul style="list-style-type: none"> – <i>Epopeea lui Ghilgames</i>; – Biblia. Vechiul Testament. <i>Întâia Carte a lui Moise: Legenda potopului; Cântarea cântărilor</i>; – Biblia. Noul Testament. <i>Evanghelia după Matei</i>; – Homer: <i>Iliada</i> (fragmente din primul și al șaselea cântec: invocarea, întâlnirea lui Hector și Andromaha, cel de-al doilea fragment la alegere); – Sofocle: <i>Antigona</i>. <p>Literatura populară Bibliografie pentru analiză</p> <ul style="list-style-type: none"> – Poezie populară mitologică (la libera alegere); – Creații populare epice: <i>Mănăstirea Argeșului; Zidirea Cetății Skadar, Toma Alimoș, Novac și corbul, Paparuda, Gruia lui Novac</i>; – Un basm popular românesc (la libera alegere); basme populare slave și ale altor popoare (la libera alegere); <p>Literatura veche (istoriografie) Bibliografie pentru analiză</p> <ul style="list-style-type: none"> – <i>Învățăturile lui Neagoe Basarab către fiul său Teodosie</i> (fragment); – <i>Cazania lui Varlaam</i>; – Croniciari: Grigore Ureche: <i>Letopisețul țării Moldovei</i>; Dimitrie Cantemir: <i>Istoria ieroglifică</i>; Miron Costin: <i>Viața lumii</i>; Ion Neculce: <i>O samă de cuvinte</i>; – Constantin Cantacuzino: <i>Istoria Țării Rumânești</i> (fragment); <p>Umanismul și renașterea Bibliografie pentru analiză</p> <ul style="list-style-type: none"> – Dante: <i>Divina comedie, Infernul</i> (fragmente, la alegerea elevilor și profesorului); – Petrarca: <i>Canționierul</i> (selecție); – Giovanni Boccaccio: <i>Decameroul</i> (o poveste și trei nuvele la alegere); – Cervantes: <i>Don Quijote</i> (fragmente: prefața, capitolul I, al VII-lea și al VI-II-lea); – Shakespeare: <i>Romeo și Julieta</i>; – Molière: <i>Avarul</i>;

	<p>Începuturile literaturii în limba română Bibliografie pentru analiză – Poezii Văcărești (Ienechiță, Alecu, Nicolaie, Iancu) – Vasile Cârlova: <i>Inserare, Rugăciune, Ruinurile Târgoviștei</i> (la alegere) – Ion Budai Deleanu: <i>Țiganiada</i> (fragment) Generația pașoptistă Bibliografie pentru analiză – Ion Heliade Rădulescu: <i>Zburătorul</i>; – Grigore Alexandrescu: <i>Umbra lui Mircea. La Cozia; Câinele și câțelul, Toporul și pădurea</i> (la alegere); – Vasile Alecsandri: <i>Chirița în provincie, Sfârșit de toamnă. Istoria unui ban, Malul Siretului</i>, (la alegere); – Dimitrie Bolintineanu: <i>Manoil</i>; – Costache Negruzzi: <i>Alexandru Lăpușeanu</i>; – Alexandru Odobescu: <i>Pseudokynegetikos</i> (fragment) – Bogdan Petriceicu Hașdeu: <i>Răzvan și Vidra</i> – Nicolae Filimon: <i>Ciocoi vechi și noi</i> Texte la alegere: – Ion Luca Caragiale, <i>D-ale carnavalului</i> (legătura cu filmul și teatrul); – Barbu Ștefanescu Delavrancea, <i>Apus de soare</i>; – Marin Preda: <i>Moromeții</i>; – Liviu Rebreanu, <i>Ion</i>; – Agatha Christie/Boris Akunin (operă la alegerea elevilor și a profesorului); – Tolkien: <i>Stăpânul inelelor</i> (cartea întâi); – <i>O mie și una de nopți</i> (la libera alegere); – Homer: <i>Odiseea</i>; – Miturile și legendele antice (grecești, romanice, slave, la alegerea elevilor și profesorului; izvoare: Robert Graves, <i>Miturile Greciei antice</i>; Ilie Danilov, <i>Dicționar de mitologie slavă</i>, etc.); – Rabelais: <i>Gargantua și Pantagruel</i> (fragment – Scrisoarea lui Gargantua către Pantagruel)/<i>Erasmus de Rotterdam: Elogiul nebuniei</i>; – J. K. Rowling: <i>Harry Potter</i>; – Mihai Avramescu: <i>Tinerețe frântă</i>; – <i>Viața Sfântului Sava</i></p>
	<p>CULTURA COMUNICĂRII</p> <p>1. Ortografia. Principiile de bază ale ortografiei limbii literare române. Ortografia și rolul îndreptarelor ortografice, ortoepice și de punctuație. Scrierea cu majusculă (scrierea formulărilor de politețe și a titlurilor oficiale și onorifice din fața numelui, scrierea instituțiilor, scrierea denumirilor diferitelor manifestări, denumirea monumentelor, a documentelor, legilor, operelor de artă etc.). Aliniatul. Scrierea cu liniuța de unire. Scrierea cuvintelor compuse. Reguli de folosire a virgulei.</p> <p>1. Comunicarea orală și scrisă. Prezentarea sistematică orală pe subiecte date. Alcătuirea alineatelor în unități logice într-o compunere. Căutarea și argumentarea ideilor din text – redarea orală și scrisă a subiectului. Selecția din referințele bibliografice, publicistice, folosirea enciclopediilor și dicționarilor.</p>

Termeni-cheie ai conținutului: literatura veche, literatura populară, literatura în epoca Umanismului și a Renașterii, istoria limbii, fonetică cu fonologie.

INSTRUCȚII PENTRU REALIZAREA DIDACTICO-METODICĂ A PROGRAMEI ȘCOLARE

I. PLANIFICAREA PREDĂRII ȘI ÎNVĂȚĂRII

Predarea și învățarea limbii și literaturii române trebuie să contribuie la dezvoltarea spiritului creativ și de cercetare, la dezvoltarea cunoștințelor, valorilor și abilităților funcționale ale elevilor pentru a le putea folosi în educația lor ulterioară, în activitatea profesională și în viața de zi cu zi; la formarea conștiinței de păstrare a patrimoniului cultural național și mondial; să fie capabili pentru o viață într-o societate multiculturală; să însușească competențele generale și interdisciplinare relevante pentru participarea activă în comunitate și învățare pe tot parcursul vieții.

Calitatea și durabilitatea cunoștințelor, abilităților și atitudinilor elevilor depind în mare măsură de principiile, formele, metodele și instrumentele utilizate în procesul de învățare. De aceea predarea modernă a limbii și literaturii române presupune realizarea scopurilor propuse prin mărirea activităților cognitive ale elevilor, respectul și aprecierea principiilor didactice (în special: principiul însușirii conștiente și active; principiul întemeierii științifice a cunoștințelor; principiul exemplificării, sistematizării, structurării și continuității), precum și aplicarea adecvată a formelor, metodelor, procedeeleor și mijloacelor de predare stabilite și confirmate de practica și metodică modernă de predare și învățare a limbii și literaturii române (în special: diferite forme de organizare a învățării, precum și utilizarea metodelor de comunicare logică și de specialitate, în dependență de capacitățile elevilor de a le însuși și folosi).

Alegerea anumitor forme, metode, procedee și mijloace de predare este condiționată, în primul rând, de finalitățile pe care trebuie realizate și apoi de conținuturile care vor ajuta la realizarea finalităților prevăzute.

Predarea și învățarea limbii și literaturii române se realizează în săli de clasă și cabinete specializate pentru această disciplină, care trebuie să fie echipate în conformitate cu normativele legislative prevăzute pentru liceu. Parțial, predarea și învățarea se pot organiza și în alte spații școlare (bibliotecă-mediatică, săli de lectură, cameră audiovizuală etc.).

În predarea limbii și literaturii române, se folosesc manualele (aprobatе de instituțiile acreditate pentru aprobarea lor), resursele scrise (biblioteca) și resursele electronice, importante pentru pregătirea elevilor de a utiliza independent diferite surse de dobândire a cunoștințelor în școală și în afara ei.

Domeniile Limbii, Literaturii și Culturii exprimării trebuie să reprezinte un întreg disciplinar, să se întrepătrundă și să se completeze. Prin urmare, numărul recomandat de ore este doar sugerat (pentru Limbă 32 de ore, pentru Literatură 80 de ore și pentru Cultura exprimării 36 de ore). Prin planificarea atentă a predării și învățării care trebuie să ducă la realizarea finalităților prevăzute pentru toate cele trei domenii, profesorul își va organiza singur numărul de ore, urmărind continuu rezultatele elevilor.

II. REALIZAREA PREDĂRII ȘI ÎNVĂȚĂRII DOMENIUL: LIMBA

Programa pentru clasa I de liceu în domeniul *Limba* este organizat în cinci domenii/teme și conformată cu finalitățile învățării în

această clasă (în raport cu atingerea cerințelor standardelor de învățământ ale elevilor).

Programa prevede extinderea cunoștințelor din domeniile învățate în învățământul elementar, dar și introducerea unor noțiuni noi.

Termeni generali de limbă. În cadrul acestei teme, elevii trebuie să dobândească cunoștințe de bază despre limbă ca fenomen social și despre limbă ca sistem de semne. Aceste cunoștințe generale, pe lângă valoarea lor general-educativă și importanța pe care o au pentru îmbunătățirea predării limbii române, trebuie să servească și la însușirea mai ușoară a materiei prevăzute la limbile străine.

Istoria limbii literare române. În cadrul acestei teme, predarea limbii trebuie să fie legată funcțional de predarea literaturii. De exemplu, textele din *Letopisețul* lui Miron Costin și *Descrierea Moldovei* a lui Dimitrie Cantemir trebuie legată de abordarea Literaturii vechi.

Stratificarea limbii. Caracteristicile de bază ale subdialectelor limbii române trebuie să fie în legătură cu operele literare corespunzătoare și/sau realizările cinematografice (de exemplu, pentru a ilustra subdialectul bănățean pot fi luate fragmente din romanul *Tinerete frântă* de Mihai Avramescu sau părți ale filmului cu același titlu). În cadrul acestei teme trebuie abordate noțiunile de *dialecte istorice* și de *subdialecte ale limbii române*.

Fonetica (cu fonologia și morfologia). Descrierea modului de articulare a sunetelor limbii române trebuie să fie comparată cu pronunțarea lor într-o limbă străină cunoscută elevilor (de ex. sunetele nazale în limbile română și franceză). De asemenea, elevii trebuie să acorde atenție importanței articulării corecte a sunetelor în vorbire. Având în vedere faptul că elevii au dobândit deja în învățământul elementar cunoștințe de bază despre alternanțele vocalice și consonantice, o atenție deosebită trebuie acordată aplicării în practică a acestor fenomene fonetice, cu accentul pe formele în care elevii greșesc cel mai mult. De exemplu: pluralul cuvintelor: *tânăr - tineri*, *sămânță - semințe* etc.

Prozodia. Cunoștințele despre accentuarea și pronunțarea corectă a cuvintelor în limba română trebuie să fie aplicabile, adică trebuie să contribuie la utilizarea complexă a normelor limbii literare pentru ca elevii să-și îmbunătățească abilitățile expresive. În mediile în care limba vorbită nu este literară, elevii trebuie motivați să însușească pe deplin regulile limbii literare și să le aplice în toate situațiile de comunicare.

DOMENIUL: LITERATURA

Programa pentru clasa I de liceu din domeniul *Literatura* este organizată pe șapte domenii/teme în conformitate cu finalitățile prevăzute pentru această clasă (în raport cu atingerea cerințelor și standardelor de învățământ ale elevilor).

Literatura – artă a cuvântului. În cadrul acestei teme elevii vor face cunoștință cu noțiunea de artă și felurile acesteia, vor învăța ce înseamnă literatura ca artă a cuvântului și vor face comparație cu alte arte. Se recomandă să se efectueze comparația diferitelor forme de exprimare (cuvântul, tonul, sunetul, forma...).

Cititul și studiul operelor literare. Această temă trebuie să ajute elevii să facă legătura dintre modalitățile cunoscute de interpretare a operelor literare și științele literaturii. Temele posibile pentru interpretare sunt: opera literară ca subiect estetic – structura operei literare, recepția și influența operei literare asupra cititorului. Conținuturile propuse trebuie să permită citirea și interpretarea operelor literare, înțelegerea genului literar, epocii literare și a tradițiilor culturale. Elevii fac cunoștință cu sursele primare și secundare pentru studiul operei literare. Se introduc noțiunile și tipurile operelor literare (literatura ca obiect de cunoaștere a teoriei literare, istoria literaturii și criticile literare).

Genurile și speciile literare. Ele se sistematizează și, apoi, pe baza exemplurilor, cunoștințele dobândite în școala elementară se îmbunătățesc și extind: opera lirică, epică și dramatică, poezia lirică, poezie epică, nuvela, romanul, opera dramatică.

Literatura antică. Semnificația și valorile literaturii antice (subiectul, caracteristicile, contribuția ei la păstrarea patrimoniului cultural). Epopeea în literatura antică (rolul mitului în imaginea despre lume, temele epopeii, epopeea homerică). Lumea biblică (concepția și morală). Tragedia antică (trăsăturile, tradițiile, valorile universale care

se afirmă prin aceste opere). Este important să legăm cunoștințele din istorie și istoria artei cu creațiile literaturii antice.

Literatura populară. Noțiunea și caracteristicile literaturii populare. Clasificarea literaturii populare. Structura basmului popular. Caracteristicile basmului (comparația dintre mit și basm, civilizațiile orientale și cele occidentale – în cazul în care profesorii și elevii vor alege *O mie și una de nopți*, să se depisteze valorile și ideile prezente în diferite forme artistice).

Literatura religioasă și veche. Literatura română și cultura în epoca medievală. Valorile artistice/literare ale literaturii române vechi (istoriografia). Caracteristicile celor mai de seamă opere care aparțin literaturii religioase scrise cu alfabet chirilic.

Renașterea și Umanismul. Renașterea și Umanismul în literatură și artă. Importanța Umanismului și a Renașterii pentru dezvoltarea culturii europene și pentru dezvoltarea civilizațiilor lumii. Diferențe și asemănări cu epocile precedente.

Domeniile /temele din literatură sunt însoțite de conținuturi corespunzătoare: operele literare pentru analiză și conținutul la alegere.

Tot ceea ce se citește și analizează la orele de literatură, se consideră lectură școlară. Operele literare pentru care este nevoie de mai mult timp să fie citite, se consideră lectură pentru acasă. Pentru citirea ei este nevoie să se ofere elevilor mai mult timp pentru lectură ca să poată să fie incluși ulterior în interpretarea operelor citite la orele de limbă și literatură română. Acest lucru trebuie avut în vedere atunci când se planifică ordinea și metodele de predare, deoarece lectura pentru acasă este însoțită de proiecte de cercetare mai vaste și mai detaliate. Cu ajutorul exercițiilor pentru lectura de cercetare și pentru proiecte de lectură pe termen lung, elevii se vor pregăti mai bine pentru munca în clasă, ceea ce va contribui în mod benefic la realizarea principiului de economisire a timpului de predare a lecției.

Se extind cunoștințele despre noțiunile de teorie a literaturii însușite în școala elementară și se introduc unele noțiuni noi. Noțiunile abordate dobâdesc un nou context istoric, iar noțiunile noi sunt introduse pentru a spori capacitatea receptivă. Programa de predare și învățare a limbii și literaturii române prevede însușirea sau consolidarea următoarelor noțiuni de teorie a literaturii:

Poezia lirică: caracteristicile poeziei lirice; poezia lirico-epică, felurile poeziei lirice; cul liric.

Poezia epică: caracteristicile genului epic; clasificarea genului epic: epopee, poezie epică, eroul operei epice; povestirea, povestea, nuvela, romanul; mitul/legenda, snoava, basmul; narațiunea la persoana I, la persoana a II-a și la persoana a III-a; descrierea, dialogul, monologul, monologul interior; naratorul (povestitorul); povestirea cronologică și retrospectivă; episodul, digresiunea.

Opera dramatică (genul dramatic): caracteristicile genului dramatic. Clasificarea operelor dramatice: tragedia, comedia, drama; conflictul dramatic; teatrul; drama antică; unitatea dramatică; prologul, epilogul; tragedia, conflictul tragic, tragismul, eroul tragic; protagonistul, antagonistul; comedia, speciile comediei: comedia de caracter, comedia de moravuri (societatea), comedia de situații (intriga); comedia dell'arte; felurile comicului: comicul de limbaj, comicul de caracter, comicul de situații. Realizarea scenică a unui text dramatic.

Versificația/metrica: ritmul, versul, versul liber, versul legat; felurile versurilor; hexametru, acrostihul; strofa, felurile strofelor, tipurile de rimă; măsura; cezura, sonetul, terțina, canțona.

Stilistica: noțiunea de stil; figurile de stil; alegoria, aliterația, asonanța, apostroful, gradația, epitetul, elipsa, eufemismul, inversiunea, invocația, ironia, sarcasmul, contrastul (antiteza), comparația, metafora, metonimia, onomatopeea, personificarea, simbolul, hiperbola, paralelisme lirice.

Alte noțiuni: anticul, mimesisul, evaghelia, predicile – cazanie, parabola, hagiografia, biografia, lauda, litera; citatul, parafraza, nota de subsol; Umanismul, Renașterea, petrarchismul; beletristica, sincretismul.

Din cele 148 de ore de predare în cursul anului, se propune ca 80 de ore să fie dedicate literaturii, unde se analizează, consolidează și sistematizează conținuturile din literatură. Deoarece numărul total de opere literare pentru analiză este de 29, dar pe lângă acestea, profesorii și elevii mai pot alege încă opt conținuturi propuse (în dependență de interesele și abilitățile elevilor), numărul total de 37 de opere literare

face posibilă stabilirea dinamicii analizei pentru fiecare conținut literar la două sau trei ore școlare. Unele opere literare se vor putea realiza într-o oră, iar altele în două sau trei ore, astfel că profesorul este cel care propune și planifică dinamica muncii la orele de învățare, consolidare și sistematizare a materiei incluzând aici și diferite niveluri de analiză (interpretarea, analiza sau recenzie-păreră), precum și legarea conținuturilor didactice din literatură cu cele de limbă (de ex.: când este vorba de istoria limbii, se vor citi următoarele texte: *Scrisoarea lui Neacșu din Câmpulung*, *Istoria ieroglifică* de Dimitrie Cantemir (fragment), *O seamă de cuvinte* de Ion Neculce (o legendă) cu alte texte religioase). O altă recomandare pentru profesori se referă la interpretarea comparativă a textelor provenite din diferite epoci istorice, culturale și de gen (de exemplu, comparația tradițiilor epice de la noi cu cea sumeriano-babiloniană, elenă, slavă etc.; comparația elementelor structurale și motivele poeziilor epice, a epeoelor, poveștilor populare și a textelor religioase etc.). Profesorul trebuie să acorde o atenție deosebită diversității relațiilor stabilite între lucrările canonice ale literaturii naționale și mondiale și formele dominante moderne de exprimare artistică (romanul modern, opera dramatică, filmul, desenele animate, benzile desenate, teatrul, conținuturile istorico-educative la televiziune și Internetul etc.).

Elevii fac cunoștință cu planul de învățământ, conținutul disciplinei și metodele de lucru. Elevilor li se explică importanța pregătirii planificate și din timp util pentru orele de analiză a lecturii școlare (citirea și interpretarea operelor literare, utilizarea manualelor, utilizarea surselor primare și secundare pentru interpretarea operelor literare).

Opera literară este introdusă în predare prin lectură conștientă și afectivă, prin exerciții pregătitoare, prin muncă de cercetare și prin proiecte de lucru.

Niveluri de abordare. Interpretarea lucrării literare poate fi realizată și planificată pentru analiză în diferite niveluri (referire, prezentare, interpretare).

Munca în timpul orelor. Fenomenele și noțiunile literare sunt abordate pe baza operelor literare planificate de dinainte. În activitatea propriu-zisă, ținând seama de principiile metodologice de bază și de lucru, se utilizează metode adecvate de cunoaștere, logice și speciale (profesionale). Metodele adecvate și unitate procedeele teoretice și practice sunt esențiale pentru predarea reușită a literaturii; cunoștințele teoretice și literare sunt interpretate ca fenomene specifice în anumite opere artistice, iar cunoștințele despre ele se dezvoltă și perfecționează continuu.

Dezvoltarea competențelor de citire. Elevii sunt instruiți pentru utilizarea activă a tuturor tipurilor de citire (afectivă, explorativă, expresivă și interpretativă, citire cu voce tare, citire cu notițe, citirea în sine) și, mai ales, citirea atentă, citirea cu transpunere și înțelegere în evaluarea operei literare.

Activități creative privind interpretarea operei literare. Pe lângă lectura propriu-zisă a textului, drept activitate creativă de prim rang, în predare se organizează și activități creative adecvate legate de analiza unei opere literare. Cu ajutorul acestor activități se mărește interesul elevilor pentru literatură, pentru opere literare și autori, se aprofundează și completează interesul cititorilor și se îmbunătățesc competențele de citire. Activitățile creative se realizează pe cale orală (exerciții de conversație, discuții, conversații, monologuri, recitare și vorbire), în scris (scrierea eseurilor, compunerilor, temelor de casă) și producție combinată (referate și prezențații).

Conținuturile la alegere completează partea obligatorie a programei școlare. Profesorul este obligat ca în acord cu elevii, pe lângă analiză literară din programa obligatorie să analizeze încă opt opere din programa opțională.

Evaluarea progresului elevilor este continuă și sistematică. Se evaluează activitatea elevilor în timpul fazei de pregătire a muncii, precum și activitatea lor la oră, activitatea în timpul abordării operelor literare, frecvența anunțării, calitatea răspunsurilor, originalitatea și argumentarea atitudinilor, respectarea punctelor de vedere a altor elevi și a opiniilor diferite, atitudinea față de muncă, abilitatea de a aplica cunoștințele teoretice în împrejurări concrete. Evaluarea include, de asemenea, exprimarea în scris a elevului (temele pentru acasă legate de anumite opere literare; până la șase teme pentru acasă pe an). Evalua-

rea poate fi efectuată și cu ajutorul testelor, pentru a obține informații directe despre cunoștințele actuale ale elevilor.

DOMENIUL: CULTURA EXPRIMĂRII

Programa pentru clasa întâi a liceului în domeniul *Cultura exprimării* este organizată să cuprindă și subînțealgă patru abilități: scrierea și comunicarea orală (drept abilități productive) și ascultarea și citirea (abilități receptive). Pregătirea pentru scrierea tezei, scrierea și corectarea tezei implică în total 16 ore, patru pentru fiecare teză.

Pregătirea pentru teză este o activitate continuă și nu se limitează la o singură oră (înainte de scrierea tezei). La scrierea tezei se cere și se notează respectarea obligatorie a normelor ortografice și de punctuație, dar și respectarea regulilor gramaticale ale limbii române.

Abilitățile de citire prin înțelegere implică citirea de texte literare și alte tipuri de texte prin recunoașterea explicită și implicită a informațiilor date în aceste texte și prin identificarea relației cauză-efect între elementele conținutului.

Predarea și învățarea limbii și a culturii exprimării se realizează împreună cu predarea și învățarea literaturii.

În timpul realizării conținuturilor de limbă se propune:

- observarea fenomenelor lingvistice în anumite exemple cores-punzătoare, bazându-se pe simțul de limbă al elevului;
- aplicarea regulilor gramaticale;
- exersarea;
- utilizarea tabelor;
- întocmirea de desene, de scheme, de grafice;
- obișnuirea și încurajarea elevilor să folosească o bibliografie de calitate cores-punzătoare, manuale, ghiduri, dicționare, lexicoane, glosare.

РУСКИ ЯЗИК И КЊИЖВНОСЦ

Циль учения руского языка и кнїжвносци то унапредзоване язичней и функциональной писменосци; здобуване и пестоване язичней и кнїжвней культуры; оспособоване за толковане и вредноване кнїжвних ділох; афирмоване и прилапйоване вредносцох гуманистичного образования и воспитания школярох; розвиване особного национального и культурного идентитету, любви гу мацеринскому языку, традиції и культуры Руснацох и других народох и етнїчних заеднїцох.

ОБЩА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА

Школяр позна обласци руски язык и кнїжвносц, и шветову кнїжвносц. Добре влада з усну и писану комуникацију, односно бешедуе и пише по правилох стандардного руского языка. Зна формовац логични и стилски складни бешедовани и писани текст. Розуми и критично спатра пречитане и ма розвити власни словнїк. Ма звичай читац кнїжовни діла при чим доживюе пречитане и ма знания з помоцу хторих толмачи кнїжовне діло, односно чита же би упознал и лепше розумел себе и швет коло себе. Пречитал найважнїши кнїжовни діла рускей, сербскей и шветовей кнїжвносци. Розвил звичай и потребу же би преглїбйовал бешедну и читательну культуру пре власне усовершоване и охранныване и збогацоване национальной культуры.

Основни уровень

Јасно и чечно бешедуе у складзе зоз стандардним языком; ма культуру слуханя цудзого викладаня. Формуе едноставни бешедовани або писани, логични, стилски складни текст хтори добре структуровани; правилно хаснуе руску кирилку и розликуе ю од сербскей кирилки, зна написац тексти основних писаних жанрох хтори потребни за школоване и участвоване у друштвеним живоце. За рижни потреби чита кнїжовни и неуметнїчки тексти стредней чежкосци и критицки роздумуе о едноставних кнїжвних и неуметнїцких текстох.

Зна основни правила о языку; розликуе кнїжовни руски язык од бешедного и ма потребу учиц, чувац и пестовац кнїжовни язык. Позна специфичне место руского языка у фамелиї славянских

язикох и його блізкосц зоз карпатскима диялектама. Ма основни знаня о руских гласох, словох и виреченьох руского языка и зна применіц одредзени граматични правила у бешеди и писаню. Хаснуе розвити словнік, у складзе зоз уровнем образования, а слова примерани нагоди.

Зна авторох ділох зоз обовязней школкей програми и змещуе их до контексту творчого опусу и кнїжовноисторийного контексту. Зна навесц основни кнїжовноисторийни и поетички характеристики стилских епохох, напрамох и формацийох у розвою рускей, сербскей и шветовой кнїжовности и зна их повязца зоз ділами и писателями зоз обовязней лектири школкей програми. Обачуе и з прикладами аргументуе основни поетични, язични, естетски и структурни характеристики кнїжовних ділох зоз обовязней школкей лектири. Формуе читательни звикнуца и знаня похопуюци значене читаня за власни духовни розвој.

Стредні уровень

Ясно бешедуе пред аудиториемом о темох зоз обласци языка, кнїжовности и култури; зна составиц зложени бешедни або писани текст и прецизно представиц идеї; пре розлични потреби чита релативно чежки кнїжовни и неуметніцки тексти и ма витворени читательни смак характеристични за образованого человека; розуми зложени кнїжовни и неуметніцки тексти и критично роздумуе о нїх.

Ма широки знаня о языку вообще и основни знаня о языкох у швецe. Позна специфични розвој руского языка и його блізкосц зоз карпатскима диялектама. Розуми розвој кнїжовного руского языка Руснацох у дружтвем, историйним и культурним контексту. Ма широки знаня о гласох, словох и виреченьох у руским языку и того знане зна применіц у бешеди и писаню. Розликуе гласи и знаки руского языка од гласох и знакох сербского языка. Ма богати словнік и свидоме є рижнородности языка хтора му оможлівюе прецизно ше виразиц.

Толмачи ключни фактори структури кнїжовного тексту и його тематски, идейни, поетични, стилски, язични, композиційни и жанровски прикмети. Позна кнїжовни термини и адекватно их применюе при толмаченю кнїжовних ділох хтори предвидзени зоз програму. Самостойно обачуе и анализуе проблеми у кнїжовним ділу и зна аргументовац свойо думаня на основи примарного тексту. Хаснуе препоручену и ширшу, секундарну литературу при толмаченю кнїжовних ділох хтори предвидзени зоз програму.

Напредни уровень

Дискутуе о зложених темох зоз языка, кнїжовности и култури хтори предвидзени зоз наставну програму; ма розвити бешедніцки схопности; пише фахови текст на теми зоз языка и кнїжовности; критицки роздумуе о зложених кнїжовних и неуметніцких текстах на висшим уровню, укључуюци и авторово стилски поступки; формуе свидомосц о себе як читательови.

Ма подробнейши знаня о языку вообще, як и о граматике руского языка. Ма основни знаня о словнікох и структури словніцкей статї.

Критицки чита зложени кнїжовни діла зоз обовязней школкей програми, як и додатней (виборней) и зна их критицки толмачиц и вредновац. У толмаченю кнїжовного текста хаснуе вещей методи, попатрунки и компаративни приступ. Аргументовано виноши свой суд о кнїжовним ділу непрерывно маюци на розуме примарни текст, як и други тексти, анализуюци и поровнуюци их поетични, естетични, структурни и лингвистични прикмети, ведно зоз зложенима стилским поступками. Розширюе читательни знаня и применюе стратегиї читаня хтори усоглашени зоз типом кнїжовного діла и зоз читательнима цїлями (дожице, вигледоване, творчосц).

СПЕЦИФИЧНА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА: язык

Основни уровень

Ма основни знаня о тим цо то язык вообще, и хтори його функциї; почитуе свой язык и други языки. Позна специфични розвој руского языка и його блізкосц зоз карпатскима диялектама;

позна розлики у коцурскей и керестурскей бешеди; ма основни знаня о розвою кнїжовного языка, писма и правопису при Руснацох у Сербїї. Розуми розвој кнїжовного руского языка у дружтвем, историйским и культурним контексту. Ма основни знаня о гласох и знакох руского языка и розликуе их од сербских; позна файти словох, и подфайти; хаснуе коректну язичну норму при хаснованю формох словох и при їх твореню; правильно склада виречене и зна анализовац виречене хторе збудоване по основних моделох.

Ма основни знаня о значеню словох; позна словніки руского языка и зна их хасновац. Може ясно и чечно представиц свойо становиско, почитуюци кнїжовноязичну норму и правила учтивосци; ма культуру слуханя цудзого викладаня. Звладал складне писане едноставних формох и основних жанрох (письмо, биография, молба, жалба, вимога, ПП презентация и под.) у чїим виробку компетентно хаснуе руску кирилку и основни правила язичней норми. Свидоме є же хасноване руского языка на интернету подроумное хасноване стандардного руского языка, односно рускей кирилицы. На концу школованя составя матурску роботу почитуюци правила виробку фаховей роботи.

Стредні уровень

Ма ширши знаня о языку вообще и основни знаня о языкох у швецe, о їх медзисобней зродности и типах. Позна специфични розвој руского языка, його место у групи славянских языкох и блізкосц зоз карпатскима словацкима и украинскима диялектама. Позна розлики у коцурскей и керестурскей бешеди и причини їх наставаня.

Ма ширши знаня о гласох руского языка и розликуе их од сербских; розликуе руски од сербских знакох кирилки; зна правила о наглашованю словох и розликуе руски од сербского акценту; ма ширши знаня о файтох словох и їх подфайтох, їх формох и способох твореня, уплївох сербского языка и других языкох; препознава файти виреченьох и анализуе виреченя хтори творени по розличних моделох. Ма богати словнік и зна похасновац одвитующе слово у зависности од нагоди; унапрямени є гу збогацованю власного словніка. Виразно чита и пестуе власну бешеду. Составя зложени текст о розличних темох почитуюци язичну норму. Хаснуе фахову литературу и зна складно написац звит и реферат.

Напредни уровень

Ма детальнейши знаня о языку вообще и детальнейши знаня о граматике руского языка (акцентоване, состав словох, значене припадкох и дієсловних формох, структури виреченя, уплїви других языкох на руски язык); позна словніки руского языка и структуру словніцкей статї. Приповеда о вибраних темох як схопни бешеднік; уважно слуха и преценюе вербалну и невербалну реакцију свойого собеседніка и тому прилагодуе свою бешеду. Есей, фахови текст и новинску статью пише складно, дошлїдно применююци кнїжовноязичну норму.

СПЕЦИФИЧНА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА:кнїжовносц

Основни уровень

Порядне чита кнїжовни діла зоз обовязней школкей програми, препознава значних представителюх и їх діла зоз рускей, сербскей и шветовой кнїжовности. Накратко описуе свойо чувствє и дожице кнїжовного або другога уметніцкого діла. Обачуе и наводзи основни поетични, естетични и структурни прикмети кнїжовного и неуметніцкого тексту вигодного за обробку наставней градзи зоз языка и кнїжовности; зна их меновац и илюстровац. Розуми кнїжовни и неуметніцки текст: препознава их намењу, видуюе главни идеї текста; провадзи розвој одредзеной идеї у тексту; наводзи приклади зоз тексту и цитуе часц або часци же би анализовац текст або змоцнел особну аргументацију; резимуюе и парафразуе часци текста и текст у цалосци. Видвоєни проблеми анализуе на уровню основних пасмох значеня. Основни кнїжовни термини функционално повязуе зоз прикладами зоз кнїжовного текста. Розуми прецо читане значне за формоване и унапредзова-

	<p>Діла за обробок: <i>Поучоване Владимира Мономаха</i> <i>Слово о полку Игоревим</i> Стефан Лазаревич: <i>Слово любви</i> Гуманизм и ренесанса Гуманизм и ренесанса у Европи и у наших крајоох. Діла за обробок: Франческо Петрарка: <i>Канцоньер</i> (вибор сонетох) Данте Алигери: <i>Божествена комедия</i> Ђовани Бокачо: <i>Декамерон</i> Вилем Шекспир: <i>Гамлет</i> Мигел де Сервантес: <i>Дон Кихот</i> Иван Вишенски: <i>Послане епископом</i> Виборни змисти: Иво Андрич: Приповедки по вибору Юлијан Тамаш: <i>Центурион</i> Дж.Р.Р.Толкин: <i>Пан персценъох</i> (перши том) Правопис Правопис и його часци. Файти правопису (фонетски, морфологийни, мишани).Робота на правопису руского языка (Костелник,Надь, Кочиш и Рамач). Писане велькеј букви. Писане негациј ведно и окреме. Розкладане словох на концу шора. Скрацена. Усне и писане висловйоване Систематичне усне викладане на задату тему. Култура бешедного справованя. Одношене бешедніка и собешедніка. Толеранция. Култура дијалогу.</p>
--	---

Кључни поняца змиста: кнїжовносц старого вику, штредньовиковна кнїжовносц, народна кнїжовносц, кнїжовносц гуманизма и ренесанси, история языка, фонетика зоз фонологию.

УПУТСТВО ЗА ДИДАКТИЧНО-МЕТОДИЧНЕ ВИТВОРЙОВАНЕ ПРОГРАМИ

I. ПЛАНОВАНЕ НАСТАВИ И УЧЕНЯ

Настава и учене *руского языка и кнїжовносци* треба же би допринесли розвою творчого и вгледовацког духу котри оможливи школяром же би розвивали знаня, вредносци и функционални schopносци котри годни похасновац у дальшим образованю, у професионалней роботы и у каждодньовим живоце; формовали вредносни становиска зоз котрима очуваю националне и шветове наслідство; буду оспособени за живот у мултикултуралним дружеве; овладаю зоз общима и медзипредметними компетенциями, релевантними за активне участвоване у засднїци и цаложивотне учене.

Квалитет и тирвацосц знаньох, schopносцох и становискох школярох у велькеј миру завиша од принципох, формаох, методох и средствох хтори ше хасную у процесу ученя. Прето сучасна настава руского языка и кнїжовносци дава першенство витворйованю виходох зоз змоцнену думкову активносцу школярох, почитованьом дидактичних принципох (окреме: свидомей активносци школярох, науковосци, присподобеносци, поступносци, систематичносци и очиглядносци), як и адекватне применьоване тих наставних формаох, методох, поступкох и средствох чию вредносц утвердзели и потвердзели сучасна пракса и методика настави и ученя руского языка и кнїжовносци (скорей шицког: рижни форми организациј роботы и хасноване комуникативних, логичних и фахових (специјалних) методох присподобених змистом обробку и можливосцами школярох). Вибор окремених наставних формаох, методох, поступкох и средствох условени, скорей шицког, з виходами хтори треба витвориц, а потом и змистами хтори помогню же би ше преписани виходи витворели.

Порядна настава и учене руского языка и кнїжовносци виводзи ше у специјализованих учальних и кабинетох за тот предмет, хтори треба же би були опремени по нормативох за гимназиј. Часточно, вона ше организуе и у других школских просторийох (библиотеки-медиятеки, читальни, аудиовизуалней сали и под.).

У настави руского языка и кнїжовносци хасную ше учебниќи и приручниќи (за котри допущене дал Национални просветни совет Републики Србиј).

Обласци Язык, Кнїжовносц и Язична култура треба же би творели предметну цалосц, же би ше преплетали и дополњовали. Прето препоручене число годзинох лем приближне (за обласц Язык 32, за Кнїжовносц 80, а за Язичну културу 36). З уважним планованьом настави и ученя котри потребни же би ше з нїма витворели

предвидзени виходи за шицки три обласци, наставник сам, зоз провадзеньом резултатох школярох, розпоредзи число годзинох.

II. ВИТВОРЕНЕ НАСТАВИ И УЧЕНЯ ОБЛАСЦ: ЯЗИК

Програма за першу класу гимназиј у обласци *Язык* организована до трох обласцох/темох и усоглашена зоз виходами ученя за тоту класу (а по опису стандардох школярских посцигнуцох). Програма предвидзуе преширйоване знаньох зоз обласцох обробених у основней школи, але и уводзене нових поняцох.

Общи поняца о языку. У рамику теј теми школяре треба же би здобули основни знаня о языку як друштвеног зявеня и языку як системи знакох. Тоты общи знаня, попри свој общеобразовней вредносци и значносци за олегчоване и полепшоване настави руского языка, треба же би послужели и при легчайшому звладованю градива зоз страних языкох.

Руски язык у фамелиј славянских языкох. У рамикох теј теми треба указац на одношеня руского языка зоз украинским, польским и словацким языком на прикладох. Початок писменосци при Руснацох и язык перших обявених ділох поровнац зоз сучасним языком.

Фонетика и фонология. Тест за школярох– бешеда и вигваряне гласох. Вигваряне гласох и улога бешедних органаох. Подзелене гласох руского языка (по месце и способе твореня, як и по вертикалним и горизонталним рушаню языка).Склад, дефиниция, структура и дзелене словох на склади. Наглашка у руским языку.

ОБЛАСЦ: КНЇЖОВНОСЦ

Програма за першу класу гимназиј у обласци *Кнїжовносц* организована до седем обласцох/темох и усоглашена зоз виходами ученя за тоту класу (а по опису стандардох школярских посцигнуцох).

Увод до преучованя кнїжовного діла. У рамикох теј теми школяре ше упознаю зоз поняцом и файтами уметносци, спознаю кнїжовносц як уметносц словох и годни ю поровнац зоз другима уметносцами. Препоручене же би ше поровнали розлични средства виражованя (слово, тон, звук, форма...).

Техника вгледованя кнїжовного діла. Тота тема треба же би повязала школяром познати приступ гу кнїжовному ділу зоз наукама о кнїжовносци. Предвидзени змисти треба же би оможливели читане и толковане кнїжовних ділох, похопйоване кнїжовного жанру, кнїжовних епохох и културних традицийох. Школяре ше упознаю зоз примарним и секундарним жридлом при преучованю кнїжовного діла. Читане школярох з намиру же би преучова-

ли, водзели призначки; работа у библиотеки. Наукова апаратура (библиографија, фусноти). Писана шкољарска вигледовацка работа. Уводзи ше поняце и файти науки о кнїжвносци (кнїжвносц як предмет теорії кнїжвносци, исторії кнїжвносци и кнїжвней критики).

Кнїжовни роди и файти. Систематизуе ше и на прикладох обновуе и преширюе знаня котри здобути у основней школи: лирска, епска и драмска поезия, лирска писня, епска писня, уметнїцка приповедка, роман, драма.

Кнїжвносц старог вику. Значносц и вредносци кнїжвносци старог вику (тематика, прикмети, доприношене културному нашлїдству). Еп у кнїжвносци старог вику (улога мита у слики швета, тематика швета, гомерски еп). Библијски швет (значене и поуки). Антична трагедия (прикмети, традиция, универзални вредносци хтори афирмуе). Значне повязац знаня зок исторії и исторії уметносци зок кнїжвну творчосцу старог вику.

Народна (усна) кнїжвносц. Примети народней кнїжвносци. Класификация усней кнїжвносци. Прикмети сказки (мож повнац мит и сказку, восточну и заходну цивилизация).

Штрედньовиковна кнїжвносц. Початки писменосци славянских народох. Прикмети и файти дїлох штредньог вику у Киевскей Руси.

Гуманизем и ренесанса. Гуманизем и ренесанса у кнїжвносци и уметносци. Значносц гуманизма и ренесанси за розвой европскей култури и цивилизацияї. Розлики и подобносци зок предходнима епохама.

Обласци/теми зок кнїжвносци провадза одвитууюци змисти: кнїжовни дїла за за обробок и виборни змисти.

Шицко цо ше чита и обрабя у настави кнїжвносци, то лектира. Дїла за котри потребне шкољаром вецей часу же би их пречитали, трима ше же то домашня лектира. За ей читане потребне охабиц вецей часу же би ше шкољаре активно уключели до наставней интерпретацияї на годзинох руского языка и кнїжвносци. Тото треба мац у оглядзе при планованю рядошлїда и способу витворїювана настави, прето же домашню лектуру провадза обсяжни и детални вигледовацки проекти. З помоцу задаткох за вигледовацке читане и длугорочних проектох читаня, шкољаре ше сигурно пририхтаю за роботу на годзини.

Преширюю ше знаня о кнїжвнотеорийних поняцох хтори обрабяни у основней школи и уводза ше нови поняца. Обрабяни поняца доставаю нови историйни контекст, а нови поняца ше уводза же би ше змоцнела рецептивна способносц. Програма настави и ученя руского языка и кнїжвносци предвидза обробок або утвердзоване шлїдующих кнїжвнотеорийних поняцох:

- **Лирика:** прикмети лирскей кнїжвносци, лирска и лирско-епска писня; файти лирскей поезии; лирски субект.
- **Епика:** прикмети епскей кнїжвносци; подзелене епскей кнїжвносци: еп (шпив, епопея), епска писня, епски юнак; приповедка, новела, роман; едноставни форми; нарация (приповедане) у першей, другей и трецей особи; описоване (дескрипция), диалог, монолог, нукашнї монолог; наратор (приповедач); ретроспективне и хронологийне приповедане; ретардация, епизода, дигрессия.
- **Драма (драмска кнїжвносц):** прикмети драмскай кнїжвносци. Подзелене драмскай кнїжвносци: трагедия, комедия, драма у узшим смислу; драмске зражен; театар; антична драма; драмске единство; пролог, епilog; трагедия, трагичне зражене, трагична вина, трагични юнак; протагонист, антагонист; катарза; комедия, файти комедии: комедия характеру, норови (дружтва) и ситуации (интриги); commedia dell'arte. Сценска реализация драмского тексту.
- **Версификация/метрика:** ритем, стих, вязани и шлебодни стих; файти стиха: гексаметер; акростих; строфа, файти строфох, файти римох; сонет, терцина, канцона, канцониер.
- **Стилистика:** поняце стила; стилски фигури; алегория, алитерация, асонанца, апострофа, градация, епитет, стасмни епитет, елипса, евфемизем, инверзия, инвокация, ирония, сарказем, контраст (антитеза), компарация (поровноване), метафора, метонимия, ономатопея, персонофикация, символ, хипербола, лирски паралелизми.

– **Други поняца:** антика, евангелия, бешеда, слово, биография, апокрифи, гагиография; цитат, парафраза, фуснота; гуманизем, ренесанса, петраркизем; белетристика, синкретизем.

Од 148 годзинох на хторих ше у цеку рока реализуе настава, предклада ше же би ше на 80 годзинох обрабяли, утвердзовали и систематизовали змисти зок кнїжвносци. За обробок даедних кнїжвних дїлох будзе потребна една годзина, а даедни ше оброби на двох або трох и наставнїк тот хтори предвидзуе и плануе динамику роботи на годзинох обробку, утвердзованя и систематизацияї градива уключуюци до того и розлични уровнї обробку (интерпретация, приказ, огляднуце), як и повязоване наставних змистох зок кнїжвносци зок змистом зок языка. Ище едно препоручене наставнїкови одноши ше на компаративне повязоване и толковане текстох хтори приходза зок рижних историйних, културних и жанровских рамикох.

Уровнї обробку. Толковане кнїжвного дїла меже ше реализовац и плановац за обробок на рижних уровнїох (огляднуце, приказ, интерпретация).

Робота на годзини. Кнїжовни заявня, термини и поняца обрабяю ше зок постредованьом планованих кнїжвних дїлох.

Розвиване читательних компетенцийох. Шкољаре ше уча же би активно применювали шицки файти читаня.

Творчи активносци при обробку кнїжвного дїла. Попри читаня у настави ше организуо одвитууюци творчи активносци при обробку кнїжвного дїла. Творчи активносци реализуо ше як усна продукция (бешедни вежби, дискусиї, розгварки, монологи, рецитоване и бешедоване), писмена продукция (писане есейох, роботох, домашнїх задаткох) и комбинована продукция (реферат и презентация).

Виборни змисти дополнюо обовязну часц програми.

Вредноване напредованя шкољара континуиране и систематичне. Вреднуе ше активносц у пририхтууюцей фази роботи и под час роботи на годзини, участвоване у работи при толкованю дїла, частосц выявня, квалитет одвитох, оригиналносц и аргументоване становискох, почитоване становиска других шкољарох и иншаких попатрункох, одношене гу работи, способносци применювана теорийних знаньох. Вредноване облапя и писмене виражоване (домашнї задатки при конкретних кнїжвних дїлох; рочне до шейсц домашнї задатки). До вреднованя може войсц и плановане тестиране.

ОБЛАСЦ: ЯЗИЧНА КУЛТУРА

Програма за першу класу гимназии у обласци *Язична култура* организована так же подроумуе штири схопносци: писане, бешеду, слухане и читане. Пририхтоване за виробок писменого задатка, сами виробок и виправок писменого задатка подроумую вкупно 16 годзини, по штири за кажди писмени.

SLOVENSKÝ JAZYK A LITERATÚRA

Cieľ učenia *slovenského jazyka a literatúry* je zdokonalenie jazykovej a funkčnej gramotnosti; získavanie a pestovanie jazykovej a literárnej kultúry, používanie jazyka v bilingválnom prostredí; uschopňovanie pre analýzu a hodnotenie literárnych diel; uplatnenie a akceptovanie hodnôt humanitného vzdelávania a výchovy žiakov; rozvoj osobnej, národnostnej a kultúrnej identity, lásky k materinskému jazyku, tradícii a kultúre slovenského národa a iných národov a etnických spoločností.

VŠEOBECNÁ KOMPETENCIA PREDMETU

Žiak má vedomosti z oblasti slovenského jazyka a slovenskej a svetovej literatúry. Ovláda ústnu a písomnú komunikáciu: hovorí a píše v súlade s pravidlami slovenského jazyka, tvorí logický a štylistický zosúladený hovorený prejav a písaný text, rozumie a kriticky premýšľa o tom, čo prečíta, má vyvinutú slovnú zásobu. Číta, prežíva a analyzuje literárne dielo; využíva čítanie, aby lepšie pochopil seba, iných a svet vókol seba; prečítal najdôležitejšie literárne diela zo svojho národného a svetového kultúrneho dedičstva. Má zvyk a potrebu rozvíjať hovorenú a čitateľskú kultúru kvôli vlastnému zdokonaľovaniu, ale aj kvôli zachovaniu a obohacovaniu národnej kultúry.

Základná úroveň

Hovorí jasne a plynule, uplatňuje pritom pravidlá spisovného jazyka; má vypestovanú kultúru pozorne počúvať cudzí výklad. Tvorí jednoduchší hovorený prejav alebo písaný text, ktorý je logický, dobre štruktúrovaný a štylisticky zosúladený; ovláda základné písané žánre dôležité pre školenie a zapojenie sa do spoločenského života. Na rôzne účely číta jednoduchšie literárne a neumelecké texty, rozumie jednoduchšie literárne a neumelecké texty a kriticky uvažuje nad jednoduchým literárnym a neumeleckým textom.

Má základné vedomosti o jazyku vôbec; rozlišuje spisovný slovenský jazyk od nárečia a má potrebu učiť sa, chrániť a pestovať spisovný jazyk. Má základné vedomosti o hláskach, slovách a vetách slovenského jazyka a vie používať určité gramatické pravidlá v reči a v písme. Má rozvinutú slovnú zásobu v súlade so strednou úrovňou vzdelávania a slová používa v súlade so situáciou.

Pozná autorov diel z povinného školského programu a lokalizuje ich do kontextu tvorby a do literárnohistorického kontextu. Uvádza základné literárnohistorické charakteristiky jednotlivých literárnych období, smerov a skupín v rozvoji slovenskej a svetovej literatúry a dáva ich do súvisu s dielami a spisovateľmi z povinného čítania zo školského programu. Všima si a príkladmi argumentuje základné poetické, jazykové, estetické a štruktúrne charakteristiky literárnych diel z povinnej školskej lektúry. Formuje si čitateľské zvyky a vedomosti a uvedomuje si význam čítania pre vlastný duchovný vývoj.

Má pozitívny vzťah ku podujatiam, ktoré prezentujú jazykové a kultúrne hodnoty svojho národa.

Stredná úroveň

Hovorí pred auditóriom o témach z oblasti jazyka, literatúry a kultúry; zostavuje zložitejší hovorený prejav alebo písaný text, presne vyjadruje svoje idey; na rozličné účely číta zložitejšie literárne a neumelecké texty a má formovaný čitateľský vkus prislúchajúci vzdelanému človekovi; rozumie a kriticky uvažuje nad zložitejším literárnym a neumeleckým textom.

Má široké spektrum vedomostí o jazyku vôbec a základné vedomosti o jazykoch sveta. Pozná základné charakteristiky nárečí slovenského jazyka a zaraďuje vývoj spisovného jazyka Slovákov do spoločenského, historického a kultúrneho kontextu. Má široké spektrum vedomostí o hláskach, slovách a vetách slovenského jazyka a vie tie vedomosti uplatniť pri vyjadrovaní a písaní. Má bohatú slovnú zásobu a jazyk chápe ako veľký počet možností, ktoré mu slúžia na to, aby sa správne a presne vyjadroval.

Analyzuje kľúčové prvky štruktúry literárneho textu ako i jeho tematické, ideové, poetické, štylistické, jazykové, kompozičné a žánrové vlastnosti. Pozná literárne termíny a adekvátne ich uplatňuje pri analýze literárnych diel, ktoré sú určené programom. Samostatne si všima a analyzuje problémy v literárnom diele a vie argumentovať faktami svoju mienku na základe primárneho textu. Používa odporúčanú sekundárnu literatúru pri analýze literárnych diel určených programom.

Má pozitívny vzťah ku podujatiam, ktoré prezentujú jazykové a kultúrne hodnoty svojho národa a iných národov.

Pokročilá úroveň

Diskutuje o zložitých témach z jazyka, literatúry a kultúry, ktoré sú určené učivom; má vyvinuté hovorové schopnosti; píše odborný text na témy z jazyka a literatúry; kriticky sa hlbšie zamýšľa nad zložitejším literárnym a neumeleckým textom, zapája aj autorove štylistické postupy; buduje vedomie o sebe ako čitateľovi.

Má podrobnejšie vedomosti o jazyku vôbec, ako i o gramatike slovenského jazyka. Má základné vedomosti o slovníkoch a vie používať rôzne druhy slovníkov.

Kriticky číta, analyzuje a hodnotí zložitejšie literárne diela z povinného a voliteľného školského programu. Používa viacero metód, aspektov a komparatívnych prístupov v analýze literárneho textu. Svoj posudok o literárnom diele odôvodňuje argumentmi, pričom má stále na zreteli primárny text, ako i iné texty, analyzuje a porovnáva ich poetické, estetické, štruktúrne a lingvistické vlastnosti, vrátane i zložitejšie štylistické postupy. Rozširuje si čitateľské vedomosti a uplatňuje stra-

tégie čítania, ktoré sú v súlade s typom literárneho diela a s čitateľskými cieľmi (zážitok, výskum, tvorba).

Má pozitívny vzťah ku podujatiam, ktoré prezentujú jazykové a kultúrne hodnoty svojho národa a iných národov a aktívne berie účasť v nich.

ŠPECIFICKÁ PREDMETOVÁ KOMPETENCIA: jazyk

Základná úroveň

Má základné vedomosti o tom, čo je jazyk všeobecne a ktoré má funkcie; uctieva si svoj jazyk a uctieva si aj jazyky iných národov. Pozná základné charakteristiky nárečí slovenského jazyka a má vedomosti o nárečovom podklade spisovného jazyka; má základné vedomosti o rozvoji spisovného jazyka, písma a pravopisu Slovákov. Má základné vedomosti o hláskach slovenského jazyka; pozná slovné druhy, uplatňuje normu spisovného jazyka pri jednotlivých tvaroch slov a pri tvorení slov; správne tvorí vetu a vie analyzovať vety utvorené podľa základných typov. Má základné vedomosti o význame slov; pozná najdôležitejšie slovníky slovenského jazyka a vie ich používať. Vie prezentovať vlastné názory, vyjadruje sa jasne a plynule, uplatňuje pravidlá spisovného jazyka a pravidlá zdvorilosti; má vypestovanú kultúru pozorne počúvať cudzí výklad. Ovláda písanie jednoduchých foriem a základných žánrov (list, biografia, prosba, sťažnosť, žiadosť, prezentácia a pod.), uplatňuje základné pravidlá spisovného jazyka. Na konci stredoškolského vzdelávania vie napísať maturitnú prácu a uplatniť pravidlá pri písaní odbornej práce. Vie preložiť kratší odborný text zo slovenčiny do srbčiny alebo opačne a pritom uplatňuje normu slovenského spisovného jazyka.

Stredná úroveň

Má široké spektrum vedomostí o jazyku vôbec a základné vedomosti o jazykoch sveta, ich vzájomnom vzťahu a typoch. Pozná základné charakteristiky nárečí slovenského jazyka a základné pravidlá výslovnosti. Má široké spektrum vedomostí o hláskach slovenského jazyka; pozná pravidlá spisovnej výslovnosti, pravidlo o rytmickom krátení; má široké spektrum vedomostí o slovných druhoch, ich tvaroch a spôsoboch tvorenia; pozná typy viet a analyzuje vety utvorené podľa rozličných typov. Má bohatú slovnú zásobu a vie používať zodpovedajúce vhodné slová v súlade s príležitosťou; je zameraný na obohacovanie vlastnej slovnéj zásoby. Zreteľne číta a stará sa o svoj vlastný prejav. Zostavuje zložitejšie písané texty na rôzne témy a uplatňuje normu spisovného jazyka. Používa odbornú literatúru a vie napísať správu a referát. Vie preložiť odborný text zo slovenčiny do srbčiny alebo opačne a pritom uplatňuje normu slovenského spisovného jazyka.

Pokročilá úroveň

Má rozsiahlejšie vedomosti o jazyku všeobecne a rozsiahlejšie vedomosti z gramatiky slovenského jazyka (zložení slov, význame pádov a slovesných tvarov, štruktúry vety); vie používať rôzne druhy slovníkov. Hovorí na zvolené témy ako skúsený rečník; pozorne počúva a hodnotí verbálne a neverbálne reakcie svojho spolubesedníka a jemu prispôsobuje svoj prejav. Vie napísať esej, odborný text a novinový článok a dôsledne uplatňuje normu spisovného jazyka. Vie preložiť jednoduchý literárny a neumelecký text zo slovenčiny do srbčiny alebo opačne a pritom uplatňuje normu slovenského spisovného jazyka.

ŠPECIFICKÁ PREDMETOVÁ KOMPETENCIA: literatúra

Základná úroveň

Pravidelne číta literárne diela z povinného školského programu, pozná významných predstaviteľov a diela svetovej a slovenskej literatúry. Stručne podáva vlastnú mienku a hovorí o svojich pocitoch z prečítaného literárneho diela alebo z iného umeleckého diela. Všima si a uvádza základné poetické, estetické a štruktúrne vlastnosti literárneho a neumeleckého textu vhodného na preberanie učiva z jazyka a

literatúry; dokáže ich vymenovať a ilustrovať. Porozumie umeleckému a neumeleckému textu: pozná ich ciele, vyčleňuje hlavné idey v texte; sleduje rozvoj určitej idey v texte; uvádza príklady z textu a cituje časť/časti, aby rozanalyzoval text, alebo podporil vlastnú argumentáciu; rezimuje a parafrázuje časti textu a text vcelku. Vyčlenené problémy analyzuje v základných významových konotáciách. Základné literárne termíny funkčne spája s príkladmi z literárneho textu. Rozumie, prečo je čítanie dôležité pre formovanie a zveľaďovanie vlastnej osobnosti, obohacovanie slovnéj zásoby. Rozvíja vlastné čitateľské kompetencie. Chápe význam literatúry pre formovanie jazykovej, literárnej, kultúrnej a národnej identity. Chápe význam zachovávanía svojho literárneho dedičstva a literárnej kultúry.

Stredná úroveň

Analyzuje literárne diela z povinného školského programu a má základné poznatky o literárnohistorickom a poetickom kontexte, ktorý dané diela určuje. Samostatne si všíma a analyzuje významové a štýlové aspekty literárneho diela a vie argumentovať vlastné stanoviská na základe primárneho textu. Chápe a opisuje funkciu jazyka v procese tvorby. Pri analýze literárneho diela používa adekvátne metódy a stanoviská zosúladené s metodológiou literárnej vedy. Pozná literárnovedné, estetické a jazykovedné skutočnosti a prihliada na ne pri spracovaní jednotlivých diel, literárnych období a smerov v rozvoji slovenskej a svetovej literatúry. Bádateľským a kreatívnym spôsobom

nadobúda vedomosti a čitateľské zručnosti, ktoré sú vo funkcii výskumu rozličných literárnych diel a žánrov a rozvoja literárnej, jazykovej, kultúrnej a národnej identity. Má vybudované čitateľské návyky a čitateľský vkus primeraný kultúrnemu a vzdelanému človekovi. Uplatňuje zložité čitateľské stratégie. Mení tie analytické prístupy, ktoré hodnotí ako neúčelové. Skúma, akým spôsobom určité štruktúrne, jazykové, štýlové a významové vlastnosti textu vplyvajú na jeho porozumenie.

Pokročilá úroveň

Analyzuje poetické, estetické a štruktúrne charakteristiky literárneho textu. Spôhľadivo zaraďuje literárny text do literárnoteoretického a literárnohistorického kontextu. Uplatňuje zodpovedajúce postupy a terminológiu pri analýze, ktoré prináležia literárnemu dielu. Používa viacero metód a hľadísk a komparatívny prístup s cieľom prehĺbiť vlastné porozumenie a kritický názor o literárnom diele. Samostatne si všíma a analyzuje problémy v literárnom diele a svoje stanoviská vie argumentovať na základe primárneho textu a literárno-filologického kontextu. Kriticky spája primárny text so samostatne zvolenou sekundárnou literatúrou. Samostatne si volí diela na čítanie na základe určeného kritéria, dáva návrhy na čítanie a vysvetľuje ich. Pozná a uplatňuje spôsoby/stratégie čítania, ktoré prináležia typom textu (umeleckým a neumeleckým) a žánrom. Porozumie významu čítania vo vlastnom rozvoji, ako i v rozvoji spoločnosti. Má vyvinuté kritické povedomie o vlastných čitateľských schopnostiach.

Ročník

Prvý

Ročný fond hodín

148 hodín

VÝKONY Po ukončení ročníka žiak bude schopný:	OBLASŤ/TÉMA	OBSAHY
<ul style="list-style-type: none"> – chápať jazyk ako systém a poznať jeho funkcie; – poznať vlastnosti spisovného jazyka pred štúrovskou kodifikáciou; – poznať hlásku, fonému, grafému; – klasifikovať hlásky podľa základných kritérií; – určiť hranicu slabiky v typických príkladoch; – poznať hláskoslovné zmeny a vedieť ich uplatniť v pravopise a vo výslovnosti; – poznať pravidlá rytmického zákona; – poznať výnimky z rytmického zákona; – vysvetliť pojem a význam literatúry ako umenia slova a určiť podobnosti/rozdiely vzhľadom na iné umenia a oblasti kultúry; – analyzovať literárne dielo vzhľadom na charakteristiky žánrov a literárno-historický kontext, využívajúc v analýze štruktúrne a stylistické prvky diela podľa druhotných prameňov; – preskúmať a objasniť tvorivú úlohu mýtov v literatúre; – hodnotiť vlastnosti antického eposu, biblického štýlu a predstavy sveta; – spájať poznatky z dejín a dejín umenia staroveku (sumersko-babylonských, hebrejských, helenských) s literárnou tvorbou toho obdobia; – argumentovať príkladmi základné charakteristiky národnej literatúry (klasifikácia, variabilita, literárne postupy); – analyzovať kompozičné a stylistické charakteristiky ľudovej rozprávky a hodnotiť odkazy vzhľadom na subjektívnu čitateľskú a intermedialnú skúsenosť; – poznať charakteristiky stredovekej literatúry a odhadnúť jej význam pre slovenskú kultúru; – vysvetliť na príkladoch dôležitosť úhrnného kultúrneho obratu v období humanizmu a renesancie; – uviesť hlavné motívy, tematiku a stylistické prvky reprezentačných literárnych diel humanizmu a renesancie a poukázať na rozdiely a podobnosti vzhľadom na antickú a stredovekú literatúru/kultúru; – uplatniť zodpovedajúce pravopisné pravidlá; – správne vyplniť rozličné formuláre a tlačivá; – zostaviť text uplatňujúci rozličné tvary umeleckého štýlu; – správne rozvrhnúť časti pri písaní slohovej úlohy; – poznať nespisovné prvky a slová v každodennej komunikácii a v prejave hrdinu v dramatických umeleckých formách, a uplatniť správnu podobu vo vlastnom prejave; – používať striedavo na rovnaké dorozumievacie ciele slovenský a srbský jazyk – čítať s porozumením literárne a ostatné typy textov. 	<p style="text-align: center;">JAZYK</p>	<p>Všeobecné pojmy o jazyku. Miesto jazyka v živote človeka. Vlastnosti jazyka a jeho funkcie. Jazyk a komunikácia. Základné vedy, ktoré sa zaoberajú jazykom.</p> <p>Dejiny spisovného jazyka u Slovákov. Začiatky slovenskej písomnosti a formovanie staroslovenského jazyka (<i>Moravsko-panónske legendy, Život svätého Konštantína, Život svätého Metoda, Proglas</i> – úryvok). Literárny jazyk u Slovákov do 19. storočia: bibličina a bernolákovčina (Juraj Fándly: <i>Slovenský včelár</i>; Martin Bošňák: <i>Piseň o zámku Muránskem</i>).</p> <p>Rozvrstvenie jazyka. Nárečia slovenského jazyka (základné pojmy). Stredoslovenské, západoslovenské a východoslovenské nárečia. Nárečia a spisovný jazyk.</p> <p>Fonetika (s fonológiou a morfológiou). Výslovnosť hlások a úloha rečových orgánov. Rozdelenie hlások slovenského jazyka (samohlásky, spoluhlásky a dvojhásky). Fonologický systém slovenského spisovného jazyka. Slabika a rozdelenie slov na slabiky. Hláskoslovné zmeny (asimilácia, zdvojené spoluhlásky, striedanie hlások, pohyblivé a vkladné samohlásky).</p> <p>Rytmický zákon. Základné pravidlá rytmického zákona a výnimky.</p>
	<p style="text-align: center;">LITERATÚRA</p>	<p>Literatúra ako umenie slov Pojem a druhy umenia. Literatúra a iné umenia. Zmysel a význam literatúry.</p> <p>Čítanie a skúmanie literatúry Literárne druhy a žánre Literárne diela na spracovanie</p> <ul style="list-style-type: none"> – Lyrická poézia XX. a XXI. storočia (tri básne podľa výberu učiteľa a žiakov); – Ľudová balada <i>Isli hudci horou</i>; – Ján Čajak: <i>Zuzka Turanová</i>; – Anton Pavlovič Čechov (novela podľa výberu učiteľa a žiakov); – Gustáv Maršall-Petrovský: <i>Samaritán</i>; – Ján Komorovský: <i>Kratochvíľne príbehy kráľa Mateja</i>. <p>Staroveká literatúra Literárne diela na spracovanie</p> <ul style="list-style-type: none"> – <i>Epos o Gilgamešovi</i>; – Biblia. Starý zákon. <i>Ukážky zo Starého zákona</i>; – Biblia. Nový zákon. <i>Ukážky z Nového zákona</i>; – Homér: <i>Ilias</i> (úryvky z 22. spevu – <i>Súboj, Hektorova smrť</i> a iné podľa výberu); – Sofokles: <i>Antigona</i>. <p>Ľudová slovesnosť Literárne diela na spracovanie</p> <ul style="list-style-type: none"> – Ľudové piesne so zbojníckou tematikou (podľa výberu); – <i>Jánošik a pandúri</i>; – Ľudové balady <i>Medzi horami</i>; – Ľudová balada <i>Vydala mamka</i>; – Slovenská ľudová rozprávka podľa výberu; – Ľudové rozprávky slovenských a iných národov (podľa výberu). <p>Stredoveká literatúra Literárne diela na spracovanie</p> <ul style="list-style-type: none"> – <i>Legenda o svätom Svoradovi a Benediktovi</i> (úryvok); – <i>Anonymova kronika</i> (úryvok); – <i>Dcérenka, dcérenka, chcela by si sedliaka</i>; – Ladislav Nádaši-Jégé: <i>Magister rytier Donč</i>.

JAZYKOVÁ KULTÚRA	<p>Humanizmus a renesancia</p> <ul style="list-style-type: none"> – Literárne diela na spracovanie – Dante: <i>Božská komédia, Peklo</i> (úryvky, spevy podľa výberu žiakov a učiteľa); – Petrarca: <i>Sonety pre Lauru</i> (úryvok); – Boccaccio: <i>Dekameron</i> (Prvý deň a tri novely podľa výberu); – Cervantes: <i>Don Quijote</i> (úryvky: kapitola prvá a ôsma); – Shakespeare: <i>Romeo a Júlia</i>; (úryvok); – Ján Jessenius: <i>Pribeh anatomickej pitvy od neho slávnostne konanej roku 1600 v Prahe.</i> <p>Výberové obsahy:</p> <ul style="list-style-type: none"> – Ján Čajak ml.: <i>Zypa Cupák</i> (korelácia s filmom a divadlom); – Ján Čajak ml.: <i>Mišo</i> (korelácia s filmom a divadlom); – Mária Kotvášová-Jonášová: <i>Mať pätnásť je také ťažké alebo strptíz;</i> – Mária Kotvášová-Jonášová: <i>Sami dobrí žiaci;</i> – Tolkin: <i>Pán prsteňov</i> (prvá kniha); – <i>Tisíc a jedna noc</i> (výber); – Pavel Grňa: <i>Prázdniny v poli;</i> – Staré grécke báje a povesti (podľa výberu žiakov a učiteľa); – Ljubomir Simović: <i>Hasanaginica</i> (úryvok); – Ľudová povesť <i>Svätoplukove prúty;</i> – Milan Rúfus: <i>Modlitbičky;</i> – Terézia Vansová: <i>Sirota Podhradských;</i> – Zuzka Šulajová: <i>Džínsový denník;</i> <p>8. Ann McPhersonová, Aidan Macfarlane: Petrov denník.</p> <p>Ústne a písomné vyjadrovanie. Sústavné ústne vyjadrovanie na určené témy. Formovanie odsekov do významových celkov v slohovej úlohe. Argumentovaný text – ústne a písomné formovanie. Výber z druhej literatúry, publicistických textov, rozličných encyklopédií a slovníkov.</p>
	<p>9. Pravopis. Základné princípy pravopisu slovenského spisovného jazyka. Pravopis, pravopisné príručky a ich použitie. Veľké písmeno (písanie titulov ako častí mena, písanie názvov rôznych manifestácií, stavieb, pomníkov, umeleckých diel a pod.). Rozdeľovanie slov na konci riadka (rozdiel vzhľadom na delenie slov na slabiky). Písanie spojovníka. Písanie čiarky.</p>

Kľúčové pojmy obsahov: staroveká literatúra, ľudová slovesnosť, stredoveká literatúra, literature humanizmu a renesancie, dejiny jazyka, fonetika s fonológiou.

POKYNY NA DIDAKTICKO-METODICKÚ REALIZÁCIU PROGRAMU

I. PLÁNOVANIE VYUČOVANIA A UČENIA

Vyučovanie a učenie *slovenského jazyka a literatúry* má rozvíjať bádateľský a tvorivý duch, ktorým sa umožňuje žiakom rozvoj vedomostí, hodnôt a funkčných zručností, ktoré potom budú môcť využiť v ďalšom vzdelávacom procese, v profesijnom pôsobení a v každodennom živote; formovať hodnoty, ktorými sa chráni národné a svetové kultúrne dedičstvo; uschopňovať žiakov pre život v multikulturálnej spoločnosti; ovládať všeobecnými a medzipredmetovými kompetenciami, relevantnými pre aktívnu účasť v spoločnosti a celoživotné vzdelávanie.

Kvalita a trvanlivosť získaných vedomostí, zručností a postojov v mnohom súvisia s princípmi, tvarmi a metódami učenia a vyučovacimi pomôckami, ktoré sa používajú v procese učenia. Preto súčasne vyučovanie slovenského jazyka a literatúry predpokladá naplnenie výkonov, pričom sa zvyšujú mysliake aktivity žiakov, uplatňovanie didaktických princíпов (zvlášť: vedomé aktivity žiakov, vedecký základ, primeranosť, postupnosť, systematickosť a názornosť), ako aj adekvátne uplatnenie, týchto vyučovacích tvarov, metód, postupov a pomôcok, čiu hodnotu potvrdzuje súčasná prax a metodika vyučovania a učenia slovenského jazyka a literatúry (predovšetkým: rôzne formy organizácie práce a použitie komunikačných, logických a odborných metód, v súlade s obsahmi a možnosťami žiakov). Voľba určitých vyučovacích metód, tvarov práce a postupov, ako aj učebné pomôcky sú podmienené predovšetkým výkonmi, ktoré sa majú uskutočniť a napokon, aj obsahmi, prostredníctvom ktorých sa majú určité výkony dosiahnuť.

Riadne vyučovanie a učenie slovenského jazyka a literatúry sa koná v špecializovaných učebniach a kabinetoch, ktoré sú určené na vyučovanie tohto predmetu, ktoré by mali byť vybavené podľa noratív pre gymnáziá. Čiastočne sa vyučovanie koná aj v iných školských miestnostiach (knihnica, čítareň, audiovizuálna sieň a pod.).

Vo vyučovaní slovenského jazyka a literatúry sa používajú učebnice a príručky (schválené Národnou osvetovou radou Republiky Srb-

ska) a knižné, informatívne zdroje a zdroje informačných komunikácií, významných pre systematické uschopňovanie žiakov používať rôzne pramene vedomostí vo vyučovaní a mimo neho.

Oblasti *Jazyk, Literatúra* a *Jazyková kultúra* majú tvoriť celok predmetu, prelínať sa a navzájom dopĺňovať. Preto je počet odporúčaných hodín len rámcový (pre oblasť Jazyk okolo 32 hodín, pre Literatúru okolo 80 hodín a pre Jazykovú kultúru okolo 36 hodín). Pozorným plánovaním vyučovania a učenia, ktorými sa má priviesť k realizácii vzdelávacích výkonov zo všetkých troch oblastí, učiteľ si sám sledujú výsledky, ktoré žiaci dosahujú, rozvrhne počet hodín.

II. REALIZÁCIA VYUČOVANIA A UČENIA OBLASŤ: JAZYK

Program pre prvý ročník gymnázia v oblasti *Jazyk* organizovaný je do piatich oblastí/tém v súlade so vzdelávacími výkonmi učenia v tomto ročníku (podľa vzdelávacích štandardov). Program zahŕňa rozšírenie vedomostí z oblastí spracovaných v základnej škole, ale aj uvádzanie nových pojmov.

Všeobecné pojmy z jazyka: V tejto téme žiaci majú získať základné poznatky o jazyku ako spoločenskom jave a jazyku ako systému znakov. Tieto všeobecné poznatky, okrem všeobecno vzdelávacích hodnôt a významu, majú obľahčiť vyučovanie slovenského jazyka a obľahčiť osvojovanie si učiva zo srbského a cudzích jazykov.

Dejiny spisovného jazyka u Slovákov: V rámci tejto témy žiaci vyučovanie jazyka funkcionálne nadväzujú pri vyučovaní literatúry. Napríklad, textom Juraja Fándlyho *Slovenský včelár* treba nadviazať na učivo prvého slovenského spisovného jazyka.

Rozvrstvenie jazyka: Základné tvary slovenských nárečí treba spojiť s jazykom zodpovedajúcich literárnych diel alebo filmových stvárneniach (napr. na ilustráciu stredoslovenského nárečia v diele Jána Čajaka ml. *Zypa Cupáksa* môžu zobrať ilustrácie z literárneho diela alebo filmu a pod.).

Fonetika (s fonológiou a morfológiou): Hlasovú artikuláciu v slovenčine treba porovnávať so srbským a cudzím jazykom, ktorý je žiakom známy. Tiež treba žiakom upútať pozornosť na dôležitosť

справнеј артикулације hlások во výslovnosti при ústном vyjadrovaní. Vzhľadom na to, že si žiaci základnej školy, osobitnú pozornosť treba venovať normatívnym riešeniam, a to v tých prípadoch, kde sa najčastejšie robia chyby.

Rytmičký zákon: Keďže žiaci nadobudnú základné poznatky na základnej škole, učivo treba nacvičovať a prehlbovať výnimkami z rytmičkého zákona.

OBLASŤ: LITERATÚRA

Program pre prvý ročník gymnázií v oblasti *Literatúra* je rozdelený do siedmich oblastí/tém a zosúladený je so vzdelávacími výkonmi pre tento ročník (a so vzdelávacími štandardmi).

Literatúra ako umenie slova: V tejto téme sa žiaci oboznámia s pojmom a druhmi umenia, spoznajú literatúru ako umenie slova a budú ju porovnávať s inými druhmi umenia. Odporúča sa porovnávať rozdielne prostriedky vyjadrovania (slovo, tón, zvuk, forma,...)

Čítanie a prieskum literatúry: V rámci tejto témy sa žiakom poskytuje známy prístup k literárnemu dielu nadviazať s vedami o literatúre. Ponúkajú sa nasledujúce témy, ako možnosť: literárne dielo ako estetický predmet – štruktúra literárneho diela, čitateľovo vnímanie a vplyv literárneho diela na čitateľa. Predpokladané obsahy by mali umožniť čítať a analyzovať literárne dielo s porozumením literárneho žánru, literárnej doby a kultúrnej tradícií. Žiaci sa oboznamujú s primárnymi a sekundárnymi prameňmi, ktoré majú vplyv na prieskum literárneho diela. Uvádžajú sa aj pojem, aj druhy literárnej vedy (literatúra ako predmet teórie literatúry, dejín literatúry a literárnej kritiky).

Literárne druhy a žánre: Systematizujú sa a na príkladoch sa precvičujú a prehlbujú vedomosti získané na základnej škole: lyrické, epické a dramatické umenie; lyrická báseň, epická báseň, umelecká poviedka, román, dráma.

Staroveká literatúra: Význam a hodnota starovekej literatúry (tematika, charakteristiky a prínos kultúrnemu dedičstvu). Epos v starovekej literatúre (úloha mýtu v názore na svet, tematika eposu, homérovské eposy). Biblický svet (význam a poučenie). Antická tragédia (vlastnosti, tradícia, univerzálne hodnoty, afirmácia). Dôležité je učivo podávať v nadväznosti na učivo z dejín a dejín umenia s literárnou tvorbou stredovekého umenia.

Ľudová slovesnosť: Charakteristiky a vlastnosti ľudovej slovesnosti. Klasifikácia literárnych druhov ľudovej slovesnosti. Štruktúra ľudovej rozprávky. Charakteristiky rozprávok (môžno porovnávať mýtus a rozprávku, východnú a západnú civilizáciu, nakoľko sa žiaci a učitelia rozhodnú spracovať *Tisíc a jednu noc* – hodnoty a odkazy rozprávok v rôznych umeniach a kultúrach).

Stredoveká literatúra: Slovenská kultúra a literatúra v stredoveku. Umelecké/literárne hodnoty slovenskej stredovekej literatúry. Vlastnosti a druhy slovenskej stredovekej literatúry.

Humanizmus a renesancia: Humanizmus a renesancia v literatúre a v umení. Význam humanizmu a renesancie na rozvoj európskej kultúry a civilizácie. Rozdiely a podobnosti s minulými obdobiami.

Oblasti/témy sledujúce nasledujúce obsahy: literárne diela na spracovanie a výberové obsahy.

Všetko, čo sa číta a spracúva vo vyučovaní literatúry, považujeme za lektúru. Diela, na čítanie ktorých je potrebné viac času, sa považujú za domáce čítanie. Na čítanie týchto diel je potrebné viac času, aby sa potom žiaci mohli zapojiť do aktívnej interpretácii diela na hodinách slovenského jazyka. Toto treba brať do úvahy pri plánovaní poradia a rozsahu vyučovacích hodín, lebo si domáce čítanie vyžaduje podrobný projektový výskum. Za pomoci úloh o čítaní s prieskumom, ktoré sa plánujú dlhodobo, sa žiaci postupne pripravujú pre prácu na hodine, čo zvyhodňuje aj vyučovací princíp ekonomickosti.

Prehlbujú sa vedomosti o literárno-teoretických pojmoch, ktoré sa spracovali na základnej škole a postupne sa uvádzajú nové pojmy. Spracované pojmy získavajú nový historický kontext a nové pojmy sa uvádzajú za cieľom posilnenia receptívnu uschopnenosť. Program vyučovania a učenia slovenského jazyka a literatúry predpokladá spracovanie a upevňovanie nasledovných pojmov:

– **Lyrika:** vlastnosti lyrického diela, lyrická a lyricko-epická báseň; druhy lyrickej poézie; lyrický subjekt.

– **Epika:** vlastnosti epického diela; rozdelenie epickej literatúry: epos, balada, epický hrdina; poviedka, novela, román; mýtus/legenda/povešť, rozprávka; ľudové rozprávanie v prvej a tretej osobe; opisovanie (deskripcia), dialóg, monológ, vnútorný monológ; rozprávač, retrospektívne a chronologické rozprávanie; retardácia, epizóda, digresia.

– **Dráma:** Vlastnosti dramatického umenia, Rozdelenie dramatického umenia: tragédia, komédia, činohra; dramatický konflikt; divadlo; antická dráma; prológ, epilóg; tragédia, tragický konflikt, tragická vlna, tragický hrdina; protagonista, antagonista, katarza; komédia, druhy komédie: komédia charakteru, vlastnosti (spoločnosti) a situácie (intrigy); commedia dell'arte; druhy komiky: verbálna, gestikulačná, situačná komika. Scénické stvárnenie dramatického textu.

– **Metrika:** rytmus, verš, viazaný a voľný verš; druhy veršov; strofa, druhy strof, druhy rýmu; obkročný, cezura; sonet, tercína, kancona, šansón.

– **Štylistika:** pojem štýlu, štylistické prostriedky, alegória, aliterácia, asonancia, apostrofa, gradácia, epiteton, stály epiteton, elipsa, eufemizmus, inverzia, invocácia, irónia, sarkazmus, kontrast (antitéza), slovanská antitéza, komparácia (porovnávanie), metafora, metonymia, onomatopoeja, personifikácia, symbol, hyperbola, lyrický paralelizmus.

– **Ďalšie pojmy:** antika, mimézis, evanjelium, beseda, parabola, životopis svätých, biografia, chvála; citát, parafráza, poznámka pod čiarou; humanizmus, renesancia, petrarchizmus; beletria, synkretizmus.

Zo 148 hodín, na ktorých sa realizuje vyučovanie slovenského jazyka sa navrhuje na 80 hodinách spracovanie, upevňovanie a systematizácia obsahov z literatúry. Keďže je úhrnný počet literárnych diel na spracovanie 27, okrem ktorých si žiaci a učitelia volia zo 14 ešte 8 odporúčaných obsahov (podľa záujmov a schopností žiakov), tak úhrnný počet 41 diel umožňuje dynamickosť spracovania každého obsahu na dvoch, prípadne troch školských hodinách. Niektoré literárne diela si budú vyžadovať jednu hodinu, iné zase dve až tri hodiny, pričom učiteľ určuje dynamiku spracovania, upevňovania a systematizácie učiva zapájajúc do toho aj rôzne druhy spracovania (interpretáciu, znázorňovanie a úvahu), ako aj prelínanie učebných obsahov z literatúry s obsahmi jazyka (napr. keď ide o dejiny vývoja jazyka, mali by sa čítať a spracovať literárne diela zo stredovekej literatúry). Ďalšie odporúčanie pre učiteľa sa vzťahuje na komparatívne nadväzovanie a tlmočenie textov, ktoré sú z rôznych historických, kultúrnych a žánrových rámcov (napr. porovnávanie tunajšej epickej tradície so sumérsko-babylonskou, helenistickou, slovanskými atď.; porovnávanie štruktúry a motívov v eposoch, ľudových rozprávkach a biblických príbehoch, atď.). Osobitnú pozornosť by mal učiteľ venovať poukazovaniu na rozdiely medzi kanonickými dielami národnej a svetovej literatúry a dominantných súčasných foriem umeleckého vyjadrenia a prezentovania (súčasný román, dramatinovaný text; film, animovaný film, komiks, v divadelných predstaveniach, historicko-vzdelávacích obsahoch na televízii a na internete, atď.).

Žiaci sa oboznamujú s plánom, obsahmi a spôsobom práce predmetu. Žiakom sa poukazuje na dôležitosť plánovania a pripravovania sa na každú hodinu spracovania literárnych diel (čítanie a analýza literárnych diel, používanie učebníc, primárnych a sekundárnych prameňov na analýzu a výklad literárneho diela).

Literárne dielo sa do vyučovania uvádza zážitkovým a bádateľským čítaním, pripravenými úlohami a výskumnou a projektovou činnosťou.

Úrovne spracovania: Analýza literárneho diela sa môže plánovať a realizovať na rôznych úrovniach (recenzia, zobrazenie, interpretácia).

Práca na hodine: Literárne javy, termíny a pojmy sa spracujú na vopred plánovaných literárnych dielach. V priamej práci, uplatňujúce popredné didaktické princípy a pracovné zásady sa používajú informačné, logické a špeciálne (odborné) metódy. Metodická adekvátnosť a jednotnosť teoretických a praktických postupov sú podstatné pre úspešné vyučovanie literatúry; literárno-teoretické poznatky sa tlmočia ako pojmy v konkrétnych umeleckých dielach a poznatky o nich sa rozvíjajú a zdokonaľujú.

Развој читатељских компетенција: Џиаци са усхопоњују на активне поухотије каждеоу друоу а способу читаниа (зажиткове, вјскупне, вјзрадне а интерпретачне, читаниа наолас, читание с робеним си познаомк, читание в себе), предовшеткјм пре сјстуредене читание с пожитком а порозуменим а ооднотеним пречитанеоу литерарнооу диела.

Креативне активности при анализе литерарнооу диела: Окрем читаниа, ако првотнеј креативнеј активности, во вјуоовом процесу са организуюју ај пооетне креативне активности при спраровани литерарних диел. Простредниотвом тјх активности са розширује зајумем жиаков о литератјру, литерарне диела а ауторов, преоубују са а доплнају читатељске зајуме а здоконалују читатељске компетенције. Креативне активности са реализују в јстнеј подобе (ооворове овиоениа, дискусие, розоовору, монолоу, преднес а преднес спамати), в писомнеј подобе (писаним есеји, прао, домачих јлоо) а комбиновану подобу (referovanie а презентование).

Вјберове оосаоу доплнају повинну програм. Уоитељ је повинну сполу со жиаки при спраровани литерарних диел з повиннооу програму спраровао осем д'алуших вјберовјх диел.

Ооднотение покроклу жиаков је континуоване а систематичке. Оодноти са активита жиаков при приправнеј фазе прае а пооас праи на оодине, јчаст в праи при анализе литерарнооу диела, ооасте оласение са, квалита одповеде, оригиналита а аргументование постојов, реоепкт инјх назоров а постојов, взо'ао к праи, оонопоност уплатнения теоретичких веоомости в конкретном праовном овздуои. Ооднотение заооа ај пиомне вјадрование (домаче јлооу вјаоуе са ку конкретним литерарним диелам; на рооној јровни до 6 домачих јлоо). За јоелом ооднотения мооно олановао ај тестование жиаков, абу са зискала безпростредну преоаад зисканих веоомости жиаков.

ОБЛАСТ: ЈАЗЫКОВА КУЛТУРА

Програм пре први рооик гимназиј з области *Јазыкова култура* са ма организовао так, абу заооаа оети зруоности: писомну а јстну прејав (ако продуктивну) а роојувание а читание (ако реоептивну). Приправа на вјпраование писомнеј прае, писание а оправа писомнеј прае заооаа 16 оодин, по 4 оодине на каооу писомну прау.

Приправа на писомну прау је континуована активита а необмедзује са лен на једну оодину (пред писомну прау).

Читание а порозумение пречитанеоу тексту заооаа ниел литерарне, ае ај ине друоу текстов со спознаваним еолицитних а имолицитне заданих информаоии в тјх текстох а одоа'ованим сјвлоости меоди елементарним оосаоим.

Вјуоование а учениа јазыка а јазыковеј културј са реализује в предметнеј оелиствости с вјуоованим литератјру. Жиаком са одпоруча понукао преклады текстов рооных отилов.

При спраровани оосаов з јазыка са одпоруча:

- вшимао си оуоитне јазыкове јаву на оуоитних прикладых опиралују са ај о јазыкове оитение жиаков;
- уплатнение праовписных норием;
- овиоение;
- поуживание табу'ковјх преоаадов;
- вјпраование, ооемо а графиконов;
- будование звыку у жиаков поуживао ооднотну литератјру, јазыкове прируоку, словнику, лекиконоу.

СРПСКИ КАО НЕМАТЕРЊИ ЈЕЗИК

Оиљуоеоа *српскооу као нематерњеоу језика* јесте оспособљување ученика да се служи српским језиком у усменој а писаној комуникаоии ради каснијеоу успеонооу укљуоивања у живот заједнице а остваривања граоанских права а дужности, као а уваоаване српске културе а развијање интеркултуралности као темелне вредности демократскооу друштва.

ОПШТА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА

Ученик функционолно влада српским језиком у мери која му омогућава усмену а писану комуникаоии у складу с узрастом а одговаралујућим нивоом стандарда постигнућа. Користи се српским језиком да би писмено а усмено исказао миошљење, намере, осећања, искуства а потребе. Разуме књижевне, стручне а информатив-

не текстове а користи стручну терминологију у вези са наставним програмом или области интересовања. Има шира знања о српској култури а књижевности.

Оснолни ниво

Располаже фондом речи а граматичких конструоиија стандарднооу српскооу језика неооходним за развијенију свакодневу комуникаоиију. Разуме говорени или писани текст из свакодневнооу живота, укљуоујући а емисије електронских медија које га интересую. Учествује у свакодневној неоформлној комуникаоии са матерњим говорницима користећи уобичајене а устаљене реченичне моделе.

Пиоше различите врсте краоих текстова, поштујући праовписну норму. Оитира, препричава а скраоено преноси информаоиије које чује или прочита.

Чита књижевна дела српске књижевности из школкооу програма. Уоава истакнуте уметничке оособности дела битне за њеоу смисао, уваоавалујући шире контекст дела.

Средњи ниво

Разуме садржај сложенејеоу писанооу или говоренооу исказа, парафразиру а резимиру основне информаоиије. Значеоје непознатих речи одређује на основу контекста.

У говору а писању користи разноврсне реченичне моделе, прилагођава исказ жанру текста. Проналази компромисна лексичка а граматичка решеоа. Бележи основне податке из текста који слуша.

Има изграјене читалачке навике. Критички интерпретиру текст а увиђа културнопоетичке вредности књижевних дела из школкооу програма.

Напредни ниво

Влада језиком у складу са основним нивоом стандарда за предмет Српски језик а књижевност за крај средњошколкооу образовања.

Разуме говорене а писане текстове различитих врста а садржаја. Учествује у разговору са матерњим говорницима о темама у складу са интересовањем. Прави систематичне белешке на основу писанооу а говоренооу исказа.

Одређује литерарно-филолошки контекст дела српске књижевности из школкооу програма, тумачи текст а уме да прилагоди читалачком задатку стратегије читања уметничкооу текста.

СПЕЦИФИЧНА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА: Језик

Оснолни ниво

Разуме а користи од 1.000 до 1.400 речи. Учествује у разговору са матерњим говорницима о свакодневним темама. У говору а гласном читању поштује место акцента у речи. У говору а писању обликује једноставније реченичне конструоиије поштујући морфолошка а синтаксичка правила.

Средњи ниво

Разуме а користи од 1.400 до 1.800 речи, међу којима су а термини из струке или области интересовања. У говору а писању користи већи број реченичних модела а конструоиија које му омогућавају да исказе богатије садржај а да вариру стил исказа.

Напредни ниво

Влада свим језичким вештинама у складу са основним нивоом образовних стандарда предвиђених за крај трећеоу циклуса за предмет Српски језик а књижевност.

СПЕЦИФИЧНА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА: Књижевност

Основни ниво

Чита књижевна дела из обавезног школског програма и уме да искаже свој доживљај књижевноуметничког дела. Уочава основну уметничку структуру текста битну за његов смисао. Анализира издвојен проблем који књижевно дело покреће, а своје мишљење образлаже наводима из текста. Разуме шири контекст којем књижевно дело српске књижевности припада.

Средњи ниво

Има изграђене читалачке навике. Критичко читање уметничког дела прилагођава различитим читалачким задацима. Разуме и пореди особености књижевних дела из обавезног школског програма, интерпретирајући смисао дела. Уме да уочи и особености неуметничких текстова које добијају уметнички статус у књижевности. Увиђа културолошке, сазнајне и естетске вредности књижевних дела српске књижевности.

Напредни ниво

Препознаје књижевноуметничка дела и њихове ауторе на основу одломака и одређује литерарно-филолошки контекст коме дело припада. Уме да примени одговарајуће стратегије читања књижевног дела усаглашене са посебним циљевима у читању. Са-

мостално уочава психолошке, филозофске, друштвене и историјске проблеме које покреће књижевни текст, тумачећи и вреднујући такво дело.

СПЕЦИФИЧНА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА: Језичка култура

Основни ниво

Разуме теме из свакодневне комуникације и струке за коју показује интересовање, као и суштину информација из медија. Говори о темама из свакодневног живота и области интересовања користећи стручне изразе у складу са наставним програмом. Разуме и пише краће текстове различитих врста и садржаја.

Средњи ниво

Разуме основни садржај сложенијих говорених и писаних текстова (књижевних, медијских и стручних) и по потреби их цитира, парафразира и препричава. Аргументовано говори о различитим темама које га интересују. Пише једноставније текстове различитих врста, бирајући погодна језичка средства. Непознате речи одређује на основу контекста.

Напредни ниво

Разуме говорене и писане текстове различитих врста и жанрова на нивоу матерњих говорника. Равноправно учествује у разговору са изворним говорницима. Пише текстове различитих врста и жанрова у складу са језичком нормом. У стању је да јавно наступа на српском језику.

Разред
Годишњи фонд часова

Први
74 часа

ПРОГРАМ А (основни ниво стандарда)

ИСХОДИ	ОБЛАСТ/ТЕМА	САДРЖАЈИ
По завршетку првог разреда ученик ће бити у стању да:		
<ul style="list-style-type: none"> – разуме и користи предвиђени лексички фонд; – користи граматичку материју усвајану у претходним разредима; – разуме исказе у којима се употребљава презент за будућност и прошлост; – разуме значај разликовања глаголског вида у типичним случајевима у реченици; – користи најфреквентније префиксе за творбу перфективних глагола; – правилно употребљава несистемску множину именица; – употребљава у реченици фреквентне именице женског рода на сугласник; – користи различите синтаксичке структуре с дативом у функцији логичког субјекта; – употребљава вокатив; – саставља изричне реченице у функцији објекта; – користи директни и индиректни говор; – уочава наглашен слог у вишесложној речи; – формулише краће одговоре на једноставна питања о прочитаном књижевноуметничком тексту; – уочава мелодију стиха и речи које се римују; – одреди тему, главни догађај, ликове и уочи односе међу њима; – разликује приповедање у првом и трећем лицу; – драматизује одломак прозног текста у кратким дијалозима; – разликује текст народне од текста ауторске књижевности; – укратко образложи зашто му се неко књижевно дело допада или не; – разуме суштину јасно изговореног текста о стварима, особама и активностима из свакодневног живота; – учествује у свакодневној комуникацији користећи кратке, једноставне реченице; – исказује своје намере и планове укратко их образлажући; издаје једноставне налоге; – преноси једноставне информације добијене од других особа; – чита и већим делом разуме краће стручне текстове из области свог интересовања; – пише кратке континуиране текстове на задату тему у складу са ортографском нормом (ћирилицом или латиницом). 	<p>ЈЕЗИК</p>	<p>Око 100 нових пунозначних и помоћних речи укључујући и основне појмове из школских предмета. Граматички садржаји из основне школе (понављање и увежбавање на познатој и новој лексици). Презент, перфекат, футур I, императив – систематизација глаголских облика; презент за означавање прошле и будуће радње. Глаголски вид – разликовање свршених и несвршених глагола (разликовање именоване од обављене радње), творба перфективних глагола (најфреквентнији префикси). Именице које имају неправилну множину (<i>брат, дете</i>; проширење основе, гласовне промене у номинативу множине). Именице женског рода на сугласник. Датив у функцији логичког субјекта. Вокатив. Изрична реченица у функцији објекта, индиректни и директни говор.</p>
	<p>КЊИЖЕВНОСТ</p>	<p>Оригинални текстови: Кратке фолклорне форме – избор. Народна прича: „Еро и кадија“. Народна анегдота: „Карађорђе и Доситеј“. Ђура Јакшић: „На Липару“ (одломак). Ј. Ј. Змај: „О, погледај звезде јасне“ („Ђулићи“). Бранислав Нушић: „Кирија“ (одломак). Мирослав Антић: „Мали час ботанике“. Иво Андрић „Књига“ (одломак). Данило Киш: „Рани јади“ (одломак „Улица дивљих кестенова“). Градмир Стојковић: „Хајдук у Београду“ (одломци по избору). Горан Петровић: „Породичне сторије“ (одломак).</p> <p>Конструисани текстови о: Светом Сави Деспоту Стефану Лазаревићу Доситеју Обрадовићу Ксенији Атанасијевић Николи Тесли Јосифу Панчићу Музејима Вука Караџића и Доситеја Обрадовића Народној балади „Женидба Милића Барјактара“.</p> <p>Наставници треба додатно да изабере један књижевни текст на матерњем језику ученика за који постоји превод на српски.</p> <p>Наставник бира 7 оригиналних и 3 конструисана текста.</p>

	ЈЕЗИЧКА КУЛТУРА	I. Лично представљање: основне информације о себи – узраст, место становања, средња школа коју похађа. II. Породица и људи у окружењу: подаци о члановима породице и пријатељима. III. Живот у кући: опис животног простора (кућа/стан). IV. Храна и пиће: навике у исхрани. V. Одећа и обућа: одећа и обућа за различите прилике; материјали од којих се прави одећа и обућа. VI. Здравље: болести и лечење. VII. Образовање: нови наставни предмети, учење и оцењивање, професори. VIII. Природа: жива и нежива природа у окружењу; сналажење у простору. IX. Спорт и игре: тимски и индивидуални спортови, познати спортисти. X. Куповина: куповина и начини плаћања. XI. Насеља, саобраћај и јавни објекти: градски и међуградски превоз. XII. Култура, уметност, медији: значајни догађаји и личности из културне прошлости; врсте медија и медијски садржаји; интернет и друштвене мреже. XIII. Комуникативни модели: представљање и упознавање; захваљивање; честитање, извињење; исказивање расположења/нерасположења; предлагање; прихватање/неприхватање предлога.
--	------------------------	--

Кључни појмови садржаја: српски као нематерњи језик, слушање, разумевање, говор, читање, писање.

ПРОГРАМ Б (средњи–напредни ниво стандарда)

ИСХОДИ По завршетку првог разреда ученик ће бити у стању да:	ОБЛАСТ/ТЕМА	САДРЖАЈИ
<ul style="list-style-type: none"> – разуме и користи предвиђени лексички фонд; – разуме и користи граматичку материју усвајају у претходним разредима; – правилно употребљава глаголски вид; – у реченици употребљава збирне бројеве и бројне именице изведене суфиксом <i>-ица</i>; – саставља различите типове безличних, обезличених и пасивних реченица; – уочава наглашен слог у вишесложној речи; – исказе сопствени доживљај књижевног дела, уз образложење; – преприча краћи нарративни или драмски књижевноуметнички текст; – одабрана књижевна дела предвиђена програмом локализује у основне књижевне контексте (усмена/ауторска и лирска/епска/ драмска књижевност); – уочи битне поетске елементе у структури књижевноуметничког текста (у складу са индивидуалним могућностима) користећи књижевнотеоријско знање стечено на часовима матерњег језика; – разликује књижевноуметнички текст од неуметничког текста; – изведе закључке на основу прочитаног текста; – разуме садржаје кратких информативних емисија; – иницира дијалог с вршњацима и особама из окружења и активно учествује у њему; – укратко опише своја и туђа осећања, расположења и психофизичка стања; – чита и већим делом разуме краће стручне текстове из области свог интересовања; – пише краће дијалогске текстове ћирилицом или латиницом; – пише кратке континуиране текстове на задату тему у складу са ортографском нормом (ћирилицом и латиницом); – попуњава различите типове образаца. 	ЈЕЗИК	Око 100–150 нових пунозначних и помоћних речи укључујући и основне појмове из школских предмета. Граматички садржаји из основне школе (понављање и увежбавање на познатој и новој лексички). Презент, перфекат, футур I, императив – систематизација глаголских облика; презент за означавање прошле и будуће радње. Глаголски вид – глаголи свршеног и несвршеног вида (промењени акценат: нпр. <i>погледао</i> : <i>погледао</i> или вокал у корену: <i>родити</i> : <i>рађати</i>). Именице које имају неправилну множину (<i>брат, дете</i> ; проширење основе, гласовне промене у номинативу множине). Збирни бројеви. Бројне именице изведене суфиксом <i>-ица</i> . Трпни глаголски придев. Именице женског рода на сугласник. Датив у функцији логичког субјекта. Вокатив. Пасивне реченице (рефлексивни пасив и партиципски пасив). Безличне реченице и обезличене реченице.
	КЊИЖЕВНОСТ	Оригинални текстови: Народна прича: „Еро и кадија”. Народна прича: „Свети Сава и сељак без среће”. Народна анегдота: „Карађорђе и Доситеј”. Ђура Јакшић: „На Липару”. Ј. Ј. Змај: „О, погледај звезде јасне” („Ђулићи”). Војислав Илић: „Зимско јутро”. Лаза Лазаревић: „Швабица” (одломак). Бранислав Нушић: „Кирија” (одломак). Десанка Максимовић: „Пролетња песма”. Иво Андрић „Књига” (одломак). Данило Киш: „Рани јади” (одломак „Улица дивљих кестенова”). Горан Петровић: „Породичне сторије” (одломак). Мирослав Антић: „Мали час ботанике”. Конструисани текстови о: Светом Сави Деспоту Стефану Лазаревићу Доситеју Обрадовићу Музејима Вука Караџића и Доситеја Обрадовића Ксенији Атанасијевић Николи Тесли Јосифу Панчићу Народној балади „Женидба Милића Барјактара”. Наставници треба додатно да изаберу један књижевни текст на матерњем језику ученика за који постоји превод на српски. Наставник бира 9 оригиналних и 3 конструисана текста.

	<p style="text-align: center;">ЈЕЗИЧКА КУЛТУРА</p>	<p>I. Лично представљање: основне информације о себи – узраст, место становања, средња школа коју похађа.</p> <p>II. Породица и људи у окружењу: подаци о члановима породице и пријатељима.</p> <p>III. Живот у кући: опис животног простора (кућа/стан).</p> <p>IV. Храна и пиће: навике у исхрани.</p> <p>V. Одећа и обућа: одећа и обућа за различите прилике; материјали од којих се прави одећа и обућа.</p> <p>VI. Здравље: болести и лечење.</p> <p>VII. Образовање: нови наставни предмети, учење и оцењивање, професори.</p> <p>VIII. Природа: жива и нежива природа у окружењу; сналажење у простору.</p> <p>IX. Спорт и игре: тимски и индивидуални спортови, познати спортисти.</p> <p>X. Куповина: куповина и начини плаћања.</p> <p>XI. Насеља, саобраћај и јавни објекти: градски и међуградски превоз.</p> <p>XII. Култура, уметност, медији: значајни догађаји и личности из културне прошлости; врсте медија и медијски садржаји; интернет и друштвене мреже.</p> <p>XIII. Комуникативни модели: представљање и упознавање; захваљивање; честитање, извињење; исказивање расположења/нерасположења; предлагање; прихватање/неприхватање предлога.</p>
--	---	--

Кључни појмови садржаја: српски као нематерњи језик, слушање, разумевање, говор, читање, писање.

УПУТСТВО ЗА ДИДАКТИЧКО-МЕТОДИЧКО ОСТВАРИВАЊЕ ПРОГРАМА

Предмет *српски као нематерњи језик* похађају ученици који наставу слушају на неком од језика националних мањина. Међу тим ученицима постоје изразите разлике у степену овладаности српским језиком приликом поласка у школу и у темпу и обиму којим могу напредовати током школовања. Ова разлика условљена је различитим матерњим језицима од којих су једни блиски српском језику (разлике међу њима су такве да не морају ометати комуникацију, или се комуникација може остваривати уз нешто напора и труда) док су други структурно толико различити да, без елементарног познавања једног од њих, комуникација међу говорницима није остварива. Осим тога, на нивоу којим ученици реално могу овладати српским језиком утиче и средина у којој живе (претежно хомогена или хетерогена средина).

Имајући ово у виду, за предмет *српски као нематерњи језик* сачињена су два програма. Према постављеном циљу, очекиваним исходима и датим садржајима, први програм (А) примерен је ученицима чији се матерњи језици изразито разликују од српског, живе у претежно хомогеним срединама, имају мало контаката са српским језиком и у школу полазе готово без икаквог предзнања српског језика. Други програм (Б) предвиђен је да се остварује у мешовитим срединама и намењен је ученицима који могу брже и у већем обиму да савладавају српски језик, односно да, у складу с узрастом, достигну виши ниво владања српским језиком.

Састав одељења према језичком предзнању у средњим школама често је веома различит, будући да ученици, након завршетка основне школе, долазе из различитих средина. Стога су диференцијација и индивидуализација наставе од изузетног значаја за напредак сваког појединог ученика у складу с његовим могућностима. Стандарди формулисани на три нивоа у настави овог предмета треба да добију свој пуни смисао. Наиме, разликовање основног, средњег и напредног нивоа стандарда, наставнику омогућава такву организацију часа која ученицима различитих језичких компетенција обезбеђује индивидуални напредак.

Оба програма за предмет *српски као нематерњи језик* садрже три области: Језик, Књижевност и Језичку културу. Оне су функционално повезане, прожимају се и међусобно допуњују. Стога их треба разумети као делове комплексне целине који, сваки са својим специфичностима, доприносе остваривању исхода овог предмета.

Наставник је обавезан да се упозна са исходима и програмским садржајима претходних циклуса образовања.

I. ПЛАНИРАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Програм оријентисан на исходе наставнику даје већу слободу у креирању и осмишљавању наставе и учења. Улога наставника је да контекстуализује овај дати програм потребама конкретног одељења имајући у виду: састав одељења и карактеристике ученика; уџбенике и друге наставне материјале које ће користити; техничке услове, наставна средства и медије којима школа располаже; ресурсе, могућности, као и потребе локалне средине у којој се школа налази. Полазећи од датих исхода и садржаја наставник најпре креира свој годишњи-глобални план рада из кога ће касније развијати своје оперативне планове. Исходи дефинисани по областима олакшавају наставнику даљу операционализацију исхода на нивоу конкретне наставне јединице. Сада наставник за сваку област има дефинисане исходе. Од њега се очекује да за сваку наставну јединицу, у фази планирања и писања припреме за час, дефинише исходе за час који воде ка остваривању исхода прописаних програмом.

На овај начин постиже се индиректна веза са стандардима на три нивоа постигнућа ученика. При планирању треба, такође, имати у виду да се исходи разликују, да се неки лакше и брже могу остварити, али је за већину исхода (посебно за предметну област књижевност) потребно више времена, више различитих активности и рад на различитим текстовима. У фази планирања наставе и учења веома је важно имати у виду да је уџбеник наставно средство и да он не одређује садржаје предмета. Зато је потребно садржајима датим у уџбенику приступити селективно и у односу на предвиђене исходе које треба достићи. Поред уџбеника, као једног од извора знања, на наставнику је да ученицима омогући увид и искуство коришћења и других извора сазнавања.

II. ОСТВАРИВАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА ЈЕЗИК

Област **Језик** обухвата лексичку и граматичке моделе српског језика. У садржајима и исходима ове области налазе се оквирни број речи и граматички елементи којима ученик треба да овлада у сваком разреду. У овој области програма тежиште је на постепеном усвајању система српског језика почев од 1. разреда основне школе. Језик почиње да се усваја помоћу минималног броја речи

употребљених у основним реченичним моделима с јасним комуникативним контекстом. Односно, речи и њихови облици не усвајају се изоловано, већ у реченичном – комуникативном контексту. За продуктивну употребу језика нефункционално је ванконтекстуално учење парадигми (учење самих облика речи).

Усвајање граматике српског језика у почетним фазама на млађем узрасту претежно је несвесно – у разноврсним активностима ученици слушају исказе на српском језику, понављају их и комбинују у одговарајућим познатим и блиским контекстима. У наредним фазама наставник помаже ученицима да уоче језичка правила и почну да их примењују.

Да би ученик овладао одређеним фондом речи и граматичким елементима, неопходно је да их разуме и дуготрајно увежбава. На тај начин стварају се предуслови да их примени у одговарајућој комуникативној ситуацији. Формално познавање граматичких правила не подразумева и способност њихове примене, те је такво знање корисно само уколико помаже бољем разумевању неких правилности система. Односно, савладавање граматичких правила није само себи циљ. Објашњење граматичких правила, уколико наставник процени да је корисно, треба да буде усклађено с узрастом ученика, његовим когнитивним способностима, предзнањима у матерњем језику и сведено на кључне информације неопходне за примену. Учениково познавање граматичких правила процењује се и оцењује на основу употребе у контексту, без инсистирања на њиховом експлицитном опису.

На нижем нивоу владања језиком (средине у којима се реализује А програм) важно је да се код ученика развије способност разумевања и конструисања исказа који садрже елементе одређене програмом. Притом је у продукцији (састављању и казивању исказа) на овом нивоу битно да значење поруке буде разумљиво, док се граматичка исправност постиже постепено, на том нивоу очекују се типичне грешке изазване интерференцијом и недовољном савладаношћу материје. Грешке нису само знак непознавања градива, већ су управо показатељ да је ученик спреман да се упусти у комуникацију, што наставник треба да подстиче. То не значи да грешке уопште не треба исправљати. Наставник одлучује о томе када ће, на који начин и које грешке исправљати. Ученике треба што више мотивисати да комуницирају, чиме би се грешке спонтано и постепено редуковале.

Управо су часови из области Језик погодни за усмерено, циљано усвајање појединих сегмената, граматичких елемената српског језика. Током ових часова препоручује се динамичко смењивање различитих активности: различити типови вежби слушања, провера разумевања слушаног, понављање, граматичко и лексичко варирање модела, допуњавање, трансформисање афирмативних у упитне и негиране форме и сл.

Реализација наставе *српског као нематерњег језика* према Б програму подразумева одређено владање српским језиком од почетка школовања, односно могућност бржег напредовања у току школовања. У таквим околностима очекује се мања заступљеност грешака и њихово брже исправљање. Примена Б програма подразумева овладаност садржајима А програма и подизање језичке компетенције на виши ниво, те је настава језика у функцији оспособљавања ученика за правилно комуницирање савременим стандардним српским језиком у складу с језичким и вањјезичким контекстом.

Будући да ученици који похађају наставу *српског као нематерњег језика*, похађају и наставу матерњег језика, сврсисходно је у одговарајућим приликама користити трансфер знања стечених на матерњем језику и о матерњем језику. Настава *српског као нематерњег језика* треба да буде у корелацији с наставом матерњег језика.

Језичка грађа се из разреда у разред постепено проширује и усложњава, она је кумулативна и надовезује се на претходну. Увођење новог елемента подразумева овладаност претходним, што значи да се нова грађа ослања на претходну која се континуирано увежбава. Следећи примери краћих текстова илуструју примену језичке материје поштујући поступност и увођење нових језичких садржаја у сваком разреду у А програму.

Садржаји програма за средњу школу који су дати у области Језик надовезују се на оне који се налазе у програму за основну школу. Они подразумевају обнављање и проширивање лексичког фонда и граматичких елемената српског језика, које је започето у основној школи. Зато је током средње школе од изузетног значаја континуирано понављање и увежбавање оних јединица које су усвајане у претходном периоду, а нови елементи се поступно додају већ познатима. Подразумева се да је наставник добро упознат с програмом за основну школу и уме час да организује тако да се претходно обрађена материја систематски обнавља уз додавање нових елемената.

Следећи примери краћих текстова илуструју примену језичке материје поштујући поступност и увођење нових језичких садржаја у А програму: (презент, перфекат, футур I, императив – систематизација глаголских облика; презент за означавање прошле и будуће радње; глаголски вид – разликовање свршених и несвршених глагола (разликовање именоване од обављене радње), творба перфективних глагола (најфреквентнији префикси); именице које имају неправилну множину (брат, дете; проширење основе, главне промене у номинативу множине); именице женског рода на сугласник; датив у функцији логичког субјекта; вокатив; изрична реченица у функцији објекта, индиректни и директни говор): *Ове године јесен је топла и сунчана. Само су ноћи хладне. Прошле суботе сам с браћом ишао на пецање. Пецали смо три сата, али ништа нисмо упецали. Понели смо сендовиче. Јели смо их све дан и на крају све појели. Пецање ми се свиђа јер смо у природи и дружимо се. Предложићу да и ове суботе идемо. „Иване, хоћеш ли да идемо на пецање у суботу”*

КЊИЖЕВНОСТ

Програм наставе и учења А предмета *српски као нематерњи језик* намењен је хомогеној средини, ученицима који веома ретко имају контакта с говорницима чији је матерњи језик српски. Познавање језика је на основном нивоу, комуникација на српском језику се теже остварује, граматички модели су неувежбани пошто немају често прилике да користе српски језик, њихов речник не садржи велики број речи, речи веома лако из активног фонда прелазе у пасивни и буду заборављене, лексика се усваја спорије него код ученика хетерогене средине, грешке се често појављују у толиком обиму да ометају разумевање реченице; из ових разлога би акценат требало да буде на лексци и језичким моделима који ће им обезбедити темељ за једноставну комуникацију на српском језику, уз проширивање садржаја, примерено захтевима средњошколских програма. Настава се, притом, усклађује са исходима учења, одређеним за сваки разред и везаним за стандарде ученичких постигнућа за крај трећег образовног циклуса *српског као нематерњег језика*.

У првом разреду понуђено је једанаест оригиналних и осам конструисаних текстова (што представља новину). Наставник бира седам оригиналних текстова за А ниво и три конструисана текста јер програм предвиђа да се обради укупно десет текстова. Наставник одлучује који текстови највише одговарају ученицима. Основни критеријум за избор текстова је ниво познавања језика ученика. Поред (у просеку) десет текстова, наставник по слободном избору уводи још један текст, водећи рачуна о нивоу познавања језика и интересовањима ученика. У гимназијама наставници додатно треба да изаберу један књижевни текст на матерњем језику ученика за који постоји превод на српски. У средњим стручним школама наставници треба додатно да изаберу један текст на српском језику са стручним терминологијом.

Област програма Књижевност доприноси постизању комуникативне функције језика. Основна функција књижевноуметничких, конструисаних и адаптираних текстова, поред оспособљавања ученика за комуникативну употребу језика, јесте и упознавање ученика са културом, историјом и традицијом српског народа, као и с књижевним делима значајним за српску књижевност.

Функције текстова у А програму су разноврсне:

– усвајање лексике одређеног тематског круга потребне за свакодневну комуникацију;

- читање, односно слушање текста у функцији увежбавања разумевања говорног и писаног језика, увежбава се читање у себи и читање с разумевањем;
- задаци у вези с текстом развијају умеће разумевања текста, увежбава се вештина састављања реченица које садрже познату лексику, уз увежбавање језичких модела; приликом говорних и писаних вежби толеришу се грешке које не ометају разумевање;
- одговори на питања (усмено и писмено) помажу ученику да развије механизме састављања реченица на српском језику, односно излагање на српском језику уз видно присуство грешака – упутно је да наставник врши корекције указујући на правилне облике;
- репродукција и тумачење текста развија способност употребе језика – ученик треба да се изрази користећи више реченица, да формира и развија говорне способности.

Књижевноуметнички, адаптирани и конструисани текстови погодни су за тумачење, при чему се узимају у обзир узраст и предзнања ученика и састав одељења. Текстови су уједно и полазна основа за увежбавање нових речи и израза, језичких модела, читања, писања, говора; стога три часа намењена једном тексту представљају истовремено и обраду и увежбавање градива.

Рад на тексту обухвата:

1. Семантизацију непознатих речи: семантизација може да се изведе помоћу ученицима познатих синонима, визуелним приказивањем речи, постављањем речи у контрастне парове (*мали-велики*), описивањем речи једноставним реченицама (наставник мора да води рачуна да реченица којом описује непознату реч садржи ученицима познате речи). Превод је оправдан само у случају када не постоје друга средства за објашњење значења речи. Препоручује се употреба речника на часу, као и у фази припреме за час.

2. Слушање или читање текста: саветује се да наставник први пут прочита текст – на овај начин ученици чују правилан изговор речи. Препоручује се употреба аудио-визуелних средстава.

3. Контекстуализација нове лексике: неопходно је да ученици нове речи поставе у реченични контекст како би се лексика увежбавала паралелно с конструисањем реченица. Реченице треба да буду једноставне да би се избегао велики број грешака које неминовно настају у сложенијим конструкцијама. Уколико реченица садржи превише грешака, постаје неразумљива слушаоцу. Контекстуализација нових речи је битан елемент функционалне употребе језика пошто наводи ученика да саставља реченице и активира речнички фонд и језичке моделе.

4. Питања у вези с текстом: процес разумевања текста има више етапа, тек када се нова лексика усвоји и примени у реченицама може да се пређе на ниво разумевања текста. Ниво на којем је ученик разумео текст може да се утврди постављањем питања у вези с текстом. Питања треба да се заснивају на лексички коју су раније усвојили уз употребу нових речи обрађених у тексту. Значајно је да се примарно увежбава говор, а затим и писање.

5. Питања поводом текста (усмено и у писаној форми): ученици увежбавају и остварују комуникацију на српском језику засновану на познатој лексички. Питања треба да буду у складу с лексичким фондом којим ученици располажу. Ово је следећи ниво у процесу усвајања језичких вештина чији је циљ навођење ученика да остваре комуникацију на српском језику. Овај циљ је често веома тешко постићи код ученика хомогене средине, али је неопходно навести ученика да у говору, а затим и у писменој форми употреби одређене речи или изразе на српском језику.

6. Разговор о тексту: у овом делу се могу остварити елементи књижевности у предмету Српски као нематерњи језик у А програму. У складу са лексиком којом ученици располажу разговор се заснива на препознавању главних ликова, активностима које се везују уз њих, истицању особина ликова из текста, аргументовању свог мишљења о делу. Као део процеса увођења ученика у употребу језика упутно је да се изведе драматизација текста чији је циљ навођење ученика да састављају реченице потребне у говорним ситуацијама, као и заузимање ставова и изражавање осећања према ликовима који се јављају у књижевноуметничком делу. Наставник поступа тако што организује наставу према исходима које треба остварити.

7. Компаративни приступ: наставник планира укључивање текстова матерњег језика који се пореде са предложеним делима српске књижевности (уколико је то могуће) и с примерима везаним за филм, позоришну представу, различите аудио-визуелне записе; у обраду књижевног дела укључује и садржаје из ликовне и музичке културе, стрип и различите врсте игара (осмосмерке, ребуси, укрштене речи, асоцијације...).

Приликом уочавања битних поетских елемената у структури књижевноуметничког текста, наставник се труди да код ученика (у складу са њиховим могућностима) актуелизује трансфер знања из матерњег језика: основне облике приповедања (нарација, дескрипција, дијалог); сиже и фабулу, функцију песничке слике; улогу језичкијих средстава и друге основне поетичке одлике текста.

8. Обликовање кратког текста и његово тумачење, усмено или у писаној форми, на основу обрађеног текста: покушај самосталног састављања текста представља виши ниво у остваривању комуникативне функције језика. Ученици развијају механизам употребе језичке грађе и језичких модела, умеће састављања кохерентног текста. Процес се односи и на говорни и на писани текст.

ПРОГРАМ Б

У програму Б, читајући и тумачећи књижевноуметничка дела и изабране одломке најзначајнијих српских писаца, ученици ће имати прилику да се упознају са српском културном баштином и тако боље разумеју сличности и разлике које постоје између културе народа којем припадају и културе народа чији језик уче. Књижевноуметнички текстови у настави *српског као нематерњег језика* имају вишеструку функцију. Они истовремено представљају извор нове лексике и полазну основу за даљи рад – разговоре, читање, интерпретацију, различите врсте говорних и писмених вежби и друге активности.

У области програма Књижевност наведени су текстови усклађени са узрастним карактеристикама и језичким могућностима ученика. Дати предлог дела наставник ће прилагођавати потребама својих ученика. Настава се, притом, усклађује са исходима учења одређеним за сваки разред и везаним за стандарде ученичких постигнућа за крај трећег образовног циклуса *српског као нематерњег језика*.

У првом разреду понуђено је једанаест оригиналних и осам конструисаних текстова (што представља новину). Наставник бира девет оригиналних текстова за Б ниво и три конструисана текста јер програм предвиђа да се обради укупно десет текстова, те одлучује који текстови највише одговарају ученицима. Основни критеријум за избор текстова је ниво познавања језика ученика. Поред (у просеку) десет текстова, наставник по слободном избору уводи још један текст, водећи рачуна о нивоу познавања језика и интересовањима ученика. У гимназијама наставници додатно треба да изаберу један књижевни текст на матерњем језику ученика за који постоји превод на српски. У средњим стручним школама наставници треба додатно да изаберу један текст на српском језику са стручним терминологијом.

За ученике који *српски као нематерњи језик* буду савлађивали по програму који је намењен онима који уче и живе у хетерогеним језичким срединама или им је матерњи језик један од словенских језика, предложени су аутентични књижевноуметнички текстови или одломци из њих. Ипак, постоје значајне разлике између ученика који живе у хетерогеној средини, а чији је матерњи језик несловенски, и ученика чији је матерњи језик словенски. Ове разлике је неопходно узети у обзир приликом избора текстова за обраду и израде ученика. Стога се препоручује ауторима ученика и наставницима да нека од предложених дела адаптирају, скрате и прилагоде језичком знању и могућностима ученика чији је матерњи језик несловенски, а у томе ће им помоћи и знатан број предложених конструисаних текстова. Наставници, који раде с ученицима чији матерњи језик припада групи словенских језика, могу се одређивати за аутентична дела.

Бављење књижевноуметничким текстом подразумева различите методичке поступке који ће бити усмерени на његово што боље разумевање и тумачење. Рад на тексту састоји се из неколико

етапа: уводног разговора са семантизацијом мање познатих речи и израза (ова етапа је посебно важна за ученике чији језик није словенски); просторне и временске локализације текста; изражајног читања; кратке провере уметничког доживљаја и разумевања текста; разговора о тексту и његовог тумачења (различитих аналитичко-синтетичких поступака којима ће се откривати естетске вредности дела, важне појединости у њему и места са посебном експресивношћу); повезивања дела са личним доживљајима и искуствима ученика. Свака од наведених етапа зависи од природе текста као и од предзнања и могућности ученика.

Уводни разговор и семантизација мање познатих речи и израза биће за неке ученике од изузетне важности за разумевање дела и стога им је потребно посветити посебну пажњу. О избору речи за семантизацију одлучује наставник уважавајући предзнања својих ученика. Лексику је најбоље семантизовати током уводног разговора и пре првог читања текста како би се обезбедило разумевање садржаја текста након првог читања. Речи се могу семантизовати на различите начине – визуелним наставним средствима, демонстрацијом, посредством синонима и антонима, различитим описним дефиницијама и, уколико је то неопходно, реч се може и превести на матерњи језик ученика. Није потребно да све речи које се семантизују уђу у активан лексички фонд ученика, поједине могу остати у пасивном фонду. Лексика за коју се процени да треба да уђе у активан лексички фонд ученика, треба да буде заступљена током разговора о тексту и његове интерпретације, а корисно је осмислити и различите лексичке вежбе које ће допринети остваривању овог циља. Ученике овог узраста треба уводити и у коришћење речника јер је оно саставни део читања. Важно је да се служе и двојезичним и једнојезичним речницима и да овладају техником проналажења речи и значења које реч остварује у датом контексту. Речници представљају велику помоћ за читање и разумевање текстова различитих жанрова, нарочито су корисни приликом самосталног читања.

Многи текстови, посебно одломци из обимнијих књижевних дела, захтеваће и локализацију како би били правилно схваћени и доживљени. Локализација ће у неким случајевима подразумевати препричавање садржаја који претходе одломку који се обрађује или, на пример, давање података о аутору. Некад ће бити неопходно дело сместити у просторне и временске оквире и протумачити друштвене, историјске и друге околности у којима се радња одвија.

Читање текста је од велике важности за његово разумевање и доживљавање. У настави књижевности јављају се различити облици читања. Разумевање, доживљавање и тумачење текста условљено је квалитетом читања. Важно је да прво интерпретативно читање текста обави наставник или да ученици послушају квалитетан звучни запис. Овако ће се обезбедити правилно разумевање и бољи уметнички доживљај текста. Многа дела захтеваће једно или више поновљених читања наглас или у себи усмерених ка одређеном циљу. Потребно је да ученици овладају техникама гласног читања и читања у себи. Читање у себи може бити у функцији бољег разумевања текста и оно увек треба да буде усмерено од стране наставника и истраживачко. Ученици ће, читајући у себи, пронаћи у тексту различите информације којима ће поткрепљивати и своје мишљење и ставове, увежбаваће брзо читање и оспособљаваће се за самостално учење. Циљ читања наглас јесте овладавање техником читања и савлађивање важних чинилаца гласног читања (изговора и интонације речи и реченице, јачине гласа, пауза). Овим путем ученици се постепено уводе у изражајно читање. Оно се увежбава на пажљиво одабраним епским, лирским и драмским текстовима. Изражајно читање увежбава се на претходно обрађеним текстовима, плански и уз добру припрему. Наставник треба да оспособи ученике да ускладе јачину гласа, интонацију, ритам, темпо, паузе са природом и садржином текста како би изражајно читање било што успешније.

Један од важних облика рада јесте учење напамет и изражајно казивање кратких одломака из одабраних књижевноуметничких текстова у стиху и прози (лирских песама, одломака из прозних и драмских текстова). Ученике треба постепено водити од гласног читања ка изражајном читању и казивању напамет научених одломака.

Тумачење текста умногоме ће зависити од средине у којој се настава реализује, предзнања ученика и њиховог матерњег језика. Са ученицима који савлађују програм за средњи ниво, тумачење текста имаће више обележја разговора о важним појединостима у њему – догађајима, ликовима, месту и времену одвијања радње. Разговори о тексту треба да обезбеде правилно разумевање догађаја, уочавање веза између догађаја и ликова, тумачење поступака главних јунака и њихових особина. Без обзира на то што за ове разговоре није нужно да ученици знају стручну терминологију (основни мотив, епитет, описна лирска песма), они се не смеју свести на пуко препричавање садржаја текста. Разговор о тексту наставник треба да води тако да омогући ученицима да у њему исподстиху већу креативност, да им поставља проблемске задатке, наводи их да размишљају о узрочно-последичним везама у делу, подстиче их да слободно маштају и износе своје утиске о уметничким сликама у делу.

Са напреднијим ученицима наставник може остварити комплекснију анализу и интерпретацију дела током које ће ученици изводити сложеније закључке о догађајима и ликовима, откривати експресивна места у делу и износити своје утиске о њима служећи се основном терминологијом теорије књижевности. Предлаже се аналитичко-синтетички и компаративни приступ, увођење драматизације, игре и стрипа у наставу. У настави *српског као нематерњег језика* наставник треба да се ослања на књижевнотеоријска знања које су ученици стекли на свом матерњем језику и да их активира кад год је то могуће. Тако, на пример, приликом обраде књижевних дела и одломака, треба рачунати на то да су ученици у матерњем језику усвојили основне књижевнотеоријске појмове: тема, мотив, главни лик и др. У складу са Општим стандардима постигнућа за *српски као нематерњи језик*, познавање терминологије из теорије књижевности очекује се само од ученика напредног нивоа. Они ће, на примерима изабраних дела и одломака из српске књижевности, проширивати сазнања која су стекли на свом матерњем језику и обогатити их новом примерима.

Након разговора о садржају дела и његове интерпретације, потребно је са ученицима разговарати и о личним доживљајима који су изазвани делом – подстицати их да доводе у везу дело са својим личним искуствима, допустити им да постављају питања, створити у учионици услове у којима ће се развијати дијалог и дискусија.

Веома је важно да ученици активно учествују у свим етапама рада, да износе своја осећања, запажања, мишљења, закључке и да их образлажу. Ученичке активности не смеју бити ограничене само на рад на часу. У обраду текста ученике треба уводити издавањем различитих припремних задатка, које ће они решавати код куће. Након обраде текста важно је да ученици стечена знања функционално примењују у даљем раду – приликом израде домаћих задатака, самосталног читања и усвајања знања из других наставних предмета. Наставнику и ученицима ће стечена знања и вештине бити драгоцена за интерпретацију нових књижевних дела.

Кад год је то могуће, наставу књижевности потребно је повезивати са наставом језика, успостављати унутарпредметну и међупредметну корелацију. Она ће допринети свестранијем сагледавању садржаја, а ученици ће стећи квалитетнија и трајнија знања.

ЛЕЗИЧКА КУЛТУРА

Реализација наставних садржаја *српског као нематерњег језика* подразумева континуитет у богаћењу ученичке језичке културе. То је једна од примарних методичких обавеза наставника. Наставник треба да процени способности сваког ученика за одговарајући ниво комуникативне компетенције и у складу са тим прилагоди језички материјал. Ово треба да доведе до функционалне употребе језика у настави, али и у свим осталим животним околностима, у школи и ван ње, где је ваљано језичко комуницирање услов за потпуно споразумевање. Језичка комуникација подразумева владање рецептивним и продуктивним језичким вештинама, а то су: слушање, читање, писање и говорење. Основно обележје савременог методичког приступа настави језика и језичке културе јесте развијање ученичких способности у све четири активности

упоредо и њихово прилагођавање когнитивним способностима и језичком окружењу ученика. Исходи у области Језичка култура конципирани су тако да, с једне стране, обезбеде остваривање минимума језичких компетенција, али и да, с друге стране, не ограниче ученике који су у могућности да остваре већи напредак. Због специфичности ове наставе, предвиђене исходе (пре свега када су у питању хомогене језичке средине) потребно је остваривати кроз језичке активности (компетенције) које су, с методичког аспекта, сличније настави страног него матерњег језика.

Слушање је прва језичка активност с којом се ученици сусрећу у настави *српског као нематерњег* језика. Она омогућава ученику да упозна мелодију језика, а затим и његов гласовни систем, интонацију речи и реченице. Коначни циљ слушања треба да буде разумевање, као предуслов за вербалну продукцију, односно – комуникацију.

Говорење је најсложенија језичка вештина, која подразумева владање свим елементима језика (фонетско-фонолошким, морфолошким, синтаксичким и лексичким). Говорење се најчешће реализује у дијалогској форми, те према томе подразумева разумевање (саговорника). Поред тога, говорење је вештина која захтева одређену брзину и правовремену реакцију. Као продуктивна вештина, заједно са писањем, омогућава ученику да се изрази на српском језику, постави питање, интерпретира неки садржај и учествује у комуникацији са другима.

Читање је језичка активност која подразумева познавање граfiјског система језика (слова), њихове гласовне реализације, повезивање гласова у речи и спајање речи у реченицу, уз поштовање одговарајућих ритмичких и прозодијских правила. Циљ читања мора да буде разумевање прочитаног јер само тако оно представља језичку компетенцију, а не пуку вербализацију словних карактера.

Писање је продуктивна језичка вештина која подразумева исказивање језичког садржаја писаним путем, употребом одговарајућих словних карактера и поштовањем правописних правила. Посебну пажњу потребно је посветити графемама за које не постоје еквиваленти у матерњим језицима ученика. Такође је важно обратити пажњу на правила фонетског правописа (писање личних имена страног порекла итд.). Поред тога, српски језик има два писма – ћирилицу и латиницу, а ученик, још у првом циклусу образовања, треба да усвоји оба. Циљ писања је језичко изражавање писаним путем, те, према томе, подразумева разумевање.

Ове четири вештине су кроз исходе вертикално повезане тако да јасно описују градацију постигнућа ученика од 1. до 4. разреда средње школе у области Језичка култура.

Тематски садржаји су истоветни у оба програма јер се ради о темама које су важне за свакодневну и професионалну комуникацију ученика. Међутим, исходи у овој области разликују се у зависности од језичке компетенције и варијанте програма по којем су ученици усвајали српски као нематерњи језик. Очекује се да ће ученици који су на Б нивоу бити у стању да у оквиру одређене тематске јединице остваре знатно богатији и сложенији исказ него ученици на А нивоу.

Садржаји по темама представљају лексичко-семантички оквир унутар кога се функционално реализују језички садржаји. Тематске јединице презентују реалне, свакодневне околности у којима се остварује комуникација. Подразумева се понављање садржаја неких тематских јединица (породица и људи у окружењу, образовање, храна и пиће, одећа и обућа итд.). Тематске јединице се надовезују на оне које су наведене у програмима за основну школу. За сваку тематску јединицу предложене су тематске групе које треба да се попуне одговарајућом новом лексиком, у оквиру препорученог броја нових речи уз понављање претходно усвојене.

На пример у првој тематској јединици, *Лично представљање*, у садржају оба програма предвиђено је да ученици у првом разреду могу да дају основне информације о себи (име и презиме, датум и место рођења, адресу становања и телефонски број, омиљене личне активности, национална или етничка припадност, назив и врста школе коју похађа и да сачини кратку биографију). У сваком следећем разреду ова тематска јединица се проширује новом лексиком и новим комуникативним ситуацијама. У следећим разре-

дима очекује се да ученици умеју да опишу свој физички изглед, наведу лична интересовања, своје карактерне и емотивне особине и да на крају средње школе умеју да саставе биографију у форми CV-ја (за потребе запослења и даљег школовања).

Оваква хоризонтална врста градације примењена је у свим тематским јединицама.

Избор лексике је делимично условљен садржајем из области Језик и Књижевност, али зависи и од процене наставника о потреби одговарајућих лексема и њихове фреквентности, ради постизања информативности и природности у комуникацији. Многе речи нису везане само за једну тематску јединицу већ се преклапају и повезују у нове семантичке низове, што наставник треба да подстиче добро осмишљеним говорним и писменим вежбама. Веома је важно да се већ усвојена лексика задржи у активном лексичком фонду ученика, а да пасивна лексика постепено прелази у активну, што се постиже континуираном употребом кроз све четири језичке вештине.

Поред селективног приступа лексици, треба водити рачуна и о броју лексема које се усвајају у једној наставној јединици. На једном часу не би требало уводити више од пет нових речи, чије значење ће се објаснити и провежбати у типичним реализацијама унутар реченице (контекстуализација лексике). Најефикасније би било да за нову реч сваки ученик осмисли (минимални) контекст, односно реченицу. На овај начин наставник има увид у учениково разумевање значења речи, поред нових садржаја подстиче употребу и раније стечених знања из лексике и граматике, а ученици стичу самопоуздање јер могу да изговоре или напишу реченице на српском језику.

Поред датих тематских јединица, у прва четири разреда основне школе наводи се и нетематизована лексика која је потребна за комуникацију, независно од теме. У свакодневной комуникацији велики значај имају устаљене комуникативне форме којима ученици постепено и континуирано треба да овладавају од првог разреда средње школе. Оне су издвојене у посебну област језичке културе и усклађене су потребама и узрастом ученика. Тако у првом разреду ученици усвајају моделе за поздрављање и представљање, затим се даље усвајају модели за честитање, захваљивање, исказивање жеље, молбе итд. до најсложенијих модела као што су давање савета, изражавање саосећања; убеђивање саговорника; слагање/неслагање с мишљењем саговорника; вредновање и обрађивање.

Функционално и економично повезивање подобласти предмета *српски као нематерњи језик* (Језик, Књижевност и Језичка култура) омогућава савладавање њихових садржаја и остваривање предвиђених исхода на природан и спонтан начин, чинећи да једни садржаји произлазе из других, допуњују се и преклапају. На одабраним деловима књижевноуметничких, неуметничких и конструисаних текстова могу се развијати различите комуникативне вештине; говорним вежбама се дефинишу смернице за израду писмених састава; креативне активности у настави доприносе развоју усменог и писменог изражавања, читање с разумевањем утиче на богаћење лексике и флуентност говора, итд. Усклађеност исхода с језичким компетенцијама омогућава наставнику не само кумулативно праћење напретка сваког ученика него и уочавање проблема у развијању појединих компетенција, што умногоме олакшава процес наставе и учења језика.

Обавезан је један писмени задатак у току школске године (у другом полуугодишту).

III. ПРАЋЕЊЕ И ВРЕДНОВАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

На почетку процеса учења, односно на почетку школске године, неопходно је спровести дијагностичко вредновање језичких компетенција ученика. Ово је изузетно важан задатак наставника, будући да постоје велике разлике у владању српским језиком ученика једног одељења. Дијагностичко оцењивање се може реализовати помоћу иницијалног тестирања које служи да се установе вештине, способности, интересовања, искуства, нивои постигнућа или потешкоће појединачног ученика или читавог одељења. Иницијално тестирање осмишљава наставник на основу исхода и са-

држаја програма из претходних разреда. На основу тога могуће је ефикасно планирати и организовати процес учења и индивидуализовати приступ учењу.

Поред стандардног, сумативног вредновања које још увек доминира у нашем систему образовања (процењује знање ученика на крају једне програмске целине и спроводи се стандардизованим мерним инструментима – писменим и усменим проверама знања, есејима, тестовима, што за последицу има кампањско учење оријентисано на оцену), савремени приступ настави претпоставља формативно вредновање – процену знања **ТОКОМ** савладавања програма и стицања одговарајуће компетенције. Резултат оваквог вредновања даје повратну информацију и ученику и наставнику о томе које компетенције су добро савладане, а које не (нпр. ученик задовољавајуће разуме прочитани текст, али слабо разуме говорени текст: задовољавајуће пише у складу са правилима, али у говору не поштује правила конгруенције итд.), као и о ефикасности одговарајућих метода које је наставник применио за остваривање циља. Формативно мерење подразумева прикупљање података о ученичким постигнућима, а најчешће технике су: реализација практичних задатака, посматрање и бележење ученичких активности током наставе, непосредна комуникација између ученика и наставника, регистар за сваког ученика (мапа напредовања) итд. Резултати формативног вредновања на крају наставног циклуса треба да буду исказана и сумативно – бројчаном оценом. Оваква оцена има смисла ако су у њој садржана сва постигнућа ученика, редовно праћена и објективно и професионално бележена.

Рад сваког наставника састоји се од планирања, остваривања и праћења и вредновања. Важно је да наставник континуирано прати и вреднује, осим постигнућа ученика, и процес наставе и учења, као и себе и сопствени рад. Све што се покаже добрим и корисним наставник ће користити и даље у својој наставној пракси, а све што се покаже као недовољно ефикасним и ефективним требало би унапредити.

Вредновање треба да буде засновано на индивидуалном напредовању ученика узимајући у обзир могућности и способности ученика. При оцењивању пажња треба да буде усмерена на ниво развоја репродуктивних способности ученика, обим проширивања лексичког фонда, ниво смањивања интерференцијских грешака у писаној и усменој форми. Треба имати у виду ниво познавања језика: ученици хомогене средине спорадично остварују директан контакт са говорницима којима је српски матерњи језик, са српским језиком се срећу само на часовима српског као нематерњег језика. Резултат је да ученици српски језик користе на елементарном нивоу. Језичке моделе усвајају спорије, граматичке категорије користе уз много грешака, имају проблема при слушању, односно разумевању српског језика чак и у случајевима када су им све речи говорног текста познат.

ПРВИ СТРАНИ ЈЕЗИК

Циљ учења *страног језика* је да ученик усвајањем функционалних знања о језичком систему и култури и унапређивањем стратегија учења страног језика развије комуникативну компетенцију, оспособи се за писмену и усмену комуникацију, интеркултурално разумевање и професионални развој.

ОПШТА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА

Ученик влада језичким вештинама и знањима која му омогућавају да на страном језику разуме текстове које слуша или чита у приватном, јавном, образовном или професионалном контексту; комуницира писмено или усмено у формалним и неформалним ситуацијама.

Посредујући у усменој или писаној комуникацији, ученик преноси поруке са страног на матерњи (први) језик и обрнуто. Владане страним језиком ученику омогућава стицање знања из различитих области која примењује у свакодневном животу, образовању и раду. Учењем страног језика ученик развија креативност, критичко мишљење, вештине комуникације, самосталност и сарадњу, уважавање различитости култура и културу дијалога.

Основни ниво

Ученик користи страни језик у мери која му помаже да разуме садржај усмене поруке и кратке једноставне информације у вези са личним интересовањем и познатим областима и активностима. Учествује у уобичајеном, свакодневном разговору, чита и проналази жељену информацију у текстовима са темом од просечног личног интереса. Пише о различитим аспектима из просечног окружења и ради сопствених потреба.

Средњи ниво

Ученик користи страни језик да разуме суштину текста или да учествује у разговору или дискусији (нпр. школа, забава, спорт); налази се у не/предвидивим ситуацијама када му је неопходно да користи страни језик и/или да у кратком усменом излагању оствари свој интерес. Пише о властитом искуству, описује своје утиске, планове и очекивања.

Напредни ниво

Ученик користи страни језик да активно учествује у усменој комуникацији; да прати дужа и сложенија излагања или дискусије о конкретним или апстрактним темама из познатих општих или стручних тематских области, као и да објашњава своје ставове и/или образлаже различите предлоге. Чита и пише текстове о широком спектру тема у складу са општим и властитим интересовањима.

СПЕЦИФИЧНА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА: Рецепција (слушање и читање)

Основни ниво

Ученик разуме уобичајене изразе и схвата општи смисао свакодневне комуникације изговорене споро и разговетно. Користећи основно лингвистичко знање, чита краће текстове написане стандардним језиком, разноврсног садржаја из свакодневног живота и/или блиских области или струке, у којима преовлађују фреквентне речи и изрази.

Средњи ниво

Ученик разуме основне елементе разговетног говора у свакодневним ситуацијама и једноставна излагања и презентације из блиских области изговорене стандардним језиком и релативно споро. У тексту, из домена личног интересовања и делатности, у коме преовлађују сложене језичке структуре, ученик разуме општи смисао и допунске информације, користећи различите технике/врсте читања.

Напредни ниво

Ученик разуме суштину и детаље опширнијих излагања или разговора у којима се користи стандардни језик, мења ритам, стил и тон разговора, а у вези са садржајима из ширег интересовања ученика. Ученик разуме дуже текстове различитог садржаја (нпр. адаптирана или оригинална прозна књижевна дела, актуелни новински чланци и извештаји); брзину и технику читања подешава према тексту који чита.

СПЕЦИФИЧНА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА: Продукција (говор и писање)

Основни ниво

Ученик у свакодневним ситуацијама пише или даје усмена упутства, писмено или усмено размењује информације о уобичајеним општим и блиским темама. Користећи једноставне изразе, фразе и језичке структуре, пише кратке забелешке, поруке и писма, и/или према моделу пише једноставне текстове нпр. описе особа и догађаја из познатих области.

Средњи ниво

Ученик без припреме започиње и води разговор, износи усмено или писмено мишљење о темама из домена личног интересовања, образовања, културе и сл. Користећи разноврсне језичке структуре, шири фонд речи и израза, ученик усмено или писмено извештава, излаже и/или према упутству пише компактни текст поштујући правописну норму и основна правила организације текста.

Напредни ниво

Ученик са сигурношћу, течно и спонтано, учествује у усменој или писменој комуникацији, говори, извештава, преводи и/или самостално пише текстове о темама и садржајима из ширег круга интересовања; користећи информације и аргументе из различитих извора, износи ставове и преноси мишљење, размењује, проверава и потврђује информације. Ученик према потреби води формалну или неформалну преписку, доследно примењујући правописну норму, језичка правила и правила организације текста.

Разред **Први**
Годишњи фонд часова **74 часа**

ОБЛАСТ/ТЕМА	ИСХОДИ По завршетку првог разреда ученик ће бити у стању да:
РАЗУМЕВАЊЕ ГОВОРА	<ul style="list-style-type: none"> – адекватно реагује на усмене поруке у вези са активностима у образовном контексту; – разуме основну поруку краћих излагања о познатим темама у којима се користи стандардни језик и разговетан изговор; – разуме информације о релативно познатим и блиским садржајима и једноставна упутства у приватном, јавном и образовном контексту; – разуме општи смисао информативних радијских и телевизијских емисија о блиским темама, у којима се користи стандардни говор и разговетан изговор; – разуме основне елементе радње у серијама и филмовима у којима се обрађују релативно блиске теме, ослањајући се и на визуелне елементе; – разуме суштину исказа (са)говорника који разговарају о блиским темама, уз евентуална понављања и појашњавања; – изводи закључке после слушања непознатог текста у вези са врстом текста, бројем саговорника, њиховим међусобним односима и намерама, као и у вези са општим садржајем; – ослањајући се на општа знања, искуства и контекст поруке, увиђа значење њених непознатих елемената; памти и контекстуализује битне елементе поруке.
РАЗУМЕВАЊЕ ПРОЧИТАНОГ ТЕКСТА	<ul style="list-style-type: none"> – разликује најчесталије врсте текстова, познајући њихове основне карактеристике, сврху и улогу; – разуме краће текстове о конкретним темама из свакодневног живота, као и језички прилагођене и адаптиране текстове утемељене на чињеницама, везане за домене општих интересовања; – разуме осећања, жеље, потребе исказане у краћим текстовима; – разуме једноставна упутства и саветодавне текстове, обавештења и упозорења на јавним местима; – разуме краће литерарне форме у којима доминира конкретна, фреквентна и позната лексика (конкретна поезија, кратке приче, анегдоте, скечеви, стрипови); – проналази, издваја и разуме у информативном тексту о познатој теми основну поруку и суштинске информације; – идентификује и разуме релевантне информације у писаним прототипским документима (писмима, проспектима) и другим нефункционалним текстовима (новинским вестима, репортажама и огласима); – препознаје основну аргументацију у једноставнијим текстовима (нпр. новинским колумнама или писмима читалаца, као и другим врстама коментара); – наслућује значење непознатих речи на основу контекста.
УСМЕНО ИЗРАЖАВАЊЕ	<ul style="list-style-type: none"> – учествује у краћим дијалозима, размењује информације и мишљење са саговорником о блиским темама и интересовањима; – користи циљни језик као језик комуникације у образовном контексту, прилагођавајући свој говор комуникативној ситуацији, у временском трајању од два до три минута; – описује себе и своје окружење, догађаје у садашњости, прошлости и будућности у свом окружењу и изван њега; – изражава своје утиске и осећања и образлаже мишљење и ставове у вези са блиским темама; – описује догађаје и саопштава садржај неке књиге или филма, износи своје утиске и мишљења; – излаже унапред припремљену краћу презентацију на одређену тему (из домена личног интересовања); – указује на значај одређених исказа и делова исказа пригодном гестикулацијом и мимиком или наглашавањем и интонацијом.
ПИСМЕНО ИЗРАЖАВАЊЕ	<ul style="list-style-type: none"> – пише на разложан и једноставан начин о блиским темама из свог окружења и подручја интересовања; – описује особе и догађаје поштујући правила кохерентности (обима 100–120 речи); – описује утиске, мишљења и осећања (обима 80–100 речи); – пише белешке, поруке и лична писма да би тражио или пренео релевантне информације; – резимира прочитани/преслушани текст о блиским темама и износи сопствено мишљење о њему; – попуњава формуларе, упитнике и различите обрасце у личној и образовном домену; – пише краћа формална писма (писма читалаца, пријаве за праксе, стипендије или омладинске послове); – пише електронске поруке, СМС поруке, учествује у дискусијама на блогу.
СОЦИОКУЛТУРНА КОМПЕТЕНЦИЈА	<ul style="list-style-type: none"> – препознаје и разуме, у оквиру свог интересовања, знања и искуства, правила понашања, свакодневне навике, сличности и разлике у култури своје земље и земаља чији језик учи; – препознаје и разуме најчешће присутне културне моделе свакодневног живота земље и земаља чији језик учи; – препознаје и адекватно користи најфреквентније стилове и регистре у вези са елементима страног језика који учи, али и из осталих области школских знања и животних искустава; – препознаје различите стилове комуникације и најфреквентнија пратећа паравербална и невербална средства (степен формалности, љубазности, као и паравербална средства: гест, мимика, просторни односи међу говорницима, итд.); – користи знање страног језика у различитим видовима реалне комуникације (електронске поруке, СМС поруке, дискусије на блогу или форуму, друштвене мреже); – користи савремене видове комуникације у откривању културе земаља чији језик учи.
МЕДИЈАЦИЈА	<ul style="list-style-type: none"> – преноси суштину поруке са матерњег на страни језик/са страног на матерњи, додајући, по потреби, објашњења и обавештења, писмено и усмено; – резимира садржај краћег текста, аудио или визуелног записа и краће интеракције; – преноси садржај писаног или усменог текста, прилагођавајући га саговорнику; – користи одговарајуће компензационе стратегије ради превазилажења тешкоћа које се јављају, на пример: преводи или преноси садржај уз употребу описа, парафраза и сл.; – преводи на матерњи језик садржај краћег текста о познатим темама.

Кључни појмови садржаја: читање, слушање, писање, говор, знање о језику, медијација, интеркултурност

ВЕЗА ОБРАЗОВНИХ СТАНДАРДА И ИСХОДА ПРОГРАМА НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Стандарди образовних постигнућа достижу се **на крају општег средњег образовања**. Исти стандард (или његов део) активираће се више пута током школске године, односно до краја средњег образовања, сваки пут уз другу наставну јединицу. Такво поступање осигурава досезање све вишег и вишег нивоа појединачних ученичких постигнућа, а ученичка знања, вештине и способности се непрестано сагледавају из нових углова, утврђују, проширују и систематизују.

С обзиром на сложеност предмета **Страни језик** и области унутар предмета, неопходно је поступно остваривати све стандарде кроз све четири године средњошколског образовања, али поједини стандарди се могу видети и као конкретније повезани са одређеним исходом.

ИСХОДИ	СТАНДАРДИ
<p>По завршетку разреда ученик ће бити у стању да:</p> <ul style="list-style-type: none"> – адекватно реагује на усмене поруке у вези са активностима у образовном контексту; – разуме основну поруку краћих излагања о познатим темама у којима се користи стандардни језик и разговоран изговор; – разуме информације о релативно познатим и блиским садржајима и једноставна упутства у приватном, јавном и образовном контексту; – разуме општи смисао информативних радијских и телевизијских емисија о блиским темама, у којима се користи стандардни говор и разговоран изговор; – разуме основне елементе радње у серијама и филмовима у којима се обрађују релативно блиске теме, ослањајући се и на визуелне елементе; – разуме суштину исказа (са)говорника који разговарају о блиским темама, уз евентуална понављања и појашњавања; – изводи закључке после слушања непознатог текста у вези са врстом текста, бројем саговорника, њиховим међусобним односима и намерама, као и у вези са општим садржајем; – ослањајући се на општа знања, искуства и контекст поруке, увиђа значење њених непознатих елемената; – памти и контекстуализује битне елементе поруке. 	<p>2.СТ.1.1.1. Разуме краће поруке, обавештења и упутства која се саопштавају разговорно и полако. 2.СТ.1.1.2. Схвата смисао краће спонтане интеракције између двоје или више саговорника у личном, образовном и јавном контексту. 2.СТ.1.1.3. Схвата општи смисао информације или краћих монолошких излагања у образовном и јавном контексту. 2.СТ.1.1.4. Схвата смисао прилагођеног аудио и видео записа у вези с темама из свакодневног живота (стандардни говор, разговорни изговор и спор ритам излагања). 2.СТ.2.1.1. Разуме суштину и битне појединости порука, упутства и обавештења о темама из свакодневног живота и делатности. 2.СТ.2.1.2. Разуме суштину и битне појединости разговора или расправе између двоје или више саговорника у приватном, образовном и јавном контексту. 2.СТ.2.1.3. Разуме суштину и битне појединости монолошког излагања у образовном и јавном контексту уколико је излагање јасно и добро структурирано. 2.СТ.2.1.4. Разуме суштину аутентичног тонског записа (аудио и видео запис) о познатим темама, представљених јасно и стандардним језиком.</p>
<ul style="list-style-type: none"> – разликује најчесталије врсте текстова, познајући њихове основне карактеристике, сврху и улогу; – разуме краће текстове о конкретним темама из свакодневног живота, као и језички прилагођене и адаптиране текстове утемелене на чињеницама, везане за домене општих интересовања; – разуме осећања, жеље, потребе исказане у краћим текстовима; – разуме једноставна упутства и саветодавне текстове, обавештења и упозорења на јавним местима; – разуме краће литерарне форме у којима доминира конкретна, фреквентна и позната лексика (конкретна поезија, кратке приче, анегдоте, скечевци, стрипови); – проналази, издваја и разуме у информативном тексту о познатој теми основну поруку и суштинске информације; – идентификује и разуме релевантне информације у писаним прототипским документима (писмима, проспектима) и другим нефикционалним текстовима (новинским вестима, репортажама и огласима); – препознаје основну аргументацију у једноставнијим текстовима (нпр. новинским колумнама или писмима читалаца, као и другим врстама коментара); – наслућује значење непознатих речи на основу контекста. 	<p>2.СТ.1.2.1. Разуме општи смисао једноставних краћих текстова у вези с блиским темама, у којима преовлађују фреквентне речи и интернационализми. 2.СТ.1.2.2. Проналази потребне информације у једноставним текстовима (нпр. огласи, брошуре, обавештења, кратке новинске вести). 2.СТ.1.2.3. Разуме једноставне личне поруке и писма. 2.СТ.1.2.4. Уочава потребне детаље у текстовима из свакодневног живота (натписи на јавним местима, упутства о рукавању, етикете на производима, јеловник и сл.). 2.СТ.1.2.5. Разуме кратке адаптиране одломке књижевних дела, и друге поједностављене текстове који се односе на цивилизацијске тековине, културу и обичаје свог и других народа. 2.СТ.2.2.1. Разуме општи смисао и релевантне информације у текстовима о блиским темама из образовног и јавног контекста. 2.СТ.2.2.2. Открива значење непознатих речи на основу контекста који му је близак. 2.СТ.2.2.3. Разуме описе догађаја, осећања и жеља у личној преписци. 2.СТ.2.2.4. Проналази потребне информације у уобичајеним писаним документима (нпр. пословна преписка, проспекти, формулари). 2.СТ.2.2.5. Проналази специфичне појединости у дужем тексту са претежно сложеним структурама, у коме се износи мишљења, аргументи и критике (нпр. новински чланци и стручни текстови). 2.СТ.2.2.6. Разуме адаптиране књижевне текстове и прилагођене текстове који се односе на цивилизацијске тековине, културу и обичаје свог и других народа.</p>
<ul style="list-style-type: none"> – учествује у краћим дијалозима, размењује информације и мишљење са саговорником о блиским темама и интересовањима; – користи циљни језик као језик комуникације у образовном контексту, прилагођавајући свој говор комуникативној ситуацији, у временском трајању од два до три минута; – описује себе и своје окружење, догађаје у садашњости, прошлости и будућности у свом окружењу и изван њега; – изражава своје утиске и осећања и образлаже мишљење и ставове у вези са блиским темама; – описује догађаје и саопштава садржај неке књиге или филма, износећи своје утиске и мишљења; – излаже унапред припремљену краћу презентацију на одређену тему (из домена личног интересовања); – указује на значај одређених исказа и делова исказа пригодном гестикулацијом и мимиком или наглашавањем и интонацијом. 	<p>2.СТ.1.3.1. Уме да оствари друштвени контакт (нпр. поздрављање, представљање, захваљивање). 2.СТ.1.3.2. Изражава слагање/неслагање, предлаже, прихвата или упућује понуду или позив. 2.СТ.1.3.3. Тражи и даје једноставне информације, у приватном, јавном и образовном контексту. 2.СТ.1.3.4. Описује блиско окружење (особе, предмете, места, активности, догађаје). 2.СТ.1.3.5. Излаже већ припремљену кратку презентацију о блиским темама. 2.СТ.1.3.6. Преноси или интерпретира кратке поруке, изјаве, упутства или питања. 2.СТ.1.3.7. Излаже једноставне, блиске садржаје у вези са културом и традицијом свог и других народа. 2.СТ.2.3.1. Започиње, води и завршава једноставан разговор и укључује се у дискусију на теме како од личног интереса, тако и оне о свакодневног животу. 2.СТ.2.3.2. Износи лични став, уверења, очекивања, искуства, планове као и коментаре о мишљењима других учесника у разговору. 2.СТ.2.3.3. Размењује, проверава, потврђује информације о познатим темама у формалним ситуацијама (нпр. у установама и на јавним местима). 2.СТ.2.3.4. Описује или препричава стварне или измишљене догађаје, осећања, искуства. 2.СТ.2.3.5. Излаже већ припремљену презентацију о темама из свог окружења или струке. 2.СТ.2.3.6. Извештава о догађају, разговору или садржају нпр. књиге, филма и сл. 2.СТ.1.5.1. Користи задовољавајући број фреквентних речи и израза које му омогућавају изражавање основних комуникативних функција у свакодневним ситуацијама.</p>

<ul style="list-style-type: none"> – пише на разложан и једноставан начин о блиским темама из свог окружења и подручја интересовања; – описује особе и догађаје поштујући правила кохерентности (обима 100–120 речи); – описује утиске, мишљења и осећања (обима 80–100 речи); – пише белешке, поруке и лична писма да би тражио или пренео релевантне информације; – резимира прочитани/преслушани текст о блиским темама и износи сопствено мишљење о њему; – попуњава формуларе, упитнике и различите обрасце у личном и образовном домену; – пише краћа формална писма (писма читалаца, пријаве за праксе, стипендије или омладинске послове); – пише електронске поруке, СМС поруке, учествује у дискусијама на блогу. 	<p>2.СТ.1.4.1. Пише кратке белешке и једноставне поруке (нпр. изражава захвалност, извињење, упозорење). 2.СТ.1.4.2. Пише приватно писмо о аспектима из свакодневног живота (нпр. описује људе, догађаје, места, осећања). 2.СТ.1.4.3. Попуњава образац/упитник, наводећи личне податке, образовање, интересовања и сл. 2.СТ.1.4.4. Пише једноставне текстове према моделу, уз помоћ илустрација, табела, слика, графикана, детаљних упутстава. 2.СТ.1.4.5. Преводи или интерпретира информације из једноставних порука, бележака или образаца.</p> <p>2.СТ.2.4.1. Пише белешке или одговара на поруке, истичући битне детаље. 2.СТ.2.4.2. У приватној преписци, тражи или преноси информације, износи лични став и аргументе. 2.СТ.2.4.3. Пише, према упутству, дескриптивне и наративне текстове о разноврсним темама из области личних интересовања и искустава. 2.СТ.2.4.4. Пише кратке, једноставне есеје о различитим темама из личног искуства, приватног, образовног и јавног контекста. 2.СТ.2.4.5. Пише извештај или прослеђује вести (преводи, интерпретира, резимира, сажима) у вези са кратким и/или једноставним текстом из познатих области који чита или слуша.</p> <p>2.СТ.1.5.2. Саставља кратке, разумљиве реченице користећи једноставне језичке структуре.</p> <p>2.СТ.1.5.4. Пише с одговарајућом ортографском тачношћу уобичајене речи које користи у говору. 2.СТ.1.5.5. Примењује основну правописну норму</p> <p>2.СТ.2.5.4. Пише прегледан и разумљив текст у коме су правопис, интерпункција и организација углавном добри.</p>
<ul style="list-style-type: none"> – препознаје и разуме, у оквиру свог интересовања, знања и искуства, правила понашања, свакодневне навике, сличности и разлике у култури своје земље и земаља чији језик учи; – препознаје и разуме најчешће присутне културне modele свакодневног живота земље и земаља чији језик учи; – препознаје и адекватно користи најфреквентније стилове и регистре у вези са елементима страног језика који учи, али и из осталих области школских знања и животних искустава; – препознаје различите стилове комуникације и најфреквентнија пратећа паравербална и невербална средстава (степен формалности, љубазности, као и паравербална средства: гест, мимика, просторни односи међу говорницима, итд.); – користи знање страног језика у различитим видовима реалне комуникације (електронске поруке, СМС поруке, дискусије на блогу или форуму, друштвене мреже); – користи савремене видове комуникације у откривању културе земаља чији језик учи; – преноси суштину поруке са матерњег на страни језик/са страног на матерњи, додајући, по потреби, објашњења и обавештења, писмено и усмено; – резимира садржај краћег текста, аудио или визуелног записа и краће интеракције; – преноси садржај писаног или усменог текста, прилагођавајући га саговорнику; – користи одговарајуће компензационе стратегије ради превазилажења тешкоћа које се јављају, на пример: преводи или преноси садржај уз употребу описа, парафраза и сл.; – преводи на матерњи језик садржај краћег текста о познатим темама. 	<p>2.СТ.2.2.6. Разуме адаптиране књижевне текстове и прилагођене текстове који се односе на цивилизацијске тековине, културу и обичаје свог и других народа. 2.СТ.2.5.1. Користи речи и изразе који му омогућавају успешну комуникацију у предвидивим/свакодневним ситуацијама, актуелним догађајима и сл. 2.СТ.2.5.5. Препознаје формални и неформални регистар; познаје правила понашања и разлике у култури, обичајима и веровањима своје земље и земље чији језик учи. 2.СТ.2.3.7. Излаже садржаје и износи своје мишљење у вези са културом, традицијом и обичајима свог и других народа. 2.СТ.3.2.6. Разуме одломке оригиналних књижевних дела и текстове који се односе на цивилизацијске тековине, културу и обичаје свог и других народа.</p>

САДРЖАЈИ ПРОГРАМА

1) ЕНГЛЕСКИ ЈЕЗИК

Именице

Бројиве и небројиве именице.
 Множина именица (правилна и неправилна).
 Саксонски генитив.

Члан

Употреба одређеног и неодређеног члана.
 Изостављање члана.

Заменице

Личне, показне, присвојне, релативне, одричне и узајамно повратне.

Детерминатори

Присвојни, показни, неодређени, квантификатори.

Придеви и прилози

Грађење и употреба придева и прилога.
 Место придева и прилога у реченици.

Предлози

Најчешћи предлози за оријентацију у простору и времену.
 Предлози после придева (нпр. *good at, interested in*) и после глагола (нпр. *work for, speak to*).

Бројеви

Прости, редни и децимални бројеви; разломци; основне рачунске операције.

Везници

Повезивање елемената исте важности: *for, and, nor, but, or, yet, so*.

Глаголи

Глаголска времена (активне и пасивне конструкције)

Употреба садашњих времена (*Present Simple Tense, Present Continuous Tense, Present Perfect Tense*).

Употреба прошлих времена (*Past Simple Tense, Past Continuous Tense, Past Perfect Tense*).

Начини изражавања будућности (*Future Simple Tense, be going to, Present Continuous Tense, Present Simple Tense*).

Глаголи и фразе праћени инфинитивом или *-ing* обликом.

Модални глаголи (*can, can't, could, should, must, have to, needn't, mustn't, may*).

Фразални глаголи са *across, back, down...* (нпр. *come across, come back, cut down*).

Творба речи

Сложенице.
Најчешћи суфикси и префикси.

Реченица

Ред речи у реченици.
Потврдне, упитне и одричне реченице.
Погодбене реченице (реалне, потенцијалне).
Неуправни говор (без слагања времена).

2) ИТАЛИЈАНСКИ ЈЕЗИК

Именице

Властите и заједничке именице, одговарајући род и број са детерминативом.
Системски приказ морфолошких карактеристика.
Слагање именица и придева.

Члан

Систематизација употребе одређеног и неодређеног члана.
Партитивни члан.

Заменице

Личне заменице.
Наглашене личне заменице.
Наглашене личне заменице у служби директног објекта *complemento oggetto* и индиректног објекта *complemento di termine*.
Присвојне заменице.
Показне заменице (*questo, quello*).
Повратне заменице.
Упитне заменице (*chi? che?/che cosa? Quanto/a/i/e? Quale/i?*).

Придеви

Описни придеви, слагање придева и именице у роду и броју.
Компарација придева (*Anna è più alta di Luca*).
Апсолутни суперлатив (*Maria è bellissima*).
Присвојни придеви. Употреба члана уз присвојне придеве (*la mia bici, tuo fratello*).
Показни придеви: *questo, quello*.
Назив боја (*bianco, rosso, verde, giallo, nero, azzurro...*). Морфолошке особености придева (*viola, rosa, blu, arancione*).

Бројеви

Главни бројеви.
Редни бројеви.

Предлози

Прости предлози *di, a, da, in, con, su, per, tra, fra* и њихова основна употреба.
Предлози *dentro, fuori, sotto, sopra, davanti, dietro*.
Предлози спојени са чланом (*preposizioni articolate*).

Глаголи

Садашње време (Presente Indicativo).
Presente progressivo (stare + gerundio).
Императив за неформално обраћање (*Imperativo diretto*):
Fa' presto! Non tornare tardi! Non andate via senza di me.
Заповедни начин за формално обраћање (*Imperativo indiretto*):
Prego Signora, entri! Mi dia un etto di prosciutto, per favore!
Повратни глаголи.

Употреба глагола *piacere*.

Перфекат (*Passato Prossimo*) правилних и неправилних глагола:

Sono andata alla stazione.

Non ho fatto il compito di casa.

Перфект модалних глагола *volere, dovere, potere, sapere*:

Sono dovuto andare dal dentista.

Ho potuto leggere i titoli in italiano.

Кондиционал садашњи, правилних и неправилних глагола (*Condizionale Presente*):

Vorrei un chilo di mele, per favore! Potresti prestarmi il tuo libro di italiano?

Футурправилних и неправилних глагола:

Noi torneremo a casa alle cinque.

Имперфекат (*Imperfetto*):

C'era una volta un re e viveva in un castello.

Плусквамперфекат (*Trapassato prossimo*):

Sono arrivato alla stazione quando il treno era già partito.

Прилози

Основни прилози (*bene, male, molto, poco, troppo, meno, più*), прилошки изрази за одређивање времена (*prima, durante, dopo*) и простора (*a destra, a sinistra, dritto, davanti, dietro, sotto, sopra, su, giù*).

Упитни прилози *quando? come? perché? dove?*

Грађење прилога од придева помоћу суфикса *mente*.

Речце

Ci, ne.

Везници (*e, anche, o, ma, perché, se, quando, come, siccome, appena*).

Реченица

Проста и проширена реченица у потврдном и у одричном облику.

Упитна реченица.

Ред речи у реченици.

Сложена реченица: употреба везника који уводе зависну реченицу (временску, узрочну, релативну, хипотетички период).

Хипотетички период: Реална погодбена реченица:

Se piove, prendi l'ombrello.

Se farà bel tempo, andremo in gita.

3) НЕМАЧКИ ЈЕЗИК

Именице

Властите и заједничке (у облицима једине и множине: *Bild – Bilder, Kopf – Köpfe, Frau – Frauen*), са одговарајућим родом. Изведене суфиксацијом: *Faulheit, Bildung*. Изведене префиксацијом: *Ausbildung*. Сложенице: *Sommerferien, Jugendliebe, Tomatensuppe*.

Придеви

Изведени суфиксацијом од глагола и именица: *fehlerfrei, liebevoll, sprachlos, trinkbar*. Сложени: *steinreich*.

Придевска промена – јака, слаба, мешовита (рецептивно и продуктивно).

Компаратив и суперлатив (правилна творба и главни изузеци: *groß – größer, teuer – teurer*).

Придеви са предлозима: *zufrieden mit, reich an*.

Члан

Одређени (*der, die, das*), неодређени (*ein, eine*), нулти, присвојни (*mein, dein*), показни (*dieser, jener*), негациони (*kein, keine*), неодређени (*mancher, solcher, einige*). Употреба члана у номинативу (субјект), акузативу и дативу (директни и индиректни објекат), партитивном генитиву (*die Hälfte des Lebens*), посесивном генитиву (*die Mutter meiner Mutter*).

Бројеви

Основни и редни (*der siebte erste; am siebten ersten*).

Предлози

Предлози са генитивом (*Erliebt während der Pause*), акузативом (*Ich bingegedich*), дативом (*Stearbeitet bei einem Zahnarzt*). Предлози са дативом или акузативом (*Er ist in der Schule. Sie kommt in die Schule*).

Партикуле

Употреба основних партикула (рецептивно и продуктивно): *Was machst du denn da? Das kann ich aber nicht. Sag mal! Wenn ich ihn doch gefragt hätte.*

Глаголи

Глаголска времена: презент, претерит, перфект и футур слабих и јаких глагола. Глаголи са предлозима (*wartenauf, sich interessieren für*). Пасив презент и претерита (рецептивно и продуктивно). Коњуктив у функцији изражавања жеље, учтивне молбе и условљености (*Ich hätte gern... Ich möchte... Ich würde gern... Könnte ich... Wenn ich... wäre*). Модални и основни модалитети глагола, инфинитивске конструкције (*Ich hoffe, dich wiederzusehen./ Er hat Gelegenheit, viele Sportler kennen zu lernen.*).

Везници и везнички изрази: *und, oder, aber; denn, deshalb, trotzdem, wenn, als, während, bis, obwohl*; двојни везници: *weder... noch, sowohl... als auch, zwar... aber, nicht nur... sondern auch*.

Личне заменице у номинативу, дативу и акузативу.

Прилози за време (*gestern*), место (*nebenan*), начин (*allein*), количину (*viel, wenig*).

Реченице

Изјавне реченице, упитне реченице; независне и зависно-сложене реченице.

4) РУСКИ ЈЕЗИК

Фонетика спрoзoдијoм

Акцентовани гласови. Отвореност и затвореност акцентованих вокала.

Редукција вокалских гласова. Редукција вокала после тврдих гласова („акање“); редукција вокала после меких гласова („икање“).

Систем сугласничких гласова руског језика. Парни тврди и меки гласови. Увек тврди и увек меки гласови.

Обезвучавање шумних звучних сугласничких гласова на крају речи; алтернације звучних и беззвучних сугласника.

Сугласничке групе *чт, сч, зч, шш, жж, стн, лнц, здн*.

Основне интонационе конструкције (ИК-1, ИК-2, ИК-3).

Упитни исказ без упитне речи (ИК-3). ИК-3 у унутрашњим фонетским синтагмама. Сегментација.

Именице

Обнављање и систематизација основних именичких промена.

Варијанте различитих наставака: локатив на **-у**: *о бреге/на брезу, о лесе/в лесу, о крае/на крају*.

Номинатив множине на **-а, -я, -ья, -е**: *города, учителя, деревья, граждане* (рецептивно).

Именице којима се означавају професије људи, њихова национална и територијална припадност.

Промена именица на **-ия, -ие, -мя**: *история, здание, время*.

Именице *pluralia tantum*: *каникулы, сумерки, очки, Балканы* (рецептивно).

Непроменљиве именице: *кино, кофе, метро, кафе*.

Руска презимена на **-ов, -ев**: *Петров, Фадеев* и сл.

Заменице

Одричне заменице: *никто, ничто, ничей, никакой*.

Неодређене заменице: *кто-то, что-то, кто-нибудь, что-нибудь, некто, нечто, некоторый* (рецептивно).

Придеви

Поређење придева: прост и сложен компаратив и суперлатив.

Присвојни придеви на **-ов, -ев, -ин, -ский**: *братов, Игорев, мамин, пушкинский* (рецептивно).

Придеви за означавање простора и времена: *сегодняшний, здешний*.

Реакција придева: *больной чем, готовый к чему, способный к чему и сл.*

Кратки придеви на примерима *рад, готов, занят, должен, болен*.

Бројеви

Промена основних бројева: 1, 2, 3, 4, 5–20 и 30, 40, 90, 100, 500–900, 1000 и њихова употреба у најчешћим структурама за исказивање количине и времена с предлозима: *с – до, с – по, от – до, к итд.* (рецептивно).

Редни бројеви: *первый, второй, пятый, десятый*.

Исказивање времена на сату у разговорном и службеном стилу.

Слагање броја и именице: *один дом, два (три, четыре) дома, пять домов; одна парта, две (три, четыре) парты, пять парт; один год, два (три, четыре) года, пять лет*.

Четири рачунске радње (рецептивно).

Глаголи

Обнављање и систематизација глагола прве и друге коњугације. Глаголи с алтернацијом сугласника у основи (*любить, видеть...*).

Глаголски вид и време (садашње, будуће – просто и сложено, прошло).

Потенцијал – грађење и употреба.

Глаголи кретања са и без префикса (по-, при-, у-, вы-, в-): *идти – ходить, ехать – ездить, бежать – бегать, плыть – плавать, лететь – летать, нести – носить, вести – водить, везти – возить*.

Исказивање заповести: *Дай мне тетрадь, пожалуйста! Давайте повторим! Подумайте об этом! Садитесь! Пошли! Смотрите не опоздай! Курить запрещается!*

Глаголски прилози (рецептивно).

Реакција глагола: *поздравить кого с чем, поблагодарить кого за что, пожертвовать кем-чем, напоминать о ком-чем, интересоваться кем-чем, привыкнуть к чему, следить за кем-чем* итд.

Прилози

Прилози и прилошке одредбе за место, време, начин, циљ и количину. Поређење прилога – грађење и употреба.

Помоћне врсте речи

Предлози (*в, о, на, над, под, без, во время, через, после, с, до, к, по, от, из, у...*), везници и везничке речи (*и, или, а, но, не только..., но и..., потому что, поэтому, что, чтобы, если, где, куда, который*), речце (*не, ни, ли, неужели, разве*).

Реченица

Однос реченица у сложеној реченици: независно сложене и зависно сложене реченице (саставне, раставне; субјекатске, предикатске, објекатске, временске итд.).

Управни и неуправни говор.

Реченични модели

Реченични модели у потврдном, одричном и упитном облику за исказивање следећих односа:

– субјекатско-предикатски односи

именски предикат, *копуле быть, стать, являться*

Шшишкин был великим художником. Ваша копия компьютерной программы не является подлинной.

одсуство копуле

Я – Мария. Мой папа – лётчик.

– објекатски односи**директни објекат**

Андрей купил вчера новую футболку. Я не получил ответа.

индиректни објекат

Ваня их поблагодарил за помощь. Олег взял эту книгу у товарища. О чём вы думали?

зависна реченица

Олег мне сказал, что все в порядке. Нам не сказали, что вы приедете.

– просторни односи

– изражени прилогом

Куда нам идти? (вниз, вверх, внутрь, домой). Где вас ждать? (внизу, наверху, внутри).

– изражени зависним падежом

За какой партией сидишь? Он заболел гриппом.

– временски односи

изражени прилогом

Вчера у меня была контрольная по математике.

изражени зависним падежом

Я сегодня работал с пяти до семи (часов). Мы дружим с детства.

– начински односи

Миша странно ведёт себя. Он хорошо говорит по-русски. Она рисует лучше всех.

– узрочни односи

изражени зависним падежом

Он не приехал в срок по болезни. Несмотря на плохую погоду мы пошли гулять..

– атрибутивни односи

изражени атрибутом у суперлативу

А.С. Пушкин является величайшим русским поэтом.

изражени атрибутом у зависном падежу

Я забыл тетрадь по русскому языку. Это мой товарищ по школе.

5) ФРАНЦУСКИ ЈЕЗИК**Именичка група**

Употреба детерминаната: одређених, неодређених и партиципних чланова; присвојних и показних придева; основних, редних и апроксимативних бројева; неодређених речи; одсуство детерминаната (на пример: код етикета производа – *fromage de brebis*, написана на продавницама и установама – *boulangerie, banque*, назива рубрика у штампаним медијима – *faits divers*, на знаковима упозорења – *entrée interdite*; испред именице у позицији атрибута: *ilestboulangier* и слично).

Род и број именица и придева; место придева *petit, grand, jeune, vieux, gros, gentil, beau, joli, long, bon, mauvais*; промена значења неких придева у зависности од места у односу на именицу: *ungrandhomme/unhomme grand; unbravehomme/unhomme brave*; поређење придева.

Заменице: личне ненаглашене (укључујући и заменицу *on*) и наглашене; заменице за директни и за индиректни објекат; показне и присвојне; упитне и неодређене.

Глаголска група

Глаголски начини и времена: презент, сложени перфект, имперфект, плусквамперфект, футур први индикатива, као и перифрастичне конструкције: блиски футур, блиска прошлост, радња у току *être en train de ...; il faut que, je veux que, j'aimerais que* праћени презентом субјунктива глагола прве групе (*Il faut que tu aies conté ça à ton frère*), као и рецептивно: *Il faut que tu fasses/que tu ailles/que tu sois/que tu tises/que tu saches/écrites*; презент и перфект кондиционала: *Ses parents mélaissent partir, je viendrais avec toi! Si j'avais su, je serais venue plus tôt*; императив (рецептивно): *aie un peu de patience, n'ayez pas peur; sois sage!*

Партицип презента и герундив.

Фреквентни униперсонални глаголи и конструкције.

Предлози

Најчешћи предлози; предложни изрази *par rapport à, à côté de, au lieu de, à l'occasion de, à l'aide de; malgré*.

Контраховање члана и предлога.

Прилози

За место, за време, за начин, за количину.

Alors – за исказивање последице.

Прилошки израз *quand même* – за исказивање концесије.

Место прилога.

Прилошке заменице *en* и *у*.

Модалитети и форме реченице

Декларативни, интерогативни, ексclamативни и императивни модалитет.

Афирмација и негација.

Актив и пасив.

Реченице са презентативима *Voici/voilà mes parents; il y a beaucoup de monde ce soir*.

Наглашавање реченичних делова помоћу формуле *c'est... qui* и *c'est ... que*.

Основни типови сложених реченица

Координиране реченице са везницима *et, ou, mais, car, ni* и прилозима/прилошким изразима *c'est pourquoi, donc, puis, pourtant, par contre, par conséquent, au contraire*.

Зависне реченице: релативне са заменицама *qui, que, où* и *dont*; компаративне са везницима/везничким изразима *comme, autant ... que, le même ... que, plus ... que, moins ... que*; временске са везницима/везничким изразима *quand, avant que/avant de+* инфинитив, *chaque fois que, pendant que, après que, depuis que*; узрочне са везницима *parce que* и *puisque*; (рецептивно) концесивне и опозитивне са везницима *bien que* и *alors que*; финалне са везницима *pour que/pour+* инфинитив и *afin que/afin de+* инфинитив; хипотетичне са везником *si* (вероватни, могући и иреални потенцијал); реченице са *que* у функцији објекта (нпр. *Nous espérons que tu réussiras ton examen*); слагање времена у објекатским реченицама.

6) ШПАНСКИ ЈЕЗИК**Фонетика и правопис**

Обнављање и систематизација гласовног система шпанског језика.

Тонски и графички акценат, дијереза.

Интонација упитне реченице.

Основна правила писања правописних и интерпункцијских знакова.

Именице

Властите и заједничке именице.

Плуралија тантум: *las gafas, las vacaciones*.

Именице грчког порекла: *el tema, el planeta*.

Употреба именица у одговарајућем роду и броју са детерминативом.

Слагање именица и придева:

Es una casa bonita.

Mucha gente vive en pisos.

Заменице

Личне заменице за субјекат и изостављање личне заменице:

Yo soy guitarrista./Soy guitarrista.

Наглашене личне заменице.

Личне заменице у функцији директног објекта (*objeto directo*) и индиректног објекта (*objeto indirecto*).

Редослед и промена заменица у служби индиректног и директног објекта: *me lo/la, te lo/la, se lo/la...*

Повратне заменице.
Показне заменице.

Детерминативи

Присвојни, показни, неодређени, квантификатори.

Члан

Систематизација употребе одређеног и неодређеног члана.
Сажети члан *al, del*.
Одређени члан испред именица које почињу наглашеним *-a*:
el aula, las aulas.

Бројеви

Основни и редни бројеви.
Апокопирање редних бројева: *primer(o), tercer(o)*.

Придеви

Описни придеви.
Положај придева и фреквентни придеви који мењају значење зависно од положаја:
gran hombre/hombre grande.
Апокопирање придева уз именицу:
buen hombre.
Компарација придева: *más que, menos que, el/la más, tan... como*.
Апсолутни суперлатив:
muy rico, riquísimo.

Прилози

Фреквентни прилози за време, количину и начин.
Прилози на *-mente* и прилошке конструкције:
Miguel completa el trabajo exitosamente/de modo exitoso.

Предлози

Фреквентни предлози за оријентацију у простору и времену.

Глаголи

Препознаје и са релативном тачношћу примењује глаголска времена савладана у основној школи (*presente, pretérito imperfecto, pretérito indefinido, pretérito perfecto*).

Императив.

Футур.

Глаголске перифразе уз инфинитив (*ir a, tener que, deber, hay que, emprezar a*) и герунд (*estar*).

Разлике између глагола *ser* и *estar*.

Рецептивно: Субјунктив презента за изражавање жеље.

Реченица

Проста и проширена реченица у потврдном облику.

Проста и проширена реченица у одричном облику (*nada, nadie, ningún/ninguno/ninguna, nunca, tampoco*):

No ha venido nadie./Nadie ha venido.

No me gusta esta película. – A mí tampoco.

Упитна реченица (*quién/quiénés, qué, cuándo, cómo, dónde, cuánto/a/os/as*).

Ред речи у реченици.

Независно-сложена реченица уз везнике *y/e, o/u, pero, sin embargo*.

Зависно-сложена реченица у индикативу (временска, узрочна, релативна, условна).

Зависно-сложена реченица са истим субјектом.

Директни и индиректни говор у индикативу, основна употреба.

ТЕМАТСКЕ ОБЛАСТИ

Свакодневни живот (организација времена, послова, слободно време)

Свет рада (перспективе и образовни системи)

Интересантне животне приче и догађаји

Живи свет и заштита човекове околине

Научна достигнућа, модерне технологије и свет компјутера (распрострањеност, примена, корист и негативне стране)

Медији и комуникација

Храна и здравље (навике у исхрани, карактеристична јела и пића у земљама света)

Потрошачко друштво

Спортови и спортске манифестације

Србија – моја домовина

Познати градови и њихове знаменитости, региони и земље у којима се говори циљни језик

Европа и заједнички живот народа

КОМУНИКАТИВНЕ ФУНКЦИЈЕ

Представљање себе и других

Поздрављање (састајање, растанак; формално, неформално, регионално специфично)

Идентификација и именовање особа, објеката, боја, бројева итд.

Давање једноставних упутстава и команди

Изражавање молби и захвалности

Изражавање извињења

Изражавање потврде и негирање

Изражавање допадања и недопадања

Изражавање физичких сензација и потреба

Исказивање просторних и временских односа

Давање и тражење информација и обавештења

Описивање и упоређивање лица и предмета

Изрицање забране и реаговање на забрану

Изражавање припадања и поседовања

Скретање пажње

Тражење мишљења и изражавање слагања и неслагања

Тражење и давање дозволе

Исказивање честитки

Исказивање препоруке

Изражавање хитности и обавезности

Исказивање сумње и несигурности

Напомена: Тематске области за све језике се прожимају и исте су у сва четири разреда гимназије – у сваком наредном разреду обнавља се, а затим проширује фонд лингвистичких знања, навика и умења и екстралингвистичких представа везаних за конкретну тему. Наставници обрађују теме у складу са интересовањима ученика, њиховим потребама и савременим токовима у настави страних језика, тако да свака тема представља одређени ситуацијски комплекс.

УПУТСТВО ЗА ДИДАКТИЧКО-МЕТОДИЧКО ОСТВАРИВАЊЕ ПРОГРАМА

Општи комуникативни циљ наставе страних језика се постиже помоћу различитих поступака, метода наставе и наставних средстава. Комуникативни приступ у настави страних језика се остварује кроз примену различитих облика рада (рад у групама и паровима, индивидуални рад, пројекти), употребу додатних средстава у настави (АВ материјали, ИТ, игре, аутентични материјали, итд.), као и уз примену принципа наставе засноване на сложеним задацима који не морају бити искључиво језичке природе (*task-based language teaching; enseñanza por tareas, handlungsorientierter FSU*).

Савремена настава страних језика претпоставља остваривање исхода уз појачану мисаону активност ученика, поштовања и уважавања дидактичких принципа и треба да допринесе развоју стваралачког и истраживачког духа који ће омогућити ученицима да развијају знања, вредности и функционалне вештине које ће моћи да користе у даљем образовању, у професионалном раду и у свакодневном животу; формирају вредносне ставове; буду оспособљени да се носе са променама у свету.

бљени за живот у мултикултуралном друштву; овладају општим и међупредметним компетенцијама, релевантним за активно учење у заједници и целоживотно учење.

ПРЕПОРУКЕ ЗА РЕАЛИЗАЦИЈУ НАСТАВЕ

- Слушање и реаговање на налоге и/или задатке у вези са текстом намењеним развоју и провери разумевања говора;
- Рад у паровима, малим и већим групама (мини-дијалози, игра по улогама, симулације итд.);
- Активности (израда панова, презентација, зидних новина, постера за учионицу, организација тематских вечери и сл.);
- Дебате и дискусије примерене узрасту (дебате представљају унапред припремљене аргументоване монологе са ограниченим трајањем, док су дискусије спонтаније и неприпремљене интеракције на одређену тему);
- Обимнији пројекти који се раде у учионици и ван ње у трајању од неколико недеља до читавог полугодишта уз конкретно видљиве и мерљиве производе и резултате;
- Граматичка грађа добија свој смисао тек када се доведе у везу са одговарајућим комуникативним функцијама и темама, и то у склопу језичких активности разумевања (усменог) говора и писаног текста, усменог и писменог изражавања и медијације;
- Полазиште за посматрање и увежбавање језичких законитости јесу усмени и писани текстови различитих врста, дужине и степена тежине; користе се, такође, изоловани искази, под условом да су контекстуализовани и да имају комуникативну вредност;
- Планира се израда два писмена задатка за сваки разред.

КАКО СЕ РАЗВИЈАЈУ ЈЕЗИЧКЕ КОМПЕТЕНЦИЈЕ

Развој предметних компетенција се тешко може одвојити од општих и међупредметних компетенција. Колико год биле специфичне, предметне компетенције треба да доприносе да ученици успешније живе и уче. Сваки час је прилика да се развијају и предметне и међупредметне компетенције кроз добро осмишљене активности ученика које погодују трансферу знања, развијају спознајних способности ученика, побољшају њихове радне културе и примени стеченог знања у реалним животним контекстима.

Разумевање говора

Разумевање говора је језичка активност декодирања дословног и имплицитног значења усменог текста; поред способности да разазнаје и поима фонолошке и лексичке јединице и смисаоне целине на језику који учи, да би успешно остварио разумевање, ученик треба да поседује и следеће компетенције: дискурзивну (о врстама и карактеристикама текстова и канала преношења порука), референцијалну (о темама о којима је реч) и социокултурну (у вези са комуникативним ситуацијама, различитим начинима формулисања одређених говорних функција и др.).

Тежина задатака у вези са разумевањем говора зависи од више чинилаца: од личних особина и способности онога ко слуша, укључујући и његов капацитет когнитивне обраде, од његове мотивације и разлога због којих слуша дати усмени текст, од особина онога ко говори, од намера с којима говори, од контекста и околности – повољних и неповољних – у којима се слушање и разумевање остварују, од карактеристика и врсте текста који се слуша итд.

Прогресија (од лакшег ка тежем, од простијег ка сложенијем) за ову језичку активност у оквиру програма предвиђена је, стога, на више равни. Посебно су релевантне следеће:

- присуство/одсуство визуелних елемената (на пример, лакшим за разумевање сматрају се они усмени текстови који су праћени визуелним елементима, због обиља контекстуалних информација које се аутоматски процесуирају, остављајући ученику могућност да пажњу усредсредити на друге појединости);
- дужина усменог текста (напори да се разумеју текстови дужи од три минута оптерећују и засићују радну меморију);

- брзина говора;
- јасност изговора и евентуална одступања од стандардног говора;
- познавање теме;
- могућност/немогућност поновног слушања и друго.

Уопште говорећи, без обзира на врсту текста који се слуша на страном језику, текст се лакше разуме ако поседује следеће карактеристике: ограничен број личности и предмета; личности и предмете који се јасно разликују; једноставне просторне релације (нпр. једна улица, један град) уместо неодређених формулација („мало даље” и слично); хронолошки след; логичке везе између различитих исказа (нпр. узрок/последница); могућност да се нова информација лако повеже са претходно усвојеним знањима.

У вези са тим, корисне су следеће термилошке напомене:

- категорије насловљене *Аудио и видео материјали* подразумевају све врсте снимака (ДВД, ЦД, материјали са интернета) разних усмених дискурзивних форми, укључујући и песме, текстове писане да би се читали или изговарали и сл., који се могу преслушавати више пута;
- категорије насловљене *Монолошка излагања, Медији* (информативне и забавне емисије, документарни програми, интервјуи, дискусије), *Спонтана интеракција, Упутства*, подразумевају снимке неформалних, полуформалних и формалних комуникативних ситуација у којима слушаоци декодира речено у реалном времену, то јест без могућности преслушавања/поновног прегледа аудио и видео материјала, као и реалне ситуације којима присуствује уживо у својству посматрача, гледаоца или слушаоца (предавања, филмови, позоришне представе и сл.).

Стално развијање способности разумевања говора на страном језику услов је за развој аутономије у употреби страног језика ван учионице и аутономије у учењу тог језика. Стога се у настави и учењу страног језика непрекидно ради на стицању стратешке компетенције, коју чине когнитивне и метакогнитивне стратегије, на пример (когнитивне од бр. 1 до 4, метакогнитивне под бр. 5 и 6):

1. коришћење раније усвојених знања;
2. дедуктивно/индуктивно закључивање;
3. употреба контекста;
4. предвиђање;
5. анализа и критичко расуђивање;
6. самостална контрола активности.

Како би ученици са већим успехом разумели говор на страном језику, потребно је да приликом слушања примене стратегије чија је делотворност доказана у разним ситуацијама, то јест да обрате пажњу на а) општу тему разговора или поруке, б) улоге саговорника, в) њихово расположење, г) место где се разговор одвија и д) време када се разговор одвија. Битно је, такође, да буду свесни свега што је допринело да дођу до тих информација како би се навикли да предвиде развој разговора на основу онога што су чули и на основу својих чињеничних знања; да изнесу претпоставке на основу контекста и тона разговора; да слушају „између речи” (као што се чита „између редова”) да би разумели шта стварно мисле саговорници, јер људи не кажу увек оно што мисле; да разликују чињенице од мишљења како би постали критички слушаоци.

Пример листе критеријума за проверу која се може дати ученицима

Пре слушања	
Проверио/ла сам да ли сам добро разумео/ла налог.	
Пажљиво сам погледао/ла слике и наслов како бих проверио/ла да ли ми то може помоћи у предвиђању садржаја текста који ћу слушати.	
Покушао/ла сам да се присетим што је могуће већег броја речи у вези са темом о којој ће бити говора.	
Покушао/ла сам да размислим о томе шта би се могло рећи у таквој ситуацији.	
За време слушања	
Препознао/ла сам врсту текста (разговор, рекламна порука, вести итд.).	
Обратио/ла сам пажњу на тон и на звуке који се чују у позадини.	
Ослонио/ла сам се на још неке показатеље (нпр. на кључне речи) како бих разумео/ла општи смисао текста.	

Ослонио/ла сам се на своја ранија искуства како бих из њих извео/ла могуће претпоставке.	
Обратио/ла сам пажњу на речи које постоје и у мом матерњем језику.	
Нисам се успаничио/ла када нешто нисам разумео/ла и наставио/ла сам да слушам.	
Покушао/ла сам да издвојим имена лица и места.	
Покушао/ла сам да запамтим тешке гласове и да их поновим.	
Покушао/ла сам да издвојим из говорног ланца речи које сам онда записао/ла да бих видео/ла да ли одговарају онима које су ми познате.	
Нисам се предао/ла пред тешкоћом задатка и нисам покушао/ла да погађам наслепо.	
Покушао/ла сам да уочим граматичке елементе од посебног значаја (времена, заменице итд.).	
После слушања	
Вратио/ла сам се на почетак како бих проверио/ла да ли су моје почетне претпоставке биле тачне, односно да ли треба да их преиспитам.	
Како бих поправио/ла своја постигнућа, убудуће ћу водити рачуна о следећем:	

Разумевање прочитаног текста

Читање или разумевање писаног текста спада у тзв. визуелне рецептивне језичке вештине. Том приликом читалац прима и обрађује тј. декодира писани текст једног или више аутора и проналази његово значење. Током читања неопходно је узети у обзир одређене факторе који утичу на процес читања, а то су карактеристике читалаца, њихови интереси и мотивација, као и намере, карактеристике текста који се чита, стратегије које читаоци користе, као и захтеви ситуације у којој се чита.

На основу намере читаоца разликујемо следеће врсте визуелне рецепције:

- читање ради усмеравања;
- читање ради информисаности;
- читање ради праћења упутстава;
- читање ради задовољства.

Током читања разликујемо и ниво степена разумевања, тако да читамо да бисмо разумели:

- глобалну информацију;
- посебну информацију;
- потпуну информацију;
- скривено значење одређене поруке.

На основу ових показатеља програм садржи делове који, из разреда у разред, указују на прогресију у домену дужине текста, количине информација и нивоа препознатљивости и разумљивости и примени различитих стратегија читања. У складу са тим, грађани су по нивоима следећи делови програма:

- разликовање текстуалних врста;
- препознавање и разумевање тематике – ниво глобалног разумевања;
- глобално разумевање у оквиру специфичних текстова;
- препознавање и разумевање појединачних информација – ниво селективног разумевања;
- разумевање стручних текстова;
- разумевање књижевних текстова.

Писмено изражавање

Писана продукција подразумева способност ученика да у писаном облику опише догађаје, мишљења и осећања, пише електронске и СМС поруке, учествује у дискусијама на блогу, резимира садржај различитих порука о познатим темама (из медија, књижевних и уметничких текстова и др.), као и да сачини краће презентације и слично.

Задатак писања на овом нивоу остварује се путем тзв. вођеног састава. Тежина задатака у вези са писаном продукцијом зависи од следећих чинилаца: познавања лексике и нивоа комуникативне компетенције, капацитета когнитивне обраде, мотивације, способности преношења поруке у кохерентне и повезане целине текста.

Прогресија означава процес који подразумева усвајање стратегија и језичких структура од лакшег ка тежем и од простије ка сложенијем. Сваки виши језички ниво подразумева циклично понављање претходно усвојених елемената, уз надоградњу која садржи сложеније језичке структуре, лексику и комуникативне способности. За ову језичку активност у оквиру програма наставе и учења предвиђена је прогресија на више равни. Посебно су релевантне следеће ставке:

- теме (ученикова свакодневница и окружење, лично интересовање, актуелни догађаји и разни аспекти из друштвено-културног контекста, као и теме у вези са различитим наставним предметима);
- текстуалне врсте и дужина текста (формални и неформални текстови, наративни текстови и др.);
- лексика и комуникативне функције (способност ученика да оствари различите функционалне аспекте као што су описивање људи и догађаја у различитим временским контекстима, да изрази захвалност, да се извини, да нешто честита и слично у доменима као што су приватни, јавни и образовни).

Усмено изражавање

Усмено изражавање као продуктивна вештина посматра се са два аспекта, и то у зависности од тога да ли је у функцији монолошког излагања текста, при чему говорник саопштава, обавештава, презентује или држи предавање једној или више особа, или је у функцији интеракције, када се размењују информације између два или више саговорника са одређеним циљем, поштујући принцип сарадње током дијалога.

Активности монолошке говорне продукције су:

- јавно обраћање путем разгласа (сапоштења, давање упутстава и информација);
- излагање пред публиком (јавни говори, предавања, презентације разних производа, репортаже, извештавање и коментари о неким културним догађајима и сл.).

Ове активности се могу реализовати на различите начине и то:

- читањем писаног текста пред публиком;
- спонтаним излагањем или излагањем уз помоћ визуелне подршке у виду табела, дијаграма, цртежа и др.
- реализацијом увежбане улоге или певањем.

Зато је у програму и описан, из разреда у разред, развој способности општег монолошког излагања које се огледа кроз описивање, аргументовање и излагање пред публиком.

Интеракција подразумева сталну примену и смењивање рецептивних и продуктивних стратегија, као и когнитивних и дискурзивних стратегија (узимање и давање речи, договарање, усаглашавање, предлагање решења, резимирање, ублажавање или заобилажење неспоразума или посредовање у неспоразуму) које су у функцији што успешнијег остваривања интеракције. Интеракција се може реализовати кроз низ активности, на пример: размену информација, спонтану конверзацију, неформалну или формалну дискусију, дебату, интервју или преговарање, заједничко планирање и сарадњу.

Стога се и у програму, из разреда у разред, прати развој вештине говора у интеракцији кроз следеће активности:

- разумевање изворног говорника;
- неформални разговор;
- формална дискусија;
- функционална сарадња;
- интервјуисање.

Социокултурна компетенција

Социокултурна компетенција представља скуп знања о свету опште, као и о сличностима и разликама између властите заједнице ученика и заједница чији језик учи. Та знања се односе на све аспекте живота једне заједнице, од свакодневне културе (навике, начин исхране, радно време, разонода), услова живота (животни стандард, здравље, сигурност) и умећа живљења (тачност, конвенције и табуи у разговору и понашању), преко међуљудских

односа, вредности, веровања и понашања, до паравербалних средстава (гест, мимика, просторни односи међу саговорницима итд.). Ова знања су услов за успешну комуникацију, те чине неодвојиви део наставе страног језика. Социокултурна компетенција се развија кроз активно укључивање у аутентичну усмену и писану комуникацију (слушање песама, гледање емисија, читање аутентичних текстова, разговор, електронске поруке, СМС, друштвене мреже, дискусије на форуму или блогу итд.), као и истраживање тема које су релевантне за ученика у погледу његовог узраста, интересовања и потреба.

У тесној вези са социокултурном компетенцијом је и интеркултурна компетенција, која подразумева развој свести о другом и другачијем, познавање и разумевање сличности и разлика између говорних заједница у којима се ученик креће (како у матерњем језику/језицима, тако и у страним језицима које учи). Интеркултурна компетенција такође подразумева и развијање радозналости, толеранције и позитивног става према индивидуалним и колективним карактеристикама говорника других језика, припадника других култура које се у мањој или већој мери разликују од његове сопствене, то јест, развој интеркултурне личности.

Медијација

Медијација представља активност у оквиру које ученик не изражава сопствено мишљење већ преузима улогу посредника између особа које нису у стању или могућности да се непосредно споразумевају. На овом нивоу образовања, медијација може бити усмена, писана или комбинована, неформална или полупоформална, и укључује, на Л1 или на Л2, сажимање текста, његово експликативно проширивање и превођење. Превођење се у овом програму третира као посебна језичка активност која никако не треба да се користи као техника за усвајање било ког аспекта циљног језика предвиђеног комуникативном наставом нити као елемент за вредновање језичких постигнућа – оцењивање (нпр. за проверу разумевања говора или писаног текста). Превођење подразумева развој знања и вештина коришћења помоћних средстава (речника, приручника, информационих технологија итд.) и способност изналажења језичких и културних еквивалената између језика са којег се преводи и језика на који се преводи. Поред поменутог, у склопу те језичке активности користе се одговарајуће компензационе стратегије ради превазилажења тешкоћа које се јављају у оквиру језичке активности медијације (на пример перифраза, парафраза и друго), о којима је такође потребно водити рачуна у настави и учењу.

КАКО СЕ ПРАТИ И ВРЕДНУЈЕ РАЗВОЈ ЈЕЗИЧКИХ КОМПЕТЕНЦИЈА

Нека правила и поступци у процесу праћења и процењивања компетенција код ученика:

- Развој компетенција наставници прате заједно са својим ученицима.
- Наставници сарађују и заједнички процењују развој компетенција код својих ученика.
- Процес праћења је по карактеру пре формативан него сумативан.
- У проценама се узимају у обзир разноврсни примери који илуструју развијеност компетенције.
- У процењивању се узимају у обзир и самопроцене ученика и вршњачке процене, а не само процене наставника.
- Велики значај се придаје квалитативним, уместо претежно-квантитативним подацима и показатељима.
- Процена садржи опис јаких и слабијих страна развијености компетенције и предлоге за њено даље унапређивање, а не само суд о нивоу развијености.

УПУТСТВО ЗА ТУМАЧЕЊЕ ГРАМАТИЧКИХ САДРЖАЈА

Настава граматике, с наставом и усвајањем лексике и других аспеката страног језика, представља један од предуслова овладавања страним језиком. Усвајање граматике подразумева формирање граматичких појмова и граматичке структуре говора код ученика,

изучавање граматичких појава, формирање навика и умења у области граматичке анализе и примене граматичких знања, као прилог изграђивању и унапређивању културе говора.

Грамматичке појаве треба посматрати са функционалног аспекта тј. од значења према средствима за његово изражавање (функционални приступ). У процесу наставе страног језика у што већој мери треба укључивати оне граматичке категорије које су типичне и неопходне за свакодневни говор и комуникацију, и то кроз разноврсне моделе, применом основних правила и њиховим комбиновањем. Треба тежити томе да се граматика усваја и рецептивно и продуктивно, кроз све видове говорних активности (слушање, читање, говорење и писање, као и превођење), на свим нивоима учења страног језика, у овом случају у свим типовима гимназије, према јасно утврђеним циљевима и задацима, стандардима и исходима наставе страних језика.

Грамматичке категорије су разврстане у складу са Европским референтним оквиром за живе језике за сваки језички ниво (од нивоа А2.2 до нивоа Б2.1) који подразумева прогресију језичких структура према комуникативним циљевима: од простијег ка сложенијем и од рецептивног ка продуктивном. Сваки виши језички ниво подразумева граматичке садржаје претходних језичких нивоа. Цикличним понављањем претходно усвојених елемената, надограђују се сложеније граматичке структуре. Наставник има слободу да издвоји граматичке структуре које ће циклично понављати у складу са постигнућима ученика, као и потребама наставног контекста.

Главни циљ наставе страног језика јесте развијање комуникативне компетенције на одређеном језичком нивоу, у складу са статусом језику и годином учења. С тим у вези, уз одређене граматичке категорије стоји напомена да се усвајају рецептивно, док се друге усвајају продуктивно.

ЛАТИНСКИ ЈЕЗИК

Циљ учења *латинског језика* јесте да се ученик усвајањем функционалних знања о језичком систему латинског језика и римској култури оспособи за разумевање, превођење и интерпретацију прилагођеног текста, препознавање утицаја латинског језика на уобичавање лексике и фразеологије у савременим језицима и уочавање значаја културног наслеђа античке културе.

ОПШТА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА

Општа предметна компетенција или језичка комуникативна компетенција обухвата поседовање свести о језику као комуникационом средству, располагање основном језичком писменошћу и схватање повезаности између језика и културних идентитета. Она омогућава ученику да се користи једноставним језичким средствима у циљу обављања елементарне писмене и усмене комуникације, остваривања интеракције и преношења информативних и других садржаја из полазног језика ка циљном и обрнуто, у приватном, јавном и образовном контексту.

Основни ниво

Ученик разуме главне информације у најједноставнијим писаним и усменим исказима. У усменом и писаном општењу користи најједноставнија језичка средства. Познаје основне граматичке и лексичке елементе. Разуме основне појаве и процесе циљне културе.

Средњи ниво

Ученик разуме препознатљиве и предвидиве информације у фреквентнијим и једноставнијим врстама писаних текстова и формама усменог општења, а које се односе на њему блиске ситуације и појаве. Користи типске фразе, готове изразе, конструкције и просте реченице за формулисање конкретних исказа. Познаје одређени број правилних граматичких елемената и структура и основну лексику из домена сопствене свакодневице и непосредног интересовања. Поседује свест о суштинским сличностима и разликама између своје и циљне културе.

Напредни ниво

Ученик разуме већи број речи и израза у усменој и писаној комуникацији. Поседује елементарни репертоар језичких средстава за савладавање типичних и уобичајених комуникативних ситуација. Ученик познаје већину једноставнијих и одређени број сложенијих граматичких правила и фреквентне лексике. Ученик прихвата постојање разлика између сопствене и циљне културе и прилагођава своје понашање основним општеприхваћеним друштвеним конвенцијама

СПЕЦИФИЧНА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА:

Функционално-прагматичка компетенција

Функционално-прагматичка компетенција представља комуникативну компетенцију у ужем смислу и обухвата умеће рецепције (разумевања говора и разумевања писаног текста), умеће продукције (писано и усмено изражавање), умеће интеракције и умеће језичког посредовања (медијације).

Основни ниво

Ученик разуме најфреквентније речи и изразе, као и најједноставније писане текстуалне форме. Уме да обави основне комуникативне активности (поздрављање, представљање, добродошлица, опраштање, захваљивање, пружање информација о себи).

Средњи ниво

Ученик разуме уобичајене речи, изразе, фразе и кратке везане усмене исказе и записе. Сналази се у кратким и увежбаним комуникационим секвенцама и улогама, уз употребу научених и уобичајених фраза и формула.

Напредни ниво

Ученик разуме фреквентне и уобичајене писане и усмене исказе, као и кратке, једноставне текстове и усмене прилоге везане за познате теме, појаве и догађаје. Обавља основне језичке функције у писаном и усменом општењу.

СПЕЦИФИЧНА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА: Лингвистичка компетенција

Лингвистичка компетенција се односи на познавање и разумевање принципа функционисања и употребе језика и обухвата фонолошко-фонетска, правописна, лексичка, семантичка, граматичка (морфосинтаксичка) знања.

Основни ниво

Ученик познаје изговор фреквентних, понављаних и меморисаних гласова, као и неких најчешћих гласовних група. Повезује гласове и начин(е) њиховог записивања у увежбаним речима. Познаје ограничени број регуларних морфолошких облика и синтаксичких структура у оквиру научног континента језичких средстава. Користи елементарне и најфреквентније речи и изразе за савладавање основних комуникативних активности.

Разред
Годишњи фонд часова

Први
74 часа

Средњи ниво

Ученик познаје исправан изговор већине гласова и гласовних група, уз ограничења акцентско-интонацијске природе. Ученик исправно записује гласове и гласовне комбинације и познаје одређен број основних правописних правила. Ученик познаје једноставне граматичке елементе и конструкције. Ученик познаје ограничени репертоар готових израза и вишечланих конструкција.

Напредни ниво

Ученик углавном правилно изговара све гласове и гласовне групе, чак и у тежим и неувежбаним комбинацијама гласова, уз поштовање акцентско-интонацијских правила. Записује речи и изразе с релативном ортографском тачношћу и познаје фреквентна правописна правила. Познаје одређени број граматичких елемената и конструкција, укључујући и најчешће изузетке, као и основне начине творбе именица, глагола, придева. Ученик познаје фреквентне лексичке елементе који се односе на блиске теме.

СПЕЦИФИЧНА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА:

Интеркултурна компетенција

Основни ниво

Ученик познаје основне појаве и процесе који одликују свакодневни живот циљне културе, познаје основне просторне и временске оквире развоја циљне културе, као и најзначајније личности и дела из историје и савременог доба. Ученик показује интересовање за одређене појаве и личности циљне културе.

Средњи ниво

Ученик поседује основна знања о разликама у свакодневном животу и разуме да су разлике последица сложености културе. Ученик познаје и разуме основне природне и друштвене специфичности циљне културе. Ученик поседује свест о основним сличностима и разликама између своје и циљне културе и препознаје/избегава најкритичније табуе и неспоразуме у комуникацији. Негује позитиван и отворен став према разликама које препознаје између своје и циљне културе.

Напредни ниво

Ученик поседује општа знања о свакодневном животу, друштву и култури латинског језика. Разуме утицај природних и друштвених појава на процесе у властитој и циљној култури; разуме положај земаља циљне културе у свету и њихову везу са властитом културом. Прихвата разлике које постоје између властите и циљне културе и уме да прилагоди понашање основним конвенцијама. Негује став отворености и радозналости према циљној култури и поседује основне вештине за критичко истраживање и разумевање појава циљне и властите културе.

ИСХОДИ	ОБЛАСТ/ТЕМА	САДРЖАЈИ
По завршетку првог разреда ученик ће бити у стању да:		
<ul style="list-style-type: none"> – читаправилно уочавајући специфичности изговора и правописа; – одређује самостално врсте речи разликујући номиналне и вербалне категорије; – анализира морфолошки и синтаксички реченицу; – препознаје основне истоветности, сличности и разлике упоређујући граматичку материју и латинског, односно страног и латинског језика; – користи самостално двојезичне речнике; – преводи уз помоћ наставника или речника једноставне реченице са латинског на матерњи језик и обратно; – разуме и преводи уз помоћ наставника или речника прилагођен текст са латинског на матерњи језик; 	<p>Теме из културне историје</p> <ul style="list-style-type: none"> – domus и insula – како су Римљани становали; – одевање; – римски форум; – римске државне институције и римска имена; – позориште и игре; 	<p>Латински језик и његова распрострањеност. Абецеда. Изговор. Нагласак. Квантитет слога. Врсте речи и њихова промена. Категорије номиналне и вербалне промене.</p> <p>Именске речи</p> <p>I или a деklinација именица и придева. II или o деklinација именица и придева. III деklinација именица консонантских и вокалских основа (и придева). IV или i деklinација. V или e деklinација. Најважнији изузеци у деklinацији. Компарација придева. Суплетивна и описна компарација.</p>

<ul style="list-style-type: none"> – саставља кратке реченице на латинском језику, попуњавајући текст или повезује делове текста; – исказује свој утисак о тексту, позивајући се на сам текст, и интерпретира га својим речима (на матерњем језику), реферирајући на ситуације из окружења, као и на друга искуства и знања; – усваја одређени фонд речи и израза релевантан за будуће образовање и боље разумевање терминологије у свим доменама живота; – препознаје и разуме на основу латинских речи и израза значење речи у матерњем и другим језицима; – препознаје повезаност прошлости и садашњости уочавајући сличности и разлике у културама; – препознаје тековине и значај античке цивилизације; – цитира и употребљава једноставне изреке у конкретним ситуацијама; – проширује свој речник и оплемењује и негује културу говора и изражавања; – интегрише пређено и ново градиво; – развија систематичност, самосталност и одговорност у раду; – уочава неопходност континуираног учења. 	<ul style="list-style-type: none"> – римска религија и култови; – писање и издаваштво; – терме и купатила; – школе и образовање; – <i>culina Romana</i> – култура исхране, Апиције; – римска војска; – Рим и Атина, <i>Илијада</i> и <i>Одисеја</i>, хеленистичка култура и Родос; – брак и породица; – седам светских чуда; – римске провинције. <p>Теме у вези са ортоепијом, ортографијом и граматику</p> <ul style="list-style-type: none"> – писмо, изговор и нагласак; – врсте речи (променљиве и непроменљиве); – деklinације; – компарације; – помоћни глагол; – конјугације (начини, времена и стања); – прилози и предлози; – синтакса појединих падежа. 	<p>Заменице: личне, присвојне, повратне, показне, односне, упитне. Бројеви: основни и редни.</p> <p>Глаголи Индикатив временā презентске основе активa и пасивa глагола свих конјугација (и глагол <i>esse</i>). Индикатив временā перфекатске основе. Индикатив сложених времена. Императив презентa (иглагол <i>esse</i>).</p>
---	---	---

Кључни појмови садржаја: латински језик, изговор, вокабулар, номиналне категорије, вербалне категорије, римска књижевност и култура.

УПУТСТВО ЗА ДИДАКТИЧКО-МЕТОДИЧКО ОСТВАРИВАЊЕ ПРОГРАМА

Настава *латинског језика* у гимназији има одлике почетне наставе јер се ученици нису сусретали са овим језиком, али се ослања на знања и компетенције стечене учењем матерњег језика и страних језика. За латински, који спада у групацију страних језика, иако није говорни језик, важе исти стандарди и правила Заједничког европског оквира за живе језике за одређене вештине. У складу са савременим потребама ученика и напретком науке о језику, програм наставе и учења *латинског језика* треба посматрати као интегративни фактор, што се јасно може сагледати из циљева и задатака наставе овог предмета, која редовно реферира на матерњи и стране језике у смислу терминологије, пре свега научне, што је за образовање и најважније. Латинским се не говори, али је он, на свој начин, услов за комуникацију, наравно на вишем нивоу него што је то свакодневни говор. Најзад, споредна корист учења сваког страног језика, па тако и латинског, састоји се у упознавању одређених сегмената културе – у овом случају римске.

ПРЕПОРУКЕ ЗА ОСТВАРИВАЊЕ ПРОГРАМА

- На сваком часу треба да буде заступљен и фронтални и интерактивни начин рада; уколико је могуће, применити контекстуални приступ, сличан оном који је заступљен у учењу страних језика, тако да латински не буде модел универзитетске наставе у „смањеном” обиму.
- У настави језика меморисање се може примењивати ограничено временски на оне садржаје предмета који ће се често понављати. Ученицима треба скренути пажњу на метод учења: питање је не како научити латински, него како применити оно што разумемо као латински језик – реч је о практичној употреби знања о језику стечених учењем латинског језика. Ученици треба да вежбају учење напамет: тридесетак латинских изрека или израза, евентуално одломак из прозног текста или песме или неколико епиграма (по избору ученика).
- Треба настојати да теме буду наставне јединице са граматику, а не сама грамика коју „илуструју” реченице или тек-

стови. После часа латинског, треба поставити питање *шта смо данас прочитали*, уместо питања *шта смо данас деклинирали*; латински језик ученицима не треба презентовати у разграђеном стању, као каталог лексичких интернационализама и/или инвентар грамастичких категорија и термина.

- Настава *латинског језика* подразумева да се језичка знања и компетенције усвајају и продубљују заједно са стицањем знања из културне историје. Ученик у том случају лакше и брже усваја грамастичке структуре и лексику будући да се везују за одређене ситуације.
- У настави *латинског језика* више пажње треба посветити упознавању ученика са обележјима цивилизације (римске) него што се то чини при учењу других страних језика, нарочито оних који чине основу европске цивилизације. У циљу осавремењивања наставе користити презентације и интернет.
- Ради што ефикасније реализације програма и унапређења наставног процеса настава латинског језика мора да буде интерактивна и интересантна. У ту сврху препоручују се разне технике рада које су у великој мери сличне техникама које се примењују у настави страних језика, нпр.: погађање лица или предмета, игра по улогама, лингвистичка радионица (проналажење сродних речи), илустровање латинских пословица, заједничко прављење илустрованих материјала („зидне” новине, на сајту школе или друштвеној мрежи, са занимљивим детаљима о знаменитим Римљанима), читање римске књижевности (у преводу), организовање маскенбала, облачење римске одеће (за то ће послужити чаршави) и прављење римских јела (Апицијев кувар).

КАКО СЕ РАЗВИЈАЈУ ЈЕЗИЧКЕ КОМПЕТЕНЦИЈЕ

Развој предметних компетенција се тешко може одвојити од општих и међупредметних компетенција. Колико год биле специфичне, предметне компетенције треба да доприносе да ученици успешније живе и уче. Сваки час је прилика да се развијају и предметне и међупредметне компетенције кроз добро осмишљене активности ученика које погодују трансферу знања, развијају спознајних способности ученика, побољшају њихове радне културе и примени стеченог знања у реалним животним контекстима.

КАКО СЕ ПРАТИ И ВРЕДНУЈЕ РАЗВОЈ КОМПЕТЕНЦИЈА

Нека правила и поступци у процесу праћења и процењивања компетенција код ученика:

- Развој компетенција наставници прате заједно са својим ученицима.
- Наставници сарађују и заједнички процењују развој компетенција код својих ученика.
- Процес праћења је по карактеру пре формативан него сумативан.
- У проценама се узимају у обзир разноврсни примери који илуструју развијеност компетенције.
- У процењивању се узимају у обзир и самопроцене ученика и вршњачке процене, а не само процене наставника.
- Велики значај се придаје квалитативним, уместо претежно квантитативним подацима и показатељима.
- Процена садржи опис јаких и слабијих страна развијености компетенције и предлоге за њено даље унапређивање, а не само суд о нивоу развијености.

УПУТСТВО ЗА ТУМАЧЕЊЕ ГРАМАТИЧКИХ САДРЖАЈА

Грамматички садржаји се на овом узрачном нивоу обрађују постепено, од неексплицитног ка експлицитном. Грамматичке појаве треба посматрати са функционалног аспекта (примењујући елементе граматике који су неопходни за постизање одговарајућих нивоа рецептивних и продуктивних вештина, остваривих у класичним језицима у складу са узрастом). У процесу наставе *латинског језика* треба тежити томе да се граматика усваја путем језичких активности слушања и говора на нивоу разумевања и примене, а не само пуког граматизирања, према јасно утврђеним циљевима, исходима и стандардима наставе страних језика генерално.

ФАКУЛТАТИВНЕ ТЕМЕ (ученици их могу обрадити у виду реферата или направити презентацију)

- Рачунање времена код Римљана;
- Остаци римских градова и архитектуре на тлу Србије (Sirmium, Felix Romuliana, Viminacium, tabula Traiana...);
- Седам римских краљева;
- Етрурци – мистериозна цивилизација;
- Помпеји и Херкуланум – градови под пепелом и лавом;
- Римски цареви – Нерон и први прогони хришћана (лектира – Светоније Транквил, Дванаест римских царева).

ИСТОРИЈА

Циљ учења *историје* је да ученик, изучавајући историјске догађаје, појаве, процесе и личности, стекне знања и компетенције неопходне за разумевање савременог света, развије вештине критичког мишљења и одговоран однос према себи, сопственом и националном идентитету, културно-историјском наслеђу, поштовању људских права и културних различитости, друштву и држави у којој живи.

ОПШТА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА

Учењем историје обогаћују се знања о прошлости, развијају аналитичке вештине неопходне за критичко сагледавање савременог света, његових историјских корена и актуелних цивилизацијских токова. Настава и учење историје припрема ученика за одговорно учешће у демократском друштву брзих друштвених, технолошких и економских промена, оспособљава да кроз удруживање и сарадњу допринесе да се адекватно одговори на савремене изазове на локалном, регионалном, европском и глобалном нивоу. Ученику се кроз наставу историје омогућава развој групних идентитета (национални, државни, регионални, европски), чиме се обогаћује и лични идентитет. Посебан акценат је стављен на разумевање историјских и савремених промена, али и на изградњу демократских вредности које подразумевају поштовање људских права, развијање интеркултуралног дијалога и сарадњу, односа према разноврсној културно-историјској баштини, толерантног односа према другачијим ставовима и погледима на свет. Ученик

кроз наставу историје треба да исказа и проактиван однос у разумевању постојећих унутрашњих и регионалних конфликта са историјском димензијом и допринесе њиховом превазилажењу.

Основни ниво

Ученик користи основна историјска знања (правилно употребљава историјске појмове, хронологију, оријентише се у историјском простору, познаје најважнију историјску фактографију) у разумевању појава и процеса из прошлости који су обликовали савремено друштво, као и одређене националне, регионалне, па и европски идентитет. Развијају се вештине неопходне за успостављање критичког односа према различитим историјским и друштвеним појавама. Ученик изграђује свест о сопственој одговорности у савременом друштву, развија ставове неопходне за живот у савременом демократском окружењу и учешћу у различитим друштвеним процесима (поштовање људских права, неговање културе сећања, толеранција и уважавање другачијег културног идентитета и наслеђа, и решавање неспоразума кроз изградњу консензуса).

Средњи ниво

Ученик развија посебна историјска знања и нарочито аналитичке вештине компарације различитих извора информација, процењујући њихову релевантност, објективност и комплексност. Веома важну димензију наставе историје представља разумевање функционисања савременог света, његових историјских корена и оних појава које својим дугим трајањем обликују садашњицу.

Напредни ниво

Ученик разуме, анализира и критички просуђује комплексније историјске, као и савремене догађаје, појаве и процесе са историјском димензијом, уз употребу различитих историјских извора. Ученик је у стању да уочи последице стереотипа и пропаганде на савремено друштво, људска права и политичко окружење, да аргументовано води дебату уз међусобно уважавање, неговање толеранције и унапређивање интеркултуралног дијалога, као и да писмено и графички приказује резултате свог истраживања уз коришћење одговарајућих компјутерских програма.

СПЕЦИФИЧНА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА: Разумевање историје и критички однос према прошлости и садашњости

Основни ниво

Именује најважније историјске догађаје, појаве, процесе и личности ученик ствара основ за боље разумевање прошлости сопственог народа, државе, региона, Европе и човечанства. Познаје и користи хронологију неопходну за сналажење у свакодневним животним ситуацијама. Оријентише се у историјском и савременом простору. Разуме историјске феномене који су утицали на стварање цивилизација, друштва, држава и нација. Препознаје друштвене, економске, културолошке промене које су обликовале савремени свет. Има критички однос према тумачењу и реконструкцији прошлости и тумачењу савремених догађаја примењујући мултиперспективни приступ. Квалитетно бира разноврсне информације из различитих извора, критички их анализира, пореди и синтетиче да би свеобухватније сагледали прошлост и садашњост.

Средњи ниво

Анализира специфичности одређених историјских појмова и користи их у одговарајућем контексту. Разуме различите државне, политичке и друштвене промене у историји, чиме се боље оријентише кроз историјско време, историјски и савремени геополитички простор. Процењује релевантност и квалитет различитих извора информација преко којих се формира слика о појединим историјским или савременим феноменима. Повезује поједине процесе, појаве и догађаје из националне, регионалне и опште историје. Развија и надграђује своје различите идентитете.

Напредни ниво

Анализира и критички просуђује поједине историјске догађаје, појаве и процесе из националне, регионалне и опште историје, као и историјске и савремене изворе информација. Унапређује функционалне вештине употребом различитих рачунарских програма неопходних за презентовање резултата елементарних историјских истраживања заснованих на коришћењу одабраних извора и историографске литературе. Продубљују разумевање прошлости анализирањем савремених, пре свега друштвених и културолошких појава и процеса у историјском контексту.

СПЕЦИФИЧНА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА: Разумевање историје и савремених идентитета као основа за активно учествовање у друштву

Основни ниво

Уочава различите културолошке, друштвене, политичке, религијске погледе на прошлост чиме гради и употпуњује сопствени идентитет. Развија вредносни систем демократског друштва утемељен на хуманистичким постулатима, поштовању другачијег становишта. Примењује основне елементе интеркултуралног дијалога ослањајући се на прошлост, идентитет и културу свог, али и других народа у Србији, региону, Европи и свету. Негује толерантан вид комуникације, поштовање људских права, разноврсних културних традиција. Препознаје узроке и последице историјских и савремених конфликта и развија ставове који воде њиховом превазилажењу. Уочава разноврсне последице преломних дру-

штвених, политичких, економских и догађаја из културе и света науке, појава и процеса из прошлости, чиме се омогућава боље сагледавање савременог контекста у коме живе и стварање предумова креативан однос према непосредном друштвеном окружењу.

Средњи ниво

Анализира предрасуде, стереотипе, различите видове пропаганде и њихове последице у историјским и савременим изворима информација. Вреднује објективност извора информација и гради одговоран однос према осетљивим појавама из прошлости и садашњости. Дефинише историјске појаве дугог трајања; уочава сличности и разлике у односу на савремени контекст, што доприноси разумевању историјску основу савремених појава. Препознаје регионалне везе на пољу заједничке политичке, друштвене, економске и културне прошлости. Гради толерантан однос према припадницима других нација или вероисповести у регионалном и унутардржавном контексту, неопходан у превенцији потенцијалних конфликта. Развија и надграђује своје различите идентитете и разуме различитост идентитета других људи.

Напредни ниво

Унапређује толерантни однос у комуникацији вођењем аргументоване дебате о важним темама из историје и савременог живота засноване на међусобном уважавању ставова, различитих националних, идејних, конфесионалних или културолошких позиција, чиме се гради конструктиван однос за квалитетан живот у мултикултуралном друштву.

Разред **Први**
 Годишњи фонд часова **74 часа**

ИСХОДИ	ОБЛАСТ/ТЕМА	САДРЖАЈИ
По завршетку првог разреда ученик ће бити у стању да:		
<ul style="list-style-type: none"> – у усменом и писаном излагању користи основне научне и историјске појмове; – користи хронолошке одреднице на одговарајући начин, у складу са периодизацијом прошлости; – идентификује порекло и процени сајнајну вредност различитих извора на основу њихових спољних и садржинских обележја; – објасни основе историјског научног метода у реконструкцији прошлости и уочава постојање различитих интерпретација; – анализира узрочно-последичне везе и идентификује их на конкретним примерима; – анализира историјске податке и идентификује особености, континуитет и промене у различитим појавама дугог трајања; – уочи и изрази став у односу на предрасуде, стереотипе, пропаганду и друге врсте манипулација прошлости на конкретним примерима; – учествује у организовању и спровођењу заједничких школских активности и активности које подстичу друштвену одговорност; – користећи ИКТ, самостално или у групи, презентује резултате истраживања заснованог на коришћењу одабраних историјских извора и литературе; – поредећи историјске и географске карте датог простора, уочава утицај рељефа и климатских чинилаца на настанак цивилизација и кретање становништва; – наведе и лоцира најважније праисторијске и античке локалитете у Европи и Србији; – издвоји и међусобно пореди најважније одлике државних уређења у цивилизацијама старог века; – уочава специфичности и пореди друштвени положај и начин живота припадника различитих слојева у старом веку; – идентификује основне елементе и одлике привреде у цивилизацијама старог века; – пореди и илуструје примерима одлике свакодневног живота међу различитим цивилизацијама старог века; – уочава присуство и препознаје важност тековина цивилизација старог века у савременом свету. 	<p>ОСНОВИ ИСТОРИЈСКОГ ИСТРАЖИВАЊА</p> <p>ДРЖАВА И ПОЛИТИЧКИ ОКВИРИ ЦИВИЛИЗАЦИЈА СТАРОГ ВЕКА</p> <p>ДРУШТВЕНИ И ПРИВРЕДНИ ОДНОСИ У СТАРОМ ВЕКУ</p> <p>КУЛТУРА И СВАКОДНЕВНИ ЖИВОТ У СТАРОМ ВЕКУ</p> <p>ПОЈАВЕ ДУГОГ ТРАЈАЊА – МИГРАЦИЈЕ</p> <p>ЦИВИЛИЗАЦИЈСКЕ ТЕКОВИНЕ ЕПОХЕ СТАРОГ ВЕКА</p>	<p>Хронолошки и научни оквири историје – историјски појмови и појмови историјске науке. Порекло, сајнајна вредност историјских извора и њихова примена у истраживању – примери. Анализа извора – примери (од праисторијских остатака и налазишта до савремених извора информација). Реконструкција и интерпретација прошлости. Употреба историје и манипулација прошлости.</p> <p>Географски простор цивилизација старог века – Медитеран, Средњи и Далеки исток. Основна обележја државног уређења цивилизација старог века – Египат, Месопотамија, Левант, Кина, минојски Крит, Микена, Хомерско доба, грчки полиси, антички Рим и Источно римско царство до средине VI века. Рат и мир у старом веку (пример мировног споразума после битке код Кадеша; Грчко-персијски ратови – сукоб цивилизација; Пелопонески рат – борба за превласт и криза полиса; освајања Александра Великог – прожимање цивилизација; римско освајање Италије – рађање светске силе; пунски ратови и борба за превласт у Средоземљу; грађански ратови – криза и пропаст републике; римска спољна политика у доба царства – освајања и одбрана граница; последице Велике сеобе народа – V и VI век; Јустинијанова обнова).</p> <p>Друштвени односи – Стари исток, античка Грчка и антички Рим. Привредни односи у старом веку.</p> <p>Основне одлике религија у старом веку. Писменост и књижевност у старом веку. Научна достигнућа старог века – историографија; филозофија; право; природне науке. Свакодневни живот – обичаји, занимања, култура исхране и становања.</p> <p>Врсте, узроци и последице миграција. Миграције у праисторији. Миграције и колонизације у старом веку. Велика сеоба народа. Миграције народа на Балканском полуострву. Савремене миграције.</p> <p>Историјско наслеђе – повезивање прошлости и садашњости (институције-драво, наука и уметност, демократија, спорт).</p>

Кључни појмови садржаја: антика, демократија, институције, интерпретација, историјско наслеђе, историографија, колонизација, миграције, монархија, република.

ВЕЗА ОБРАЗОВНИХ СТАНДАРДА И ИСХОДА ПРОГРАМА НАСТАВЕ И УЧЕЊА

ИСХОДИ	СТАНДАРДИ
По завршетку разреда ученик ће бити у стању да:	
– у усменом и писаном излагању користи основне научне и историјске појмове; – објасни основе историјског научног метода у реконструкцији прошлости и уочава постојање различитих интерпретација;	2.ИС.1.1.1. Разуме значење основних историјских и појмова историјске науке. 2.ИС.2.1.1. Анализира специфичности одређених историјских појмова. 2.ИС.3.2.2. Издваја и објашњава специфичне сличности и разлике у тумачењима исте историјске појаве на основу различитих историјских извора. 2.ИС.1.2.4. Усмено интерпретира историјски наратив и саопштава резултате самосталног елементарног истраживања. 2.ИС.1.2.5. Писано саопштава резултате елементарног истраживања уз употребу текстуалне word датотеке (фајла).
– идентификује порекло и процени сазнајну вредност различитих извора на основу њихових спољних и садржинских обележја; – анализира историјске податке и идентификује особности, континуитет и промене у различитим појавама дугог трајања; – анализира узрочно-последичне везе и идентификује их на конкретним примерима; – користећи ИКТ, самостално или у групи, презентује резултате истраживања заснованог на коришћењу одабраних историјских извора и литературе;	2.ИС.1.2.1. Самостално прикупља и разврстава различите изворе информација о прошлости и садашњости у функцији истраживања. 2.ИС.1.2.2. Уочава да постоје различита виђења исте историјске појаве на основу поређења више историјских извора. 2.ИС.1.3.1. Препознаје историјску димензију савремених друштвених појава и процеса. 2.ИС.1.3.7. Препознаје узроке, елементе и последице историјских конфликта и криза са циљем развијања толеранције, културе дијалога и сензибилитета за спречавање потенцијалних конфликта. 2.ИС.2.2.1. Процењује релевантност и квалитет различитих извора информација о прошлости и садашњости и примењује их у истраживању и презентацији. 2.ИС.3.2.2. Издваја и објашњава специфичне сличности и разлике у тумачењима исте историјске појаве на основу различитих историјских извора. 2.ИС.3.2.3. Усмено објашњава резултате самосталног елементарног истраживања и аргументовано брани изнете ставове и закључке. 2.ИС.3.2.4. Писано и графички презентује резултате елементарног истраживања уз употребу нових технологија.
– користи хронолошке одреднице на одговарајући начин, у складу са периодизацијом прошлости;	2.ИС.1.1.2. Користи хронолошке термине у одговарајућем историјском и савременом контексту.
– поредећи историјске и географске карте датог простора, уочава утицај рељефа и климатских чинилаца на настанак цивилизација и кретање становништва; – наведе и лоцира најважније праисторијске и античке локалитете у Европи и Србији;	2.ИС.1.1.3. Препознаје историјски простор на историјској карти. 2.ИС.2.1.2. Показује историјске појаве на историјској карти и препознаје историјски простор на географској карти. 2.ИС.3.1.1. Разуме и анализира променљивост историјског простора у различитим периодима, уз употребу историјске, географске и савремене политичке карте.
– уочи и изрази став у односу на предрасуде, стереотипе, пропаганду и друге врсте манипулација прошлости на конкретним примерима;	2.ИС.1.2.3. Препознаје предрасуде, стереотипе, пропаганду и друге видове пристрасности у тумачењу историјских појава у историјским и савременим изворима информација. 2.ИС.2.2.2. Анализира предрасуде, стереотипе, пропаганду и друге видове пристрасности у тумачењу историјских појава у историјским и савременим изворима информација и уочава њихове последице.
– издвоји и међусобно пореди најважније одлике државних уређења у цивилизацијама старог века; – уочава специфичности и пореди друштвени положај и начин живота припадника различитих слојева у старом веку; – идентификује основне елементе и одлике привреде у цивилизацијама старог века; – пореди и илустрира примерима одлике свакодневног живота међу различитим цивилизацијама старог века;	2.ИС.1.1.4. Именује најзначајније личности и наводи основне процесе, појаве и догађаје из опште и националне историје. 2.ИС.1.3.1. Препознаје историјску димензију савремених друштвених појава и процеса. 2.ИС.1.3.2. Идентификује улогу историјских личности у обликовању савремене државе и друштва. 2.ИС.2.1.3. Објашњава и повезује улогу личности, процесе, појаве, догађаје из националне и опште историје. 2.ИС.2.3.1. Наводи и описује појаве различитог историјског трајања и уочава сличности и прави разлику у односу на њихов савремени и историјски контекст. 2.ИС.3.1.2. Критички просудује важне процесе, појаве, догађаје и личности из опште и националне историје. 2.ИС.3.3.1. Анализира савремене појаве и процесе у историјском контексту и на основу добијених резултата изводи закључке.
– уочава присуство и препознаје важност тековина цивилизација старог века у савременом свету;	2.ИС.1.3.3. Разуме значај и показује одговоран однос према културно-историјском наслеђу сопственог и других народа.
– учествује у организовању и спровођењу заједничких школских активности и активности које подстичу друштвену одговорност.	2.ИС.1.3.4. Разуме смисао обележавања и неговања сећања на важне личности, догађаје и појаве из прошлости народа, држава, институција.

ДОДАТНИ САДРЖАЈИ ЗА НАСТАВУ НА ЈЕЗИЦИМА НАЦИОНАЛНИХ МАЂИНА

За наставу на мађарском језику

Праисторијска налазишта у Панонској низији (на територији данашње Мађарске)

Панонска низија у антици – значајни остаци римске власти у Панонској низији

За наставу на словачком језику

Истраживање доба праисторије са територије садашње Словачке кроз доступне историјске изворе.

Римски одбрамбени ратови против германских племена – изградња Лимес Романорум на територији садашње Словачке

За наставу на хрватском језику

Анализа извора – примери
Археолошки локалитети на тлу данашње Хрватске (Крапина, Вучедол, Вела јама, Вела шпиља)

Грчке колоније на тлу данашње Далмације

Римска управа на тлу данашње Хрватске (организација римских провинција, царски градови, колоније)

За наставу на румунском језику

Простор данашње Румуније у праисторији. Палеолит. Мезолит. Неолит. Бронзано и гвоздено доба.

Грчке колоније на Понту и први писани извори о Гетима
Религија и култура старих Гето-Дачана
Сарадња народа са простора данашње Румуније и Србије
Дакија под Бурбистом
Дачки краљ Децебал и ратови са Римљанима
Дакија као римска провинција
Економски и друштвени развој, римске колоније у Дакији
Варварски упади
Дакија након повлачења римске администрације и војске
Повратак Римљана у јужне делове Дакије

УПУТСТВО ЗА ДИДАКТИЧКО-МЕТОДИЧКО ОСТВАРИВАЊЕ ПРОГРАМА

Програм је конципиран тако да су уз дефинисане исходе за крај разреда и кључне појмове, за сваку од шест тематских целина (*Основи историјског истраживања, Држава и политички оквири цивилизација старог века, Друштвени и привредни односи у старом веку, Култура и свакодневни живот у старом веку, Појава дугог трајања – миграције и Цивилизацијске тековине епохе старог века*), дати и садржаји. Теме су међусобно повезане, чиме се обезбеђује да се садржаји по потреби понављају, надограђују и надовезују. На овај начин ученицима ће бити лакше да схвате комплексност и међусобну зависност појава и процеса у историји.

Концепт наставе засноване на исходима подразумева да ученици, посредством садржаја предмета, стекну не само основна

знања, већ да их искористе у развоју вештина историјског мишљења и изградњи ставова и вредности. Програм, у том смислу, нуди садржински оквир, а наставник има могућност да изабере и неке додатне садржаје уколико сматра да су примерени средини у којој ученици живе, или да одговарају њиховим интересовањима (програм се, на пример, може допунити и садржајима из прошлости завичаја, чиме се код ученика постиже јаснија представа о историјској и културној баштини у њиховом крају – археолошка налазишта, музејске збирке). Сви садржаји су дефинисани тако да буду у функцији остваривања исхода предвиђених програмом. Наставник има значајан простор за избор и повезивање садржаја, метода наставе и учења и активности ученика.

I. ПЛАНИРАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Већина предметних исхода постиже се кроз непосредну истраживачку активност ученика, а уз подстицај и подршку наставника. Најефикасније методе наставе и учења јесу оне које ученика стављају у адекватну активну позицију у процесу развијања знања и вештина. При остваривању циља предмета *историја* и достизању исхода мора се имати у виду да су садржаји, методе наставе и учења и активности ученика неодвојиви у наставном процесу. Да би сви ученици достигли предвиђене исходе и да би се остварио циљ наставе историје, потребно је да наставник упозна специфичности начина учења својих ученика и да према њима планира и прилагођава наставне активности. Наставник има слободу да сам одреди распоред и динамику активности за сваку тему, уважавајући циљ предмета и дефинисане исходе. Редослед исхода не исказује њихову важност јер су сви од значаја за постизање циља предмета. Између исхода постоји повезаност и остваривање једног исхода доприноси остваривању других исхода.

Ученици у први разред гимназије улазе са знањем о најважнијим историјским појмовима стеченим током основног образовања, са одређеним животним искуствима и уобличеним ставовима и на томе треба пажљиво градити нова знања, вештине, ставове и вредности. Битно је искористити велике могућности које *историја* као наративни предмет пружа у подстицању ученичке радозналости, која је у основи сваког сазнања. Посебно место у настави *историје* имају питања, како она која поставља наставник ученицима, тако и она која долазе од ученика, подстакнута оним што су чули у учионици или што су сазнали ван ње користећи различите изворе информација. Добро осмишљена питања наставника имају подстицајну функцију за развој историјског мишљења и критичке свести, не само у фази утврђивања и систематизације градива, већ и у самој обради наставних садржаја. У зависности од циља који наставник жели да оствари, питања могу имати различите функције, као што су: фокусирање пажње на неки садржај или аспект, подстицање поређења, трагање за објашњењем. Настава би требало да помогне ученицима у стварању што јасније представе не само о томе „како је уистину било”, већ и зашто се нешто десило и какве су последице из тога проистекле. Одговарајућа питања могу да послуже и као подстицај за елементарна историјска истраживања, прилагођена узрасту и могућностима ученика, што доприноси достизању прописаних стандарда постигнућа.

Да би схватио догађаје из прошлости, ученик треба да их „оживи у свом уму”, у чему велику помоћ може пружити употреба одабраних историјских извора, литературе, карата и других извора података (документарни и играни видео и дигитални материјали, музејски експонати, илустрације), обилажење културно-историјских споменика и посете установама културе. Треба искористити и утицај наставе историје на неговање језичке и говорне културе (вештине беседништва и дебате), као и на развијање културе сећања и свести о друштвеној одговорности и људским правима.

Неопходно је имати у виду и интегративну функцију историје, која у образовном систему, где су знања подељена по наставним предметима, помаже ученицима да постигну целовито схватање о повезаности и условљености географских, економских и културних услова живота човека. Пожељно је избегавати фрагментарно и изоловано учење историјских чињеница јер оно има најкраће трајање у памћењу и најслабији трансфер у стицању других знања и

вештина. У настави треба, кад год је то могуће, примењивати дидактички концепт мултиперспективности. Одређене теме, по могућности, треба реализовати са одговарајућим садржајима из сродних предмета, а посебну пажњу треба посветити оспособљавању ученика за ефикасно коришћење информационо-комуникационих технологија.

II. ОСТВАРИВАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Основи историјског истраживања

У реализацији теме *Основи историјског истраживања* посебну пажњу требало би посветити оживљавању и проширивању већ постојећих ученичких знања историјској науци, хронологији и периодизацији, пореклу и вредности историјских извора, као и о самом истраживачком процесу чијој успешности доприносе и одговарајуће помоћне историјске науке и сродне научне дисциплине. Од кључне важности је да наставник одабере оне наставне методе, примере и задатке који ће омогућити ученицима да се упознају са различитим врстама извора историјског сазнања специфичним за одређене периоде (од праисторије до савременог доба – од камених оруђа и оружја, митова и легенди до уметничких дела, новина, фотографија, филмова, интернета...), да их вреднују, тумаче, критички процењују, интерпретирају, одреде им порекло, да на основу њих аргументовано износе своје закључке, да разумеју разлоге различитог тумачења исте историјске појаве, да препознају стереотипе, предрасуде, злоупотребе, манипулације. С обзиром на то да за период праисторије није предвиђена посебна наставна тема, могуће је да кроз реализацију ове теме (бавећи се материјалним историјским изворима и њиховом интерпретацијом), ученици прошире и своја знања о праисторији, особеностима и етапама овог периода, као и праисторијским налазиштима и културама на територији Европе и Србије. Активности ученика чији је циљ развијање вештине коришћења критике историјских извора дају могућност и да се упознају са помоћним историјским наукама и науче како да достигнућа различитих научних дисциплина користе у својим истраживањима.

Држава и политички оквири цивилизација старог века

У оквиру теме *Држава и политички оквири цивилизација старог века* ученици ће да прошире своја знања о простору и најзначајнијим цивилизацијама старог века, основним облицима државног уређења и главним догађајима из политичке историје. У обради наставних садржаја о обележјима државних уређења фокус треба да буде на сталном упоређивању институција у цивилизацијама старог века и њиховом повезивању са савременим добом. Када је реч о политичкој историји, посебну пажњу треба посветити узроцима и последицама главних догађаја и личностима које су их покретале и у њима учествовале.

Друштвени и привредни односи у старом веку

Тематска целина *Друштвени и привредни односи у старом веку* ученицима треба да омогући да прошире постојећа и усвоје нова знања о друштвеним и привредним приликама у најстаријој историјској епохи и пореде их са савременим окружењем. Требало би да уоче законитости појава, шта је заједничко а шта различито у друштвима цивилизација старог века (процес од распадања родовско-племенских заједница до успостављања друштвених разлика). На примеру Египта и неке од држава Месопотамије треба показати поделу друштва и друштвену хијерархију (анализираће, на пример, структуру друштва према Хамурабијевом законнику). На примерима грчког и римског друштва може се показати како економско јачање слојева без политичких права доводи до борбе и како се она завршава. Треба истаћи и улогу географског и климатског фактора на привредне прилике. На примерима држава Старог истока могу се показати основне етапе привредног развоја: земљорадња, сточарство, рударство, занатство, трговина. Поредићи и анализирајући различите привредне системе током другог периода старог века, ученици треба да уоче основне чиниоце који утичу на привредне токове.

Култура и свакодневни живот у старом веку

Реализација тематске целине *Култура и свакодневни живот у старом веку*, поред упознавања са одликама појединих култура и њиховим достигнућима, подразумева и изучавање веровања и начина живота људи у цивилизацијама старог века. Када су одлике религија у питању, циљ не треба да буде приказивање појединих пантеона од Сумера до Рима, већ да се на примерима веровања покаже начин поимања света у тој епохи. Треба омогућити ученицима да уоче међусобне утицаје и прожимања појединих цивилизација и подстицати их да, на пример, пореде друштвени утицај и положај свештенства. Посебно је важно истаћи одлике јудаизма и хришћанства, како би се ученици припремили за потпуније разумевање средњовековне цивилизације засноване на јудео-хришћанским темељима. Ученици, такође, треба да се упознају и са одликама религиозно-филозофских учења Индије и Кине којима и данас припадају стотине милиона људи. Са народима који су стварали цивилизације у старом веку ученици треба да се упознају и кроз њихову књижевност. Пожељно је да се у корелацији са наставом књижевности посебно осветле друштвене и политичке околности настанка неког књижевног дела које се изучава, као и мотиви и књижевне врсте који се јављају у различитим културама. Ученици треба да стекну и прошире своја знања о научним достигнућима народа старог века која су уграђена у даље токове историјског развоја и која се налазе у основи данашњих наука. На основу већ усвојених знања о политичким, друштвеним и привредним приликама ученици треба да анализирају историјске околности настанка писма, правних споменика, филозофије, уметничких, књижевних и научних дела.

Појаве дугог трајања – миграције

Тема *Појаве дугог трајања – миграције* требало би да омогући да ученици, на примеримаразличитих миграција од праисторије до савременог доба, разумеју промене и континуитет одређених историјских појава, чије се трајање може пратити кроз векове, па чак и миленијуме. Ова наставна тема пружа могућност да се реализује кроз пројектне задатке у којима ће ученици, уз јасно постављен циљ, инструкције, савете и стално праћење, примењивати специфична знања и развијене вештине елементарног историјског истраживања. То може бити прилика за развој компетенције сарадње у оквиру групе, коришћења ИКТ-а за прикупљање података и представљање резултата истраживања, као и за анализирање и тумачење појава из садашњости применом концепта критичког мишљења. Посебно је значајно да ученици схвате да постоје историјски процеси дугог трајања и да буду оспособљени да их уоче, повежу и посматрају у континуитету (или дисконтинуитету). Осим што обезбеђује продубљивање историјских знања и вештина, ова тема је изузетно погодна и за корелацију са наставом географије, ликовне културе, математике, верске наставе, грађанског васпитања...

Цивилизацијске тековине епохе старог века

Реализација тематске целине *Цивилизацијске тековине епохе старог века* треба да омогући повезивање прошлости и садашњости и уочавање историјског наслеђа – шта су нам оставили народи старог века, шта је све из те епохе и данас присутно, не само као споменик, на пример на територији Србије, већ и као део цивилизације (институције, закони, хришћанство, књижевност, позориште, филозофија, медицина, уметност, архитектура, демократија, беседништво, олимпијске игре, спортови, абецеда, календар, путеви, водовод, канализација, терме, римски бројеви, бетон, стадиони...). Поред тога што је погодна за рекапитулацију и понављање претходно обрађених садржаја, ова тема омогућава и успешније испуњавање прописаних стандарда постигнућа ученика у оквиру области Историјске основе савременог друштва.

III. ПРАЋЕЊЕ И ВРЕДНОВАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Праћење напредовања започиње иницијалном проценом нивоа на коме се ученик налази и у односу на шта ће се процењивати његов даљи рад. Свака активност је добра прилика за проце-

ну напредовања и давање повратне информације, а ученике треба оспособљавати и охрабривати да процењују сопствени напредак у остваривању исхода предмета, као и напредак других ученика. Сваки наставни час и свака активност ученика су, у том смислу, прилика за регистровање напретка ученика и упућивање на даље активности. Наставник треба да подржи саморефлексију (промишљање ученика о томе шта зна, уме, може) и подстакне саморегулацију процеса учења кроз постављање личних циљева напредовања.

У настави оријентисаној на достизање исхода вреднују се процес и продукти учења. Да би вредновање било објективно и у функцији учења, потребно је ускладити нивое циљева учења и начине оцењивања. Потребно је, такође, ускладити оцењивање са његовом сврхом. У вредновању научног, поред усменог испитивања, користе се и тестови знања. У формативном оцењивању се користе различити инструменти, а избор зависи од врсте активности која се вреднује. Вредновање активности, нарочито ако је тимски рад у питању, може се обавити са групом тако да се од сваког члана тражи мишљење о сопственом раду и о раду сваког члана понаособ (тзв. вршњачко оцењивање).

Како ниједан од познатих начина вредновања није савршен, потребно је комбиновати различите начине оцењивања. Једино тако наставник може да сагледа слабе и јаке стране сваког свог ученика. Приликом сваког вредновања постигнућа потребно је ученику дати повратну информацију која помаже да разуме грешке и побољша свој резултат и учење. Ако наставник са ученицима договори показатеље на основу којих сви могу да прате напредак у учењу, ученици се уче да размишљају о квалитету свог рада и о томе шта треба да предузму да би свој рад унапредили. Оцењивање тако постаје инструмент за напредовање у учењу. На основу резултата праћења и вредновања, заједно са ученицима треба планирати процес учења и бирати погодне стратегије учења.

Потребно је да наставник резултате вредновања постигнућа својих ученика континуирано анализира и користи тако да унапреди део своје наставне праксе. Рад сваког наставника састоји се од планирања, остваривања и праћења и вредновања. Важно је да наставник континуирано прати и вреднује, осим постигнућа ученика, и процес наставе и учења, као и себе и сопствени рад.

ГЕОГРАФИЈА

Циљ учења *географије* је да ученик развија систем географских знања и вештина, свест и осећање припадности држави Србији, разумевање суштине промена у свету, неговање и стицање моралних вредности, еколошке културе, одрживог развоја, етничке и верске толеранције које ће му помоћи у професионалном и личном развоју.

ОПШТА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА

Учењем наставног предмета географија ученик је оспособљен да користи практичне вештине (оријентација у простору, практично коришћење и познавање географске карте, географских модела, савремених технологија – ГПС и ГИС и инструменте (компас, термометар, кишомер, ветроказ, барометар) ради лакшег сналажења у простору и времену. Ученик је оспособљен да примењује географска знања о елементима географске средине (рељеф, клима, хидрографија, живи свет, природни ресурси, привреда, становништво, насеља, саобраћај), о њиховом развоју, међусобним односима, везама, очувању и рационалном коришћењу ради планирања и унапређивања личних и друштвених потреба, националних и европских вредности.

Основни ниво

Примењује и тумачи различите изворе са географским информацијама (географска карта, географски модели, ГПС, часописи, научнопопуларна литература, статистички подаци, интернет) ради планирања и организовања различитих активности. Користи основна знања о географским чињеницама да би разумео, заштитио и рационално користио природне и друштвене ресурсе у локалној средини, Републици Србији и земљама у окружењу.

Средњи ниво

Картографски приказује географске објекте, појаве и процесе; разуме могућности примене савремених технологија ради планирања и решавања различитих личних и друштвених потреба. Самостално објашњава природне и друштвене услове и ресурсе и разуме њихов утицај на наравномеран друштвеноекономски развој Републике Србије и региона и активно учествује у валоризацији географске средине. Разуме савремене проблеме у локалној средини и својој држави, предлаже начине и учествује у акцијама за њихово решавање.

Напредни ниво

Користи аналогне и дигиталне географске карте, географске и статистичке истраживачке методе; упоређује и критички разматра одговарајуће научне податке да би објаснио географске чињенице и њихов допринос за решавање друштвених потреба и проблема. Критички анализира и објашњава географске везе и односе између соларног система, геолошког развоја Земље, природних услова и ресурса и поштује принципе одрживог развоја. Анализира и аргументовано објашњава друштвеноекономске карактеристике регионалног развоја Републике Србије и регионалних целина у свету; предвиђа и учествује у регионалном развоју, заштити и унапређивању локалне средине.

СПЕЦИФИЧНА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА: Примена географских вештина за организовање активности у простору и времену

Основни ниво

Примењује и тумачи географске елементе који су приказани на картама различитог размера и садржаја, користи ГПС (систем за глобално позиционирање) и остале усмене и писане изворе са географским информацијама за сакупљање података на терену које повезује и користи за планирање и организовање својих активности у непосредном окружењу.

Разред
Годишњи фонд часова

Први
74 часа

ИСХОДИ	ОБЛАСТ/ТЕМА	САДРЖАЈИ
По завршетку првог разреда ученик ће бити у стању да:		
– осмисли пројекат истраживања на задату тему, реализује истраживање у локалној средини, прикаже и дискутује о резултатима;	ФИЗИЧКА ГЕОГРАФИЈА	Место и задаци физичке географије у ситему наука. Дигитална картографија и Географски информациони системи(ГИС) – помоћ у упознавању простора.
– користи дигиталне картографске изворе информација и алате Географских информационих система;	ОБЛИК, ДИМЕНЗИЈЕ И КРЕТАЊЕ ЗЕМЉЕ	Димензије и облик Земље. Земљино кретање и њене последице.
– помоћу модела демонстрира облик и кретање Земље и анализира њихове последице;	ЕВОЛУЦИЈА ГЕОГРАФСКОГ ОМОТАЧА	Еволуција географског омотача.
– разликује еволутивне фазе сфера на Земљи и њихова главна обележја;	ГРАЂА ЗЕМЉЕ	Унутрашња грађа Земље. Унутрашње силе и њихов утицај на процесе и појаве на Земљи. Минерали и стене; минерални ресурси, употреба стена у свакодневном животу. Литосферне плоче, кретање, утицај на формирање рељефа. Вулканизам и земљотреси.
– изводи закључке о утицају унутрашњих сила на настанак минерала и стена и формирање рељефа користећи примере у Србији и у свету;	РЕЉЕФ ЗЕМЉИНЕ ПОВРШИНЕ	Основни макро облици рељефа Земље, континенти и океански басени. Копно, орогени покрети, вулкански облици рељефа. Обликовање рељефа, ерозија, акумулација и агенсии. Падински процес. Флувијални процес. Крашки процес. Глацијални процес. Еолски процес. Марински процес. Антропогени рељеф.
– разврстава облике рељефа према типу настанка у зависности од деловања ендогених и егзогених процеса на примерима у локалној средини и у свету;	АТМОСФЕРА	Вертикална структура и процеси који се одвијају у атмосфери. Узајамна повезаност климатских елемената и фактора. Циркулација атмосфере. Временска прогноза и синоптичке карте. Подела климе, соларна и физичка клима, одлике и разлике. Разноликост климатских типова на Земљи и услови живота. Клима градова. Климатске промене, настанак, последице и мере заштите.
– предвиђа које последице по човека могу да настану деловањем геохазарда и наводи мере превенције и заштите;		
– оцењује улогу човека као фактора и модификатора у процесу формирања рељефа;		
– анализира процесе у ваздушном омотачу и њихов утицај на временске прилике на Земљи користећи географске карте и ИКТ-е;		
– критички процењује активности човека на промене у атмосфери;		
– анализира хидролошке појаве, објекте и процесе користећи се географским картама и ИКТ-ом;		
– доводи у везу и илуструје однос подземних и површинских вода и указује на значај Светског мора и копнених вода;		
– истражује узроке различитих водопривредних проблема у свету и код нас и изводи закључке о значају водних ресурса за свакодневни живот човека;		
– разликује главне типове земљишта, доводи у везу њихова својства са условима формирања и примерима у Србији и свету и илуструје њихову економску вредност;		
– примерима и помоћу географске карте објашњава законитости хоризонталног и вертикалног распореда биома;		

Средњи ниво

Представља географске елементе картографским изражајним средствима и разуме могућности примене савремених технологија (ГИС) за архивирање и приказивање картографских података ради планирања и обављања различитих активности које су значајне за развој друштва.

Напредни ниво

Анализира географске елементе приказане на аналогним и дигиталним картама; процењује квалитет и тачност; разуме потребу ажурирања података ради њиховог коришћења за научна, привредна, демографска и друга планирања.

СПЕЦИФИЧНА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА: Коришћење географских знања за активно и одговорно учешће у животу заједнице

Основни ниво

Користи знања о основним природним и друштвеним ресурсима у локалној средини и Републици Србији, разуме њихове вредности и рационално их користи у свакодневном животу.

Средњи ниво

Изучава и процењује природне и друштвене услове и ресурсе, њихов утицај на неравномеран друштвеноекономски развој Републике Србије и региона и у својој средини предлаже начине за њихово ублажавање.

Напредни ниво

Анализира, дискутује и тумачи регионални развој Републике Србије и регионалних целина у свету; поштује принципе одрживог развоја и учествује у унапређивању националних и европских вредности.

<p>– анализира утицај човека на земљиште, живи свет и биоразноликост на примерима из света и локалне средине користећи се географским картама и ИКТ-ом;</p> <p>– дефинише појам геонаслеђа и аргументује потребу за његовом заштитом.</p>	ХИДРОСФЕРА	<p>Структура хидросфере, кружење воде у природи, вода као значајан ресурс на Земљи.</p> <p>Светско море, хемијске и физичке особине и кретање морске воде.</p> <p>Типови издани, извора и термоминералних вода.</p> <p>Морфолошке и хидролошке особине речног слива и река, утицај природних и антропогенних фактора на водни режим река.</p> <p>Појам и елементи језера, подела језера према положају и начину постанка.</p> <p>Појаве леда на Земљи (пермафрост, речни лед, морски лед, ледници), типови ледника и савремена глацијација.</p> <p>Водопривреда – коришћење вода, заштита вода и заштита од вода.</p>
	БИОСФЕРА	<p>Распрострањење биома (вертикални и хоризонтални), законитости распрострањања и повезаност са климатским приликама.</p> <p>Земљиште – формирање, распрострањање, значај, деградација и заштита.</p> <p>Очување биодивезитета – поучни примери из света.</p>
	ГЕОНАСЛЕЂЕ	<p>Заштита природних објеката.</p> <p>Критеријуми за проглашавање објеката геонаслеђа.</p>

Кључни појмови садржаја: литосфера, атмосфера, хидросфера, биосфера, географски омотач, геонаслеђе.

ВЕЗА ОБРАЗОВНИХ СТАНДАРДА И ИСХОДА ПРОГРАМА НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Стандарди образовних постигнућа достижу се **на крају општег средњег образовања**. Исти стандард (или његов део) активираће се више пута током школске године, односно до краја средњег образовања, сваки пут уз другу наставну јединицу. Такво поступање осигурава досезање све вишег и вишег нивоа појединачних ученичких постигнућа, а ученичка знања, вештине и способности се непрестано сагледавају из нових углова, утврђују, проширују и систематизују.

С обзиром на сложеност предмета и области унутар предмета, неопходно је поступно остваривати све стандарде кроз све четири године средњошколског образовања, али поједини стандарди се могу видети и као конкретније повезани са одређеним исходом.

ИСХОДИ	СТАНДАРДИ
По завршетку разреда ученик ће бити у стању да:	
– осмисли пројекат истраживања на задату тему, реализује истраживање у локалној средини, прикаже и дискутује о резултатима;	<p>2.ГЕ.1.1.1. Чита и тумачи географске карте различитог размера и садржаја, користи компас и систем за глобално позиционирање (ГПС) ради оријентације у простору и планирања активности.</p> <p>2.ГЕ.1.1.2. Користи инструменте за читавање вредности основних временских/климатских елемената ради планирања и организовања активности у свом окружењу.</p> <p>2.ГЕ.1.1.3. Правилно дефинише географске појмове и користи различите изворе (статистичке податке, научнопопуларну литературу, географске часописе, информације из медија, интернет) за прикупљање и представљање географских података у локалној средини, Републици Србији и земљама у окружењу.</p> <p>2.ГЕ.3.1.1. Анализира различите изворе података и истраживачке резултате (географске карте, сателитске снимке, статистичке податке, научну литературу, географске часописе, информације из медија, интернет); изводи закључке и предлаже мере за решавање друштвених проблема.</p>
– користи дигиталне картографске изворе информација и алате Географских информационих система;	<p>2.ГЕ.1.1.1. Чита и тумачи географске карте различитог размера и садржаја, користи компас и систем за глобално позиционирање (ГПС) ради оријентације у простору и планирања активности.</p> <p>2.ГЕ.1.1.2. Користи инструменте за читавање вредности основних временских/климатских елемената ради планирања и организовања активности у свом окружењу.</p> <p>2.ГЕ.1.1.3. Правилно дефинише географске појмове и користи различите изворе (статистичке податке, научнопопуларну литературу, географске часописе, информације из медија, интернет) за прикупљање и представљање географских података у локалној средини, Републици Србији и земљама у окружењу.</p> <p>2.ГЕ.2.1.1. Правилно користи картографска изражајна средства за скицирање географских карата различитог размера и садржаја.</p> <p>2.ГЕ.2.1.2. Разуме значај и могућности практичне примене географског информационог система (ГИС). 2.ГЕ.3.1.1. Анализира различите изворе података и истраживачке резултате (географске карте, сателитске снимке, статистичке податке, научну литературу, географске часописе, информације из медија, интернет); изводи закључке и предлаже мере за решавање друштвених проблема.</p> <p>2.ГЕ.3.1.2. Примењује географски информациони систем (ГИС) за креирање једноставних географских карата.</p> <p>2.ГЕ.3.1.3. Анализира значај чинилаца развоја у просторном планирању (људи, природа, друштвено богатство, инфраструктура, мрежа и систем насеља). 2.ГЕ.3.1.4. Анализира аналогне и дигиталне тематске карте (природних појава, система и природне средине, друштвених појава и створених добара) и објашњава узроке који су утицали на актуелно стање, постојеће појаве и објекте.</p>
– помоћу модела демонстрира облик и кретање Земље и анализира њихове последице;	2.ГЕ.1.2.2. Наводи појаве и процесе у Земљиним сферама и описује њихов утицај на формирање различитих природних услова и ресурса на Земљи.
– разликује еволутивне фазе сфера на Земљи и њихова главна обележја;	2.ГЕ.1.2.2. Наводи појаве и процесе у Земљиним сферама и описује њихов утицај на формирање различитих природних услова и ресурса на Земљи. 2.ГЕ.3.2.2. Анализира геохронолошки развој планете Земље.
– изводи закључке о утицају унутрашњих сила на настанак минерала и стена и формирање рељефа користећи примере у Србији и у свету;	2.ГЕ.1.2.2. Наводи појаве и процесе у Земљиним сферама и описује њихов утицај на формирање различитих природних услова и ресурса на Земљи. 2.ГЕ.3.2.3. Објашњава основна начела одрживог коришћења природних ресурса и њихов утицај на економски развој Републике Србије.
– разврстава облике рељефа према типу настанка у зависности од деловања ендогених и егзогених процеса на примерима у локалној средини и у свету;	2.ГЕ.1.4.2. Описује природно географске и друштвено географске одлике локалне средине и Републике Србије 2.ГЕ.2.2.2. Објашњава географске везе између природних услова, ресурса и људских делатности.
– предвиђа које последице по човека могу да настану деловањем геохазарда и наводи мере превенције и заштите;	2.ГЕ.2.4.4. Описује природна и културна добра локалне средине, Републике Србије и учествује у акцијама за њихову заштиту и унапређивање. 2.ГЕ.3.2.4. Анализира еколошке проблеме и њихове последице на глобалном нивоу и познаје савремене мере и поступке који се користе за њихово решавање
– оцењује улогу човека као фактора и модификатора у процесу формирања рељефа;	2.ГЕ.3.2.3. Објашњава основна начела одрживог коришћења природних ресурса и њихов утицај на економски развој Републике Србије. 2.ГЕ.3.2.4. Анализира еколошке проблеме и њихове последице на глобалном нивоу и познаје савремене мере и поступке који се користе за њихово решавање.

– анализира процесе у ваздушном омотачу и њихов утицај на временске прилике на Земљи користећи географске карте и ИКТ-е;	2.ГЕ.1.1.1. Чита и тумачи географске карте различитог размера и садржаја, користи компас и систем за глобално позиционирање (ГПС) ради оријентације у простору и планирања активности. 2.ГЕ.1.1.2. Користи инструменте за очитивање вредности основних временских/климатских елемената ради планирања и организовања активности у свом окружењу.
– критички процењује активности човека на промене у атмосфери;	2.ГЕ.3.2.4. Анализира еколошке проблеме и њихове последице на глобалном нивоу и познаје савремене мере и поступке који се користе за њихово решавање.
– анализира хидролошке појаве, објекте и процесе користећи се географским картама и ИКТ-ом;	2.ГЕ.1.1.1. Чита и тумачи географске карте различитог размера и садржаја, користи компас и систем за глобално позиционирање (ГПС) ради оријентације у простору и планирања активности. 2.ГЕ.1.1.2. Користи инструменте за очитивање вредности основних временских/климатских елемената ради планирања и организовања активности у свом окружењу.
– доводи у везу и илуструје однос подземних и површинских вода и указује на значај Светског мора и копнених вода;	2.ГЕ.3.1.4. Анализира аналогне и дигиталне тематске карте (природних појава, система и природне средине, друштвених појава и створених добара) и објашњава узроке који су утицали на актуелно стање, постојеће појаве и објекте. 2.ГЕ.2.3.2. Објашњава савремене проблеме човечанства (сукоби и насиље, незапосленост, глад, недостатак пијаће воде, дискриминација, болести зависности) и наводи мере за њихово превазилажење.
– истражује узроке различитих водопривредних проблема у свету и код нас и изводи закључке о значају водних ресурса за свакодневни живот човека;	2.ГЕ.3.2.4. Анализира еколошке проблеме и њихове последице на глобалном нивоу и познаје савремене мере и поступке који се користе за њихово решавање. 2.ГЕ.1.2.3. Описује географски размештај и опште карактеристике природних услова и ре-сурса у локалној средини, Републици Србији и региону и разуме њихов значај за економски развој.
– разликује главне типове земљишта, доводи у везу њихова својства са условима формирања и примерима у Србији и свету и илуструје њихову економску вредност;	2.ГЕ.2.2.4. Описује настанак, развој и последице еколошких проблема на локалном и националном нивоу и предлаже мере за њихово решавање. 2.ГЕ.2.2.3. Објашњава географски размештај природних ресурса у Републици Србији, региону и Европи и објашњава њихов утицај на економски развој.
– примерима и помоћу географске карте објашњава законитости хоризонталног и вертикалног распореда биома;	2.ГЕ.1.2.2. Наводи појаве и процесе у Земљиним сферама и описује њихов утицај на формирање различитих природних услова и ресурса на Земљи.
– анализира утицај човека на земљиште, живи свет и биоразноликост на примерима из света и локалне средине користећи се географским картама и ИКТ-ом;	2.ГЕ.3.2.3. Објашњава основна начела одрживог коришћења природних ресурса и њихов утицај на економски развој Републике Србије. 2.ГЕ.1.2.5. Наводи еколошке проблеме и њихове последице у локалној средини, Републици Србији и региону (прекомерна сеча, сушење и паљење шума, неадекватна испаша, ерозија тла, загађивање вода, ваздуха, земљишта, киселе кише, поплаве, суше) и учествује у активностима за њихово решавање.
– дефинише појам геонаслеђа и аргументује потребу за његовом заштитом.	2.ГЕ.3.4.4. Описује геодиверзитет, биодиверзитет и заштићена подручја у Републици Србији. 2.ГЕ.3.4.1. Анализира утицај географских веза (просторне и каузалне, директне и индиректне) и законитости (опште и посебне) на постанак и размештај природних и културних добара у Републици Србији.

УПУТСТВО ЗА ДИДАКТИЧКО-МЕТОДИЧКО ОСТВАРИВАЊЕ ПРОГРАМА

Основна карактеристика наставе и учења географије је истицање исхода учења, односно исказа о томе шта ученици знају, разумеју и могу да ураде на крају периода учења, уместо фокусирања на оно о чему наставник намерава да подучава. Предвиђени исходи представљају знања, вештине, ставове и вредности које сви ученици треба да развију на крају првог разреда. Наставник у процесу учења код ученика развија истраживачки приступ у проучавању простора, омогућава реализацију истраживања, примену географских метода за постизање исхода учења. Многи географски садржаји односе се на просторе који су знатно удаљени од простора локалне средине ученика, тако да применом ИКТ-а се омогућава визуалан доживљај свих делова света.

У оквиру темадат је предлог географског истраживања, које ученици могу да реализују у току школске године у локалној средини. Пројектни задаци се могу реализовати у мањим групама. Наставник мора бити у стању не само да подучава ученике да знају и користе практичне вештине и инструменте већ да их оспособи да примењују географска знања на начин који им омогућава анализирање географских елемената и решавање проблема. Истраживачки теренски рад заснива се на подацима прикупљеним мерењем, фотографисањем, скицирањем и коришћењем литературе. Ученици могу прикупљати податке у тиму, али сваки од њих самостално обрађује прикупљене информације, анализира их, излаже резултате, помоћу тематских карата, планова, графикона, дијаграма, схема, цртежа, фотографија, видео записа и презентација и изводи једноставне закључке. Рад се оцењује.

Физичка географија

Посебну пажњу треба усмерити на пружање инструкција за израду истраживачких активности које ће ученици спроводити током читаве године. Неопходно је да ученик врши избор релевантних извора информација, анализира их, повезује у сазнајне целине и користи у решавању постављеног проблемског задатка. У реализацији истраживања користи ИКТ, GNSS (Global Navigation Satellite System) и остале усмене и писане изворе са географским

информацијама за прикупљање података на терену. Како се савремена картографија базира на коришћењу различитих метода за представљање географског садржаја, значајну улогу има примена рачунарске технологије за развој тематске и дигиталне картографије. Истраживачке активности ученика могу бити усмерене на коришћење ГИС-а (Географски информациони систем) за самосталну конструкцију једноставних планова места у коме живи и израду тематске карте на задату тему.

Примерима из локалне средине, Србије и света од ученика се очекује да описује и наводи појаве и процесе које проучава физичка географија.

Облик, димензије и кретање земље

Ученике треба упознати са развојем схватања о Земљином облику и димензијама у контексту разумевања доказа да је Земља (приближно) лоптастог облика. У том смислу корелација може да се оствари са историјом (праисторијска, античка поимања о облику Земље, рани докази Земљиног лоптастог облика, географска открића). Ученици треба да усвоје појмове елипсоид, геоид, апиоид, да умеју да их нацртају и да обележе екваторијални обим, екваторијални, поларни и средњи полупречник на моделу Земље. Земљина кретања је најбоље објашњавати помоћу средстава ИКТ-а, применом готових симулација доступних на интернету (нпр. PhET симулације) или израдом сопствених симулација у сарадњи са наставницима *рачунарства и информатике*. Разлике у локалном времену и часовне зоне на Земљи, ученици ће најбоље разумети кроз израду рачунских задатака.

Еволуција географског омотача

Наставна тема *Еволуција географског омотача*, подразумева сагледавање еволуције све четири сфере, од настанка планете Земље до данас. Ученике треба упознати са временским обухватом и елементима геохронолошке скале, која је подељена на еоне, ере, периоде и епохе. Примерима из Србије и света, објаснити ученицима кључне догађаје у одређеним ерама и периодима током еволуције земљиних сфера. Због појаве човека једина периода, чије би епохе требало обрадити је квартал (плеистоцен и холоцен).

Грађа земље

У обради ове теме акценат треба да буде на објашњавању метода на основу којих је упозната унутрашња грађа Земље (сеизмичке, геофизичке, астрономске методе и др.). Важно је да ученици разумеју конвективна струјања у астеносфери која даље утичу на кретање и изливање магме (лаве) на површину Земље, настанак нове океанске коре, појаву земљотреса, али и настанак планина, острвских архипелага, раседање (рифтовање) и сл. Такође, ученици треба да уоче узрочно-последичну везу између процеса који се дешавају у Земљиној унутрашњости и настанка стена (дубинске и изливне магматске стене, динамо и контактни метаморфизам) и између геодинамичких процеса и настанка стена (ерозија и акумулација – настанак седиментних стена). При обиласцима терена ученици би требало да буду способни да препознају одређени број стена (гранит, мермер, кречњак, базалт, пешчаре, брече, шкриљце) да уочавају минерале од којих су састављени и да умеју да објасне њихов настанак и могућности употребе (у грађевинарству и др.).

Релеф земљине површине

У наставној теми *Релеф Земљине површине* ученици треба да се упознају са ендегеним и егзогеним процесима који формирају и модификују релеф. У елаборацији ових садржаја треба избећи пуко меморисање (класификовање) облика релефа и примера за поједине генетске типове; нагласак треба да буде на разумевању процеса формирања релефа, односно фактора од којих зависи интензитет морфогенетских и морфодинамичких процеса (нпр. количина падавина, геолошка грађа, нагиб терена, итд.). Где год је могуће, потребно је да ученици у локалној средини препознају поједине облике релефа и да уоче последице антропогеног утицаја на релеф, земљиште, вегетацију и климу. У обради крашке ерозије може се остварити корелација географије и хемије при објашњавању хемијског механизма растварања кречњака у води у присуству угљен-диоксида, где наведена хемијска реакција, када се чита са лаве на десну страну, представља ерозију, а када се чита обратно представља акумулацију.

Атмосфера

У реализацији наставне теме било би пожељно да наставник са ученицима посети најближу метеоролошку станицу где би на конкретном примеру сазнали како се врши мерење климатских елемената. Са ученицима треба радити на анализи климадијаграма, климатских карата и графичких приказа ради бољег разумевања климатских процеса који се одвијају у атмосфери. При томе је потребно акценат ставити на различите примере из света и Србије на основу којих ће ученици моћи да анализирају климатске елементе и самостално изводе закључке о утицају климатских фактора на њихово формирање и тренутно стање. Неопходно је инсистирати на разумевању и објашњењу свих облика циркулације у атмосфери и законитостима у формирању антициклона и циклона.

Код обраде климатских типова и њихог распрострањавања, наставник може постављањем различитих задатака од ученика тражити да самостално утврде заједничке карактеристике климе одређених подручја и законитости њиховог формирања.

Приликом реализације садржаја из атмосфере велики значај у објашњавању, разумевању, анализи и практичној примени степеног знања имају тематске климатске карте и ИКТ-е, те је неопходно користити их на часовима. Као облик провере знања о климатским елементима или о распрострањавању климатских типова препоручује се да наставник од ученика тражи да на неким каратама представе распрострањавање одређених климатских типова или одређених вредности климатских елемената. На тај начин би се код ученика развијала просторна оријентација и правилно тумачење географског распрострањавања климатских појава.

Временска прогноза у последње време добија све већи значај. Ученицима треба објаснити како се оне праве, који се параметри користе и разлику у поузданости између краткорочне и дугорочне прогнозе. Ради бољег разумевања неопходно је ученицима представити интернет странице где се прати тренутно временско ста-

ње на основу којег се може закључити какво нас време очекује у наредном периоду (<http://www.sat24.com>; <http://www.hidmet.gov.rs/>; <http://www.metservice.com>). Синоптичке карте треба обрадити тако што ће се објаснити шта се на њима представља и какав је њихов значај у тумачењу и предвиђању временских прилика.

Предлог пројектног задатка за ученике: *Климатске промене у локалној средини.*

Извор података може бити локална метеоролошка станица или Републичко хидрометеоролошки завод Србије (РХМЗС). Ученици могу графички представити стање климатских елемената (климадијаграм, тематске карте), упоређивати податке за сваку годину и изводити закључке о кретању климатских елемената за последњих десет година. Посебну пажњу треба посветити учесталости појава временских непогода које су се десиле за последњих десет година (извор података могу бити локалне новине, метеоролошка станица). Упоредивањем података о променама које су се десиле у локалној средини са подацима на глобалном нивоу (извор података светска метеоролошка организација <https://www.wmo.int/>) ученици изводе закључке о климатским променама у локалној средини и њиховом утицају на свакодневни живот.

Хидросфера

Наставну тему *Хидросфера* чине садржаји који се односе на све облике појављивања вода на Земљи. На уводном часу везаном за ову тему акценат треба ставити на значају познавања кружења воде у природи, његовом утицају на живи свет, али и као процесу који обликује релеф на планети. Такође, треба код ученика развијати свест о томе да вода није неисцрпан ресурс на Земљи и нагласити значај и могућност добијања пијаће воде из различитих извора.

При обради наставних садржаја о Светском мору ученике не треба оптерећивати фактографским материјалом, већ више инсистирати на појавама и процесима који утичу на кретање и особине морске воде. Посебну пажњу посветити достизању исхода који се односи на значај мора за живот човека, као и на последице које настају услед прекомерног загађења.

За ученике овог узраста посебно тешко може бити разумевање садржаја који се односе на подземне воде. Из тог разлога наставницима се препоручује да различитим графичким приказима детаљно објасне ученицима начин формирања изданих вода и њихово кретање. Потребно је указати на главне изворе загађивања подземних вода (септичке јаме, депоније, ђубришта и сл.) и настојати да се код ученика развија свест о неопходности контроле загађивача.

Приликом обраде садржаја о рекама посебан значај посветити исходу који се односи на речни слив и његово илустровање на топографским картама. То подразумева препознавање развоја и правилно уцртавање вододелнице. Уколико у близини школе постоји река која није дубока, ученици уз помоћ наставника могу и сами поставити водомерну летву и свакодневно пратити промене водостаја. На тај начин ученици ће бити у стању да самостално посматрају и анализирају промене у локалној средини.

Посебан значај имају наставни садржаји који се односи на бујице и поплаве с обзиром на њихово деструктивно дејство. Наставник треба да објасни ученицима природне и антропогене узроке настанка ових непогода и начине заштите од њих. Такође, потребно је објаснити ученицима чињеницу да се поплаве не могу у потпуности спречити и да уз све мере предострожности морамо научити да живимо уз њих.

Вештачка језера су вишефункционални објекти који су изузетно значајни за привредни развој. Због тога је ученицима неопходно указати на све аспекте њиховог коришћења, а на примеру најближе вештачке акумулације школском објекту истаћи његову улогу у локалној средини.

Предлог пројектног задатка за ученике: *Праћење промене водостаја на рецитом године и његов значај.* Ученици у паровима израђују нивограме за различите реке, објашњавају њихове годишње промене и упоређују их. Ако постоје техничке могућности (близина реке која није дубока) ученици уз помоћ наставника могу

и сами поставити водомерну летву и свакодневно пратити промене водостаја. На тај начин ученици ће бити у стању да самостално посматрају и анализирају промене у локалној средини.

Биосфера

У наставној теми *Биосфера* акценат је стављен на значај тла, његов утицај на формирање хоризонталног и вертикалног биома и процесима који воде ка деградацији и уништавању флоре и фауне. Како би се у потпуности остварили иходи за ову наставну тему, наставник на примерима из света и Србије, објашњава законитости које утичу на настанак различитих типова тла и распоред биома. Пожељно је организовати активности у школи (нпр. рециклажа папира) које ће подићи свест о значају шумског покривача, неконтролисано уништавању природних резервата и на тај начин подићи еколошку свест код ученика.

Наставна тема биосфера је погодна за реализацију различитих мини-пројеката у локалној средини. У зависности од услова и расположивости, наставни садржај се може испланирати тако да ученици, кроз решавање различитих проблемских ситуација и анализе тренутног стања у локалној средини, сами дођу до законитости у биосфери и разумевању значаја који има на савремене природне и друштвене процесе.

Предлог тема за пројектни задатак: *Утицај савремене пољопривредне производње на промену окружења; Деградација земљишта на примерима у локалној средини; Сачувајмо локалну средину од загађења.*

Геонаслеђе

У наставној теми *Геонаслеђе* ученик треба да се упозна са основним значењем овог појма на примерима из света и Србије. Важно је указати на научни, еколошки, образовни и културни значај објеката геонаслеђа. Посебну пажњу треба посветити критеријумима на основу којих се издвајају и проглашавају објекти геонаслеђа (аутохтоност и аутентичност, оригиналност, пејзажна атрактивност, старост и др.). Наставник треба да упути ученике на који начин могу сами да истраже објекте геонаслеђа, како би самостално закључили која је њихова улога у процесу заштите. На интернет страници *Завода за заштиту природе* представљена је *Карта заштићених објеката геонаслеђа Србије* и понуђена је интерактивна карта на којој ученици могу самостално уцртавати објекте.

Пројектни задатак за ученике: На основу понуђених критеријума на основу којих се неки објекат проглашава геонаслеђем, ученик критички анализира примере геонаслеђа у Србији и у свету. На основу тих критеријума оцењује објекат у природи из свог окружења за који сматра да је веома вредан и процењује да ли може да буде проглашен геонаслеђем.

ПРАЋЕЊЕ И ВРЕДНОВАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Праћење напредовања започиње иницијалном проценом нивоа на коме се ученик налази и у односу на шта ће се процењивати његов даљи рад. Свака активност је добра прилика за процену напредовања и давање повратне информације, а ученике треба оспособљавати и охрабривати да процењују сопствени напредак у остваривању исхода предмета, као и напредак других ученика. Сваки наставни час и свака активност ученика су, у том смислу, прилика за регистровање напретка ученика и упућивање на даље активности. Наставник треба да подржи саморефлексију (промишљање ученика о томе шта зна, уме, може) и подстакне саморегулацију процеса учења кроз постављање личних циљева напредовања.

У настави оријентисаној на достизање исхода вреднују се процес и продукти учења. Да би вредновање било објективно и у функцији учења, потребно је ускладити нивое циљева учења и начине оцењивања. Потребно је, такође, ускладити оцењивање са његовом сврхом. У вредновању научног, поред усменог испитивања, користе се и тестови знања. У формативном оцењивању се користе различити инструменти, а избор зависи од врсте активно-

сти која се вреднује. Вредновање активности, нарочито ако је тимски рад у питању, може се обавити са групом тако да се од сваког члана тражи мишљење о сопственом раду и о раду сваког члана понаособ (тзв. вршњачко оцењивање).

Како ниједан од познатих начина вредновања није савршен, потребно је комбиновати различите начине оцењивања. Једино тако наставник може да сагледа слабе и јаке стране сваког свог ученика. Приликом сваког вредновања постигнућа потребно је ученику дати повратну информацију која помаже да разуме грешке и побољша свој резултат и учење. Ако наставник са ученицима договори показатеље на основу којих сви могу да прате напредак у учењу, ученици се уче да размишљају о квалитету свог рада и о томе шта треба да предузму да би свој рад унапредили. Оцењивање тако постаје инструмент за напредовање у учењу. На основу резултата праћења и вредновања, заједно са ученицима треба планирати процес учења и бирати погодне стратегије учења.

Потребно је да наставник резултате вредновања постигнућа својих ученика континуирано анализира и користи тако да унапредује део своје наставне праксе. Рад сваког наставника састоји се од планирања, остваривања и праћења и вредновања. Важно је да наставник континуирано прати и вреднује, осим постигнућа ученика, и процес наставе и учења, као и себе и сопствени рад.

БИОЛОГИЈА

Циљ учења *биологије* је да ученик развије биолошку, општу научну и језичку писменост, способности, вештине и ставове корисне у свакодневном животу, да развије мотивацију за учење и интересовања за биологију као науку, уз примену концепта одрживог развоја, етичности и права будућих генерација на очувану животну средину.

ОПШТА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА

Учећи биологију у општем средњем образовању, ученик ће овладати знањима и вештинама које ће му омогућити да разуме структуру, филогенију и еволуцију живог света, човеково место и његову улогу у природи, као и огромну човекову одговорност за очување животне средине и биолошке разноврсности на Земљи. Овако стечена знања из биологије и биолошких вештина примењиваће у свакодневном животу за побољшање сопственог здравља и одабир животног стила и учествовање у друштвеним дебатама ради доношења важних одлука, као што су одрживи развој и заштита животне средине, заштита природе и биодиверзитета и употреба биотехнологија. Бавећи се биологијом развијаће способност критичког мишљења, формираће научни поглед на свет, разумеће сличности и разлике између биолошког и других научних приступа и развиће трајно интересовање за биолошке феномене.

Основни ниво

Разуме основне принципе структуре и функције живих организама, њихове филогенетске међуодnose и еволутивни развој живота на Земљи на основу Дарвиновог учења; разуме и примерено користи биолошке термине који су у широј употреби; разуме и примерено користи стечена знања и вештине за практичну примену у свакодневном животу, као што су лична хигијена, исхрана и животне навике и заштита животне средине.

Средњи ниво

Разуме и адекватном терминологијом исказује чињенице о типичним механизмима и процесима у биолошким системима, везама између структуре и функције у њима, и разуме основне узрочно-последичне везе које у тим системима владају; стечена знања активно користи у личном животу у очувању здравља и животне средине; учествује у друштвеним акцијама и дебатама са темом очувања животне средине и биолошке разноврсности; свестан је потребе одрживог развоја друштва и уме да процени које одлуке га омогућују, а које угрожавају.

Напредни ниво

Уме да анализира, интегрише и уопштава биолошке феномене и процесе, чак и на атипичним примерима; примењује стечена знања у решавању широког спектра животних ситуација; критички анализира информације и ризике одређених понашања, и јасно аргументује ставове и животне навике који служе позитивном развоју; разуме и користи језик биолошке струке, и може да прати усмену и писану биолошку комуникацију у медијима, иницира и учествује у друштвеним акцијама и дебатама са темом очувања животне средине и одрживог развоја, природе и биолошке разноврсности, и на основу биолошких знања и критичког погледа на свет користи и разуме савремене биотехнологије (вакцине, матичне ћелије, генетски модификована храна, генетске основе наследних болести).

СПЕЦИФИЧНА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА: Грађа, функција, филогенија и еволуција живог света

Ова компетенција омогућава ученику да овлада знањима и вештинама које ће му омогућити да разуме структуру, филогенију и еволуцију живог света, човеково место и његову улогу у природи.

Основни ниво

Зна основе еволуционе биологије и основне чињенице о пореклу, јединству и биолошкој разноврсности живота на Земљи.

Средњи ниво

Примењује знања из еволуционе биологије у објашњењу филогенетских промена које су довеле до настанка постојеће биолошке разноврсности на Земљи.

Напредни ниво

Дискутује и аргументује предности еволуционе теорије у односу на друга мишљења о пореклу и развоју живота на Земљи.

СПЕЦИФИЧНА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА: Молекуларна биологија, физиологија и здравље

Ова компетенција омогућава ученику да стечена знања примењује у свакодневном животу за побољшање сопственог здравља и одабир животног стила, као и доношење информисане одлуке о примени савремених биотехнологија.

Разред
Годишњи фонд часова

Први
74 часа

Основни ниво

Зна основе молекуларне биологије, а посебно организацију генетичког материјала и основна правила генетике и наслеђивања, као и генетичку основу наследних болести; зна основне механизме одржавања хомеостазе, нарочито у односу на променљивост спољашње средине, и основне последице нарушавања хомеостазе организама на примеру човека.

Средњи ниво

Разуме значај молекуларне биологије и генетике у процесу настанка наследних болести; зна грађу и физиологију човека у и активно примењује та знања у свакодневном животу за очување сопственог здравља.

Напредни ниво

Уме да дискутује и аргументује физиолошке и неуроендокрине основе адаптивног понашања, а посебно са аспекта функционалне интеграције организама.

СПЕЦИФИЧНА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА: Екологија, заштита животне средине и биодиверзитета, одрживи развој

Ова компетенција омогућава ученику да учествује у друштвеним дебатама ради доношења важних одлука, као што су одрживи развој и заштита животне средине, заштита природе и биодиверзитета.

Основни ниво

Разуме основне принципе заштите животне средине и природе.

Средњи ниво

Зна основне механизме дејства загађујућих материја и мере за отклањање последица загађења животне средине, као и основне факторе угрожавања природе и биодиверзитета и мере за заштиту природе.

Напредни ниво

Разуме сложене функционалне и хијерархијске везе између живих бића и њихове неживе околине у еко-системима и биосфери, а посебно улогу и место човека у природи и његову одговорност за последице сопственог развоја.

ИСХОДИ	ОБЛАСТ/ТЕМА	САДРЖАЈИ
По завршетку првог разреда ученик ће бити у стању да:		
<ul style="list-style-type: none"> – прикупи, прикаже и тумачи податке добијене истраживањем; – осмисли поступак истраживања на задато истраживачко питање, креира и прати истраживачки протокол; – изнесе и вреднује аргументе на основу доказа; – закључује о јединству живота и његовом заједничком пореклу на основу заједничких особина живих бића; – доведе у везу основна својства живих бића са просторним и временским распоредом чинилаца њиховог окружења; – разврста биолошки важне макромолекуле према њиховој улози у остварењу животних функција; – примерима илуструје примену биолошки важних макромолекула у биотехнологији; – упоређује прокариотску и еукариотску ћелију на основу биохемијских, анатомских и морфолошких карактеристика; – доведе у везу утицај чинилаца из спољашње и унутрашње средине са динамиком ћелијских процеса; – тумачи шеме ћелијског циклуса и ћелијских деоба еукариота у контексту раста и размножавања; – постави шест кључних догађаја у историји живота на временској скали; – тумачи филогенетске односе и разноврсност живог света на Земљи ослањајући се на модел „дрво живота“; – примени или изради једноставне кључеве за идентификацију живог света. 	<p>БИОЛОГИЈА КАО ПРИРОДНА НАУКА</p> <p>ОСОБИНЕ ЖИВИХ БИЋА</p> <p>БИОЛОШКИ МАКРОМОЛЕКУЛИ</p> <p>ЋЕЛИЈА – ГРАЂА И ФУНКЦИЈА</p>	<p>Биологија као наука. Појам научних теорија. Научна методологија. Утицај биологије на развој технологије. Утицај биологије на свакодневни живот.</p> <p>Живи системи су високо организовани и хијерархијски устројени. Заједничке особине живих бића: ћелијска организација, метаболизам, хомеостазе, раст, развиће и размножавање (животни циклус), осетљивост и покретљивост (одговор на промену средине/стимулусе), биолошка еволуција. Нивои организационе сложености и организациони ступњевии живих организама (молекули – органеле – ћелије – ткива – органи – организам). Хемијски састав живих бића; значај воде за одржавање основних животних функција; значај појаве слободног кисеоника у Земљиној атмосфери; угљеник као главни састојак биолошких молекула.</p> <p>Структура и функција биомолекула: угљени хидрати, липиди, протеини и нуклеинске киселине Примена биолошких макромолекула у биотехнологији.</p> <p>Ћелија као основна јединица живота; грађа и улога ћелијских мембрана; прокариотска ћелија и еукариотска ћелија. Разлике и сличности између прокариотске и еукариотске ћелије; ендосимбиоза. Промет кроз ћелијску мембрану. Енергија као основа одржавања животних функција – метаболизам: промет и претварање енергије, АТФ, принцип регулације метаболизма (улога ензима). Хемоаутотрофија, фотоаутотрофија, хетеротрофија, ћелијско дисање.</p>

	ЋЕЛИЈСКЕ ДЕОБЕ	Ћелијска деоба и ћелијски циклус. Репликација ДНК као предуслов деобе ћелија. Митоза. Појава вишећелијности и улога митозе у повећању броја ћелија (растењу) и обнављању ћелија вишећелијских организама. Мејотичке деобе: биолошки смисао и значај; формирање хаплоидних од диплоидних ћелија. Значај мејозе као извора (генетичке) варијабилности организама.
	ФИЛОГЕНИЈА И ПРИНЦИПИ КЛАСИФИКАЦИЈЕ	Шест кључних догађаја у историји живота. Геолошка скала времена и настанак живота. Промене у току геолошке скале времена – еволутивне промене. Концепт порекла живих бића од заједничког претка. Сличности организама на основу њихове сродности – филогенетски односи. Значај успостављања критеријума класификације и класификација организама. Главне систематске категорије (врста, род, фамилија, ред, класа, тип, царство, домен). Примена модела „дрво живота“.

Кључни појмови садржаја: научни метод, принципи филогенетске класификације, ћелија, хомеостаза, биомакромолекули.

ВЕЗА ОБРАЗОВНИХ СТАНДАРДА И ИСХОДА ПРОГРАМА НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Стандарди образовних постигнућа достижу се **на крају општег средњег образовања**. Исти стандард (или његов део), преко планираних исхода, активираће се више пута током школске године, односно до краја средњег образовања, сваки пут уз другу наставну јединицу. Такво поступање осигурава досезање све вишег и вишег нивоа појединачних ученичких постигнућа, а ученичка знања, вештине и способности се непрестано сагледавају из нових углова, утврђују, проширују и систематизују.

Исходима се обезбеђује поступно остваривање свих стандарда кроз све четири године средњошколског образовања, али поједини стандарди се могу видети и као конкретније повезани са одређеним исходом.

ИСХОДИ	СТАНДАРДИ
<p>По завршетку разреда ученик ће бити у стању да:</p> <ul style="list-style-type: none"> – осмисли поступак истраживања на задату хипотезу, креира и прати истраживачки протокол; – прикупи, прикаже и тумачи податке добијене истраживањем; – изнесе и вреднује аргументе на основу доказа; 	<p>2.БИ.1.6.2. Разуме шта су основни постулати истраживачких процедура; разуме појам контролисаног истраживања; схвата како се у науци спроводи контрола и уме да, по упутству и уз помоћ наставника, реализује једноставно истраживање, попуни формулар, прикаже резултате у табели/графикону и извести о резултату.</p> <p>2.БИ.1.6.3. Уме да прочита једноставно приказане податке и зна како да се понаша у лабораторији и на терену као и правила о раду и безбедности на раду.</p> <p>2.БИ.1.6.4. Разуме шта су посебности експерименталног приступа у науци, шта разликује експеримент од осталих метода и уме, по упутству, да изведе унапред постављени експеримент и одговори на једноставну хипотезу, уз помоћ и навођење наставника.</p> <p>2.БИ.2.6.3. Уме, уз помоћ наставника, да прави графиконе и табеле према два критеријума уз коментар резултата.</p> <p>2.БИ.2.6.4. Уме, на задатом примеру, уз помоћ наставника, да постави хипотезу, формира и реализује једноставан експеримент и извести о резултату.</p> <p>2.БИ.3.6.2. Уме да осмисли једноставан протокол прикупљања података и формулар за упис резултата.</p> <p>2.БИ.3.6.3. Уме самостално да прави графиконе и табеле према два критеријума уз детаљан извештај.</p>
<ul style="list-style-type: none"> – закључује о јединству живота и његовом заједничком пореклу на основу заједничких особина живих бића; – доведе у везу основна својства живих бића са просторним и временским распоредом чинилаца њиховог окружења; 	<p>2.БИ.1.1.1. Уме да наведе најважније чињенице о основним својствима живих бића и уме да их објасни на карактеристичним примерима.</p> <p>2.БИ.1.1.2. Зна основне чињенице о пореклу и развоју живота на планети и схвата значај живота на Земљи у контексту његовог дуготрајног развоја.</p> <p>2.БИ.2.1.1. Уме да објасни основна својства живих бића у мање типичним и атипичним случајевима.</p> <p>2.БИ.3.1.1. Разуме како основна својства живих бића указују на јединство живота.</p>
<ul style="list-style-type: none"> – разврста биолошки важне макромолекуле према њиховој улози у остварењу животних функција; – примерима илуструје примену биолошки важних макромолекула у биотехнологији; 	<p>2.БИ.1.3.1. Уме да наведе основне чињенице о грађи, улози и значају биолошких макромолекула (нуклеинских киселина и протеина) и њихову примену у биотехнологији.</p> <p>2.БИ.2.3.1. Повезује структуре и функције важних биолошких макромолекула (нуклеинских киселина и протеина).</p>
<ul style="list-style-type: none"> – упоређује прокариотску и еукариотску ћелију на основу биохемијских, анатомских и морфолошких карактеристика; – доведе у везу утицај чинилаца из спољашње и унутрашње средине са динамиком ћелијских процеса; 	<p>2.БИ.1.2.1. Зна основне чињенице о грађи ћелија и метаболичким процесима који се у њима одвијају; познаје различите типове ћелија; зна хијерархију нивоа организације живих система и разуме њихову повезаност.</p> <p>2.БИ.2.2.1. Уме да објасни структурну и функционалну повезаност основних ћелијских процеса и разуме разлоге ћелијске диференцијације.</p> <p>2.БИ.3.2.1. Разуме да динамику ћелијских процеса условљавају како чиниоци ван ћелије (унутар организма али и из спољашње средине) тако и унутарћелијски чиниоци (генетска регулација метаболизма).</p>
<ul style="list-style-type: none"> – тумачи шеме ћелијског циклуса и ћелијских деоба еукариота у контексту раста и размножавања; 	<p>2.БИ.1.3.2. Уме да наведе типове размножавања; зна који је значај митотичких и мејотичких деоба; разуме значај полног размножавања и познаје основне чињенице о животним циклусима методски одабраних представника живих бића, посебно човека.</p>
<ul style="list-style-type: none"> – постави шест кључних догађаја у историји живота на временској скали; – тумачи филогенетске односе и разноврсност живог света на Земљи ослањајући се на модел „дрво живота“; – примени или изради једноставне кључеве за идентификацију живог света. 	<p>2.БИ.1.1.3. Разуме потребу за класификовањем живих бића, познаје и примењује основне принципе класификације (укљ. бинарну номенклатуру) и зна да класификује методски одабране представнике живог света (одабраних типова, подтипова, класа).</p> <p>2.БИ.2.1.2. Разуме поступност у развоју живих бића и разуме појам предачких форми.</p> <p>2.БИ.2.1.3. Зна хијерархију класификационих категорија и примењује једноставне кључеве за идентификацију живог света.</p>

УПУТСТВО ЗА ДИДАКТИЧКО-МЕТОДИЧКО ОСТВАРИВАЊЕ ПРОГРАМА

Програм биологије у првом разреду гимназије изучавању живих бића приступа са филогенетског аспекта и оријентисан је на достизање образовних исхода. Достизање исхода води развоју свих кључних и општих међупредметних компетенција као што су дигитална компетенција, рад са подацима и информацијама, решавање проблема, комуникација, предузимљивост, сарадња, компетенција за целоживотно учење, одговоран однос према здрављу, одговоран однос према околини и одговорно учешће у демократском друштву. Исходи представљају описе интегрисаних знања, вештина, ставова и вредности ученика и груписани су у шест наставних тема: *биологија као природна наука, особине живих бића, биолошки макромолекули, ћелија – грађа и функција, ћелијске деобе и филогенија и принципи класификације.*

I. ПЛАНИРАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Улога наставника је да контекстуализује дати програм према потребама конкретних одељења имајући у виду: састав одељења и карактеристике ученика; уџбенике и друге наставне материјале које ће користити; техничке услове, наставна средства и медије којима школа располаже; ресурсе, могућности, као и потребе локалне средине у којој се школа налази. Полазећи од датих исхода и садржаја наставник најпре креира свој годишњи-глобални план рада из кога ће касније развијати своје оперативне планове. Потребно је да наставник за сваку наставну јединицу, у фази планирања и писања припреме за час, у односу на одабрани исход, дефинише исходе специфичне за дату наставну јединицу. При планирању треба, такође, имати у виду да се исходи разликују, да се неки лакше и брже могу остварити, али је за већину исхода потребно више времена и више различитих активности. У фази планирања наставе и учења веома је важно имати у виду да је уџбеник наставно средство и да он не одређује садржаје предмета. Зато је потребно садржајима датим у уџбенику приступити селективно и у односу на предвиђене исходе које треба достићи. Поред уџбеника, као једног од извора знања, на наставнику је да ученицима омогући увид и искуство коришћења и других извора сазнавања. Препорука је да наставник планира и припрема наставу самостално и у сарадњи са колегама због успостављања корелација међу предметима.

II. ОСТВАРИВАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

У остваривању наставе потребно је подстицати радозналост, аргументовање, креативност, рефлексивност, истрајност, одговорност, аутономно мишљење, сарадњу, једнакост међу половима. Препоручује се максимално коришћење ИКТ решења јер се могу превазићи материјална, просторна и друга ограничења (платформе за групни рад нпр. Pbworcks, платформа Moodle, сарадња у „облаку” као Гугл, Офис 365...; за јавне презентације могу се користити веб решења нпр. креирање сајтова, блогова – Weebly, Wordpress...; рачунарске симулације као нпр. <https://phet.colorado.edu/sr/> и апликације за андроид уређаје; домаћи и међународни сајтови и портали, нпр. www.cpn.rs, www.scientix.eu, www.go-lab-project.eu, www.scienceinschool.org, www.science-on-stage.eu и други).

У реализацији теме *биологија као природна наука*, тј. достизању исхода *осмисли поступак истраживања на задату хипотезу, креира и прати истраживачки протокол, прикупи, прикаже и тумачи податке добијене истраживањем и изнесе и вреднује аргументе на основу доказа*, важно је да ученици уоче да научна теорија или модел, који представља везе између променљивих параметара неке природне појаве (биолошког феномена), мора бити у складу са опажањима и чињеницама које су доступне у датом тренутку, као и да омогући проверљива предвиђања. Требало би да ученици разумеју да свака научна теорија или модел, као објашњење, важи у датом тренутку и да је подложна ревизији, уколико се, захваљујући сталном увећавању знања и напретку технологије, дође до нових сазнања и чињеница (чак и у случајевима када је теорија у прошлости давала задовољавајућа објашњења и била у складу са тада доступним сазнањима). Препорука је да се ова на-

чала приближе ученицима у комбинацији објашњења на уопштеном нивоу и примене на конкретним, њима познатим примерима, као што је нпр. развој људског сазнања о бактеријама и њиховим улогама у нашем животу и здрављу. Важно је да ученици разумеју да биолошка писменост постаје предуслов опстанка човека као појединца и човечанства у целини, како би закључке доносили искључиво на основу доказа и аргумената (нпр. проблеми исцрпљивања ресурса, неодржива/одржива производња хране, употреба и злоупотреба биотехнологије и власништво над њом, здраве и нездраве животне навике, заштита здравља вакцинацијом итд.). Оваквим приступом се омогућава и развој међупредметних компетенција *Одговоран однос према околини, Одговорно учешће у демократском друштву и Одговоран однос према здрављу*. Развој ставова који проистичу из оваквог приступа биологији као науци, омогућиће ученицима да праве разлику између научних и ненаучних теорија и препознају ситуације када су биолошке чињенице селективно употребљене ради постизања ненаучних циљева, што може имати етичке, друштвене, економске и политичке последице.

Истраживачко-експериментални приступ би требало да се ослони на ученичку радозналост, која се манифестује кроз постављање питања и тражење одговора о реалним објектима и феноменима живог света. Реализација ове теме требало би да буде усмерена на откривање нових и повезивање старих знања и искустава кроз лични ангажман ученика у истраживању. Тежиште ових активности је на осмишљавању истраживања од стране ученика, развијању вештине постављања питања и тражења одговора на основу опажених чињеница и мерења, као и критичкој анализи и тумачењу добијених резултата. У најједноставнијем случају, неопходно би било да ученици, на очигледним примерима, науче да разликују када се до задовољавајућих објашњења појава може доћи процесом питање-хипотеза/експеримент-закључак, а када одговарајући приступ подразумева систематично и пажљиво планирано посматрање, пребројавање, мерење (уз што мањи субјективни утицај истраживача). После обављене анализа података, уочавања образаца и правилности, следи извођење закључака и непристрасно тумачење добијених резултата. Очекивани и неочекивани резултати су подједнако важни за доказивање хипотезе јер могу да укажу на пропусте у раду и формулисању истраживачког питања. Било би погрешно инсистирати на томе да постоји само један јединствени „научни метод”, у смислу постављања и експерименталне провере хипотеза. Кроз разноврсне примере, требало би да науче да различите појаве у природи, па и оне у живом свету, захтевају различите приступе и методе истраживања.

Важно је да ученици науче да научно истраживање подразумева систематско прикупљање података по унапред одређеном сценарију и на строго контролисан начин (праћењем одговарајућег протокола), одговорно понашање и поштовање мера сигурности у раду у односу на себе и друге учеснике. Једноставна истраживања се могу остварити и без већих материјалних захтева и додатних улагања. У току истраживачких активности, потребно је подстицати ученике да предлажу решења и критички преиспитују тврдње, у сарадњи са другим ученицима и наставником као модератором.

У складу са потребама и материјално-техничким могућностима којима школа и наставник располажу, ученици би требало да осмисле и изведу једноставно истраживање на задату тему, ради потврђивања или одбацивања постављене претпоставке, нпр.: да ли биотехнолошка достигнућа имају позитиван утицај на продужетак животног века људи (истраживање и анализа података добијених коришћењем интернета и ИКТ); да ли ћелијску мембрану изграђују липиди (експеримент са црвеним купусом и течним детерџентом); да ли биљке дишу и ослобађају угљен-диоксид (експеримент са кречном водом или са свећом); да ли постоји транспорт кроз полупропустљиву мембрану (оглед са прозирном фолијом и обојеним сланим раствором); да ли вода циркулише кроз биљку и излази кроз поре у спољашњу средину (доказивањем да количина воде унете у биљку заливањем у дужем периоду није у сразмери са увећањем масе биљке у истом периоду); има ли разлика између значења термина *теорија* у биологији и у свакодневном животу (истраживање и анализа података коришћењем ли-

тературе из историје науке, интернета и коришћењем ИКТ); имају ли биолошке појаве и биолошки објекти утицај на развој уметности (истраживање литературе из историје уметности, коришћењем интернета и коришћењем ИКТ) итд. Препорука је да у савладавању теме наставник припреми неколико примера реализованих и објављених научних истраживања, како би ученицима показао редослед корака у истраживању неког феномена и припремио их за самосталан рад.

Ученици би требало да открију постојање позитивне повратне спреге између развоја науке и научних сазнања и технолошких достигнућа, тј. да некада научна сазнања претходе и омогућавају технолошку примену, а понекад напредак технологије омогући развој нових научних сазнања. На пример, сазнања из генетике су омогућила напредак технологија у производњи хране, а развој молекуларно-биолошких техника је омогућио боља сазнања и дубље разумевање функције генома; такође, развој сателита и ГПС-а су омогућили боље разумевање сколошких феномена, итд. Захваљујући савременим сазнањима о структури биолошких макромолекула, универзалности ћелијске организације живих бића и универзалности генетског кода, као и технолошком унапређењу истраживачких поступака у лабораторијама (научници су овладали техникама гајења ћелија ван организама – *in vitro* – и техникама изолације и манипулације њиховим генетичким материјалом), данас је могуће имати у лабораторијама ћелијске културе разних организама и премештати гене из једног организма у други, чак и када су они јако различити (филогенетски веома удаљени). Развој техника генетичког инжењерства омогућио је клонирање гена и организама, производњу хуманог инсулина, хуманог хормона раста у генетички модификованим ћелијама бактерија. Биотехнологија налази примену, између осталог, у лечењу раније неизлечивих и смртоносних обољења, али, као у случају свих великих научних достигнућа, примена биотехнологије, ван самих научних истраживања, отвара бројне етичке недоумице које би требало да буду предмет сталне, отворене, критичке и, на чињеницама, утемељене дебате.

(Препоручени број часова б)

У реализацији теме *особине живих бића*, тј. достизању исхода *закључује о јединству живота и његовом заједничком пореклу на основу заједничких особина живих бића и доводи у везу основна својства живих бића са просторним и временским распоредом чинилаца њиховог окружења*, потребно је направити квалитативни отклон од досадашње праксе да се биологији приступа као низу изолованих, фрагментарних дескриптивних знања. Један од ефикасних начина је да наставник ученицима, ослањајући се на њихово предзнање, понуди одговарајуће биолошке едукативне или научно-популарне текстове или филмове, да их ученици у индивидуалном и групном раду проуче и кроз дискусију идентификују све заједничке особине живих бића које се у датом материјалу могу препознати, као нпр. метаболизам, развиће, раст, хомеостаза, адаптација и еволуција.

Хомеостазу би требало представити као својство и других нивоа организационе сложености живих бића, а не само нивоа јединке. Појам повратне спреге требало би обрадити уз хомеостазу као основни принцип регулације. Метаболизам би требало представити као претварање супстанце (материје) и промет/проток и претварање енергије и повезати, пре свега, са исхраном, дисањем и излучивањем. Исхрану би требало класификовати по критеријумима порекла и облика усвојеног угљеника и порекла и облика енергије (аутотрофија, хетеротрофија, фототрофија и хемотрофија).

Еволутивне адаптације би требало приказати као настанак особина путем природне селекције. Суштина је да се уклоне заблуде у вези са механизмима настанка еволутивних промена, који често укључују циљаност, усмереност и сврху (нпр. да би нешто постигли, организми су се у еволуцији развили на одређени начин) и слично.

Као начин провере достигнутог исхода, сваки ученик би могао, уз помоћ наставника, да одабере једну биолошку врсту и на њој истражи и објасни све наведене особине. Препорука је да врсте буду изабране тако да на нивоу одељења буде што шира покривеност различитих група према моделу „дрво живота“.

Једна од заједничких особина живих бића је присуство воде у организму и њен значај за опстанак. Да би се разумело зашто

је баш вода супстрат за одигравање животних процеса, а не нека друга супстанца, треба сликовито објаснити како из структурних особености молекула воде, произилазе њене биолошке функције. Илустрације структуре молекула воде и њених својстава су свима доступне на интернету у облику видео клипова и кратких филмова (youtube), због чега је могуће да наставник води и надгледа процес учења код ученика који би сами прикупљали и приказивали занимљиве појаве у вези структуре и својстава воде.

Сва специфичност материје која чини живи свет, директна је последица специфичних структурних својстава угљениковог атома, која га чине способним да гради велики број разноврсних великих молекула, тзв. органске (биолошке) молекуле.

За еволуцију живих бића на Земљи слободни кисеоник је не-обично значајан. Према зависности од кисеоника, жива бића се могу условно поделити на аеробне и анаеробне. Аеробни организми живе у присуству кисеоника и користе га за ефикасније искоришћавање енергије из процеса разградње органских молекула (хране) него што су то чинили, и данас чине, анаеробни организми. Ову чињеницу би требало објаснити као адаптацију, особину обликовану природном селекцијом. С друге стране, кисеоник у облику озона образује слој у високим слојевима атмосфере који смањује продор ултраљубичастиг зрачења са Сунца до површине Земље и тако штити велике органске молекуле, присутне у живим бићима, од разарања. Тако је појава фотосинтетичких организама, довела до настанка Земљине атмосфере какву познајемо данас и посредно, кроз образовање озонског омотача, омогућила прелазак живих организама из водене средине на копно. Овакав приступ значају кисеоника, омогућава ученицима разумевање степена интегрисаности живих бића са окружењем и значаја ангажовања у активностима везаним за заштиту животне средине од загађивања, конкретно, од загађења материјама које уништавају озон у атмосфери. У обради ове теме требало би подстицати ученике да примењују знања која су стекли на настави хемије.

(Препоручени број часова 20)

У реализацији теме *биолошки макромолекули*, тј. достизању исхода *разврста биолошки важне макромолекуле према њиховој улози у остваривању животних функција и примерима илустрирају примену биолошки важних макромолекула у биотехнологији*, тежиште је на основним својствима макромолекула која омогућавају њихову биолошку функцију. Присуство биомолекула указује на заједничко порекло и биохемијско јединство живог света. Требало би обрадити хемијски састав ћелије на елементарном нивоу: микро и макроелементе, основне улоге липида уз показивање илустрација њихове грађе; појмове мономер и полимер (за објашњавање њиховог односа и чињенице да су сва жива бића грађена од истих градивних блокова који се комбинују на различите начине, могу се користити анимације, илустрације, лево коцкице итд.); основне биолошке улоге угљених хидрата уз показивање илустрација њихове грађе (моно-, ди- и полисахариди; глюкоза, скроб, гликоген, целулоза, хитин); основне улоге протеина (на интернету је доступно обиле илустрација и анимација које могу да се употребе за вођено учење о директној вези између улоге у ћелији-организму и просторне организације протеина, њихове величине, еластичности и специфичности; основна својства и улоге нуклеинских киселина (структура РНК ланца се може приказати као једноланчани полинуклеотид са окосницом и кодом као чешаљ); способност различитих РНК да кодирају/декодирају примарну структуру себи сличних молекула – ДНК и од себе различитих молекула – протеина, може се илустровати принципом комплементарности азотних база два ланца нуклеотида, РНК-РНК и РНК-ДНК; комплементарност РНК нуклеотида се може представити као просторно уклапање А са У и Г са Ц формирањем слабих водоничних веза између њих; илустрације структуре и анимације процеса у којима учествују различити РНК молекули у синтези протеина су доступне на интернету, тако да о структури и функцији РНК ученици могу да сазнају кроз процес вођеног, релативно самосталног учења; просторна структура ДНК, као двострука спирала, репликација, транскрипција и транслација, уз коришћење израза дуплирање, преписивање и превођење наследне информације,

могу се обрадити коришћењем доступних илустрација, модела и анимација на интернету; требало би увести појам мутација као могућу грешку током дуплирања).

(Препоручени број часова 10)

У реализацији теме *ћелија – грађа и функција*, тј. достизању исхода *упоређује прокариотску и еукариотску ћелију на основу биохемијских, анатомских и морфолошких карактеристика и доведе у везу утицај чинилаца из спољашње и унутрашње средине са динамиком ћелије*, с обзиром да су се ученици у основној школи упознали са елементима грађе, потребно је више пажње посветити различитим структурама ћелија у контексту њихове функције и разноврсности, као и основним биохемијским разликама прокариотских и еукариотских ћелија. Потребно је повезати функције делова еукариотске ћелије са ћелијским метаболизмом, истаћи филогенетско порекло појединих делова ћелије, као што су хлоропласти, митохондије (теорија ендосимбиозе) и унутарћелијског система мембрана. Требало би структурне и физичке особине мембране добити у везу са функцијом: транспорт у ћелију и ван ње, флексибилност у функцији промене облика мембране (егзо и ендцитоза, кретање). Основне облике кретања кроз мембрану би требало обрадити уз доста примера и задатка. Селективну пропустљивост мембране и значај осмозе би требало обрадити на основном нивоу. Требало би увести појмове осмотски потенцијал и тургор и обрадити плазмолизу код биљне ћелије.

Кроз практичан рад, вежбе/демонстрацију уз осмозу могу се обрадити/увежбати: посматрање плазмолизе на микроскопском препарату биљних ћелија, мерење осмозе (комадиће кромпира исте величине и облика убацујемо у растворе различите концентрације соли, па их меримо). Кроз истраживање се може обрадити питање: Зашто конзервирамо месо сољењем?

У оквиру метаболизма требало би обрадити: анаболизам и катаболизам, енергетску повезаност, АТП; енергетску хомеостазу; анаболичке процесе: 1. хемосинтеза, извори енергије, значај, екосистеми без Сунчеве светлости, нитрификација, 2. фотосинтеза: споменути је код бактерија, а објаснити код биљака: једначину фотосинтезе, хлорофил, грађу листа биљака и његове адаптације за процес фотосинтезе, спољашње факторе који лимитирају процес фотосинтезе (пример негативне повратне спреге); катаболичке процесе: ћелијско дисање и добијање енергије која је потребна за процесе синтезе, кретања, производњу топлоте, транспорт; врење и примери из свакодневног живота; основне разлике аеробног и анаеробног метаболизма. Уз метаболизам се могу урадити вежбе: утицај светлости на фотосинтезу (може се доказивати преко присуства скроба у листовима, контролна биљка у мраку, или прекривени делови листа); доказивање ослобађања кисеоника, помоћу огледа са воденом биљком која је покривена стакленим посудом, на коју се наслања левак преко кога се сакупља кисеоник; присуство кисеоника доказати упаљеном свећом; посматрање (мерење) производње угљен диоксида анаеробним дисањем код квасца, нпр. оглед са $\text{Ca}(\text{OH})_2$.

Уз обраду особина и улога ензима (кључ-брава механизам, активно место, ензим-супстрат комплекс, фактори који утичу на активност ензима (температура и рН), како ензими добијају имена) може се урадити демонстрација дејства каталазе на разлагање водоник пероксида (узети пет епрувета са истом количином водоник пероксида; у сваку додати различите супстанце: комадић свежег кромпира, комадић куваног кромпира, мало воћног сока, комадић јетре, суспензије квасца; упаљену шибицу полако спуштати низ сваку епрувету према мехурићима насталим након убацавања супстанци).

Требало би обрадити баланс између фотосинтезе и дисања код биљака, истражити како кисеоник долази до ћелија код животиња и биљака (делови који не фотосинтешишу) – ефикасност снабдевања кисеоником у корелацији са активношћу организама.

(Препоручени број часова 20)

У реализацији теме *ћелијске деобе*, тј. достизању исхода *тумачи шеме ћелијског циклуса и ћелијских деоба еукариота у контексту раста и размножавања*, тежиште је на променама које се одвијају током ћелијског циклуса, највише на активностима ДНК и начину расподеле наследног материјала током деоба. Ученици би помоћу шема ћелијског циклуса или анимација били у стању да разумеју процесе који се одвијају током ћелијских деоба (митозе,

мејозе) и периода између деоба и да их посматрају као континуиран след догађаја (при томе нису у обавези да памте називе фаза ћелијских деоба).

Важно је да ученици у оквиру ове теме проуче организацију генетичког материјала у ћелији: хроматин, хромозом (хроматиде; хаплоидан и диплоидан број). Требало би нагласити важност репликације ДНК као предуслова за поделу ћелија, односно зашто је важно да ћелије после деобе имају прецизно ископиране молекуле ДНК. Митозу би требало обрадити у функцији раста и регенерације ткива код вишећелијског организма. Мејозу би требало обрадити у функцији настанка хаплоидних ћелија (гамета, односно гаметофита) са нагласком на рекомбинацијама, као узрок генетичке варијабилности, случајном комбиновању при одвајању хомологих хромозома и редукцији броја хромозома.

(Препоручени број часова 6)

У реализацији теме *филогенија и принципи класификације*, тј. достизању исхода *постави шест кључних догађаја у историји животана временској скали, тумачи филогенетске односе и разноврсност живог света на Земљи ослањајући се на модел „дрво живота“ и примени или изради једноставне кључеве за идентификацију живог света*, тежиште је на нераскидивој вези живог света са неживим окружењем сагледаној кроз хронолошки низ шест најважнијих догађаја у историји живог света и планете Земље:

1. Настанак молекула који су могли да кодирају своју и структуру других молекула и, истовремено, обављају каталитичке функције (молекули слични РНК), током пребиотичке еволуције у воденој средини, се сматра најважнијим догађајем пребиотичке еволуције (пре око 4×10^9 година).

2. Настанак прве ћелије (теорија о „РНК свету“ из 80-их година – РНК молекулико окружени протомембраном). Еволуција последњег универзалног заједничког претка (Last Universal Common Ancestor – LUCA – ћелије са протеинима, ДНК и рибозомима који раде по универзалном генском коду) је текла сразмерно брзо.

3. Настанак прокариота способних за фотосинтезу и аеробни метаболизам. Најстарији строматолити (фосилни остаци старих колонизалних фотосинтетичких прокариота сличних данашњим Cyanobacteria) стари су око $3,8 \times 10^9$ година.

4. Настанак еукариотске од прокариотске ћелије. Пре око $1,8$ до 2×10^9 година.

5. Настанак вишећелијских организама (са диференцираним и специјализованим групама ћелија). Пре око 600 милиона година, почетак Палеозоика.

6. Појава полне репродукције код вишећелијских организама у домену еукариота, брзо после појаве вишећелијности.

Препорука је да се систематика, критеријуми сврставања организама у тзв. систематске категорије (таксоне), хијерархијска категоризација живог света раде на примерима који су познати ученицима. Потребно је увођење бинарне номенклатуре, као инструмената у научној комуникацији, и употреба кључа за идентификацију организама, као средства за примену критеријума класификације.

Један од главних циљева систематике, од како су у биолошкој науци прихваћени Дарвинови концепти заједничког порекла свих живих бића и специјације као начина настанка нових врста у процесу еволуције, је што тачнија реконструкција еволуционе историје свих појединих систематских категорија (таксона), где се сличност спољашње и унутрашње грађе разуме као сродничка сличност. Због тога се за сваку врсту у оквиру систематике покушава конструисати континуирана предачко-потомачка линија – филогенетска линија, при чему се, као критеријум за повезивање и одвајање систематских категорија, користе њихова генетичка, а не морфолошка или анатомска сличност (која може, и често јесте, последица живота у сличним еколошким условима филогенетски удаљених група организама). Савремена систематика сав живи свет групише у домене, царства, филуме и ниже систематске категорије (домен Bacteria, домен Archaea и домен Eukarya – са групом организама под називом протиста, биљкама, гљивама и животињама) са идејом да се прикаже порекло и развој сваке групе живих бића. У циљу достизања исхода везаних за ову тему, ученици би требало да самостално користе или израде модел „дрво живота“ на коме ће лоцирати главне догађаје у историји живота на Земљи, користећи претходно стечено знање. Ово се односи на догађаје који су најдиректније условили на-

станак биодиверзитета: одвајање највиших систематских категорија (домена, царстава) и мењање услова за живот на планети, чинећи ненастањиве пределе погодним за живот. Модел им може помоћи да уоче разлоге због којих се баш ови догађаји сматрају најважнијим.

У обради ове теме би било важно и да ученици уоче везу између настанка високог диверзитета у три царства вишећелијских организама у еукариотском домену, са појавом полне репродукције. Ученици би то могли да раде на примерима које им понуди наставник, поредећи генетичку разноврсност потомака јединки које се размножавају бесполно и јединки које се размножавају полно.

(Препоручени број часова 12)

III. ПРАЋЕЊЕ И ВРЕДНОВАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

У настави оријентисаној ка достизању исхода прате се и вреднују процес наставе и учења, постигнућа ученика (продукти учења) и сопствени рад. Наставник треба континуирано да прати напредак ученика, који се огледа у начину на који ученици партиципирају, како прикупљају податке, како аргументују, евалуирају, документују итд.

Да би вредновање било објективно и у функцији учења, потребно је ускладити нивое исхода и начине оцењивања,

Ниво исхода	Одговарајући начин оцењивања
Памћење(навести, препознати, идентификовати...)	Објективни тестови са допуњавањем кратких одговора, задаци са означавањем, задаци вишеструког избора, спаривање појмова
Разумевање (навести пример, упоредити, објаснити, препричати...)	Дискусија на часу, мапе појмова, проблемски задаци, есеји
Примена (употребити, спровести, демонстрирати...)	Лабораторијске вежбе, проблемски задаци, симулације
Анализирање (систематизовати, приписати, разликовати...)	Дебате, истраживачки радови, есеји, студије случаја, решавање проблема
Евалуирање (проценити, критиковати, проверити...)	Дневници рада ученика, студије случаја, критички прикази, проблемски задаци
Креирање (поставити хипотезу, конструисати, планирати...)	Експерименти, истраживачки пројекти

као и оцењивање са његовом сврхом:

Сврха оцењивања	Могућа средства оцењивања
Оцењивање научног (сумативно)	Тестови, писмене вежбе, извештаји, усмено испитивање, есеји
Оцењивање за учење (формативно)	Посматрање, контролне вежбе, дијагностички тестови, дневници рада ученика, самоевалуација, вршњачко оцењивање, практичне вежбе

За сумативно оцењивање разумевања и вештина научног истраживања ученици би требало да решавају задатке који садрже неке аспекте истраживачког рада, да садрже новине тако да ученици могу да примене стечена знања и вештине, а не само да се присете информација и процедура које су запамтили, да садрже захтеве за предвиђањем, планирањем, реализацијом неког истраживања и интерпретацијом задатих података. У вредновању научног, поред усменог испитивања, најчешће се користе тестови знања. На интернету, коришћењем кључних речи *outcome assessment (testing, forms, descriptiv/numerical)*, могу се наћи различити инструменти за оцењивање и праћење.

У формативном вредновању наставник би требало да промовише групни дијалог, користи питања да би генерисао податке из ђачких идеја, али и да помогне развој ђачких идеја, даје ученицима повратне информације, а повратне информације добијене од ученика користи да прилагоди подучавање, охрабрује ученике да оцењују квалитет свог рада, а избор инструмента за формативно вредновање зависи од врсте активности која се вреднује. Када је у питању нпр. практичан рад (тимски рад, пројектна настава, теренска настава и слично) може се применити чек листа у којој су приказани нивои постигнућа ученика са показатељима испуњености, а наставник треба да означи показатељ који одговара понашању ученика.

У процесу оцењивања добро је користити портфолио (збирка докумената и евиденција о процесу и продукцима рада ученика, уз

коментаре и препоруке) као извор података и показатеља о напредовању ученика. Предности коришћења портфолија су вишеструке: омогућава континуирано и систематско праћење напредовања, подстиче развој ученика, представља увид у праћење различитих аспеката учења и развоја, представља подршку у оспособљавању ученика за самопроцену, пружа прецизнији и поузданији увид у различите области постигнућа (јаке и слабе стране) ученика.

Приликом сваког вредновања постигнућа потребно је ученику дати повратну информацију која помаже да разуме грешке и побољша свој резултат и учење. Ако наставник са ученицима договори показатеље на основу којих сви могу да прате напредак у учењу, а који су у складу са *Правилником о оцењивању ученика у средњем образовању и васпитању*, ученици се уче да размишљају о квалитету свог рада и о томе шта треба да предузму да би свој рад унапредили. Оцењивање тако постаје инструмент за напредовање у учењу. На основу резултата праћења и вредновања, заједно са ученицима треба планирати процес учења и бирати погодне стратегије учења.

Важно је да наставник континуирано прати и вреднује, осим постигнућа ученика, и процес наставе и учења, као и себе и сопствени рад. Све што се покаже добрим и корисним наставник ће користити и даље у својој наставној пракси, а све што се покаже као недовољно ефикасно требало би унапредити.

МАТЕМАТИКА

Циљ учења *математике* је да ученик, усвајајући математичке концепте, знања, вештине и основе дедуктивног закључивања, развије апстрактно и критичко мишљење, позитивне ставове према математици, способност комуникације математичким језиком и примени стечена знања и вештине у даљем школовању и решавању проблема из свакодневног живота, као и да формира основ за даљи развој математичких појмова.

Разред **Први**
Годишњи фонд часова **148 часова**

ИСХОДИ	ОБЛАСТ/ТЕМА	САДРЖАЈИ
По завршетку разреда ученик ће бити у стању да: – анализира и образложи поступак решавања задатка и дискутује број решења; – користи математички језик и систематично и прецизно представи идеју и решење; – користи логичке и скуповне операције; – користи функције и релације и њихова својства;	ЛОГИКА И СКУПОВИ	Основне логичке и скуповне операције. Важнији закони закључивања. Квантификатори. Декартов производ. Релације и функције. Елементи комбинаторике (пребројавање коначних скупова: правило збира и правило производа).

– примени једноставна правила комбинаторике за пребројавање коначних скупова; – представи природан број у канонском облику и на основу тога одреди НЗС и НЗД бројева; – преведе цео број из једног позиционог система у други		
– представи природан број у канонском облику и на основу тога одреди НЗС и НЗД бројева; – преведе цео број из једног позиционог система у други;	ЦЕЛИ БРОЈЕВИ	Делјивост целих бројева и дељење с остатком. Прости бројеви и растављање на просте чиниоце. НЗС и НЗД. Позициони запис целог броја.
– користи, приказује на бројевној правој и пореди природне, целе, рационалне и реалне бројеве; – преводи рационалне бројеве из једног записа у други; – на основу реалног проблема састави и израчуна вредност бројевног израза (са или без калкулатора), процени вредност једноставнијих израза и тумачи резултат; – рачуна са приближним вредностима бројева, процењује грешку и по потреби користи калкулатор;	РЕАЛНИ БРОЈЕВИ	Преглед различитих врста бројева (природни, прстен целих, поље рационалних, реалних), операције и њихова поља својства. Апсолутна вредност. Степен броја са целобројним изложником. Приближне вредности реалних бројева (грешке, граница грешке, заокруживање бројева, основне операције са приближним вредностима).
– примени пропорцију и процентни рачун у реалном контексту; – примени прост каматни рачун за доношење финансијских одлука;	ПРОПОРЦИОНАЛНОСТ	Размера и пропорција, пропорционалност величина (директна и обрнута), примене (сразмерни рачун, рачун поделе и мешања). Процентни рачун, прост каматни рачун.
– разликује узајамне положаје тачака, правих и равни;	УВОД У ГЕОМЕТРИЈУ	Аксиоме припадања и распореда. Аксиома паралелности. Једноставнији планиметријски докази.
– примени својства троуглова, четвороуглова и кругова, укључујући и примену у реалном контексту; – примени подударност у равни (симетрије, транслација, ротација); – користи линеарне операције са векторима и примени њихова основна својства; – докаже једноставнија геометријска тврђења користећи подударност и векторе; – конструише геометријске објекте у равни користећи њихова својства;	ПОДУДАРНОСТ	Аксиоме подударности троуглова. Изометрије. Прав угао. Вектори и линеарне операције са њима. Односи страница и углова троугла. Кружница и круг. Значајне тачке троугла. Четвороугао. Симетрије, ротација и транслација равни. Конструктивни задаци (троугао, четвороугао, кружница).
– трансформише целе и рационалне алгебарске изразе; – користи неједнакости $x^{23} 0$ и однос аритметичке и геометријске средине;	РАЦИОНАЛНИ АЛГЕБАРСКИ ИЗРАЗИ	Полиноми и операције са њима, делјивост полинома. Растављање полинома на чиниоце. НЗС и НЗД полинома. Операције са рационалним алгебарским изразима (алгебарски разломци). Важније неједнакости.
– реши линеарне једначине и дискутује њихова решења у зависности од параметра; – реши линеарне неједначине; – графички представи линеарну функцију и анализира њен график; – реши проблем који се своди на линеарну једначину, неједначину и систем линеарних једначина са највише три непознате, дискутује и тумачи решења;	ЛИНЕАРНЕ ЈЕДНАЧИНЕ, НЕЈЕДНАЧИНЕ И СИСТЕМИ	Линеарне једначине (укључујући оне с параметром, односно апсолутном вредношћу) и неједначине. Линеарна функција и њен график. Системи линеарних једначина са две или три непознате. Примене у реалним ситуацијама.
– примени сличност и хомотетију у равни;	СЛИЧНОСТ	Мерење дужи и углова. Пропорционалност дужи. Талесова теорема. Хомотетија. Сличност. Питагорина теорема.
– одреди вредности тригонометријских функција углова од 30° , 45° и 60° ; – примени тригонометрију правоуглог троугла у реалним ситуацијама уз коришћење калкулатора.	ТРИГОНО – МЕТРИЈА ПРАВОУГЛОГ ТРОУГЛА	Тригонометријске функције оштрог угла, основне тригонометријске идентичности. Решавање правоуглог троугла.

Кључни појмови: логичке и скуповне операције, релације и функције, скуп реалних бројева, аксиома, изометрија, рационални алгебарски израз, једначина и систем једначина с параметром, хомотетија и сличност и тригонометријске функције.

ВЕЗА ОБРАЗОВНИХ СТАНДАРДА И ИСХОДА ПРОГРАМА НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Општи стандарди постигнућа – образовни стандарди за крај општег средњег образовања за предмет Математика садрже стандарде постигнућа за области: Алгебра, Геометрија, Низови, функције, изводи и интеграл и Комбинаторика, вероватноћа, статистика и финансијска математика. У оквиру сваке области описани су захтеви на три нивоа.

Легенда:

☑ – ученици су овај стандард досегли већ на крају прве године, и у наредним разредима ученик може користити знања, умења и вештина за развијање других стандарда

➔ – ученици су изучавали део садржаја и остварили одговарајуће исходе који су у вези са стандардом који је у вези са стандардом и у наредним разредима наставиће са остваривањем овог стандарда

☒ – ученици нису изучавали садржаје и нису остварили исходе који су у директној вези са стандардом

Следећи искази описују шта ученик зна и уме на основном нивоу у свакој области НА КРАЈУ ПРВОГ РАЗРЕДА.

1. Област АЛГЕБРА

2.МА.1.1.1. Користи природне, целе, рационале и реалне бројеве, различите записе тих бројева и преводи их из једног записа у други. ☑

2.МА.1.1.2. Израчунава вредност бројевног израза у коме се појављују сабирање, одузимање, множење, дељење, степеновање и кореновање и при томе по потреби користи калкулатор или одговарајући софтвер. ➔

2.МА.1.1.3. Примењује правила заокруживања бројева и процењује вредност израза у једноставним реалним ситуацијама. ☑

2.МА.1.1.4. Трансформише једноставне алгебарске изразе. ☑

2.МА.1.1.5. Решава једноставне проблеме који се свode на линеарне и квадратне једначине. ➔

2.МА.1.1.6. Решава једноставне проблеме који се свode на линеарне неједначине и једноставне квадратне неједначине. ➔

2.МА.1.1.7. Решава једноставне проблеме који се свode на систем две линеарне једначине са две непознате. ☑

2.МА.1.1.8. Зна и разуме основне логичке и скуповне операције и користи их.

2. Област ГЕОМЕТРИЈА

2.МА.1.2.1. Разуме концепте подударности и сличности геометријских објеката, симетрије, трансляције и ротације у равни.

2.МА.1.2.2. Израчунава и процењује растојања, обиме и површине геометријских фигура у равни користећи формуле.

2.МА.1.2.3. Израчунава и процењује површине и запремине геометријских тела у простору, користећи формуле.

2.МА.1.2.4. Користи координатни систем за представљање једноставних геометријских објеката у равни.

2.МА.1.2.5. Препознаје криве другог реда.

2.МА.1.2.6. Разуме појам вектора, зна основне операције са векторима и примењује их.

2.МА.1.2.7. Примењује тригонометрију правоуглог троугла у једноставним реалним ситуацијама.

2.МА.1.2.8. Уме да реализује и примени једноставне геометријске конструкције.

3. Област НИЗОВИ, ФУНКЦИЈЕ, ИЗВОДИ И ИНТЕГРАЛИ

2.МА.1.3.1. Препознаје правилност у низу података (аритметички и геометријски низ, ...), израчунава чланове који недостају, као и суму коначног броја чланова низа.

2.МА.1.3.2. Разуме појам, израчунава вредност, користи и скицира график линеарне, квадратне, степене, експоненцијалне, логаритамске и тригонометријских функција синуса и косинуса.

2.МА.1.3.3. Анализира графички представљене функције (одређује нуле, знак, интервале монотоности, екстремне вредности и тумачи их у реалном контексту).

2.МА.1.3.4. У функцијама које су представљене графички или табеларно, анализира, примењује и приближно израчунава брзину промене помоћу прираштаја.*

4. Област КОМБИНАТОРИКА, ВЕРОВАТНОЋА, СТАТИСТИКА И ФИНАНСИЈСКА МАТЕМАТИКА

2.МА.1.4.1. Пребројава могућности (различитих избора или начина) у једноставним реалним ситуацијама.

2.МА.1.4.2. Примењује рачун са пропорцијама и процентни рачун при решавању једноставних практичних проблема.

2.МА.1.4.3. Разуме концепт вероватноће и израчунава вероватноће догађаја у једноставним ситуацијама.

2.МА.1.4.4. Графички представља податке у облику дијаграма и табела, анализира податке и њихову расподелу.

2.МА.1.4.5. Разуме појмове популације и узорка, израчунава и тумачи узорачку средину, медијану и мод.*

2.МА.1.4.6. Примењује основна математичка знања за доношење финансијских закључака и одлука.

Следећи искази описују шта ученик зна и уме на средњем нивоу у свакој области НА КРАЈУ ПРВОГ РАЗРЕДА.

1. Област АЛГЕБРА

2.МА.2.1.1. Преводи бројеве из једног бројног система у други.

2.МА.2.1.2. Разуме појам комплексног броја, представља га у равни и зна основне операције са комплексним бројевима.

2.МА.2.1.3. Израчунава вредност израза у коме се појављују и елементарне функције и при томе по потреби користи калкулатор или одговарајући софтвер.

2.МА.2.1.4. Рачуна са приближним бројевима и процењује грешку.

2.МА.2.1.5. Трансформише алгебарске изразе.

2.МА.2.1.6. Решава проблеме који се свode на једначине у којима се појављују елементарне функције.

2.МА.2.1.7. Решава квадратне и једноставне рационалне неједначине.

2.МА.2.1.8. Решава проблеме који се свode на системе линеарних једначина са највише три непознате.

2.МА.2.1.9. Зна и користи логичке и скуповне операције, исказни рачун и појам релације (посебно поретка и еквиваленције).

2. Област ГЕОМЕТРИЈА

2.МА.2.2.1. Решава проблеме и доноси закључке користећи основна геометријска тврђења, метричка својства и распоред геометријских објеката.

2.МА.2.2.2. Уочава равне пресеке геометријских фигура у простору и рачуна њихову површину.

2.МА.2.2.3. Решава једноставне проблеме користећи једначину праве и криве другог реда.

2.МА.2.2.4. Примењује својства вектора при решавању проблема.

2.МА.2.2.5. Примењује тригонометријске функције у једноставним реалним ситуацијама.

3. Област НИЗОВИ, ФУНКЦИЈЕ, ИЗВОДИ И ИНТЕГРАЛИ

2.МА.2.3.1. Решава проблеме користећи својства аритметичког и геометријског низа, примењује математичку индукцију и израз за суму бесконачног геометријског низа у једноставним случајевима.

2.МА.2.3.2. Разуме концепт конвергенције низа и израчунава граничну вредност низа у једноставним случајевима.

2.МА.2.3.3. Уме да скицира графике елементарних функција и да их трансформише користећи трансляције и дилатације дуж координатних оса.

2.МА.2.3.4. Решава проблеме користећи основна својства функција (област дефинисаности, периодичност, парност, монотоност, ...).

2.МА.2.3.5. Разуме концепт непрекидности и израчунава једноставне граничне вредности функција.

2.МА.2.3.6. Разуме концепт извода функције и примењује га у проблемским ситуацијама.*

2.МА.2.3.7. Решава проблеме минимума и максимума користећи извод функције.

2.МА.2.3.8. Разуме концепт одређеног интеграла и његову примену у једноставнијим ситуацијама.

4. Област КОМБИНАТОРИКА, ВЕРОВАТНОЋА, СТАТИСТИКА И ФИНАНСИЈСКА МАТЕМАТИКА

2.МА.2.4.1. Примењује правила комбинаторике за пребројавање могућности (различитих избора или начина).

2.МА.2.4.2. Решава проблеме користећи пропорцију и процентни рачун.

2.МА.2.4.3. Разуме концепт дискретне случајне величине и израчунава очекивану вредност, стандардно одступање и дисперзију(варијансу).*

2.МА.2.4.4. Разуме значај вероватноће у тумачењу статистичких података.*

2.МА.2.4.5. Израчунава мере варијабилности и одступања од познатих расподела.*

2.МА.2.4.6. Примењује математичка знања за доношење финансијских закључака и одлука.*

Следећи искази описују шта ученик зна и уме на напредном нивоу у свакој области НА КРАЈУ ПРВОГ РАЗРЕДА.

1. Област АЛГЕБРА

2.МА.3.1.1. Комплексне бројеве представља у тригонометријском и експоненцијалном облику и рачуна вредност израза са комплексним бројевима.

2.МА.3.1.2. Израчунава вредност израза користећи својства операција и функција.

2.МА.3.1.3. Трансформише алгебарске изразе, доказује једнакости и неједнакости.

2.МА.3.1.4. Решава једначине са параметрима.

2.МА.3.1.5. Решава неједначине користећи основна својства елементарних функција. ➔

2.МА.3.1.6. Решава системе линеарних једначина са и без параметара и једноставне системе нелинеарних једначина. ➔

2. Област ГЕОМЕТРИЈА

2.МА.3.2.1. Примењује основне теореме планиметрије и њихове последице у решавању проблема и у доказивању геометријских тврђења. ➔

2.МА.3.2.2. Решава геометријске проблеме и доноси закључке користећи изометријске трансформације у равни и простору. ➔

2.МА.3.2.3. Решава проблеме користећи једначине кривих другог реда и њихових тангенти у координатом систему. ☒

2.МА.3.2.4. Примењује рачун са векторима (скаларни и векторски производ ...). ☒

2.МА.3.2.5. Примењује тригонометријске функције у проблемима. ☒

3. Област НИЗОВИ, ФУНКЦИЈЕ, ИЗВОДИ И ИНТЕГРАЛИ

2.МА.3.3.1. Примењује математичку индукцију, аритметички и геометријски низ и израз за суму бесконачног геометријског низа у проблемским ситуацијама. ☒

2.МА.3.3.2. Израчунава граничну вредност низа, анализира и интерпретира понашање низа података, изводи и интерпретира закључке. ☒

2.МА.3.3.3. Користи елементарне функције за решавање проблема. *☒

2.МА.3.3.4. Израчунава граничне вредности функција и решава проблеме користећи својства непрекидности функција. ☒

2.МА.3.3.5. Решава проблеме и доноси закључке анализирајући функције користећи диференцијални рачун. ☒

2.МА.3.3.6. Решава проблеме применом интегралног рачуна (површине равних фигура, ☒

запремине тела, дужине кривих, функција расподеле и својства случајних променљивих). ☒

4. Област КОМБИНАТОРИКА, ВЕРОВАТНОЋА, СТАТИСТИКА И ФИНАНСИЈСКА МАТЕМАТИКА

2.МА.3.4.1. Решава сложеније комбинаторне проблеме. ☒

2.МА.3.4.2. Решава проблеме и доноси закључке у ситуацијама неизвесности користећи методе вероватноће и статистике. *☒

2.МА.3.4.3. Зна појам функције расподеле, појам непрекидне случајне величине и нормалне расподеле. ☒

2.МА.3.4.4. Користи методе вероватноће и статистике у финансијама. *☒

*Стандарди означени са * нису тестирани јер важећи наставни програми не обухватају садржаје и теме на које се ови стандарди постигнућа односе.*

УПУТСТВО ЗА ДИДАКТИЧКО-МЕТОДИЧКО ОСТВАРИВАЊЕ ПРОГРАМА

Ради лакшег планирања наставе даје се оријентациони предлог броја часова по темама. Приликом израде оперативних планова наставник распоређује укупан број часова предвиђен за поједине теме по типовима часова (обрада новог градива, утврђивање и увежбавање, понављање, проверавање и систематизација градива), водећи рачуна о циљу предмета и исходима.

Логика и скупови (14)

Цели бројеви (6)

Реални бројеви (12)

Пропорционалност (7)

Увод у геометрију (9)

Подударност (33)

Рационални алгебарски изрази (16)

Линеарне једначине, неједначине и системи (18)

Сличност (14)

Тригонометрија правоуглог троугла (7)

Предложени редослед тема није обавезујући за наставнике, већ само представља један од могућих модела.

Напомена: за реализацију 4 писмена задатака (у трајању од по два часа), са исправкама, планирано је 12 часова.

Основа за писање исхода и избор садржаја били су програми математике за основну школу, стандарди за крај обавезног образовања, међупредметне компетенције, циљ учења математике као и чињеница да се учењем математике ученици оспособљавају за: решавање разноврсних практичних и теоријских проблема, комуникацију математичких језиком, математичко резонување и доношење закључака и одлука. Сам процес учења математике има своје посебности које се огледају у броју година изучавања и недељног броја часова предмета и неопходности континуираног стицања и повезивања знања.

Садржаји програма предмета математика представљају основу за остваривање исхода, јер је њима обухваћено све оно што ученик треба да изгради на нивоу знања.

Наставници у својој свакодневној наставној пракси, треба да се ослањају на исходе, јер они указују шта је оно за шта ученици треба да буду оспособљени током учења предмета у једној школској години. Остваривањем исхода, ученици усвајају основне математичке концепте, овладавају основним математичким процесима и вештинама, оспособљавају се за примену математичких знања и вештина и комуникацију математичким језиком. Кроз исходе се омогућава остваривање образовних стандарда и међупредметних компетенција као што су комуникација, дигитална компетенција, рад са подацима и информацијама, решавање проблема, сарадња и компетенција за целоживотно учење.

При обради нових садржаја треба се ослањати на постојеће искуство и знање ученика, и настојати да ученици самостално откривају математичке правилности и изводе закључке. Основна улога наставника је да буде организатор наставног процеса, да подстиче, организује и усмерава активност ученика. Ученике треба упућивати да користе уџбеник и друге изворе знања, како би усвојена знања била трајнија и шира, а ученици оспособљени за примену у решавању разноврсних задатака.

Ученицима треба објаснити да математика као наука није сама себи циљ; да многа математичка знања представљају основе других наука и да у том смислу математика има скоро универзалну примену (информатика, физика, хемија и друге науке).

I. ПЛАНИРАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Наставни програм усмерава наставника да наставни процес конципира у складу са дефинисаним исходима, односно да планира како да ученици оствари исходе, које методе и технике да примени, као и које активности ће за то одабрати. Дефинисани исходи показују наставнику која су то специфична знања и вештине која су ученику потребна за даље учење и свакодневни живот. Приликом планирања наставе треба имати у виду да се ниједан исход не може остварити за један час: за неке исходе ће бити потребно мање часова, за неке више, постоје и исходи који се остварују током целе године или чак и током целог школовања (нпр. *по завршетку разреда ученик ће бити у стању да користи математички језик и систематично и прецизно представи идеју и решење*). Наставник, приликом планирања часова, треба сваки исход да разложи на мање исходе, помоћу којих се остварује почетни исход, нпр. *исход по завршетку разреда ученик ће бити у стању да трансформира алгебарске изразе се може разложити на следеће исходе:*

1. ученик ће бити у стању да растави полином на чиниоце;
2. ученик ће бити у стању да одреди НЗС и НЗД за дате полиноме;
3. ученик ће бити у стању да сабере и одузме дате рационалне алгебарске изразе;
4. ученик ће бити у стању да помножи и подели дате рационалне алгебарске изразе.

Оваквим приступом се дати исход конкретизује, што доводи до бољег планирања наставе, а самим тим и до веће ефикасности наставе. Поред тога, на часовима треба комбиновати различите методе и облике рада, што подстиче интелектуалну активност ученика и наставу чини интересантнијом и функционалнијом.

II. ОСТВАРИВАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Како свака наставна тема има своје специфичности, у наставку текста наводимо неке важне напомене за сваку тему.

Логика и скупови

Логичко-скуповни садржаји (исказ, квантификатор, формула, логичке и скуповне операције, основни математички појмови, закључивање и доказивање тврђења, релације и пресликавања) основа су за виши ниво дедукције и строгости у реализацији осталих садржаја програма математике, а нагласак треба да буде на овладавању математичко-логичким језиком и разјашњавању суштине значајних математичких појмова и чињеница, без превеликих формализација.

Симболика треба да се користи у оној мери у којој олакшава изражавање и записе, штеди време (а не да захтева додатна објашњења) и помаже да се градиво што боље разјасни. Указати на значај таутологија (закон искључења треће, закон контрапозиције, модус поненс, свођење на противуречност...) у закључивању и доказима теорема, нпр. у доказу да је $\sqrt{2}$ ирационалан број (у теми **Поље** реалних бројева).

Указати на значај релација еквиваленције као и релација поретка, посебно *бити једнак* и *бити мањи или једнак* над скуповима бројева и њихов однос са операцијама сабирања и множења. Посебну пажњу већ на овом ступњу посветити појму пресликавања (функције). Дати и описну и формалну дефиницију овог појма и по потреби користити и једну и другу. Увести операцију композиције пресликавања. Истаћи својства „1–1” и „на” пресликавања као и појам инверзног пресликавања.

Елементе комбинаторике дати на једноставнијим примерима и задацима, као примену основних принципа пребројавања коначних скупова. Требало би имати у виду да обрадом ових садржаја није завршена и изградња појединих појмова, јер ће се они дограђивати и у каснијим програмским темама.

Цели бројеви

Ову тему треба реализовати кроз понављања, продубљивања и допуњавања оног што су ученици учили у основној школи. Нагласити основна својства природних и целих бројева. Обрадити делљивост целих бројева, дељење са остатком, просте и сложене бројеве и теорему о канонској факторизацији (без доказа јединствености). Бесконечност скупа простих бројева доказати свођењем на противуречност (Еуклид).

Ученици треба да савладају превођење целог броја из једног позиционог система у декадни позициони систем, и обрнуто.

Реални бројеви

На почетку теме подсетити ученике на природне бројеве, прстен целих, поље рационалних, ирационалне бројеве и поље реалних бројева, као и на њихове међусобне односе. Проширити знања о рационалним и ирационалним бројевима, користећи доказивања и бројевну праву (докази ирационалности, представљање коначног и бесконачног периодичног децималног записа броја у виду разломка, конструкција неких дужи чија је дужина ирационалан број). У овом делу истицати појам затворености и принцип чувања својстава операција приликом проширивања скупова бројева. Посебну пажњу обратити на својства рачунских операција, као основу за рационализацију рачунања и трансформације израза у оквиру других тема. Увести појам степена броја са целобројним изложником и експоненцијални запис броја ($a \cdot 10^m$, $1 \leq a < 10$, $m \in \mathbb{Z}$), као потребу за рачунање са веома малим и великим бројевним вредностима у математици, али и другим наукама. Појам апсолутне вредности броја, који је ученицима познат, треба проширити решавањем једноставнијих једначина и неједначина са апсолутним вредностима у смислу упознавања концепта, јер ће се током школовања ова тема додатно проширивати, надограђивати и систематизовати.

Осим тачног и прецизног изражавања као и рачунања, у овом делу треба посветити пажњу и коришћењу калкулатора и разли-

читих софтвера за израчунавање вредности бројевних израза. Рачунање са реалним бројевима подразумева рачунање и са приближним вредностима. У том смислу потребно је ученике подсетити на правила о заокругљивању бројева, а затим увести појмове апсолутне и релативне грешке коришћењем практичних примера који су у корелацији са другим наставним предметима и проблемима из свакодневног живота.

Пропорционалност

У оквиру ове теме погодно је најпре градиво вертикално повезати са већ стеченим знањима из другог циклуса образовања. Кроз практичне примере из свакодневног живота и других наставних предмета неопходно је обновити појмове размере и пропорције, а затим увести и појам проширене пропорције као једнакости три или више размера. Посебну пажњу потребно је посветити примени директне и обрнуте пропорционалности. Решавати проблеме који се односе на сразмерни рачун, рачун поделе и мешања кроз практичне примере у корелацији са примерима из других предмета (хемије, биологије, географије...). Није потребно изоловано изучавати појам процентног записа и рачуна, о чему ученици имају основна знања, већ би требало систематизовати и проширити промилним записом кроз рачун поделе, мешања и сразмерни рачун. Прост каматни рачун се природно може надовезати на процентни рачун. У овом делу је потребно упознати ученике са значењима основних појмова финансијске математике као што су: главница, интерес (камата), каматна стопа, кредит, улагање, орочење. При решавању проблема обрадити и примере када је период орочења осим у годинама, дат и у данима или месецима.

Увод у геометрију

Циљ ове теме је да се ученици упознају са аксиоматским заснивањем геометрије (основни и изведени појмови и тврђења), као и да стекну навику строгости у доказивању. У том смислу посебно треба обрадити последице аксиома припадања, неких аксиома распореда и аксиома паралелности. Доказивање свођењем на апсурд и методом контрапозиције повезати са темом Логика и скупови. Аксиоме непрекидности само поменути и нагласити њихов значај и везу планиметрије и реалних бројева, а релацију *бити између* искористити за дефиницију појмова дужи и полуправе.

У оквиру ове теме требало би дати кратак историјски преглед развоја геометрије.

Подударност

Навести као аксиоме основне ставове о подударности троуглова. Посебну пажњу посветити примени ставова подударности троуглова за тврђења која се односе на троуглове (неједнакост троугла, однос страница и углова троугла, значајне тачке). Посебно истицати потребне и довољне услове да четвороугао буде паралелограм. Рад са векторима повезати са својствима паралелограма и у том смислу увести сабирање вектора и множење вектора скаларом.

Неопходно је да ученици кроз задатке овладају техником примене ставова подударности.

У вези са применом подударности на круг, доказати теореме о централном и периферијском углу. Доказати основне особине тангентних и тетивних четвороуглова (изостављајући доказе да су ти услови довољни).

Обрадити основне изометријске трансформације у равни: симетрије, ротацију и транслацију. Доказати њихова основна својства применом подударности. Урадити и примере и задатке који се односе на композицију изометрија.

Обрадити конструктивне задатке у равни (троугао, четвороугао и круг) укључујући разматрање свих етапа у једноставнијим конструкцијама, као и једноставније примере са применом изометрија.

Рационални алгебарски изрази

Циљ је да ученици, полазећи од познатих својстава операција са реалним бројевима, утврде и прошире знања о идентичним

трансформацијама целих алгебарских израза (укључујући дељење полинома), користећи између осталог правила о трансформацији разлике квадрата, разлике и збира кубова, квадрата и куба збира и разлике, као и растављања квадратног тринома. Примењивати Безову теорему на растављање полинома на чиниоце. Такође, ученици треба да савладају одређивање НЗД и НЗС за два или више полинома.

Ученици треба у потпуности да овладају трансформацијама рационалних алгебарских израза (одређивање области дефинисаности алгебарског разломка, сабирање, множење и дељење разломака). Пажњу треба посветити и неким једноставним последицама неједнакости $x^2 \geq 0$, као што је, на пример, однос аритметичке и геометријске средине за два броја.

Линеарне једначине, неједначине и системи

У овој теми треба, уз примену знања из претходне теме, извршити проширивање знања о линеарним једначинама и функцијама која су ученици стекли у основној школи. Тако, треба разматрати једначине са једним или два параметра, као и једначине у којима се непозната налази и у имениоцу. Системи линеарних једначина који се решавају могу имати две или три непознате, при чему системи са две непознате могу садржати и параметар. Треба истаћи основна својства линеарних функција, као и оних у којима је независно променљива под знаком апсолутне вредности.

Осим линеарних неједначина са једном непознатом треба посматрати и њихове системе (али не и оне који садрже параметар). У овој теми тежиште треба да буде у примени једначина и њихових система на решавање разних проблема.

Сличност

Увод у тему чине садржаји везани за мерење дужи и углова, са посебним освртом на пропорционалност дужи. Указати на потребу одређивања четврте пропорционале и тиме мотивисати најважније примене Талесове теореме.

Појам хомотетије увести кроз примере пресликавања тачака, дужи и фигура, а дефиницију хомотетије искористити за доказивање најједноставнијих тврђења и решавање елементарних задатака.

Појам сличности такође увести кроз примере, показујући да две фигуре могу бити сличне, али не морају бити хомотетичне. На примерима показати да је сличност композиција хомотетије и изометрије, али не инсистирати на доказивању.

Из опште дефиниције сличности извести теореме о сличности троуглова и приказати многобројне примене сличности троуглова у разноврсним доказним и конструктивним проблемима, уз обавезно извођење теорема које се добијају применом сличности на правоугли троугао (Питагорина и Еуклидова теорема) и теореме о потенцији тачке у односу на круг, а доказивање теореме о површинама сличних многоуглова дати у складу са могућностима ученика у одељењу.

Тригонометрија правоуглог троугла

По увођењу дефиниција тригонометријских функција у правоуглом троуглу које уређују односе између његових страница и углова, доказати најједноставније тригонометријске идентитете и разноврсне примере примене.

Поред стандардних вредности тригонометријских функција (за углове од 30° , 45° и 60°) код решавања правоуглог троугла користити и друге оштре углове и уз помоћ калкулатора или рачунара

решавати разноврсне примере примене тригонометријских функција у теоријским и реалним ситуацијама.

III. ПРАЋЕЊЕ И ВРЕДНОВАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Саставни део процеса развоја математичких знања у свим фазама наставе треба да буде и праћење и процењивање степена остварености исхода, које треба да обезбеди што поузданије сагледавање развоја и напредовања ученика. Тај процес треба започети иницијалном проценом нивоа на коме се ученик налази. Прикупљање информација из различитих извора (свакодневна посматрања, активност на часу, учествовање у разговору и дискусији, самосталан рад, рад у групи, тестови, контролне вежбе и писмени задаци) помаже наставнику да сагледа постигнућа (развој и напредовање) ученика и степен остварености исхода. Свака активност је добра прилика за процену напредовања и давање повратне информације, а ученике треба оспособљавати и охрабривати да процењују сопствени напредак у остваривању исхода предмета.

ФИЗИКА

Циљ учења *физике* јесте стицање функционалне научне писмености, оспособљавање ученика за уочавање и примену физичких закона у свакодневном животу, развој логичког и критичког мишљења у истраживањима физичких феномена.

ОПШТА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА

Општа предметна компетенција представља опис шта ученици знају и могу да ураде на основу укупног општег образовања у физици. Другим речима, она описује шта је крајња сврха учења физике као општеобразовног предмета у средњој школи. Кроз опште средњошколско учење физике очекује се да ученици повежу физичке законе и процесе са практичном применом и тако постигну научну писменост која ће им омогућити праћење и коришћење информација у области физике, исказаних језиком физике (физичким терминима, симболима, формулама и једначинама), дискусију и доношење одлука у вези с темама из области физике, значајним за појединца и друштво. На првом месту то се односи на безбедно руковање уређајима, алатима и комерцијалним производима и на бригу о животној средини. Поред тога, очекује се развијање истраживачког односа према окружењу кроз експериментални рад којим се упознаје научни метод, као и разумевање природе науке, научно истраживачког рада и подржавање доприноса науке квалитету живота појединца и развоју друштва.

СПЕЦИФИЧНЕ ПРЕДМЕТНЕ КОМПЕТЕНЦИЈЕ

Специфичне предметне компетенције представљају опис специфичних способности ученика које му омогућавају да развије општу предметну компетенцију. Оне обухватају природно научну писменост – основ за праћење развоја физике као науке и разумевање повезаности физике и савремене технологије и развоја друштва. Даље, обухватају способност прикупљања података о својствима и променама појава и система посматрањем и мерењем; планирање и описивање поступака; правилно и безбедно руковање уређајима и мерним прибором. Специфичне компетенције обухватају представљање резултата мерења табеларно и графички; уочавање трендова и у објашњавању физичких законитости и извођење закључака.

Разред
Годишњи фонд часова

Први
74 часа

ИСХОДИ По завршетку првог разреда ученик ће бити у стању да:	ОБЛАСТ/ТЕМА	САДРЖАЈИ
<ul style="list-style-type: none"> – разликује скаларне и векторске физичке величине и примењује основне операције на њима; – објасни значај и улогу експеримента и теорије у описивању физичких процеса и појава, самостално припреми једноставнији пројекат и изведе одговарајуће физичко истраживање; – анализира и графички приказује законе равномерног, равномерно променљивог праволинијског и кружног кретања; – анализира различите облике кретања и одређује њихове параметре; решава различите задатке (квалитативне, рачунске, експерименталне); – објасни дејство центрипеталне и центрифугалне силе, препознаје их и схвата њихов значај у конкретним примерима (кретање возила у кривини, кружење сателита око Земље, петрифугирање...); – користи аналогију између величина и закона трансляторног и ротационог кретања и примењује у решавању проблема; – објасни услове и разликује облике равнотеже, користи их у свакодневnoj пракси; – објашњава принцип рада и примену простих машина (полуга, стрма раван, котур); – повеже утицај гравитације са кретањем тела, појавама и процесима на Земљи и у Сунчевом систему; – разликује појмове сила Земљине теже и тежина тела, разуме разлику између масе и тежине тела и познаје услове за бестежинско стање; – анализира и повезује појмове механички рад, снага, кинетичка и потенцијална енергија; – користи законе одржања импулса и механичке енергије у решавању проблема и препознаје их у окружењу; – повезује законе кретања са силом и енергијом и примењује Њутнове законе механике и законе одржања; – самостално постави једноставан експеримент, прикупи податке мерењем, обради их на одговарајући начин (табеларно, графички) и одреди тражену величину са грешком мерења; – повезује теорију и праксу, објашњава резултате експеримента и процењује њихову сагласност са предвиђањима. 	УВОД У ФИЗИКУ	Предмет, методе и задаци физике. Веза физике са другим природним наукама и са техником. Физичке величине – основне и изведене јединице (SI). Закони физике. Вектори и основне операције са векторима (сабирање вектора, множење вектора скаларом, разлагање вектора). <i>Демонстрациони огледи:</i> – Операције с векторима (помоћу динамометара на магнетној табли).
	КРЕТАЊЕ	Механичко кретање, вектор положаја и померај. Путања и пут. Средња и тренутна брзина. Закон слагања брзина. Убрзање, тангенцијална и нормална компонента убрзања. Закони равномерног и равномерно-променљивог праволинијског кретања. Кретање са убрзањем g – вертикални, хоризонтални и коси хитац. Кружно кретање материјалне тачке, појмови и величине које га дефинишу. Веза између угаоних и линијских величина. Равномерно и равномерно-променљиво кружно кретање материјалне тачке. Круто тело, трансляторно и ротационо кретање. Аналогија кинематичких величина којима се описују трансляторно и ротационо кретање. Закони равномерног и равномерно-променљивог ротационог кретања. <i>Демонстрациони огледи:</i> – Равномерно и равномерно-убрзано кретање (помоћу колица, тегова и хронометра; помоћу цеви са ваздушним мехуром). – Средња брзина, тренутна брзина и убрзање (помоћу дигиталног хронометра са сензорима положаја или помоћу data-logger са одговарајућим сензорима). – Кружно кретање и ротација тела (помоћу центрифугалне машине и ротационог диска) – демонстрација одговарајућих кинематичких величина. Лабораторијска вежба – Проучавање равномерног и убрзаног праволинијског кретања помоћу Атвудове машине и дигиталног хронометра са сензорима положаја.
	ДИНАМИКА ТРАНСЛАЦИОНОГ КРЕТАЊА	Узајамно деловање тела – сила. Силе у механици (сила теже, сила затезања, сила притиска и сила реакције подлоге, сила потиска, сила отпора средине). Маса и импулс. Њутнови закони механике Трење. Силе трења мировања, клизања и котрљања. Центрипетална сила. Силе код кружног кретања. Инерцијални и неинерцијални референтни системи. Силе инерције. <i>Демонстрациони огледи:</i> – Слагање сила (колинеарних и неколинеарних). – Други Њутнов закон (помоћу колица за различите силе и масе тегова). – Галилејев експеримент (кретањекуглице по жљебу, уз и низ стрмураван). – Трећи Њутнов закон (количаповезана опругом или динамометром). – Сила трења на хоризонталној подлози и на стрмој равни са променљивим нагибом. – Центрипетална сила (помоћу концаза који је везано неко мало тело, помоћу динамометра и диска којиротира). Лабораторијске вежбе – Провера II Њутновог закона помоћу колица и тегова или Атвудове машине. – Одређивање коефицијента трења.
	ДИНАМИКА РОТАЦИОНОГ КРЕТАЊА КРУТОГ ТЕЛА	Момент силе. Момент инерције. Момент импулса. Основни закон динамике ротације. Спрег сила, момент спрега. <i>Демонстрациони огледи:</i> – Момент силе, момент инерције (Обербеков точак, обртни диск или слично). Лабораторијска вежба – Провера закона динамике ротације помоћу Обербековог точка.
	РАВНОТЕЖА ТЕЛА	Статичка (стабилна, лабилна, индиферентна) и динамичка равнотежа. Услови равнотеже. Равнотежа тела на стрмој равни. Полула. <i>Демонстрациони огледи:</i> – Демонстрација различитих врстаравнотеже. – Равнотежа тела на стрмој равни. – Полула.
	ГРАВИТАЦИЈА	Њутнов закон гравитације. Земљина тежа и убрзање слободног пада. Тежина тела, бестежинско стање. Гравитационо поље. Јачина гравитационог поља. <i>Демонстрациони огледи:</i> – Тежина (тело окачено о динамометар); бестежинско стање. – Слободан пад (Њутнова цев).

	ЗАКОНИ ОДРЖАЊА	Закони одржања у механици. Изолован систем. Закон одржања импулса (реактивно кретање, узмак). Рад силе, активна компонента силе, позитиван и негативан рад. Кинетичка енергија. Рад и промена кинетичке енергије. Снага. Рад, снага и кинетичка енергија код ротационог кретања. Конзервативне силе и потенцијална енергија. Потенцијална енергија гравитационе интеракције, потенцијална енергија еластичне опруге. Закон одржања енергије у механици (примери). Еластичан и нееластичан судар. Закон одржања момента импулса (пируете). <i>Демонстрациони огледи:</i> – Закон одржања импулса (помоћу колица са опругом, кретање колица са епруветом). – Закон одржања енергије (модел „мртве петље”, Максвелов диск). – Перкусиона машина. – Закон одржања момента импулса (Прантлова столица). Лабораторијска вежба – Провера закона одржања енергије у механици (колеса са тегом).
--	---------------------------	--

Кључни појмови садржаја: кинематика, динамика, статика, гравитација, закони одржања у механици.

ВЕЗА ОБРАЗОВНИХ СТАНДАРДА И ИСХОДА ПРОГРАМА НАСТАВЕ И УЧЕЊА

Програм наставе и учења физике као општеобразовног предмета у гимназији описује целокупан процес, исходе, садржаје, компетенције а стандарди дефинишу крајњи резултат тог процеса. Стандарди образовних постигнућа достижу се **на крају општег средњег образовања**. Исти стандард (или његов део) активираће се више пута током школске године, односно до краја средњег образовања, сваки пут уз другу наставну јединицу. Такво поступање осигурава досезање све вишег и вишег нивоа појединачних ученичких постигнућа, а ученичка знања, вештине и способности се непрестано сагледавају из нових углова, утврђују, проширују и систематизују.

Стандарди се поступно остварују током наставе кроз све четири године средњошколског образовања, али поједини стандарди се могу видети и као конкретније повезани са одређеним исходом. Исходи за први разред наставе и учења физике су најдиректније повезани са стандардима из области Механика.

ИСХОДИ	СТАНДАРДИ
По завршетку разреда ученик ће бити у стању да:	
– разликује скаларне и векторске физичке величине и примењује основне операције на њима;	2.ФИ.1.1.3...зна основне операције са векторским физичким величинама...
– анализира и графички приказује законе равномерног, равномерно променљивог праволинијског и кружног кретања;	2.ФИ.1.1.1. Описује и објашњава физичке појаве: равномерно праволинијско кретање, равномерно променљиво праволинијско кретање...
– анализира различите облике кретања и одређује њихове параметре;	2.ФИ.2.1.1. Описује и објашњава физичке појаве: равномерно кружно кретање, равномерно променљиво кружно кретање, хоризонталан хитац, ... појам средње брзине, законе одржања. 2.ФИ.1.1.5. Познаје и разуме ефекте који се појављују при кретању тела када постоје силе трења и отпора средине.
– објасни дејство центрипеталне и центрифугалне силе, препознаје их и схвата њихов значај у конкретним примерима (кретање возила у кривини, кружење сателита око Земље, центрифугирање...);	2.ФИ.2.1.2. Уме да одреди услове равнотеже тела; примењује Њутнове законе динамике и решава једноставне проблеме при кретању тела. 2.ФИ.3.1.1. Примењује законе кинематике, динамике и гравитације за решавање сложенијих задатака; разуме појам и деловање инерцијалних сила.
– користи аналогију између величина и закона транслаторног и ротационог кретања и примењује у решавању проблема;	2.ФИ.3.1.4. Описује и објашњава физичке појаве: котрљање, равномерно променљиво кружно кретање, динамичка равнотежа тела.
– решава различите задатке (квалитативне, рачунске, експерименталне);	
– објасни услове и разликује облике равнотеже, користи их у свакодневној пракси; – објашњава принцип рада и примену простих машина (полуга, стрма раван, котур);	2.ФИ.2.1.2. Уме да одреди услове равнотеже тела...
– повезује законе кретања са силом и енергијом и примењује Њутнове законе механике и законе одржања; – повеже утицај гравитације са кретањем тела, појавама и процесима на Земљи и у Сунчевом систему;	2.ФИ.1.1.3. Користи релације из Њутнових закона (динамике и гравитације) код објашњења простијих кретања тела у ваздуху, течности и на чврстој подлози; зна основне операције са векторским физичким величинама; зна разлику између масе и тежине тела.
– разликује појмове сила Земљине теже и тежина тела, разуме разлику између масе и тежине тела и познаје услове за бестежинско стање;	
– анализира и повезује појмове механички рад, снага, кинетичка и потенцијална енергија;	2.ФИ.1.1.4. Разуме везу између енергије и рада и зна смисао закона одржања енергије.
– користи законе одржања импулса и механичке енергије у решавању проблема и препознаје их у окружењу.	
– самостално постави једноставан експеримент, прикупи податке мерењем, обради их на одговарајући начин (табеларно, графички) и одреди тражену величину са грешком мерења;	2.ФИ.1.1.8. Користи уређаје и мерне инструменте за мерење физичких величина: растојање, временски интервал, маса, сила. 2.ФИ.2.1.5. Користи уређаје и мерне инструменте за мерење физичких величина, на пример средње брзине, убрзања, коефицијента трења клизања...; уме да представи резултате мерења таблично и графички и на основу тога дође до емпиријске зависности, на пример, силе трења од силе нормалног притиска. 2.ФИ.3.1.5. Представља резултате мерења таблично и графички и на основу тога долази до емпиријске зависности: убрзања куглице од нагибног угла жлеба, силе трења од степена углачаности подлоге...

– повезује теорију и праксу, објашњава резултате експеримента и процењује њихову сагласност са предвиђањима;
 – објасни значај и улогу експеримента и теорије у описивању физичких процеса и појава, самостално припреми једноставнији пројекат и изведе одговарајуће физичко истраживање.

2.ФИ.1.1.2. Примењује стечена знања и вештине из механике у циљу безбедног кретања транспортних средстава и пешака; познаје основне појмове и релације у кинематици и динамици.

УПУТСТВО ЗА ДИДАКТИЧКО-МЕТОДИЧКО ОСТВАРИВАЊЕ ПРОГРАМА

Полазна опредељења при дефинисању исхода и концепирању програма физике били су усвојени стандарди постигнућа ученика у општем средњем образовању.

Програм физике у гимназији надовезује се структурно и садржајно на програм физике у основној школи.

Ученици гимназије треба да науче основне појмове и законе физике на основу којих ће разумети појаве у природи и имати целовиту слику о значају и месту физике у образовању и животу уопште. Они треба да стекну добру основу за праћење програма физике у следећим разредима, даље школовање, првенствено на природно-научним и техничким факултетима, али и на свим осталим на којима физика као фундаментална наука има примену у струци (медицина, стоматологија, биологија...).

Полазна опредељења утицала су на избор програмских садржаја и метода логичког закључивања, демонстрационих огледа и лабораторијских вежби.

Из физике као научне дисциплине одабрани су они садржаји које на одређеном нивоу могу да усвоје сви ученици гимназије. То су у прва три разреда садржаји из класичне физике, док комплетан програм четвртог разреда обухвата садржаје савремене физике.

I. ПЛАНИРАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

При планирању наставног процеса наставник, на основу дефинисаног циља предмета и исхода и стандарда знања, самостално планира број часова обраде, утврђивања, као и методе и облике рада са ученицима.

Улога наставника је да при планирању наставе води рачуна о саставу одељења и резултатима иницијалног теста, степену опремљености кабинета за физику, степену опремљености школе (ИТ опрема, библиотека,...), уџбенику и другим наставним материјалима које ће користити.

Полазећи од датих исхода и садржаја наставник најпре креира свој годишњи-глобални план рада из кога ће касније развијати своје оперативне планове. Исходи дефинисани по областима олакшавају наставнику даљу операционализацију исхода на ниво конкретне наставне јединице. Од њега се очекује да за сваку наставну јединицу, у фази планирања и писања припреме за час, у односу на одабрани исход, дефинише исходе специфичне за дату наставну јединицу. При планирању треба, такође, имати у виду да се исходи разликују, да се неки лакше и брже могу остварити, али је за већину исхода потребно више времена и више различитих активности. Препорука је да наставник планира и припрема наставу самостално, а у сарадњи са колегама обезбеди међупредметну корелацију.

II. ОСТВАРИВАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

За први разред сва три типа гимназије програм је исти. Садржаји су подељени на одређени број тематских целина. Свака од тематских целина садржи одређени број наставних јединица.

Програмски садржаји доследно су приказани у форми која задовољава основне методске захтеве наставе физике:

- *Поступност* (од простијег ка сложенијем) при упознавању нових појмова и формулисању закона.
- *Оцигледност* при излагању наставних садржаја (уз сваку тематску целину побројано је више демонстрационих огледа, а треба користити и симулације).
- *Повезаност наставних садржаја* (хоризонтална и вертикална).

Програм предвиђа да се унутар сваке веће тематске целине, после поступног и аналитичног излагања појединачних програмских садржаја, кроз систематизацију и обнављање изложеног градива, изврши синтеза битних чињеница и закључака и да се кроз њихово обнављање омогући да их ученици у потпуности разумеју и трајно усвоје. Поред тога, сваку тематску целину требало би започети *обнављањем одговарајућег дела градива из основне школе*. Тиме се постиже и вертикално повезивање програмских садржаја. Веома је важно да се кроз рад води рачуна о овом захтеву Програма, јер се тиме наглашава чињеница да су у физици све области међусобно повезане и омогућује се да ученик сагледа физику као кохерентну научну дисциплину у којој се почетак проучавања нове појаве наслања на резултате проучавања неких претходних.

Редослед проучавања појединих тема није потпуно обавезујући. Наставник може распоредити садржаје према својој процени.

Методичко остваривање садржаја програма у настави физике захтева да целокупни наставни процес буде прожет трима основним физичким идејама: структуром супстанције (на молекулском, атомском и субатомском нивоу), законима одржања (пре свега енергије) и физичким пољима као носиоцима узајамног деловања физичких објеката. Даљи захтев је да се физичке појаве и процеси тумаче у настави паралелним спровођењем, где год је то могуће, макроприлаза и микроприлаза у обради садржаја.

Физику је нужно представити ученицима као живу, недовршену науку, која се непрекидно интензивно развија и мења, а не као скуп завршених података, непроменљивих закона, теорија и модела. Зато је нужно истаћи проблеме које физика решава у садашњем времену.

Данас је физика експликативна, теоријска и фундаментална наука и њеним изучавањем, заједно са осталим природним наукама, стичу се основе научног погледа на свет. Идеја фундаменталности физике у природним наукама мора да доминира у настави физике.

Ширењу видика ученика допринеће објашњење појмова и категорија, као што су физичке величине, физички закони, однос експеримента и теорије, веза физике са осталим наукама, са примењеним наукама и са техником. Стицање техничке културе кроз наставу физике састоји се у примени знања при решавању техничких задатака и коришћењу техничких уређаја. Значајно је указати на везу физике и филозофије. Потребно је навести и етичке проблеме који се јављају као последица развијања науке и технике. После изучавања одговарајућих тематских целина, нужно је указати на потребу заштите животне средине и на тај начин развијати еколошке компетенције и свест ученика.

Овако формулисан концепт наставе физике захтева појачано експериментално заснивање наставног процеса (демонстрациони огледи и лабораторијске вежбе, односно практични рад ученика).

Савремена настава физике подразумева примену различитих метода и облика рада, разноврсних дидактичких поступака у наставном процесу (пројектна, проблемска, активна настава и кооперативно учење) који омогућавају остваривање циља и исхода наставе физике.

Основне методе рада са ученицима у настави физике су:

1. излагање садржаја теме уз одговарајуће демонстрационе огледи;
2. методе логичког закључивања ученика;
3. решавање проблема (квалитативни и квантитативни);
4. лабораторијске вежбе;
5. коришћење и других начина рада који доприносе бољем разумевању садржаја теме (домаћи задаци, семинарски радови, пројекти, допунска настава, додатна настава...)

Демонстрациони огледи чине саставни део редовне наставе физике. Они омогућавају развијање радозналости и интереса за физику и истраживачки приступ природним наукама. Како су уз сваку тематску целину планирани демонстрациони огледи, ученици ће спонтано пратити ток посматране појаве, или непосредно учествовати у реализацији огледа, а на наставнику је да наведе ученика да својим речима, на основу сопственог расуђивања, опише појаву коју посматра или демонстрира. Потом наставник, користећи прецизни језик физике, дефинише нове појмове (величине) и речима формулише закон појаве. Када се прође кроз све етапе у излагању садржаја теме (оглед, учеников опис појаве, дефинисање појмова и формулисање закона), прелази се на презентовање закона у математичкој форми. Оваква активна позиција ученика у процесу конструкције знања доприноси трајнијим и квалитетнијим постигнућима.

Пожељно је да једноставне експерименте изводе ученици (самостално или по групама) на часу или да их осмисле, ураде, анализирају и обраде код куће, користећи предмете и материјале из свакодневног живота. Наравно, наставници који имају могућности треба да у настави користе и сложеније експерименте.

У настави свакако треба користити и рачунаре (симулације експеримената и појава, лабораторијске вежбе и обрада резултата мерења, моделирање, самостални пројекти ученика у облику семинарских радова и сл.). Препорука је да се, уколико недостаје одговарајућа опрема у кабинетима, користе постојећи ИКТ алати који симулирају физичке појаве, обрађују и приказују резултате мерења.

Програм предвиђа коришћење разних **метода логичког закључивања** који су иначе присутни у физици као научној дисциплини (индуктивни, дедуктивни, закључивање по аналогији итд.). Наставник сам треба да одабере најпогоднији приступ у обради сваке конкретне теме у складу са потребама и могућностима ученика, као и наставним средствима којима располаже.

На садржајима програма може се у потпуности илустровати суштина методологије истраживачког приступа у физици и другим природним наукама: посматрање појаве, уочавање битних својстава система на којима се појава одвија, занемаривање мање значајних својстава и параметара система, мерење у циљу проналажења међузависности одабраних величина, планирање нових експеримената ради прецизнијег утврђивања тражених односа, формулисање физичких закона. У неким случајевима методички је целесходно увођење дедуктивне методе у наставу (нпр. показати како из закона одржања следе неки мање општи физички закони и сл.).

Решавање проблема је један од основних начина реализације наставе физике. Наставник поставља проблем ученицима и препушта да они самостално, у паровима или у тиму дођу до решења, по потреби усмерава ученике, подсећајући их питањима на нешто што су научили и сада треба да примене, упућује их на извођење експеримента који може довести до решења проблема и слично.

Решавање задатака је важна метода за увежбавање примене знања. Њоме се постиже: конкретизација теоријских знања; обнављање, продубљивање и утврђивање знања; кориговање ученичких знања и умећа; развијање логичког мишљења; подстицање ученика на иницијативу; стицање самопоуздања и самосталности у раду...

Оптимални ефекти решавања задатака у процесу учења физике остварују се добро осмишљеним комбиновањем квалитативних (задачи-питања), квантитативних (рачунских), графичких и експерименталних задатака.

Вежбање решавања рачунских задатака је важна компонента учења физике. Како оно за ученике често представља вид учења са најсложенијим захтевима, наставник је обавезан да им да одговарајуће инструкције, напомене и савете у вези са решавањем задатака. Напомене треба да се односе на типове задатака у дајој теми, најчешће грешке при решавању таквих задатака, различите приступе решавању...

При решавању квантитативних задатака, у задатку прво треба на прави начин сагледати физичке садржаје, па тек после тога прећи на математичко формулисање и израчунавање. Наиме, вре-

шавање задатака одвија се кроз три етапе: физичка анализа задатка, математичко израчунавање и дискусија резултата. У првој етапи уочавају се физичке појаве на које се односи задатак, а затим се набрајају и речима исказују закони по којима се појаве одвијају. У другој етапи се, на основу математичке форме закона, израчунава вредност тражене величине. У трећој етапи тражи се физичко тумачење добијеног резултата. Ова дискусија на крају омогућава наставнику да код ученика развија критичко мишљење.

Потребно је пажљиво одабрати задатке који, ако је могуће, имају непосредну везу са реалним ситуацијама. Такође је важно да ученици правилно вреднују добијени резултат, као и његов правилан запис. Посебно треба обратити пажњу на поступност при избору задатака, од најједноставнијих ка онима који захтевају анализу и синтезу стечених знања.

Лабораторијске вежбе чине саставни део редовне наставе и организују се тако што се при изради вежби одељење дели на два дела а ученици вежбе раде у групама, 2–3 ученика.

За сваку вежбу ученици унапред треба да добију одговарајућа упутства.

Час експерименталних вежби састоји се из уводног дела, мерења и записивања резултата мерења и обраде добијених података.

У уводном делу часа наставник проверава да ли су ученици спремни за вежбу, упознаје их са мерним инструментима и осталим деловима апаратуре за вежбу, указује на мере предострожности којих се морају придржавати ради сопствене сигурности, при руковању апаратима, електричним изворима, разним уређајима и сл.

Док ученици врше мерења, наставник активно прати њихов рад, дискретно их надгледа и, кад затреба, објашњава и помаже.

При обради резултата мерења ученици се придржавају правила за табеларни приказ података, цртање графика, израчунавање заокружених вредности и грешке мерења (са тим правилима наставник треба да их упозна унапред или да она буду део писаних упутстава за вежбе).

Додатна настава намењена је даровитим ученицима и треба да задовољи њихова интересовања за физику. У оквиру ове наставе могу се продубљивати и проширивати садржаји из редовне наставе, радити нови садржаји, тежи задаци, сложенији експерименти од оних у редовној настави. Ученици се слободно опредељују при избору садржаја програма. Зато је нужно сачинити индивидуалне програме рада са ученицима на основу њихових претходних знања, интересовања и способности. Корисно је да наставник позове истакнуте стручњаке да у оквиру додатне наставе одрже популарна предавања као и да омогући ученицима посете институтима.

Допунска настава се организује за ученике који у редовној настави нису били успешни. Циљ допунске наставе је да ученик, уз додатну помоћ наставника, стекне минимум основних знања из садржаја које предвиђа програм физике у гимназији. Ова настава омогућава укључивање у наставу ученицима који су из оправданих разлога били одсутни са редовних часова.

Слободне активности ученика, који су посебно заинтересовани за физику, могу се организовати кроз разне секције младих физичара као и у сарадњи са центрима за таленте и промоцију и популаризацију науке.

Програм физике омогућава примену различитих облика рада од фронталног, рада у тиму, индивидуалног рада, рада у пару или групи. Самостални рад ученика треба посебно неговати. Овај облик рада је ученицима најинтересантнији, више су мотивисани, па лакше усвајају знање. Уз то се развија и њихово интересовање и смисао за истраживачки рад, као и способност тимског рада и сарадње. Овакав приступ обради наставне теме захтева добру припрему наставника: одабрати тему, припремити одговарајућа наставна средства и опрему, поделити ученике у групе тако да сваки појединац у групи може дати одговарајући допринос, дати неопходна минимална упутства...

III. ПРАЋЕЊЕ И ВРЕДНОВАЊЕ НАСТАВЕ И УЧЕЊА

У настави оријентисаној на достизање исхода вреднују се остварени ниво постигнућа и напредовање током процеса учења.

Да би вредновање било објективно и у функцији учења, потребно је да буде усклађено са принципима оцењивања (Правилник о оцењивању у средњој школи).

Наставник је дужан да континуирано прати рад сваког ученика кроз непрекидно проверавање његових усвојених знања, стечених на основу свих облика наставе: демонстрационих огледа, предавања, решавања квантитативних и квалитативних задатака, лабораторијских вежби, семинарских радова и пројеката...

У сваком разреду треба континуирано проверавати и вредновати компетенције (знања, вештине и ставове) ученика помоћу усменог испитивања, кратких писмених провера, тестова на крају

већих целина, контролних рачунских вежби и провером експерименталних вештина. Наставник физике треба да омогући ученицима да искажу алтернативна решења проблема, иновативност и критичко мишљење и да то адекватно вреднује.

На почетку школске године потребно је спровести иницијални тест. Овај тест је инструмент провере предзнања и потенцијала ученика. На крају школске године, такође, треба спровести тест систематизације градива и проверити ниво постигнућа ученика и степен остварености образовних стандарда.

Оријентациони број часова по темама и број часова предвиђених за израду лабораторијских вежби:

Редни број теме	Наслов теме	Број часова	Број часова за лабораторијске вежбе	Укупан број часова за наставну тему
1.	Увод у физику	3	–	3
2.	Кретање	16	2	18
3.	Динамика транслационог кретања	12	4	16
4.	Динамика ротационог кретања крутог тела	8	2	10
5.	Равнотежа тела	5	–	5
6.	Гравитација	5	–	5
7.	Закони одржања	15	2	17
Укупно		64	10	74

ХЕМИЈА

Циљ учења *хемије* је да ученик развије хемијска и техничко-технолошка знања, способности апстрактног и критичког мишљења, способности за сарадњу и тимски рад, као припрему за даље универзитетско образовање и оспособљавање за примену хемијских знања у свакодневном животу, одговоран однос према себи, другима и животној средини и став о неопходности целоживотног образовања.

ОПШТА ПРЕДМЕТНА КОМПЕТЕНЦИЈА

Учењем хемије ученик развија разумевање за повезаност структуре супстанце са њеним својствима и практичном применом. Тиме развија научну писменост као основу за: (а) праћење информација о доприносу хемије технолошким променама које се уграђују у индустрију, пољопривреду, медицину, фармацију и побољшавају квалитет свакодневног живота; (б) дискусију о питањима/темама у вези са заштитом животне средине, иницијативу и предузимљивост у заштити животне средине, иницијативу и предузимљивост у заштити животне средине; (в) критичко преиспитивање информација у вези с различитим производима индустрије (материјалима, прехранбеним производима, средствима за хигијену, лековима, горивом, ђубривима), њиховим утицајем на здравље и животну средину; (г) доношење одлука при избору и примени производа. На крају средњег образовања сваки ученик безбедно рукује супстанцама и комерцијалним производима на основу познавања својстава и промена супстанци које улазе у састав производа.

Кроз наставу и учење хемије ученик упознаје научни метод којим се у хемији долази до података, на основу којих се формулишу теоријска објашњења и модели, и оспособљен је да кроз експериментални рад сазнаје о својствима и променама супстанци. Унапређена је способност сваког ученика да користи информације исказане хемијским језиком: хемијским терминима, хемијским симболима, формулама и хемијским једначинама.

Основни ниво

На крају средњег образовања ученик разуме шта је предмет истраживања хемије као науке, како се у хемији долази до знања, као и улогу и допринос хемије у различитим областима људске делатности и у укупном развоју друштва. Ученик рукује производима/супстанцама (неорганским и органским једињењима) у складу с ознакама опасности, упозорења и обавештења на амбалажи, придржава се правила о начину чувања супстанци (производа) и о одлагању отпада и предузима активности које доприносе за-

штити животне средине. Избор и примену производа (материјала, прехранбених производа, средстава за хигијену и сл.) базира на познавању својстава супстанци. Припрема раствор одређеног процентног састава према потребама у свакодневном животу и/или професионалној делатности за коју се образује. Правилну исхрану и остале активности у вези са очувањем здравља заснива на познавању својстава и извора биолошки важних једињења и њихове улоге у живим системима. Ученик уме да правилно и безбедно изведе једноставне огледе и објасни добијене резултате или пронађе објашњење у различитим изворима, користећи се хемијским језиком (терминима, хемијским симболима, формулама и хемијским једначинама).

Средњи ниво

На крају средњег образовања ученик повезује примену супстанци у свакодневном животу, струци и индустријској производњи с физичким и хемијским својствима супстанци, а својства супстанци са структуром и интеракцијама између честица. Повезује узроке хемијских реакција, топлотне ефекте који прате хемијске реакције, факторе који утичу на брзину хемијске реакције и хемијску равнотежу са примерима хемијских реакција у свакодневном животу, струци и индустријској производњи. Ученик разуме улогу експерименталног рада у хемији у формирању и проверавању научног знања, идентификовању и синтези једињења, и уме да у експерименталном раду прикупи квалитативне и квантитативне податке о својствима и променама супстанци. Користи одговарајућу хемијску терминологију, хемијске симболе, формуле и хемијске једначине. Прати дискусију и, на основу аргумената, заузима став о улози и примени хемије у свакодневном животу, о ефектима савремене технологије и технолошких процеса на друштво и животну средину.

Напредни ниво

На крају средњег образовања ученик може да предвиди физичка и хемијска својства супстанци на основу електронске конфигурације атома елемената, типа хемијске везе и утицаја међумолекулских интеракција. Ученик предвиђа својства дисперзног система и примењује различите начине квантитативног изражавања састава раствора. Планира, правилно и безбедно изводи хемијске реакције, израчунава масу, количину и број честица супстанци које учествују у реакцији, користи изразе за брзину реакције и константу равнотеже. Ученик има развијене вештине за лабораторијски рад, истраживање својстава и промена супстанци и решавање проблема. У објашњавању својстава и промена супстанци